

Ročník II.

KNIHOVNA
»ODKAZ ŽIŽKŮV«,
C. Budějovice 744.

Svazek 3. a 4.

ZKÁZA SLOVANŮ

ze světové války.

Denník poválečný.

RUDOLF VRBA.

Díl I.

Cena brož. Kč 20.—, váz. Kč 30.— bez každé
další přírážky.

— Únor 1924. —

Nákladem autorovým: Č. Budějovice 744.
Tiskem knihtiskárny »Družstvistisk« v Třeboně

PROSLOV.

Světovou válkou přikvačila zkáza na veškeré národy Slovanské. Srbsko skoro vykrvácelo a jeho obyvatelstvo jest z poloviny vyvražděno. Celý ruský národ jest v nebezpečí zahynutí. Švédský spisovatel Are Waerland vydal spis »Diktatura proletariatu«, který vyšel německy v Gothě u Perthesa. Waerland dokazuje, že Rusko založili a řídili carové a nikdo jiný. Zavražděním cara Židem Jurovskym, zavražděno Rusko; bez cara není a nebude Ruska a bez Ruska nebude Slovanstva. — Máme sice spolek s Polskem, čítajícím 27 mil. obyvatel. Nemáme však s Polskem ochrannou vojenskou smlouvu. Bez opory o Rusko jest existence a budoucnost západních Slovanů naprosto nejistá a ponurá.

Rudolf Vrba.

S l o v o k č t e n á ř ů m :

Datum na konci úvahy zaznamenané, značí den, kdy byla napsána.

1. Bilance světové války.

Dubnový sešit vídeňského časopisu »Donauland« přináší zajímavý článek, v němž dr. Gaston Bodart se zabývá oběťmi světové války. Pisatel řídí se dle všeho materiálem, který měl k dispozici, ze statistických líčení i zpráv neutrálních a nepřátelských zemí a dopracoval se následujícího, byť i ne úplně přesného výsledku. Dle údajů dra Bodarta vybojovalo světovou válku 58 milionů lidí. Poměr mezi Dohodou a centrálními mocnostmi byl 5 : 3. — Dohoda disponovala 37 miliony, centrální mocnosti 21²/₅ mil. bojovníků. Postavily pak celkem do boje mužstva:

D o h o d a: —	
Rusko	14,000.000
Francie	9,000.000
Britanie	7,000.000
Italie	5,000.000
Spojené Státy	2,000.000
Srbsko	600.000
Rumunsko	600.000
Belgie	480.000
Řecko	200.000
Černá Hora	50.000
Portugalsko	40.000
Japonsko	30.000
Dohromady	<hr/> 37,000.000

Centrální mocnosti:

Německo	11,000.000
Rakousko-Uhersko	8,000.000
Turecko	1,600.000
Bulharsko	600.000
Dohromady	<hr/> 21,200.000

K číslu bojovníků z Francie a Anglie dlužno poznamenati, že u porovnání k celkovému počtu obyvatelstva bude se asi zdáti příliš vysokým, avšak musí se uvážiti, že při obou těchto státech zastoupeny jsou značně též jejich kolonie. Údaj o 2 milionech mužů amerického vojska jest úplně přesný podle oficiálních zpráv tamního válečného úřadu. Taktéž uvedená čísla rakouských a německých válečníků mohou býti správná, neboť byli na př. u nás všichni zbraně schopní mužové do 50 roků do pole povoláni. Světová válka, jak známo, byla největší všech časů a národů. Množství vojska tu převyšuje číslo bojovníků všech válek nové doby. V rusko-japonské válce bojovalo vesměs 1,300.000 mužů, v rusko-turecké válce 1877—1878 pouze 900.000, v německo-francouzské 2,500.000 a v prusko-italsko-rakouské válce celkem 1,180.000 mužů.

Dle největšího počtu vojáků byly také ztráty světové války největší, o jakých kdy v historii známo. — Ztráta mrtvých za světové války odhaduje se okrouhle na 9,260.000 mužů, tedy právě tolik, co má dnešní doba německé Rakousko obyvatel. Jelikož světová válka trvala 1532 dnů, připadá na den 6046 mrtvých! Co znamenají proti těmto obrovským ztrátám ztráty válek minulého století! V rusko-japonské válce 1904—5 bylo zabito 170.000, v rusko-turecké 1877—78 60.000, v německo-francouzské 1870—71 180.000 a v prusko-italsko-rakouské 1866 40.000 lidí.

Z celkového počtu mrtvých připadá Dohodě 5 mil. 723.000, centrálním mocnostem 3,540.000. V ententě jest nejvíce poškozeno Rusko, jež má 2,250.000 mrtvých, pak následuje Francie 1,900.000, Anglie 800.000, Itálie 450.000, Srbsko 120.000, Rumunsko 80.000, Belgie 70.000, Spojené státy 40.000, Německo 2,150.000, Rakousko-Uhersko 1 milion, Turecko 300.000 a Bulharsko 90.000 mrtvých.

Veškeré války od r. 1793 do r. 1910 vyžadovaly výdaj 20 miliard dolarů. Světová válka samotná vyžadovala však 355 miliard dolarů, to jest 32 bilionů Kčs.

Na bojištích padlo a jinak zahynulo 19,658.006 mužů. Evropa ztratila se Severní Amerikou na obyvatelstvu zmenšením porodů a zvětšenou úmrtností 80 milionů lidí. —

V Chicagu vycházející »Hlas Lidu« uvedl tyto číslce:

Veliká válka stála Spojené Státy 20,000,000.000 dol., vedle celé jedné poloviny z uvedeného obnosu, kterou Amerika poskytla jako půjčku spojencům. Kdybychom byli ve válce stejnou dobu, jakou byla v ní Anglie, a kdybychom byli ve stejném počtu rozhazovali peníze stále, pak bychom byli musili na válku vynaložit 60 bilionů dolarů oproti polovině z obnosu toho, který stála válka Anglii. — Francie byla ve válce mnohem déle a utratila jen 25,000,000.000 dolarů. — Jak známo, byla Francie a Anglie ve válce po čtyry roky a tři měsíce. Obě země pak po celou tu dobu byly v boji ustavičném. Spojené Státy pak měly se skutečnou válkou co dělati jenom po dobu jednoho roku a sedmi měsíců a to ještě nebojovaly ustavičně. Kdybychom byli bojovali tak dlouho, jak dlouho se na skutečném boji podílela Itálie — tři a půl roku — pak bychom byli v poměru utratili

40,000,000.000 dollarů, oproti tomu, co utratila samotná Itálie, totiž 13,000,000.000 dollarů.

Anglie měla ve zbrani 7,500.000, kdežto my měli jen 4,000.000 mužů; Francie 7,500.000 a Itálie 5,500.000. — Naše denní vydání tedy za každého muže ve zbrani bylo čtyřikrát větší, než jaké měla Anglie, šestkrát tak velké, než jakým bylo vydání Francie, a skoro desetkrát větší, než jakým bylo to, které na každého vojáka svého musila vynaložiti Itálie.

Tato přehledná tabulka sama o sobě postačí k tomu, abychom si o věci učinili jasný a přesný názor.

Anglie byla ve válce 4 roky a 3 měsíce, v poli měla 7,500.000 mužů, válka sama stála jí 30,000,000.000 dol. a spojencům půjčila 8 bilionů, což celkem činí 38 bilionů dollarů. Francie byla ve válce 4 roky a 3 měsíce se 7,500.000 mužů; válečný náklad její je 25,000,000.000 dollarů. Itálie ve válce 3 roky a 6 měsíců s 5,500.000 mužů; celkový náklad činí 13,000,000.000 dollarů. Amerika ve válce 1 rok a 7 měsíců se 4,000.000 mužů; válka sama stála jí 20,000,000.000 dolarů a spojencům půjčila pak 10,000,000.000 dolarů, což dohromady činí 30 bilionů dollarů. —

Nestačí to, by z toho jen učinil si každý představu o tom, jak se za války v Americe šetřilo s penězi amerického obyvatelstva, a jak je válka nákladná a strašná věc? —

Největší účastník světové války slovanské Rusko tu vůbec uvedeno není!!

2. Kdo jest původcem světové války?

Tato otázka vleče se od 1. ledna 1914 neustále celým světovým tiskem. Němci jako jeden muž vinu na světové válce popírají. Svalují vinu na Anglii, Francii a Rusko. Při tom si vybírají hlavního vinníka po různu. Jedni tvrdí, že hlavní vinník jest Anglie, jiní jmenují Francii a opět jiní Rusko. Pověstný časopis vídeňský »Danzer Armeezeitung« ze dne 22. března 1919 v dlouhé stati odmítá vinu Německa a Rakouska na válce co nejrozhodněji.

Po vítězství u Sedanu r. 1871 oddali se Němci známému ideálu všenněmeckému, kterýžto ideál vyzněl v tom, že všichni Němci musí tvořit jeden celek pod jedním panovníkem, sjednoceni v jednolité národní stát s jednotnou vírou německou dle hesla: »deutsch sein, heisst lutherisch sein«, to jest po česku, že němectví a luterství jest jedno a totéž. Plány Všeněmců vyličoval dopodrobna nesčíslněkrát Schönerer v rakouském parlamentě, předpovídav tu budoucí světovou válku.

(Viz Rudolf Vrba: Oesterreichs Bedränger stat die Alldeutschen in Oesterreich, str. 77, spis vyšel r. 1903).

Zapírání Němců, že německý národ viny na světové válce nemá, je marné a pošetilé, když tu je mnoho let již před válkou nesčíslných dokladů, že Německo na válku tu se již důkladně po 40 let připravovalo. Německý národ měl za to, že udeřila jeho hodina, by ovládnul svojí vojenskou mocí celý svět. Jeho vojenští vědátoři měli vše vypočteno, že Německo zvítězí jistě a rychle. — Vládnoucí politikové a strategové Německa tvrdili, že 64,903.423 Němců, dle sčítání r. 1910, nemůže žít v prostoru 540.777 čtverečních kilometrů, rozlohy to Německa. Vládnoucí politikové a strategové Německa žádali proto pro německý národ větší prostor. Jeli-

kož žádný soused prostor ten dobrovolně neodstoupil, sáhli Němci ke zbrani. Po válce třicetileté čítalo nynější Německo asi 5 milionů obyvatel. Po válkách napoleonských čítalo Německo 24,833.000 obyvatel. Od r. 1650 přibyly ovšem k Německu země polské, východní Prusy, Poznaň a Slezsko. Za 100 let se obyvatelstvo zdvojnásobí. Odhad obyvatelstva Německa po válce 30leté na 5 milionů by mohl býti správný.

Německo mělo obyvatel následovně:

r. 1871	41,058.792
r. 1880	45,234.061
r. 1890	49,428.470
r. 1900	56,367.178
r. 1910	64,925.993

Roku 1911 mělo Německo 1.927.039 narozených a 1,187.094 zemřelých, přebytek 739.945 osob činí vzrůst obyvatelstva Německa za r. 1911. Možno tedy počet obyvatel Německa v srpnu 1914 odhadnouti okrouhle na 68 milionů. —

Bývalé Rakousko mělo po válkách napoleonských 13,380.640 obyvatel. Země české mohou tu čítati 35 %, to jest 4,683.224. Z toho snad jednu třetinu odpočítati na živel německý. Možno tedy říci, že po válkách napoleonských čítal český národ asi 3 miliony. Vyvražďování českého národa začalo válkami husitskými. Dějepisci odhadují počet obyvatelstva českých zemí při vypuknutí válek husitských r. 1421 přibližně na 5 milionů a sice 3 miliony na Čechy, 2 na Moravu a Slezsko. Počet obyvatelstva českých zemí klesal nepřetržitě po 200 let až do konce války 30leté r. 1648, kdy Čechy čítaly prý jen 700.000 obyvatel.

V těchto dvou stoletích protlačil se až hluboko do vnitra českých zemí živel německý. Podrobnosti o stě-

hování Němců do Čech podává spis: Češi a Němci v Čechách od 13. do 19. století. Josef Pravdomil. Ve Slaném r. 1904. — Pravdomil jest zesnulý perucký farář Himmer.

První úřední sčítání lidu v bývalém Rakousku bylo provedeno roku 1763. Toho roku bylo napočteno obyvatelů:

v Čechách	1,750.984
na Moravě	883.356
a ve Slezsku	176.834

Odhadujeme-li vzrůst obyvatelstva za 100 let na dvojnásobný počet, byla by zpráva, že r. 1650 bylo v Čechách po válce 30leté 700.000 obyv., asi správná.

Němci nepočítali v dobách nadvlády německého živlu v Rakousku, že by se kdy mohli Slované, hlavně národ český, hlásit k životu. Uvedená zde populační statistika dává nám tušiti, že Němci v dobách vlády Marie Terezie a Josefa II. považovali národ český za vymřelý.

Úřední statistika z r. 1910 udává nám počet obyvatel následovně:

	Češi	Němci
Čechy	4,241.918	2,467.724
Morava	1,868.971	719.435
Slezsko	180.348	325.523

Slezsko čítalo Poláků 235.224.

Jak dopadne sčítání r. 1920, které se ve státě československém provést musí, nevíme.

Koalice světové války byla utvořena ze známých spojenců: Němec, Žid, Maďar, Turek. Bulhar byl k tomu přinucen. Tato koalice rozdělovala v prvním roce války celou zeměkouli dle plánů Všeněmců. Nesčetné jsou toho doklady ve válečné literatuře, kterou v celých spoustách chrlil do veřejnosti knihkupecký obchod v Ně-

mecku. Slované měli býti úplně vyhubeni. Podle toho receptu vedla se také celá válka. Zapíratí vinu na válce světové se Němcům nezdaří, jelikož sami dali do světa tolik dokladů ve válečné literatuře vlastní, kterou přece nemohou vyhladit s povrchu země.

Psáno 13. V. 1919.

V berlínské radnici řečnil kancléř Wirth o důsledcích vraždy Erzbergovy. Zdůraznil, že jest potřeba ochrany osob politicky činných. Při tom chválil osobu Waltera Rathenaua, Žida, který nikdy o šabesu nevynechá synagogy. Dva židovští mnohonásobní miliardáři Stinnes a Rathenau vládnou nyní Německu.

Německý národ zvolil tedy místo Viléma vládu dvou finančních Židů. Od té doby, kdy německé armády 28. listopadu 1918 opustily zákopy ve Francii, pracují Němci všemi prostředky, aby dokázali, že válku vyvolalo Rusko, Anglie a Francie a že Německo bylo těmito mocnostmi Dohody přepadeno.

K tomu účelu vydává německá vláda ohromné dílo na vlastní náklad a sice veškeré úřední akty ministerstva zahraničního v Berlíně, které se tam nahromadily od vyhlášení války a veškeré depeše všech vlád, které byly před vyhlášením války zasílány z celého světa do Berlína. Těchto akt vyšla již celá sbírka v několika svazcích. Mimo toho pracuje na rozkaz vlády berlínské celá lipská universita na díle, v kterém se má světu dokázati, že Německo bylo od dohodových velmocí zrádně přepadeno. —

Mimo toho každé chvíle vyjde v Německu nějaký spis, který slouží témuž úkolu a který pak je ve všech denních listech celého Německa vychvalován a do světa vytrubován jako neklamný důkaz, že Němci byli r. 1914 přepadeni a že se tedy nuceně bránili.

Ředitel říšského archivu berlínského dr. Valentin vydal spis: »Die Schuld am Weltkrieg«, Vina na válce světové. Valentin si stěžuje, že nešťastný konec války pro Německo vyvolal vlastenecké hnutí v Německu, aby bylo prokázáno, že Německo válku nezavinilo. Valentin ukazuje na omylné názory soudobých historiků a politiků Německa, kteří tvrdí, že prohra světové války zabíhá až do Bismarkových dob. Panovačnost to byla, která pohnula Viléma II. k tomu, že od sebe zahnal Bismarka. To se pak na Vilému II. a celém Německu vymstilo. Nikdo nedovedl politiku Německa řídit tak pevnou a obezřetnou rukou, jak to dovedl Bismark. Od těch dob, kdy tento státník a zbudovatel říše německé byl Vilémem II. vyhnán ze své působnosti, zažilo Německo stále porážky politické.

Bülov a Bethmann pracovali s Vilémem II. tak, že přišla na Německo katastrofa, která pak vyvrcholila r. 1914 ve světovém požáru. Vilém se obklopil lidmi, jako byli Tirpitz, Ludendorf, a ti vedli světovou válku a prohráli ji. Valentin ve svém spise vybudoval seznam vinníků, kteří válku světovou vyvolali. Dokazuje, že Německo samotno vinu nemá. Všechno toto počínání Němců jest přece bezúčelné. Nikdo jim nevěří a pakli sami sebe chtějí klamati, jest to též bez účelu.

Prof. Foerster v Curychu vydal spis »Mein Kampf gegen das militarische und nationalistische Deutschland« (Můj boj proti militaristickému a nacionalistickému Německu). Farář Emil Prüm v Lucemburku vydal spis: »Der Witwenstand der Wahrheit« (Pravda jako vdova). V obou těchto spisech jsou seřaděny doklady a důkazy, jak německé armády v pěti proudech se valily k hranicím Německa přes Belgie a severním Elskem. Nástup těchto armád byl dlouhá léta předem již nastudován a nyní prováděn. Farář Prüm uvádí ve spise

všechny zločiny, kterých se Prušáci na civilním obyvatelstvu v Belgii dopouštěli. Hromadné vraždy dětí, žen a starců v Dinantu a ostatních obcích Belgie jsou tu popsány.

3. Zadlužení velmocí.

Světová válka uvalila na velmoci i malé státy obrovská břemena dluhů, která budou tížiti několik generací. —

V Londýně konala se 7. září 1922 konference finančních ministrů, na které uvedl Lloyd George výdaje na válku v tomto přehledu:

Francie	37.588	miliónů dollarů
Italie	14.794	
Rusko	20.500	
Anglie	48.944	
Sev. Amerika	33.456	
ostatní spojenci	8.500	»
úhrn	<u>163.782</u>	miliónů dollarů

Válečné výdaje centrálních mocností byly:

Německo	49.362	miliónů dollarů
ostat. spoj. Německa	33.935	»
úhrn	<u>83.347</u>	miliónů dollarů

Během války vypomáhaly si velmoci vzájemně poskytováním válečných úvěrů a tak se dluhy hromadily. Anglie poskytla tyto úvěry:

Francii	2.844	miliónů dollarů
Italii	2.450	
Rusku	3.190	
osadám	732	»
celkem	<u>9.825</u>	miliónů dollarů

Francie poskytla půjčky:

Italii	186 milionů dollarů
Rusku	1.092
Belgii	737
jiným státům	1.107 »
celkem	<u>3.122 milionů dollarů</u>

Severní Amerika poskytla tyto úvěry:

Belgii	42,851.600 dollarů
Francii	3.770,907.000
Anglii	4.746,863.000
Italii	1.891,515.000
celé Evropě	<u>11.503,375.000 dollarů</u>

Poněvadž Německo neplatí válečné reparace jemu uložené, nemohou také Francie, Itálie a Belgie platit válečné dluhy svým věřitelům. Následkem toho dluhy ty příšerně rostou, poněvadž k nim přirůstají nezaplacené úroky. Jest zřejmo, že z toho hrozí veliké finanční nebezpečí zadlužených států.

Nejbohatší velmoc Anglie se nyní zhostila válečného dluhu zvláštní smlouvou, kterou se zavazuje během 62 let zaplatit dluh Sev. Americe. Zúročení dluhu toho je určeno na 3 proc. Sev. Amerika činí poslední dobou silný nátlak na zaplacení dluhu válečného na své dlužníky. —

Sev. Amerika má státní schodek a současně úbytek v tržbě zahraničního obchodu. — —

Státní rozpočet Sev. Ameriky za r. 1922 vykazuje:

příjmy	3.098,825.311 dollarů
výdaje	3.771,258.542
schodek	<u>672,433.231 dollarů</u>

Jest však známo, že při závěrečném účtování jsou státní příjmy Sev. Ameriky každoročně větší jak v pre-

limináři, tak že je pak schodek menší. Zahraniční tržba Sev. Ameriky byla tato:

	r. 1921:	1922:
dovoz	3.654	2.608 milionů dollarů
vývoz	6.516	3.771

Z toho jde na jevo, že příjmy Sev. Ameriky z obchodu zahraničního r. 1922 valně poklesly. Není proto divu, že Sev. Amerika žádá zaplacení válečných dluhů od svých věřitelů.

Jak vidíme, i bohaté kdysi velmoci jsou nyní zadluženy a to hlavně Francie, která má miliardové ztráty v Rusku, které nutno považovati za na vždy propadlé.

Ještě hůře jsou na tom státy nově zřízené, které se v dluzích přímo topí, mezi nimi Č. S. republika není zrovna poslední. Republika Polska má povoleno na tři měsíce: leden, únor, březen 1923 1.160 miliard polských marek. To by bylo do roka 4 biliony.

Vnitřní dluh Polska byl 1. ledna 1923 odhadnut na 760 miliard polských marek.

Mimo to dluhuje Polsko cizím věřitelům, hlavně Sev. Americe, Anglii a Francii 1.519,543.974 franků švýcarských.

Poláci platí za frank švýcarský 7.685 polských marek. Polsko by tedy dluhovalo svým cizím věřitelům okrouhle 12 bilionů polských marek.

Můžeme si snadno učiniti pojem o tom, jak zatěžuje takový dluh státní finance. Polsko má okrouhle státního dluhu vnitřního i zahraničního 13 bilionů polských marek. Poláci platí za 1 Kč 1100 polských marek. Můžeme si dle toho dluh Polska přepočítati. Jest zřejmo, že takové hospodaření státníka finančnictví není na prospěch poplatníků, kteří pak sténají pod tíhou daní.

23. II. 1923.

4. Ozdravění hospodářství světového.

Předseda průmyslové banky vídeňské pan Körner rozepsal se o předmětu tom ve »Vossische Zeitung«.

Choroba světového hospodářství dostavila se jako následek války a důsledek mírových smluv. Každý stát tvoří článek v řetěze světového hospodářství. Nelze proto státy a národy od sebe oddělovati celními hranicemi. — Německo odebíralo 60 proc. potřebného dříví z Ruska. To nyní přestalo a Německo nemůže hlavně stavební dříví odnikud dostat. Německo má dodávati dříví do Francie a samo ho nemá a je nuceno pustošiti své lesy. Následky toho jsou pro Německo osudné. Dřevařské závody průmyslové v Německu musí pro nedostatek materiálu zahynouti. Kdyby nastalo v Německu loupeživé kácení lesů, staly by se mnohé kraje Německa pustinou a nezpůsobilými k lidskému obývání.

Dále je nezbytně třeba, aby do světového hospodářství bylo opět včleněno Rusko. Bez Ruska svět zhyne. Rusko je agrární zásobárnou celé Evropy i ostatního světa a dokud opět ruské zemědělství nebude pracovat, dotud není pomyšlení na ozdravění hospodářských poměrů světových.

Carské Rusko mělo 90 milionů hektarů orné půdy a tento obrovský poklad přírody leží nyní ladem. V tom spočívá celé neštěstí celého světa. Žid Körner radí, aby Němci šli do Ruska a získali tam od cara Chaim Bronsteina koncese. Pakli se to podaří a židovští komisaři v Kremlu to chtějí, pak budou Němci s to platit reparace ze zisků v Rusku vydělaných. Körner tvrdí, že jest nutno vprvé řadě dáti do pořádku úplně zničené dráhy ruské. K tomu je zapotřebí 90 milionů pražců, 300.000 vagonů a 15.000 lokomotiv. Tento obrovský materiál

provozní by mohly snadno veškeré vagonky západní Evropy v dohledně krátké době dodati.

Dále tvrdí Körner, že nynější světová bída je přivoděna socialisty a komunisty. Rudé dělnictvo vrhlo se na kapitalisty a ničí je. Tato sociální revoluce byla sice v západní Evropě potlačena, ale opanovala Rusko a zničila veškeren jeho výrobní život. Válka zničila nesmírný počet výrobních prostředků, které se hned po válce měly nahraditi. Místo toho však byla zkrácena pracovní doba na 8 hodin, místo úsilovnější práce nastalo lenošení a nechuf k práci. V Rakousku bylo dříve na drahách na 1 km 9 zaměstnaných sil, nyní jest v republice Rakouska na 1 km drah 22 zaměstnanců. Tím se staly dráhy pasivní, místo aby vydělávaly, prodělávají a tím zatěžují státní výdaje. Dokud tiskla Vídeň papírové koruny, nebylo to tak nápadné, ale nyní děje se totéž v Německu. Ředitel Körner oznamuje, že přišli k němu důvěrníci závodních rad dělnických a žádali ho, aby nepřipustil zastavení výroby a zavírání továren, že jsou dělníci sjednoceni, že budou pracovat továrnám na úvěr, že chtějí továrníkovi tak dlouho pracovati na dluh, dokud on sám nestrží za zboží peníze, aby mohl dělníkům vypláceti.

Tím by se dělnictvo mohlo vyhnouti nezaměstnanosti. Tím by mohla býti krise průmyslu zažehnána. — Možno, že je to fantasie jako v románu Verneho. Car Chaim Bronstein dal natisknouti čtyři kvadriliony sovětských rublů papírových, to je 4,,000.000,,000.000,000.000 Tak vyhlíží tato číslice.

Za oblek se v Rusku nyní platí 1 miliarda rublů, obyčejné střevíce 25 milionů rublů. Zde vidíme, že peníze jako nákupní prostředek ztratily úplně přidělenou jim kdysi úlohu. Tam až dospělo šílenství krvelačných vrahů Ruska.

31. XII. 1922.

5. Potopení Lusitanie.

V orgánu »Alliance Israelité«, »Neue Freie Presse«, uveřejnil Kurt Benningsen vylíčení velitele oné ponorky, která 7. května 1915 při ústí Svatojirského průplavu na pobřeží Irska potopila torpédem největší parník linie Cunardovy Lusitanii. Benningsen tvrdí, že líčení to před 6 lety mu svěřil sám velitel této ponorky. Americký nejvyšší válečný soud nyní sám se přiznal, že Lusitanie měla náklad střeliva a že tedy nesměla na palubu brát cestující. Neznáme výrok nejvyššího válečného soudu amerického v případě Lusitanie. Benningsen píše následovně:

Velitel ponorky německé obdržel koncem dubna 1915 rozkaz postavit se na stráž při ústí Svatojirského kanálu u pobřeží Irska, kudy plove nejvíce lodí a hlídati tu a vyčkati kořist. Byla stále nepronikavá mlha. Nic nebylo k spatření. Velitel ponorky číhal plně 4 dny a nikde nic. Zásoba benzínu se tenčila a bylo nezbytně třeba 7. května vrátit se do základny zpět, jinak byla ponorka ztracena. Právě toho dne hned z rána mlha zmizela, slunce svítilo. Ponorka vyplula na povrch a tu objevily se na obzoru stožáry obrovské lodi, která zvýšenou rychlostí blížila se k Irsku a to přímo k stanovišti ponorky. Velitel ihned přichystal torpédo k výstřelu a dal povel ve vzdálenosti 400 metrů. Byla to Lusitanie, jejíž obrovský nápis zářil na lodi žlutými ohromnými písmeny. Po výstřelu ihned v zápětí ozval se výbuch a krátce na to druhý mnohem větší, který mrštil ponorku hlouběji do vody. Z Lusitanie vyšlehl obrovský sloup černého dýmu. Nebylo pochybnosti o tom, že to byla exploze nahromaděného střeliva. Loď byla roztržena ve dvě, dvakrát se překotila a mžikem zmizela. Záchrané čluny výbuchem byly zničeny.

Lusitanie měla přinésti dvojí výdělek: z dopravy střeliva a z dopravy cestujících. — Německý vyslanec Bernstorff ve Washingtonu varoval cestující, aby na Lusitanii nikdo nevstoupil, ale jeho varování nebylo dbáno. —

Tak popisuje Benningsen zkázu této lodi dle vypravování samotného velitele německé ponorky, která tuto zkázu provedla.

Při zániku Lusitanie bylo 703 cestujících zachráněno a 1447 cestujících zahynulo. Tehdy ještě Německo nevedlo tak zvanou zostřenou válku ponorkovou. Zřejmě, že tehdy německé listy nad zkázou Lusitanie jásalý opojeny vítězstvím. Lid americký byl, jak známo, pro válku hned jak vypukla 1. srpna 1914 a žádal, aby Sev. Amerika ihned válku vyhlásila a přidala se k spojencům; ale Wilson nepřipustil. Pod tlakem katastrofy Lusitanie teprve přikročil pak k vyhlášení války Sev. Ameriky Německu. Od kapitulace Německa 28. listopadu 1918 uplynulo skorem plných pět let a málem by se stalo, že by Německo za loupeživou svou válku nepykalo, nýbrž by si ponechalo obrovskou kořisť, všechno, co odvezlo z Belgie, Francie, Ruska, Srbska a Rumunska. Ten lup dosud Němci mají a málo z toho vrátili. Za těchto pět let se smýšlení vlád Sev. Ameriky i Anglie proti Německu zcela změnilo. Anglických vojáků padlo 946,023 a na tyto oběti Anglie nadobro zapomněla. —

Nyní jest Francie úplně osamocena a podniká sama a vlastní silou, aby provedla likvidaci světové války a donutila Německo, aby zaplatilo reparace 132 miliard marek ve zlatě, uložených jemu mírem versailským. — Za to, že Francie dále hlouběji pronikla do útrob Německa, vyhrožuje jí Bonar Law i vůdce socialistů Ramsay McDonald, že bez svolení Anglie nesmí Francie tuto

likvidaci sama provádět. Tak vyhlíží dnes ta svornost spojenců, jichž národové tolik krvavých obětí na bojištích pro zločiny Německa přinesli.

3. IV. 23.

6. Vilémův dopis Hindenburgovi.

V říšsko-německých listech byl tyto dny uveřejněn dopis excísaře Viléma Hindenburgovi. Dopis je z Doornu s datem 5. dubna 1921. Vilém tu odpovídá Hindenburgovi na přípis, který Hindenburg excísaři zaslal z Hanoveru 30. března 1921. Hindenburg stěžuje si excísaři, že versaillský mír vynucený na Německu, těžce doléhá na celý národ německý a že mír ten a jeho nelidské podmínky zničí všechnu životní sílu Německa.

Na tento nářek odpovídá excísař Vilém Hindenburgovi, že ho nejvíce bolí, že musí žít mimo vlast, nedobrovolně a že je takto vyloučen z každé činnosti pro blaho Německa, kterému sloužil plných 25 let. Vilém přiznává tu, že prchnul do Holandska na příkaz Hindenburga a ostatních generálů, kteří byli toho názoru, že pro blaho a klid Německa je nutno, aby císař Vilém žil mimo území Německa. Vilém doznává, že oběť, kterou vlasti přinesl, jest dosud marnou.

Nyní se dovolává excísař Vilém Boha, že on ani jeho vláda války nechtěla, a že se jí do posledního okamžiku vzdíral. Tvrdí, že válku proti Německu připravovaly velmoci dohody. Německo proto již válku tu nechtělo, poněvadž z války té nekynul Německu zisk, kdežto velmoci dohody z války té získaly.

Písničku o nevinosti Německa na válce světové zpívají Němci od té doby, kdy prohráli bitvu na Marně.

Ale před tím, když houkaly hmoždíře 42 centimetrů těžkého kalibru, nebylo v listech německých o tom ani poutchy.

Ovšem Německo vyhlásilo válku pod heslem, že bylo zrádně přepadeno, dále pod heslem, že musí jako spojenec brániti Rakousko.

Vyhlášení války dělo se takto:

28. července 1914 Rakousko Srbsku, 1. srpna 1914 Německo Rusku, 3. srpna Německo Francii, 3. srpna Německo Belgii, 4. srpna Anglie Německu, 5. srpna Rakousko Rusku, 6. srpna Srbsko Německu, 11. srpna Francie Rakousku, 13. srpna Anglie Rakousku, 23. srpna Japonsko Německu, 2. listopadu Rusko Turecku, 23. května 1915 Italie Rakousku.

Již druhého dne po vyhlášení války Rusku přijela pruská kavalerie do Čenstochova.

Nástup německých armád na Francii prováděl se v pěti obrovských proudech. Poněvadž Porýnsko k tomu nestačilo, valily se německé armády levého křídla přes Belgii. Celý začátek války nasvědčuje jasně, že německá válečná mašinerie byla dokonale připravena a byla hned vzorně činna, když byla spuštěna. Německo mělo do války 45.000 děl připraveno. Rusko a Francie měly dohromady asi 12.000 děl. Ostatní zbraně vyráběly velmoci dohody teprve během války. Německo mělo 42-centimetrové hmoždíře, válečné to tajemství, kterým Němci doufali za tři měsíce obsaditi Francii. Hmoždíře ty přišly do Belgie, kde vykonaly dílo zkázy, ale dále nemohli. Za to ale válečné tajemství Rakouska, hmoždíře kalibru 30.5 centimetrů, se osvědčily a způsobily veškeré porážky ruských armád i také francouzských a italských. Vrchní velení války měl německý generální štáb.

Jemu byly podřízeny armády Rakouska, Bulharska a Turecka. Rakouské armády po vedením Dankla a Aufenberga valily se do Ruska dvojím proudem. Dankl na Varšavu a Aufenberg na Kijev.

Trvalo několik týdnů, po vypovězení války, než rakouské armády uzřely první šiky ruských vojsk. Vilém přenechal frontu na Rusko gen. štábu Rakouska. Sám pak byl v Luxemburku, kde řídil proudy německých vojsk na Francii.

Pohádka o nevinnosti Německa na válce má již otřepanou pověst a nikdo na celém světě jí nevěří. Německo si objednalo sice svoje obhájce, v Itálii Nitteho, v Anglii Keynesa a celou řadu podobných obhájců jako Nansena, ale to vše není nic platno. Vraždy civilního obyvatelstva v Belgii, které páchali Prušáci, jsou dále krvavým dokladem toho, že vyrukovavší Prušáci byli zpití krvelačností, kterou hasili na ženách a dítkách nešťastné Belgie.

To se nezapomene!

16. XII. 1921.

7. Skončení světové války.

Válečný zpravodaj bernského listu »Der Bund«, Heřman Stegemann, placený Německem, vydal dílo o světové válce, které nyní 4. svazkem ukončil.

V tomto posledním svazku líčí Stegemann zápolení o Verdun, které nazývá nelogickým. Zápolení to začalo roku 1916. Současně se na východě odehrávala ofensiva Brusilova. Fronta rakouská byla na dvou místech proražena, ale Brusilov neměl záloh. Rakousko nemohlo následkem vítězství Brusilova útočit na frontě italské a

Němci nemohli stupňovat boj o Verdun. Bitvy na Sommě vedli Němci s nedostatečnými silami. Nápor francouzsko-anglické fronty započal 1. července 1916. V srpnu 1916 vyhlásilo Rumunsko válku Německu. Generál Falkenhaym odevzdává vrchní velení Hindenburgovi. Rumuni vyrukovali počtem 600.000 mužů. Německý generální štáb poslal na Rumuny nové armády, obklíčil je a zničil je. Koncem r. 1916 učinilo Německo nedostatečnou nabídku k míru. Další trvání války padá na vrub Německa. R. 1917 dozrává světová válka k rozhodnutí. Dohoda se připravovala na útok na všech frontách. Ale Německo ustoupilo od Sommy. Útok u Arrasu končil pro Angličany a Francouze těžkou porážkou. Zde padlo 150.000 Francouzů. Francie chtěla vyčkati, až přijde pomoc z Ameriky. Angličané však chtěli na vlastní vrub válku skončiti a podnikli útok ve Flandřích a sice v květnu 1917.

Současně vyličuje Stegemann události na ruské frontě, ofensivu Kerenského a úplnou porážku ruských vojsk. Roku 1917 podniklo Německo útok na Soči. Veškeré útoky na Soči podnikané italským vojskem končily úplným nezdarem. Lloyd George čekal na příchod amerických vojsk. Německé armády počaly se tenčiti. V listopadu 1917 podnikli Francouzové veliké útoky pomocí tanků v Cambrai a Malmaisonu. Dne 20. listopadu 1917 nastoupil vládu Clemenceau. Tři státníci: Wilson, Lloyd George a Clemenceau vedli nyní osudy dohodových velmocí.

Počátkem března 1918 začal nápor Němců na Paříž. Německá fronta na východě byla volná, bolševici kapitulovali a Německo nastoupilo poslední svůj vojenský nápor proti Paříži. Celá fronta německá od Jense k Oise byla od 21. března 1918 v jednom ohni. Tisíce německých děl pálilo dnem i nocí. Za několik hodin podařilo se

Němcům prolomiti frontu a odloučiti francouzské vojsko od anglického. V Londýně nastal poplach. Veškeré lodě anglické byly na rychlo poslány do Ameriky, aby přivezly americké vojáky třeba nevyzbrojené. V květnu 1918 bylo nebezpečí, že francouzská fronta bude prorážena. V Paříži zvonili na poplach. Tisíce Pařížanů prchá na jih. Ministři prhají a generálové se třesou strachy. Starý Clemenceau nezoufá a uklidňuje. Dne 15. července 1918 byl poslední útok Němců. Ale Foch zahájil protiútok u St. Mihielu.

Nyní spěchá ale Stegemann velice rychle ke konci a jeho básnické výlevy německé udatnosti a slávy se ztenčují. Nyní přijde dramatický konec světové války. Začal porážkou tureckých armád v Palestýně, pokračoval kapitulací Bulharů na Vardaru, útekem Koburga ze Sofie a obrovským nápirem srbské armády na balkánskou frontu rakousko-německou. Srbové se za několik týdnů od kapitulace Bulharů přihnali do Bělehradu. Nyní nastala kapitulace rakouské armády na Piavě. Dne 28. října 1918 vyhlásilo Rakousko kapitulaci. Říše rakouská se toho dne rozpadla. Měsíc později 20. listopadu podepsal Erzberger v lese kompienském kapitulaci Německa. Němci se Fochovi vyhnuli a unikli mu. Nedopřáli mu poslední bitvu a šli přes Rýn v plném zbroji domů.

Stegemann nyní opěvuje vavříny a slávu německého vojska, které nepřipustilo, aby na území Německa vkročil jen jeden voják dohodových velmocí.

Německo válku prohrálo a spolu i vyhrálo, nedopřálo dohodě konečného vítězství zbraní. Jisto jest, že celé ukončení války a kvapný návrat amerických vojsk jest zahaleno tajuplnou rouškou. Důsledky toho nyní prožíváme. Židovstvo tu vládne a vraždí slovanské národy dále. 29. I. 1920.

8. Vyvraždění Arménů.

Žádné péro lidské nebylo by s to vylíčiti hrůzy války, které se odehrávají na celém světě již přes pět let. Nejen na frontách evropských ztratilo miliony zdravých mužů své životy, ale i mimo Evropy hynuly lidské životy po statisících.

Nejstrašlivější ze všech národů na celém světě byl světovou válkou stížen národ Arménů a to mnohem hůře, jak národ Srbů.

Arménie a Kurdistan mají rozlohu 186.500 čtver. km, roku 1910 bylo tu obyvatelstva 2,470.900. Vilajet Erzerum 49.700 čtver. km, 465.700 obyvatel; vilajet Asik-kamüret 32.900 čtver. km, 575.200 obyvatel; vilajet Bitlis 27.100 čtver km, obyvatel 398.700; Diarbekir 37.500 čtver km, 471.500 obyvatel; vilajet Van 39.300 čtver. km, 379.800 obyvatel. Když počátkem roku 1915 vypovědělo Turecko válku Rusku, hned v celé Asii propuklo vraždění křesťanů, v první řadě Arménů. Vraždění to prováděl německý generál Liman Landers, zda je to Žid, nevíme, ale zdá se. Jemu byli po ruce Enver bey a Žid Talaat paša. Nyní se má na celé Turecko rozdělit mezi spojence, ale páni v Paříži nevědí si rady s Cařihradem. Samotný židovský list »Frankfurter Zeitung« přinesl článek 5. srpna 1919 tohoto obsahu: »Nejstrašnější zločin, který byl ve světové válce spáchán, sotva byl v Německu znám. Němečtí vojíni, kteří se vraceli ze Syrie a Mesopotamie seznali sice nějaké podrobnosti o strašlivých vraždách na Arménech od Turků páchaných, počínaje z jara r. 1915. Vraždění to přestalo, když arménské obyvatelstvo z napadeného vilajetu uprchlo a co uvázlo, bylo vyhubeno. Jen několik málo zasvěcených vědělo o celém rozsahu tohoto strašlivého vraždění, jakého nebylo od Činjiskhana na světě. Znenáhla však

pravda pronikala na západ do Evropy. Německý tisk o těchto strašlivých zločinech svého tureckého spojence mlčel. Censura německá chránila turecké vrahy. Dr. Jan Lepsius pročetl zprávy německých konsulů z Malé Asie do Berlína zaslaných o vraždění Arménů. Lepsius tyto dopisy uveřejnil pod názvem Deutschland und Armenien, Postupim, Pempel Verlag 1919. Lepsius tu dokazuje, že Turci povraždili přes milion Arménů a vyhubili tak tři čtvrtiny celého arménského národa. Nemá býti žádného vzdělance v celé Evropě, který by tuto knihu Lepsia nečetl. Lepsius ovšem v knize té dokazuje, že na hrozném tomto zločinu neměli Němci žádného podílu. Když Mladoturci opět na podzim r. 1917 začaly Armény vraždit, postavili se jim, Turkům, Němci na odpor a sváděli s nimi boje. Hindenburg i Ludendorff zasílali Enveru pašovi depeše a žádali ho vraždění Arménů zastaviti. Turecké novinářské agentury Milli a Wolfova kancelář všechny zločiny páchané od Turků na Arménech zakřidovaly. Uvážíme-li však, že vraždění to zuřilo za Abdul Hamida r. 1904 až do 1906, tážeme se tu, je-li na světě národů, kteří jako Židé a Turci a k nim patřící Němci prolili víc nevinné krve? Kdyby státníci Francie, Anglie a Sev. Ameriky, pokud jsou křesťany, chtěli dáti světu klid a mír, byli nuceni zcela jinak jednat a postupovati.

Zde jest především jasně dokázáno, že rozvrat Ruska přivoděný Židy za pomoci německých generálů zne-
možňuje jakékoliv dílo míru. Ani Clémenceau ani Lloyd George nechápu, že Rusko pod terrorem Židů bude šířiti revoluci, vraždy a sociální otřesy po celém světě. Zdolání židovské hrůzovlády v Rusku je jen prostým předpokladem toho, aby byl zjednán také klid v Asii, Methoda, jakou sledují Angličané, je polovičatá a málo platná. Turci opět útočí v celé Mesopotamii, na Kavka-

ze, v Syrii, všude, kde mohou postavit do pole několik ozbrojených čet. A hned se dávají na pochod. Při obrovských rozměrech asijských zemí jest na snadě, že Angličané nemohou býti všude a že nemohou obrovské tyto země z plna ovládat, uvážíme-li, že Anglie nyní zabrala i Persii.

Nyní chápeme, proč Rusko posílalo do Palestýny tolik prosebných procesí. Proč Solověv tvrdil, že Rusko je povoláno pokřesťanit svět. Velkokníže Nikolajevič zabral celou Armenii a byl na vítězném postupu do Asie a na Cařihrad. A tu vypukla ruská revoluce. Anglie si nepřála, aby Rusko vyšlo ze světové války jako vítěz. Tento zločin anglické diplomacie, provedený sirem Buchanem na caru Mikuláši zůstane strašlivou vinou a hanbou Anglie ze světové války.

Jestliže carevna pracovala se Suchomlinovem na spolku Ruska s Německem, pracoval Buchana na rozbití a zničení Ruska vůbec. To, co nám naše tak zvané české listy o Rusku píší, jest většinou samý švindl. Kdyby mírová konference v Paříži to upřímně s mírem světovým smýšlela, bylo by Turecko rozděleno, Rusko dávno již od Židů osvobozeno a Maďarie též rozparcelována tak, jak toho žádá světový mír. Zatím mírová konference utvořila v Evropě dva nové lupičské státy, Itálii a Polsko, a pak myslí státníci Angie a Francie, že v Evropě bude jednou mír. Ano, zajisté bude mír, až z Paříže zmizí Židé.

29. I. 1919.

9. Imperium britannicum.

Latinské slovo imperium znamená panství. Světové panství Anglie nabylo světovou válkou obrovského rozsahu. Dosud nejsou získaná území k Anglii přivtělena, což se stane, až bude v získaných zemích klid a civilní i vojenská správa anglická na pevných základech.

Britské imperium mělo při vypuknutí světové války 29,872.061 čtver. km rozlohy a 400 milionů obyvatel. Nyní k tomu má ještě přijíti východní německá Afrika, Mesopotamie, Arabie, Imen, to je přírůstek přes 3 miliony čtver. km s obyvatelstvem asi 5 milionů. Britské imperium rozprostírá se od jižního hrotu Afriky, zaujímá celou východní Afriku bez přestávky až k Alexandrii, nyní celou Arabii, Palestinu, Mesopotamii a zde končí. Je tu Persie. Za Persií přijde ihned Indie, největší to država anglická. Na sever od Indie jsou Afgánistan a Tibet. Dnes můžeme tedy rozlohu britského imperia odhadnouti na 34 milionů čtver. km. Zda anglický národ, čítající asi 42 milionů lidí, dovede trvale ovládat toto imperium, jakého dosud na světě nebylo, jest velice pochybno. Ovládat tak obrovský svět je možno jen tehdy, když je k tomu dostatek sil vojenských a civilních. K tomu však Anglie dostatek lidí nemá. Mimo to je zde na závalu ohromná vzdálenost afrických a maloasijských držav od samotné Anglie. Myslíme, že angličtí diplomaté sami se hrozí obrovských rozměrů britského imperia. Anglie se bála jen jednoho soupeře a tím bylo Rusko. Ruská říše rostla do Asie, zvolna se ruský vliv prodíral z Turkestanu a z Mongolska do Persie, Afgánistanu, Tibetu. A tu naráželo Rusko na nejbolestnější část anglických zájmů, na Indii. Zásadou Anglie jest, že nikdo ani z daleka se nesmí přiblížiti k Indii. Na moři jest si Anglie jista, ze severu je uzavřen Tibet, kam vů-

bec žádný cizí cestovatel vkročit nesmí a ze západu je Afganistan s Persií. Nyní je Rusko zničeno alespoň na čas. Odtud tedy nehrozí britskému panství již žádný soupeř. Anglie měla s Ruskem r. 1907 uzavřenou smlouvu, ve které bylo ustanoveno, že Persie jest rozdělena ve tři pásma. Jižní pásmo patřilo Anglii, střední pásmo bylo prohlášeno za neutrální a severní pásmo patřilo Rusku. Afganistan a Tibet patřil do sféry Anglie. Rusko se zavázalo, že do těchto dvou zemí nebude posílati žádných agentů. Ale poměry se vyvíjely jinak. Rusko bylo nuceno navázati styky s duchovní vládou ve Lhasse i v obvodu podřadného lamy v městě Urga. Lamaismus ohrožoval ruské hranice Turkestanu, Sibíře, Mongolska. Nyní je Rusko rozvaleno. Vláda Slovanů v Asii zničena. Rusko mělo velice příhodnou posici v Asii, daleko výhodnější jak Anglie. Proto britská diplomacie poštvála na Rusko japonské armády r. 1904.

Kdo to vše sleduje, co světová válka Slovanům zničila, musí jen nad celým Slovanstvem zoufat. Rusko bylo na dobré cestě podříditi ohromné državy v Asii vlivu Slovanů a nyní je vše ztraceno. Vliv Anglie se tu uplatní a zakotví trvale.

Tam, kde mohlo Rusko vládnouti, tam proniká vliv Anglie. Rusko mohlo vrátiti křesťanům Arménii, Malou Asii i s Palestýnou a nyní to přebírá Anglie. Nějaké malé provincie ze starého Turecka obdrží Francie. Jsou tu vilajety Syrie, něco chce Itálie a něco Řecko, komu připadne Cařihrad s Bosporem, to ještě rozhodnuto není, to přijde snad až naposled.

Anglie nyní povede dráhy do Bagdadu, Alexandrety, podél perského zálivu až do Indie. Tím bude spojení do Indie velice zkráceno a urychleno. Bude pak možno nepřetržitě z Londýna přes Paříž, Pešt, Caři-

hrad, Bagdad dráhou do Kalkuty a Bombaje. Za 4 neb 5 dní by mohli pasažáři z Londýna býti v Bombaji.

Nyní má britská diplomacie práci s Persií. Tato země má obrovskou rozlohu 1,465.000 čtv. km., okrouhle 10 milionů obyvatel. Anglie ví, že se Persie úplně zkrotit vojensky nedá. Zde tedy nutno vyjednávat dle způsobů anglické diplomacie. Vláda anglická dala již do Teheranu 2 miliony liber št. půjčky za záruku, že všechen petrolej patří Anglii a že stavba dráhy z Bagdadu do Indie na perském zálivu je nyní pro Anglii volna a zabezpečena. Anglie je tímto obrovským úkolem v Asii vázána na kolik desítiletí. Zde má tolik práce a obrovských problémů, že nesmíme očekávat likvidaci světové války, jak by si toho slovanští národové přáli.

Slovanští národové, kteří na území bývalé Austrie povstali, česko-slovenský a Jugoslavie, musí spoléhat výhradně na sebe. Evropské velmoci jsou likvidací světové války zapleteny po celém světě do takových úloh, že mají na kolik desítiletí plné ruce práce jen samy pro sebe. Jak to dopadne s námi v Evropě, těžko povídati. Nikdo neví, zda Rusko není schopno života. Anglie si toho ovšem nepřeje, aby Rusko opět bylo činitelem závažným, ačkoliv v tom jeví se ohromná slepota anglického národa, který bojí se Slovanů a raději podlehne moci Německa. Anglie tomuto osudu neunikne. Německý národ je přednější jak národ anglický a daleko v práci otužilejší. Pakli Anglie nechá padnouti Rusko, nechá bez pomoci rozpadnouti se státu česko-slovenskému a Jugoslavii, pak jest opětně panství Germanie na obzoru a jisté, jelikož Polsko je nespolehlivé a vždy obráceno do Berlína. Anglický národ má zapotřebí poznati Slovany a rozdělit s nimi zájmové obvody.

V záříjovém čísle Moravsko-slezské revue čteme následující zprávu: »Mají nás rádi, že jsme jim dodali prvotřídní vojáky a že jsme jim zachránili Sibíř a tak zamezili Němcům využítkovati Brest Litevský a pak naše Maffia — ale o tom gentleman nemluví. Anglosasové jsou gentlemani. Poslali sem Cunninghama. Býval vojenským přidělcem ve Vídni, zná tudíž zdejší poměry. Anglický šlechtic, jemuž jsou maďarští šlechtici bližší než my. Myslí dosud pod zorným úhlem vídeňského velvyslanectví Jeho Veličenstva krále anglického. Jsme mu tak trochu Irčané. Nepochvalná otázka. Angličan ji chápe. Pracují sice pro nás naši přátelé v Anglii, ale Cunningham byl ve Vídni, a proto tomu rozumí a dle svého zorného úhlu referuje. Ve Francii je Clemenceau. Paní Vídeňáčka. Syn býval chemikem v Magyár Diószegu. Paní Maďarka. Jeho sekretář má též blízké sympathie k vídeňské a peštské finanční klice, včera rudě, dnes maďarsky natřené, již z rassových důvodů. Peštská i vídeňská finanční klika, která dosud všechny převraty financovala, má blízké a mocné příbuzné v Paříži a Londýně. Rotschildův obchodní dům není jediným. A ti mají rozhodný vliv v Paříži i Londýně a tím i ve Wallstreetu. A my. Dosud si nás pletou s cikány a nerozumí nové firmě »les Tchecoslovaques«. Nějaký neznámý národ. Dobří vojáci, ale jinak nu — jinak jsme nedovedli vzbuditi důvěru, řekněme si to upřímně. Několik lidí pravda pracovalo prvotřídně, ale to bylo několik lidí, ostatek, co jel do Paříže, nedělal nám čest. A pak ty kotrmelce v mezinárodní etiketě. Les sauvages — divoši. Jak viděti, je naše situace těžká. Nevěřící nám, neznají nás. Jsme malý, schudlý národ a to je horší, než kdybychom byli chudí. Získáme si důvěru jen tvrdou prací, ale ne krásným slovem a gestem.«

To je dobrý, krátký a jadrný úsudek.

Poslanec Staněk a soudruzi přišli koncem října ze Švýcar, rozdávali plnou hubou. Češi dostanou všechno, co jen budou chtít. A zatím nám berou uhelné doly těšínské, ochuzují český stát o miliardy. Krkonošské hranice u Náchoda jsou otevřeny pro prušácký vpád jako roku 1866, Kladsko zůstane Německu a tím hluboký klín do česko-slovenského státu.

Hranice k Rumunsku nejsou určeny. Za 1 libru šterlinku musíme dát 220 Kč a za 1 dollar 60 Kč. Tak vyhlíží láska Dohody k čsl. státu. Vyslanci Anglie i Sev. Ameriky neznají česky a jich tajemníci čeští jsou stranníky rudých soudruhů. Dovedeme si představit, jak tací tajemníci dovedou informovati svého chéfa o poměrech českých a slovenských.

10. Angličané a bolševici.

Berlínský »Tag« přinesl 20. února 1920 tuto úvahu: Ve válce světové bylo znáti směr anglické politiky velmi zřetelně. Anglie šla jako vždycky jen za svým zájmem. Totéž poznáváme v tom, jak si vede Anglie proti bolševikům. V Rusku to vše. Vlny vnitřních bojů se tu zvedají a nikdo vlastně neví, co se tu odehrává. Zdá se, že vůdcové bolševiků umdlévají ve vraždění měšťanské inteligentní třídy a zdá se, jakoby chtěli vládnouti s jakousi umírněností. Sovětové Rusko uzavřelo mír s Estonci a s Finskem. Zdá se, jako by se dalo očekávat, že s bolševiky lze vyjednávat a hned tu jsou politikové Anglie, kteří by chtěli s bolševiky se dáti do obchodu.

Německo je ochromeno a nelze mu pěstovati nějaké styky s bolševickým Ruskem. Anglie však chce poměry v Rusku se vytvořivší využítovati ve vlastní prospěch.

Anglie má tu veliké zájmy. Jedná se tu nejdříve o záchranu půjček, které poskytla Dohoda Rusku. Tyto půjčky se odhadují na 80 miliard rublů. Půjčky tyto jsou ponejvíce investovány v ruských drahách, kteréž byly od bolševiků valně zničeny. Pravda je, že tyto úvěry byly hlavně poskytovány z Paříže. Ale Londýn je nyní ve státním i soukromém úvěru závislý také na Francii. Ani veliké peněžní nádržky londýnské i pařížské nemohou nyní od sebe odloučeně žít. Anglie potřebuje nutně z Ruska oleje, dříví a obilí. Dále doufá Anglie na odbyt anglických tovarů do Ruska, jakmile by zde vlny revoluce ztichly a nastaly trochu klidné časy.

V Anglii dobře znají, že přírodní poklady Ruska jsou nevyčerpatelné, a že pusté řádění bolševických vrahů sice zřídlo řady inteligence ruské, že však celkově ruský lid je většinou zachován při síle. Mužici v Rusku potřebují nutně strojů a nářadí do hospodářství. Mužici nemají čím hnojit, potřebují umělá hnojiva. Dráhy v Rusku nemají kolejí ani vagonů, ani parostrojů. Ruský lid potřebuje látky, obuv, domácí nářadí. To by vše chtěla Anglie do Ruska dovážeti a doufá proto, že přišla již vhodná chvíle, aby anglický dovoz zboží napájel ruské trhy. Pak-li se Anglie v Rusku usadí a založí zde obchodní anglické agentury, založí zde anglické továrny, předhóní ostatní konkurenty a získá si tak Rusko. Německo jest malomocno a nemůže anglickou konkurenci předhóniti. Anglie doufá německou konkurenci v Rusku udusiti již v prvním zárodku a doufá tímto obchodním rozmachem do Ruska namířeným zaplatiti znenáhla své obrovské válečné dluhy.

Anglie podnikala různé cesty, aby se k vládcům bolševického Ruska přiblížila. Ačkoliv v Rusku řádí hlad, tyfus, epidemie, hromadné vraždy, přec možno odhadnouti počet obyvatel vnitřního Ruska na 130 milionů

lidí. Do toho se nepočítá obyvatelstvo Polsky, Pobaltí, Kavkazu a Sibíře. Tento obrovský národ dá si líbiti hrůzovládu bolševiků, kterých je sotva dohromady 250 tisíc. A opět tato bolševická armáda podléhá terorismu sotva 500 mladých Židů. Mužící čítající 130 milionů lidí jsou k bolševismu zrovna tak hluší a slepí, jako byli dříve k carismu. Mužící ohradili svoje vesnice, udělali z nich tvrže a brání se pouze proti výpravám rudogardistů, s nimiž svádí krvavé boje.

Horší je stav větších statkářů. Velkostatky v Rusku byly zničeny, šlechta a statkáři povražděni. V tomto vraždění statkářů brali činnou účast s rudými gardisty všichni mužící. Ještě hůře jak s velkostatky je s ruským obchodnictvem, továrnictvem a obyvatelstvem větších měst. Všechno obyvatelstvo průmyslových měst a větších sídel ruských je z veliké části vyvražděno. Jsou tu z něho jen nepatrné zbytky. Kdo si zachránil život učinil tak, že se mu podařilo vykoupiti se u bolševického velitele. Všeobecně se mluví o tom, jakoby bolševici zkomírali, jakoby chtěli poslední své síly zkoušeti v Polsku a na Pobaltí. To se však nedá tak snadno uhodnouti. Anglie počítá následovně: Nynější vůdcové sovětů jsou mnohonásobní milionáři. Zbohatli a loupeží. Spojí se se zbytky buržoasie a budou vládnouti dále. Nebo se staré carské Rusko probudí a zničí židovské vrahy-bolševiky. Kdy se tak stane a zda se tak stane nedovede dnes nikdo odhadnouti. Anglie soudí, že se vrátí carské Rusko. Anglie doufala, že Rusko bolševiků zdeptá zbraněmi a podporovala Denikina, Kolčaka, Judeniče. Tyto armády na bolševiky nestačily. Anglie to poznala a vyzvala Němce, by vyklidili pobaltské země.

Nyní vyjednává Anglie o předání Murmanska a celého Archangelska na vládu sovětů. Chce již nyní v Revelu a v Libavě vykládati zboží a rozvážeti do Ruska.

V jižním Rusku má se anglické zboží vykládati v Oděse, Rostově a Novorosijsku. Anglie myslí, že bude snadno ovládati Ukrajinu, donské kozáky, Kubáň, Georgii a Kavkaz. Turkestan bude obsazen anglickým vojskem. Jest tu petrolej, uhlí, železo, měď a havlna. To si chtějí Angličané zajistiti.

Bolševičtí agenti dosud nepronikli do Persie a tím méně do Indie. To jsou fantasie. Zde není bolševismu, zde se zvedá Islam proti Anglii, která musí vyslati proti tomuto hnutí vojsko. Proto je Anglie dnes bezmocná a nemůže podporovati protibolševické výpravy. Německo i Rakousko doufaly v pomoc Islamu, ale zklamaly se. Rusko by samotno mohlo snadno zaplatiti celou světovou válku. Němec v Rusku je vítán, Angličan nenáviděn.

Tento článek by si měli v Anglii dáti vytisknouti jako leták a dáti ho pročísti a to důkladně všem občanům v celé Anglii. Zde odhalil Němec svou duši. Snad se přec dočkáme, že Rusko nezhyne. Rusové přežili 200 let panství tatarské a přežijí snad za krátko panství židovské. —

Zdá se, že ministerský předseda, advokát Lloyd George úplně se postavil do služeb londýnské synagogy, odkud se řídí osudy celého světa.

Alfréd Mond, Žid, anglický ministr zdravotnictví, zajel si do Indie a východního Holandska vyjednávatí o dovozu potravin z východní Asie do Anglie.

Do Londýna přijel opět Krasin. Lidový tento komisař dlel již dva roky v Londýně a nerušeně tu rozséval do dělnictva anglického bolševické sítě. Účinky toho se ukázaly ve stávce uhlokopů Anglie. Krasin vyjednal s Anglií obchodní smlouvu s bolševickým Ruskem, ale jen na papíře. Židovský car Bronstein se o psané smlouvy nestará, zcela dle zásad Talmudu.

Zahraniční ministr Anglie, lord Curzon, se dopálil a vyčinił bolševikům do Moskvy v protestní notě. — Rozumí se, že v Anglii je z toho ostuda, že vláda anglická si dá ze sebe tropit šašky od moskevských bolševiků. Vláda anglická věděla dobře, že obchodní smlouva s Ruskem nemá ceny, jelikož Rusko ožebračené nemůže vyvážeti suroviny do Anglie, poněvadž jich nemá. Přece však v Londýně se třásli hladem po zlatých pokladech z Moskvy. V Londýně přece vědí, že zlato bolševiků je nakradené, ale to vládě anglické nevadí. Vláda londýnská přijala do smlouvy podmínku, že smlouva ta platí jenom v tom případě, že bolševici nebudou proti Anglii štvát v Asii a Indii. V notě, kterou nyní Curzon do Moskvy poslal, vytýká Curzon Bronsteinovi, že III. internacionála a Bronstein jsou jedno a totéž. Z Moskvy se řídí agitace proti Anglii v Indii, Afganistaně a Persii. Kemalisté v Angoře dostávají z Moskvy zlato a zbraně. Kemal se Dohodě posmívá. Na hranicích Indie zařídili bolševici továrnu na pumy. Lord Curzon v notě vytýká Bronsteinovi, že celou tu agitaci sám řídí. Curzon tvrdí, že s takovými proradci a zločinci nelze jednati. Tím vláda anglická doznává, že si s tou obchodní smlouvou s bolševiky nadrobila jen trochu ostudy. — V Londýně doufali, že z Anglie půjdou dodávky do Ruska a že průmysl v Anglii dostane práci, ale šeredně se zklamali. Na základě obchodní smlouvy s Anglií zesílili bolševici posici své vlády a začali opět v celém Rusku vládnouti s nebývalým terorem. Črezvyčajka pracuje se stupňovaným krvežíznivým terorem.

Ve sněmovně lordů i poslanců v Londýně se poslanci pozvėdají a na ten skandál ukazují, že Anglie smluvila smlouvu se židovskými dobrodruhy v Moskvě. Lord Long of Wraxall vytýkal otevřeně anglické vládě tuto ostudu. Lord Denbigh tvrdil, že bolševici používají

nakradeného zlata k agitacím proti Anglii. Bolševici dluhují do Londýna 700 milionů liber šterlinků. Tento dluh Ruska je pro Anglii ztracen. Mimo toho dluhuje Rusko britským obchodníkům 800 milionů liber. Celkem tedy dluhuje Rusko do Londýna 1 miliardu liber, to jest 300 miliard Kč. Anglický lid žádá již jednou energicky, aby Anglie prosta byla bolševických agentů. Protivládní »Timesy« ukazují, jakou ostudu si Anglie utržila, že podepsala obchodní smlouvu s bolševiky, kteří z ní pro sebe vytloukají kapitál.

Rusko hyne hladem a musí zhynouti, dokud jeho židovští zločinci v Kremlu vládnouti budou. Veškerá pomoc z ciziny hladovícím do Ruska zaslaná, uvázne ve spárech Židů. Tito se nacpou, ale křesťané hlady hromadně zhynou. To doznává i americký vyslanec Crane v »Observeru«. Marné je zapírání Nansenovo, že bolševici nekradou. Nekradou, nýbrž berou.

4. III. 1920.

11. Anglický parlament a Maďaři.

Když zuřila světová válka, když Zeppeliny a německá létadla házely na Londýn pumy, tu mluvili státníci Anglie plamenné řeči proti Němcům a jich pomáháčům Maďarům a Turkům. Přísahali, že tito váleční zločinci musí býti potrestáni a navždy neškodnými učiněni. Dnes po 3 létech státníci Anglie na válečné zločiny Němců, Maďarů a Turků nadobro zapomněli. Mají přes kanál pár skoků do spustošené Francie podívatí se na zříceniny měst a vesnic francouzských, které tu v rozvalinách marně žalují na zločiny prušáckých vojsk a jejich soudruhů Maďarů a Turků.

Anglická sněmovna projednávala 20. dubna 1921 ve dlouhé debatě mírovou smlouvu trianonskou, ve kteréž Dohoda uložila podmínky míru Maďarům. Orgán zahraničního ministra uherského »Pester Lloyd« přinesl několik obširných zpráv z Londýna o této schůzi anglického parlamentu, kde se jednalo o Maďarech, a rozplývá se radostí, že poslanci anglického parlamentu nadobro obrátili, na válku úplně zapomněli a Maďarům nyní vřelé přátelství projevují. Všichni řečníci kladli váhu na to, že Anglie chová k Maďarům nejvřelejší přátelské city. — Starý přítel Maďarů, poslanec Elliot, chválil Maďary, poslanec Aubrey Herbert, bývalý ministr, Asquith, bývalý ministerský předseda, lord Robert Cecil, mluvili všichni vřelým tonem a přátelstvím o Maďarech. Dokonce vůdcové Labour Party poslanci Josiech Wedgwood a Kenworthy mluvili skvostné chvalozpěvy na nynější Maďarsko. Poslanci sir Samuel Hoare a Thompson vzpomínali revoluce Maďarů z r. 1848 a chválili dějiny Maďarů, ačkoli v řeči své vytýkali Maďarům, že oni válku pomáhali rozdmychovati. Štěpán Tisza v korunní radě v červenci r. 1914 konané varoval vládu, aby se do války nepouštěla, tak totiž nestydatě tvrdí »Pester Lloyd« v čís. ze dne 29. dubna 1921.

Anglická sněmovna projednávala mírovou smlouvu trianonskou a zpravodajství měli v rukou lord Balfour, minister of the council, zahraničí a lord Cecil Harmsworth, státní sekretář tohoto ministerstva. Není zbytečno připomenouti, že lord Harmsworth je Žid. Oba zpravodajové přednesli své referáty a odporučili sněmovně schválení mírové smlouvy trianonské. Harmsworth vyzval poslance, aby se vystříhali každého ostrého slova proti Maďarům a lord Balfour, který ještě před rokem veřejně spílal Maďarům válečných zlosynů, mluvil velmi krotce a sladce.

Maďaři mohou býti úplně spokojeni s touto schůzí ze dne 20. dubna v anglickém parlamentě, kde proti Maďarům nepadlo ani jedno ostré slovo. Angličtí poslanci na této schůzi uznali, že Maďaři vyplňují na Dunaji důležitý úkol turánského panského národa, tvořiti most od západní Evropy do orientu a přejí si, aby maďarský národ vzkvétal a mohutněl. Angličtí poslanci omlouvali státníky Dohody, kteří v mírové smlouvě trianonské Maďarsko rozkouskovali a omlouvají je proto, že průběhem války světové Maďarsko samo se rozpadlo.

Čtenář musí s hnusem čísti tuto komedii, kterou sehráli státníci a poslanci anglické sněmovny ve schůzi 20. dubna 1921. Štěpán Tisza, tento veliký nepřítel Slovanů, důvěrný přítel Viléma II., ve společnosti s Ferdinandem Koburkem tvořil triumvirát, který byl po celou dobu války v neustálém spojení s německým hlavním stanem. Štěpán Tisza jezdil do německého hlavního stanu k Vilémovi po celou válku jako domů. On dirigoval a disponoval nad všemi armádami Austrie, on byl i nad arcivévodou Bedřichem. Maďarští honvédi nejvíce vraždili civilní obyvatelstvo v Haliči a hlavně v Srbsku, kde povraždili přes milion dětí, žen a starců srbských. To Maďarům vytknul veřejně Seton Watson. — A nyní angličtí státníci a poslanci pějící chválu Maďarům.

12. Disraeli.

Největší říše světa, anglické imperium jest zmítáno obrovským sociálním zápasem, stávkou horníků, jichž jest 1½ milionu. Za nedlouho připojí se asi k nim železničáři a lodní dělníci. Účinky tohoto sociálního zápasu na celou britskou říši budou rozsahu strašlivého. Anglie

podniká tímto zápasem, který jí byl vočkován moskevskými bolševiky, boj na život a na smrt se socialisty, kteří se dali pod komando moskevských Židů. Krasin a soudruzi se za tím účelem usadili v Londýně.

Britské imperium má rozlohu 30,372.246 čtverečních kilometrů a 425,701.448 obyvatel dle sčítání r. 1914.

Anglie sama má rozlohu jen 317.915 čtv. km a 46 milionů 573.037 obyvatel. Nad touto říší vládla přes 50 let královna Viktorie. Tato měla skorem půl století u sebe ministra předsedu Žida Disraeliho, který obdržel titul hrabě Beaconsfield. Životopis Benjamina Disraeliho vydala londýnská firma nakladatelská John Murray o 6 svazcích. Disraeli se vyšinul na premiera ministra pomocí žen. Sepsal řadu románů, Coningsby, Egremont a Enagmian, ve kterých románech popisuje postavy žen, které ho přivedly k slávě a moci. Když nastoupila královna Viktorie vládu, dostal se Disraeli do dolní sněmovny jako poslanec za okres Maidstone. Okres ten zastupoval dosud Žid Wyndham Lemis. Poslanec ten zanechal obrovský majetek 100 tisíc liber. Jeho vdovu si Disraeli vzal za ženu. Disraeli byl o 15 let mladší. Na volby vydal Disraeli spoustu peněz, které si vydlužil a hrozil mu z toho kriminál. Touto ženitbou se zachránil a vyšinul se. Nelitoval nikdy, že si vzal starší bohatou vdovu. Vdova ta byla vyučenou modistkou. Sám se jí přiznával, že si ji vzal pro peníze. Žena ta starala se pečlivě o Disraeliho, hleděla, aby měl doma, když přišel unaven z parlamentu, veškeré pohodlí. Ženu svou vyličil Disraeli v románu »Sibyl«.

Druhá žena, s kterou měl Disraeli styky, byla Židovka Bridges Willyams, též vdova po obchodníkovi, s velikým bohatstvím. Žila v obci South Devon u mořských lázní Torquay. Byla dcerou španělského Žida Mundeza da Costa. Willyamsova dopsala Disraelimu, aby

se ujal právní záležitosti pro ni a její dvě dcery. Disraeli předal záležitost tu jednomu advokátu v Londýně. Od toho času ztrávil Disraeli část prázdnin parlamentních na zámku Willyamsové v Mount Braddonu. Stará tato dáma za několik let zemřela a odkázala obrovské své jmění Disraelimu.

Disraeli, obrovský boháč, stal se vdovcem. V pokročilém věku měl dvě známosti. První byla hraběnka Braceford, stará 55 let, druhá hraběnka Chesterfield, které bylo dokonce 70 let. Starý Žid pokoušel se o přízeň Bracefordové. Milostné dopisy posílal jí z parlamentu. V té době meškal často Disraeli u dvora, jelikož si královna Viktorie přála, aby ji všude doprovázel. — Tímto způsobem byl Žid Disraeli na ostrově Wightu a v zámku královském Balmoralu. Stalo se, že starý Disraeli onemocněl a byl upoután na lože; královna Viktorie nemeškala a sama navštěvovala nemocného státníka. Z počátku se královna Viktorie i její manžel princ Albert obávali a štítili Žida míti u dvora. Disraeli se vychloubal, že má královnu Viktorii úplně ve své moci. Jak této chloubě bylo rozuměti, těžko se dá vylíčiti.

Disraeli prohlásil Viktorii za císařovnu Indie.

Matka císaře Viléma byla dcerou královny Viktorie.

Disraeli vládl nad celou britskou říší plných 50 let. On byl nejmocnějším zakladatelem světové aliance židovské. Chápeme proto, proč Židé vládnou v Londýně. Někteří angličtí státníci, kteří ještě nezapřeli víru křesťanskou, se stydí za Lloyda Georgea. Dlouholetý ministr Bonar Law odstoupil a zřekl se Lloyda Georgea. Zda tento zmizí konečně od vládního stolu, není dosud jisto. Nástupce Bonara Lawa, ministr Austen Chamberlain, je muž svérázný, energický, který si nedá od Lloyda Georga nic líbiti.

Stávka horníků postaví anglického předsedu ministerstva a celou vládu do těžkého boje, z něhož třeba Lloyd George unikne jen s největší námahou. Vláda zatím prohlásila výminečný stav. Zda dělníky zdolá, kdož ví.

13. Sir Ernst Cassel.

Továrník Henry Ford se táže ve spisu »Der internationale Jude«, zda je možno dokázati, jestli dosud je v činnosti »sanhedrin«, to jest vysoká rada židovská, která vládla nad Židy až do ztroskotání Jerusaléma. Henry Ford soudí, že sanhedrin tu je. My se k tomu názoru též přidáváme. Sanhedrin měl 71 členů. Jeden takový člen sanhedrinu onehdy zemřel, Sir Ernst Cassel, věrný přítel anglického krále Eduarda a vedle Rotschilda slavný činitel londýnské bursy. Cassel přišel do Londýna jako finanční úředník pověstného miliardáře barona Hirsche, Casselova žena byla dcerou finančníka Žida Bischofsheima v Londýně. Cassel byl vykonavatelem nadací barona Hirsche. Žid Hirsch byl podvodník a bursovní špekulant velikého slohu. Jeho lakota a hlad po zlatě neznal mezí. Židovka Hirsche se styděla za tuto lakotu svého muže. Kdežto rodiny Hirschovy a Rotschildovy hromadily bohatství již po více generací, nahromadil Cassel bohatství sám z vlastní síly a předhonal v tom několik generací jmenovaných finančníků židovských. Cassel býval každého roku v Mariánských Lázních. Jeho finanční operace šířily se v Anglii, Německu, Egyptě, Sev. Americe a Mexiku. Kdykoliv anglický král Eduard VII. byl v úzkých a nevěděl si rady, povolal k sobě Cassela a svěřil mu diplomatické úkoly hlavně pak

smiřování Anglie s Německem. Cassel byl takto váleč-
níkem a generálem diplomatickým, který vyhrával bit-
vy bez vojska a bez kanonů. Cassel neměl na burse
v Londýně svoji firmu, měl v londýnské city svůj ban-
kovní obchod, jehož hlavní zákazník byla turecká vláda
v Cařihradě, jejíž finance Cassel neustále dával do sou-
ladu. V hotelu »Weimar« v Mariánských Lázních býval
Cassel pohromadě s Hakki pašou, vyslancem tureckým.
Hakki paša zemřel v Berlíně. Když Cassel vstoupil do
jidelny hotelu »Weimar«, tu všichni povstali a klaněli
se finaičnímu králi židovskému. Cassel byl neustále ve
společnosti ředitele Anglobanky z Vídně Karla Mora-
witze. Byli ve spojení přes 30 let. Do společnosti Cas-
sela patřil new-yorský finančník Jakub Schiff, chéf fir-
my Kuhn, Loeb a Comp. v New-Yorku. Obchody Casse-
la i Schiffa byly společny. Jelikož Cassel nahromadil
tolik miliard, že si jich více nepřál a jediná dcera mu
zemřela, přestal obchodovati a věnoval se pouze diplo-
macii. Věnoval se úsilovně politickému rozvoji Turec-
ka, jehož finančník Djaviče Bai ho v Londýně stále vy-
hledával. Palác Cassela »Brook House« v parku Lane
v Londýně byl střediskem finančníků Anglie. Cassel byl
věrný přítel Ballinův a často v jeho společnosti ocitnul
se v důležitých poradách u císaře Viléma II. Král Edu-
ard delegoval Cassela za člena tajné státní rady. Privy-
Concil Anglie. Pracoval k tomu, aby po kapitulaci Ně-
mecku nebylo ubližováno. Tady máme doklad, že san-
hedrin Židů dosud jest. Členem jeho byl jistě také Žid
Cassel.

»Wiener Morgenzeitung« uveřejňuje zajímavý člá-
nek svého bělehradského dopisovatele o situaci Židů
v SHS., v němž se m. j. praví: »Srbsko mělo pověst de-
mokratičnosti již za života krále Milana Obrenoviče.
O tomto králi se vyprávělo, že je filosemita a že se rád

pohybuje v židovských kruzích. Jaký však nebetyčný rozdíl mezi Milanem Obrenovičem a Petrem Karađorđevićem. Onen byl přítelem Rotschildů a Guttmanů, tento nečinil rozdílu mezi bohatými a chudými. Milan Obrenovič byl sice králem srbským, více však králem dle chuti rakouské a uherské vysoké šlechty, a odtud jeho přátelství k Alfonsu a Albertu Rotschildům, baronu Königswarterovi a rytíři Guttmannovi. Král Petr I. byl naproti tomu lidovým králem naprosto demokraticky cítícího srbského národa. Proto se objevil v prosté spolkové místnosti sionistického sdružení bělehradského, když se tam konala purimová oslava, kdež společně s židovskými ženami a muži zpíval židovskou národní hymnu »Hatikva«. Nyní jsou Srbové, Chorvati a Slovinci sloučeni, mají svého krále, jenž pro svou známou lidumilnost a své ryzí národní smýšlení jest uctíván svým národem. Nový stát SHS. má demokratickou vládu. Agrární reforma byla důkladně provedena. Nový stát SHS. nezná velkostatků, systému pronajímání domén, s hospodářstvím baronů a hrabat byl učiněn rázný konec. Ani v náboženském ohledu nelze si do postupu vlády stěžovati. Byly sice v domácích i v zahraničních listech proneseny žaloby, že volební právo do konstituanty bylo přiznáno jen lidem se srbsky znějícími jmény, kdežto všem ostatním bylo prý odepřeno. Tak tomu však není. Autor článku, jenž je všeobecně znám jako sionista a s ním mnoho jiných Židů, kteří si nevedli jako šovinističtí Maďaři, obdrželi volební právo. V SHS. jest sice ještě podnes jistý stupeň antisemitismu, jak to potvrdil i Trumbič, jenž náleží k nejlepším a nejschopnějším politikům v SHS. Jest však naděje, kterou sdílí i jmenovaný státník, že se stoupající demokratisací státu a jeho občanů pozvolna i poslední zbytek antisemitismu vezme za své«.

Který panovník se Židům nepodrobí, toho čeká jistá smrt jako cara Mikuláše II. Sanhedrin žije a panuje nad celým světem.

14. Churchill v Palestýně.

V procesu likvidace světové války převzala Anglie úkol zaříditi se v Palestýně a Mesopotamii. Anglie při tom sleduje vůli britského imperialismu, aby Egypt a Indie byly spojeny s Palestýnou a Mesopotamií. Generál Alenby operoval ze Sinaje proti turecké armádě, kterou komandoval von der Goltz, který nyní je generalissimem rudých armád v Moskvě. Anglii připadla tato válečná kořisť ale jen na oko. Aby se neřeklo, že anektuje, dala Anglie Palestýnu Židům. Je to dar na oko veliký, ve skutečnosti však úplně bezcenný.

Podívejme se na državu tureckou v Malé Asii.

Vilajet	km ²	obyv.
Bejrut	16.0000	727.000
Libanon	3.000	500.000
Jerusalém	17.100	382.000
Sor	78.000	81.000
Syrie	95.900	884.000
Bagdad	111.300	456.000
Mossul	91.000	236.000
Basra	138.800	1,150.000

Království Husejna je Hedžas, 250.000 čtver. km. 300.000 obyvatel, Jemen 191.000 čtv. km. s 750.000 obyvatel.

Z toho seznamu vidíme, že vilajet Jerusalem je pranepatrný. Všech Židů bude zde nyní sotva 100.000. Pak je tu 200.000 Arabů. Již z těchto čísel vidíme celý ten

pustý švindl se zionismem, co tropí Židé na celém světě. Jen ve Vídni je nyní $\frac{1}{2}$ milionů Židů. Ani ti by se do Palestýny nevešli. Kam pak by se dali ostatní Židé, jichž je více jak 16 milionů! Za dob Caesarů, tedy 100 let před Kristem, bylo v imperiu římském 5 milionů Židů. Tito Židé byli roztroušeni po celém imperiu a panovali nad ním. Jen mizivá část Židů byla tehdy v Palestýně.

Orgán pražských zionistů »Selbstwehr« přinesl zprávu o návštěvě Churchilla v Jerusalémě. Ministr osad Churchill vydal se na inspekci do Egypta a do Palestýny, aby podal vládě zprávu, jak to v těchto zemích vyhlíží s tím anglickým panstvím.

Jak to britské panství nad Palestýnou má vyhlížeti, o tom podal výklad v anglickém parlamentě Balfour. Nynější obyvatelé Palestýny nesmí býti ve svých právech nikdy utiskováni. Zionisté tvrdí, že Palestýna může obživiti více jak 3 miliony lidí, dnes má 300.000 obyvatel. Zionisté namlouvají světu, že jen Židé učiní z Palestýny zem, která by oplývala mlékem a medem. Židů smí do Palestýny jen tolik, kolik se jich může usaditi bez zkrácení práv domorodých Arabů. Churchill upozornil Židy, že kolonisace Palestýny se musí prováděti na vlastní účet, že Anglie na to nedá ani halěře. Židé si musí svoji palestýnskou vlast zaplatiti sami. Zajímavost jest, že se Židům do Palestýny prostě nechce. Ani noha se nehne. Důkazem toho jest, že zionisté veřejně vydávají proklamace, v kterých zaklínají Židy, aby se do Palestýny stěhovali. Nic naplat; ani jeden pejzák z Haliče nechce do Jerusaléma a zůstane v Tarnopolu. Koho pak by Židé vydírali, kdyby se hnuli do Jerusaléma.

Když Churchill přišel do Jerusaléma, přišli k němu delegáti Arabů a předali mu pamětní spis. Churchill pravil Arabům, že je za válku v Palestýně zodpovědným sir Samuel Herbert a on Churchill do toho nemá co mluvit.

Nicméně upozorňuje delegáty arabské, že žádají věc spravedlivou, když chtějí, aby do Palestýny nesměl žádný Žid přistěhovalec. Dohoda přiznala Židům po celém světě roztroušeným, aby si utvořili národnostní centrum, kde se mohou všichni soustřediti. V dalším vykládal Churchill přítomným Arabům, že kolonisace Palestýny může trvati několik lidských pokolení a že se bude jen pozvolna uplatňovati.

Nevíme, jaké plány britská vláda s Palestýnou má. Také není nám známo, na jakých základech spočívá britské panství v Egyptě. Kdybychom měli věřiti zprávám německých listů, tu by nesměl žádný Angličan vkročiti do Alexandrie nebo do Kahýry. Zatím musí Anglie v obou městech vydržovati potřebné vojsko jako v Palestýně a v Bagdadu. Celý Egypt má rozlohu 3,544.168 čtver. km. a 15 milionů obyvatel. Formálně do britského imperia vtělen není. Vládcem v Egyptě je sultán Abbas II. a jemu přidělen od Anglie dosažený vladař Husein Kamil paša. Mimo toho je v Kahýře britské vojsko. Je tedy to panování sultána egyptského jen pro parádu, aby lid egyptský myslel, že má svého panovníka. Ve skutečnosti je celý Egypt v moci Anglie. Nyní zabráním Palestýny je nepřetržitý pruh britského panství až k zálivu perskému od sinajského poloostrova. Přes kanál suezský postavili Angličané pohyblivý most, aby vlaky mohly nerušeně z Kahýry do Jerusaléma.

15. Výstavba Palestýny.

Židé celého světa, počtem 16 milionů, pustili se do velikého díla, do výstavby Palestiny. Mají k tomu organizaci zvanou Keren-Hajessod. V Berlíně vyšla roku

1905 kniha v nakladatelství Hüpenden a Merzyn, sepsal ji ruský Žid Jakub Frommer. Spis má název »Das Wesen des Judentums«. Kdo by chtěl se ze spisu toho dopátrati o bytosti židovské, marně by se namáhal. Jakub Frommer, sečtělý talmudista, neprozradí o Židech nic, aby čtenář-goim nevníknul do záhady židovské, ta zůstane vždy goimům knihou zavřenou, jak je to přísně Židům v talmudu nařízeno. Jakub Frommer nahromadil tu spoustu citátů hlavně z proroka Isaiáše, kterými je prokázáno, že Bůh od počátku vyvolil si národ židovský, aby vládnul nad celým světem. To se nyní po světové válce splnilo. Židé ovládají celý svět, pouze žluté a černé plemeno není v okruhu moci tajuplného vladaře světa židovského. Japonci, Číňané a Zukafři dosud jsou prosti jha židovského. Ostatní celý svět jest v moci krále židovského.

Ve válce světové, jejíž diktátorem na straně americké byl americký Žid Bernard Baruch, poručil Žid Lansing Wilsonovi, aby Palestina, kterou vydobyl generál Allenby, vrácena byla Židům. Lord Balfour přání či rozkaz Židů splnil a dosadil za vládce do Jerusalema Žida Samuela Herberta. Nyní se Židé z celého světa pohrnou plným proudem do Palestiny.

Kdyby se všichni lidé z celého světa postavili vedle sebe, všech 1670 milionů osob, vešli by se na plochu ženevského jezera.

Dle statistiky bývalého Turecka připadá Palestina do vilajetu Syrie v rozloze 218.700 čtver. km. Na této rozloze bylo roku 1910 zjištěno 2,790.400 obyvatel. Nemáme po ruce přesnou statistiku Palestiny. Rozloha Syrie s Palestinou je 220.000 čtv. km, je tedy o celé Čechy větší než česko-slovenská republika. Na takovou rozlohu mohlo by se umístiti 16 milionů Židů zcela do-

bře, kdyby to byla země úrodná a opatřená potřebným množstvím vody. A to právě není.

Onehdy byli k presidentu Masarykovi pozváni žurnalisté na čaj, bylo jich prý 250 a z nich 170 Židů. Mohli by tito žurnalisté židovští vydati se hromadně do Palestiny, odstěhovati se tam a zůstatí tam jako předvoj dalšího nástupu Židů do Palestiny. Dosud se Židé zionismu, jehož zakladatelem je ruský Žid Herzel, posmívali a tropili si z agentů zionismu různé posměchy. Nyní však po válce světové věc nabyla zcela jiné tvářnosti.

Lord Rotschild v Londýně živí nyní v Palestině 800.000 usedlých Židů. Lord Rotschild to vydrží. Přidávají se k němu nyní všichni bankéři. Posledně tak učinil Oskar Wassermann, ředitel »Deutsche Bank« v Berlíně. Wassermann je vedle Rathenaua a Stinnesa třetí osobou vládnoucí nad dnešní republikou Německa. Wassermann prohlásil, že sice sám pro sebe není Zionistou, ale že ví, že Palestina se stala dnes kýženou vlastí všem Židům celého světa a že jest povinností každého Žida přispěti na výstavbu Palestiny. Wassermann soudí totiž, že by Palestina stala se zázračnou studnicí pro celé Židovstvo, jejíž pramen by stále napájel Židy po celém světě roztroušené. Budoucnost plemene židovského je dle názoru Wassermanna dosti ohrožena. Zbohatlí Židé v západní Evropě vymírají a assimilují se, jsou pak pro Židovstvo ztraceni. Židé v Rusku jsou ohroženi hladem. V jižním Rusku ohroženo jest hladem 3½ milionu Židů. To se ovšem řediteli Wassermannovi povedlo. Kdo pak mu uvěří, že v celém Rusku zemřel jen jeden Žid hlady? O to se přece již stará Žid car Chaim Bronstein, aby ani jediný Žid pod jeho vládou nezemřel hladem. Dary potravin z ciziny do Ruska zasílané přijdou v první řadě do rukou Židů. V Rusku zůstanou na živu jen Židé a pak nebude třeba Palestiny. 24. VI. 1922.

16. Lord Curzon o světovém míru.

Dne 11. února 1920 měl zahraniční ministr Anglie ve sněmovně lordů lord Curzon obsáhlou řeč, jak možno světu vrátiti mír. Curzon pravil: Konference v Paříži pracuje k tomu, aby uklidnila celý svět, který pětiletou strašlivou válkou krvácel na všech stranách. Během války vynořily se nové síly, které postupně braly účast v zápase a nyní při mírovém jednání spolupůsobí nové zásady, které dříve nikdo neznal. Není možno, by se rozbouřený svět rychle utišil. Musíme si zvyknouti, že bouře národů budou trvati několik let. Státníci mírové konference v Paříži namáhali se dle svého nejlepšího svědomí, aby vrátili světu mír. Mám za to, že mírové smlouvy budou dle nutných potřeb změněny. My jsme začali s Německem po ratifikaci míru opět obchod a diplomatický styk. My chceme Německo podporovati, pakli splní poctivě podmínky míru. Svaz národů je zbudován. Tento svaz jest nutný. Potřebujeme záruky, aby mír nebyl rušen, nýbrž také zajištěn. Jsem přesvědčen, že založením svazu národů zahájeno jest nové období světových dějin. Dosud nebyl zjednán mír s Tureckem. Doufali jsme, že Sev. Amerika převezme část likvidace Turecka, ale státníci Sev. Ameriky odepřeli jakoukoliv účast na tomto podniku. Anglie jest plně zaměstnána v Bagdadu a celé Mezopotamii. Turecko ukládá mocnostem obrovské úkoly. Jde tu o Cařihrad, o Dardanely, o území kolem Cařihradu, o rozdělení Turecka, o přední Asii. Zním otázky orientu 30 let, ale musím se přiznati, že mám z tureckého problému veliký strach. Anglie má v Turecku zájmy největší. Máme nyní obrovskou úlohu řešiti problém Ruska a Turecka. Obě císařství jsou zborcena. Rusko nás naplňuje hrůzou. Takové zločiny,

které se tu páchají, neznal dosud svět. Neříkejme, že nám do toho nic není. To je klam.

Mám za to, že na uklidnění světa jest nutně třeba, aby Anglie a Francie ve všem šly společně a svorně. Ovšem máme působiti jen tak, dokud nám toho dovolují naše vojenské síly.

Řeč lorda Curzona jest sice vážná, ale nepoznáme nic z toho, že by Anglie chtěla učiniti konec hrůzovládě židovských vrahů v Moskvě. Německý tisk dokonce tvrdí, že Anglie si nepřeje zrušení sovětové vlády.

Holandská korespondenční kancelář oznamovala 14. února z Haagu sjezd agentů ruských u bolševika Wijnkoopa. Sjezd agentů bolševických konal se v Haagu 3. února 1920. Byli tu bolševičtí agenti pro Německo, Švýcarsko, Indii, Bulharsko, Uhersko a Sev. Ameriku. Richard Manuel, Sylvia Pankhurst, Klares Zethin tu řečnili. Židovská vláda v Moskvě zaslala do Haagu za několik milionů diamantů a perel a 20 milionů rublů zlata na světovou agitaci bolševickou, která se má zahájití úsilovnou agitací na celém světě počátkem jara.

Židovský car Bronstein vyloupil klenotnici carskou a z této loupeže posílá perle a diamanty do Haagu, aby se z této loupeže platili židovští agitátoři světové židovlády. —

Chaim Bronstein zařídil armádu pracovníků, prozatím 100 mužů, kteří musí pracovati na dráze pod komandem bodáků. Kdo by se práci vzpíral, bude zastřelen. Takovou hrůzovládu zavádí židovský car. Středověká robota za vlády šlechticů jest proti této židovské hrůzovládě jako nevinná dětská hra.

Wolfova telegrafní kancelář oznamuje současně, že bolševická vláda v Turkestanu rozesílá své agenty do centrální Asie. Jest tu země Kirgisů, Turkmenů, jest tu Chiva a Buchara. Tato obrovská země od východu Ka-

spického moře se rozprostírající má rozlohu 3 milionů čtv. km. Centrální tato Asie jest tedy šestkrát tak rozlehlá jako bývalé celé Rakousko-Uhersko. Nyní z Taškentu se posílají do všech těchto končin bolševické vyzbrojené oddíly turkestanské vlády bolševické, aby tu upevňovaly vládu sovětů. Obyvatelstvo centrální Asie jest 5 milionů Kirgisů, Turkmenů a jiných menších národností, kteří vesměs jsou vyznavači islamu. Menšina 3 miliony byli Rusové. Ruská inteligence je tu od bolševiků vyvražděna. V Taškentě samotném jest ještě 70.000 válečných zajatců, z nichž 6000 Čechů, kteří tu patrně všichni zahynou. Jeden inženýr z Prahy rodilý, prchl z Taškentu a přijel do Prahy. Útěk ten ho stál 60 tisíc dollarů. O těchto hrůzovládách židovských vrahů Anglie dobře ví a mlčí k tomu. Také ostatní vlády Dohody mají vědomost o zločinech, které provádí v celém Rusku židovský car Bronstein.

24. II. 1920.

17. Wickham Steed proti Lloydu Georgemu.

Když zuřila světová válka, když Zeppeliny lítaly nad Londýnem a vrhaly pumy, tu státníci Anglie proklínali Německo a volali síru a oheň na ně. Kdo viděl Zeppelina letět ve vzduchu, jako my v Praze jsme jej často viděli, jelikož konali poštovní službu mezi Bukureští, obsazenou Mackensenem a Berlínem, kdo tyto obry příšernou rychlostí viděl letěti vysoko ve vzduchu, dovede chápati šílený strach obyvatelů Londýna z nich.

To nyní zapadlo do moře zapomenutí. Anglie nadobro zapoměla na všechny přísahy, na všechna proklí-

nání ve válce proti Německu pronešená. A přece vede Německo vlastně světovou válku dále a to způsobem hrozivějším a strašným. Německo prostě mírové podmínky ve Versaillu jím podepsané odmítá, náhrady válečných škod neplatí a neustoupí, jak tvrdil opětně kancléř dr. Wirth. Náčelník anglické vlády, Lloyd George, na povel finančních Židů bursy londýnské plně čtyři roky podporuje Němce, aby neplnili podmínky mírové smlouvy. Za tím účelem svolává stále nové porady a sjezdy, na kterých by konečně bylo ujednáno, že Německo nemusí platit válečnou náhradu 132 miliard marek ve zlatě v míru versailleském jemu uloženou.

Když francouzská komora poslední porady v Cannesu náhle rozbila a Žida Brianda rázem zbavila úřadu ministerského předsedy, jelikož seznala, že Žid Briand pracuje společně s Lloydem Georgem a se Židem Rathenauem, zahraničním ministrem Německa, který meškal stále více v Londýně jak doma v Berlíně, tu svolal Lloyd George opět novou a mnohem větší poradou do Janova, ku které sezval Němce i židovské vrahy z Kremlu z Moskvy. —

Konferenci v Janově řídil italský ministr zahraniční, Žid Schanzer. Máme tu doklad, že Židé nad celým světem vládnou a že státníci Lloyd George a jeho společníci vykonávají jenom rozkazy židovské vlády světové. Zdá se však, že hlavní židovský otrok nebude dlouho vládnouti. Jsou tu příznaky, že konference v Janově zlomí Lloyd Georgeovi vaz.

Anglický list »Observer« oznamuje, že volby do parlamentu Anglie jsou odsunuty na podzim, až jak dopadnou věci v Irsku a v Janově. Odpůrce Lloyd George lord Northcliffe, jest majitelem listů »Times« a »Daily Mail« a několika listů venkovských. Lord Northcliffe tvrdí v těchto listech, že Lloyd George svolal světovou

konferenci do Janova, aby upevnil svou moc. Northcliffe chtěl konferenci Janovské zabrániti, ale nedosáhl toho. Jako dopisovatel »Timesů« přišel do Janova redaktor listu toho, Wickham Steed. Týž tvrdí, že Lloyd George je spolčen s bolševiky, kteří do Janova přišli, aby dále a účinněji mohli pracovati na uskutečnění světové revoluce. Čičerin, Rakovski, Joffe, Litvinov-Funkelstein, a všichni židovští emisaři baví se a hovoří s diplomaty Evropy jako vládci Ruska, jakoby v Rusku, jimi zotročeném, nezmíralo na miliony ruského lidu hladem vinou těchto židovských zlosynů.

Wickham Steed varoval i občany Spojených Států před konferencí ve Washingtoně, aby nevěřili, že Lloyd George zastupuje smýšlení lidu anglického. Odběratelé listů Northcliffa jsou nejvíce v Londýně a na jihu Anglie a jest jich několik milionů. Hlavní panoš Lloyd George jest Žid Keynes, vydavatel »Manchester Guardianu«. Pro vládu bolševiků pracuje v Anglii George Lansburg, vydavatel socialistického listu »Daily Herald«. — Na schůzi socialistů Independent Labor Party měla se odhlasovat resoluce oslavující vládu bolševiků v Kremlu. Vůdce socialistů, Ramsay MacDonald, resoluci tuto zavrhnul a tak nedošlo k tomu, že byla schválena.

Pakli se obratnému anglickém žurnalistovi, Wickhamu Steedovi, podaří dobře vylíčiti z vlastního poznání židovské vrahy ruského lidu, dožijeme se přece, že Lloyd George bude svržen. 2. VI. 1922.

18. Hlad v Evropě.

V Národním shromáždění byla projednána vyživovací situace česko-slovenské republiky a poukázáno, že potřebujeme nutně z ciziny pomoc. —

Můžeme říci, že šestý rok války nastává, poněvadž se nikde v zemědělství normálně nepracuje a pracovat nemůže, jsou všechny tvořivé síly z valné části válkou zničeny. —

Šest let odpočívá již Rusko.

Roku 1913 bylo zde obděláno:

	osevní plochy v hektarech	sklizeň v metr. cent.
pšenice	25,117.000	228,010.000
žita	29,088.000	246,888.000
ječmene	12,207.000	121,401.000
ovsa	17,013.000	160,475.000

Roku 1913 bylo z Ruska vyvezeno pšenice 33,186.000 metr. centů, žita 6,155.000, ječmene 38,463.000. Většina tohoto ohromného množství obilí šla do Německa.

Rusko nyní Evropě chybí a nedá se nikým nahradit, ani ne Amerikou. Státníci Anglie to nechápou, že nechají vládu nad Ruskem nerušeně židovským vrahům.

Sir William Goode vydal veliký pamětní spis o nebezpečí hladu, který hrozí vlastně celému světu. Dle jeho odhadu potřebuje na r. 1920 k výživě lidu 5 milionů metr. centů obilí republika Polská, dále uvádí sir Goode, že republika Česko-slovenská potřebuje 3.5 milionů metr. centů obilí, republika Rakouská potřebuje 6.3, Uhry 18 milionů metr. centů obilí, půl mil. metr. centů masa a půl mil. metr. centů cukru. To jsou zde uvedeny položky spotřeby, které nejsou domácí těžbou v těchto zemích kryty. Armenie potřebuje měsíčně 60.000 metr. centů mouky. To vše se má dovážeti z ciziny do těchto zemí. Vyživovací schodek česko-slovenské republiky odhaduje tedy sir Goode na 3½ mil. metr. centů obilí na rok 1920. —

Nyní ale tyto země hladem ohrožené nemají, zač by koupily. Poražené Německo mělo 1. února 1920 tuto

platební sílu: 100 hol. zl. 3.746 marek, v míru 160, do Bruselu 100 franků 694 marek, v míru 80, do severních států za 100 K 1800 marek, v míru 120, za 1 libru sterlinku 328 marek, v míru 20, do Švýcar za 100 franků 1628 marek, v míru 80, do New-Yorku za 1 dolar 100 marek, v míru 4.

Tutéž platební sílu jako německá marka má českosl. koruna. Němci nám platí za 100 Kč 88 marek; ovšem na papíře, ve skutečnosti počítají na 1 marku 2 Kč.

Německo vytěžilo r. 1910 uhlí kamenného 1165 mil. metr. centů a hnědého 938 mil. metr. centů. Je to o polovinu méně jak v míru. Francie vytěžila roku 1919 uhlí 195 mil. metr. centů. Dovezeno bylo k tomu do Francie cizího uhlí 186 mil. metr. centů.

Berlínský Kassen-Verein měl za rok 1919 pokladní obrat 176 miliard marek, roku 1915 měl pokladní obrat 43 miliard marek. Čistého zisku měl 383 milionů marek. Bankovní firmy Warschauer, Mendelsohn a soudruzí jsou zde hlavní činitelé. — Jak vidno, je tu obrovský rozmach kapitalismu po válce.

Anglický státní dluh vyrostl koncem roku 1919 na 7481 milionů liber sterlinků. Roku 1914 před válkou byl tento dluh 707 milionů liber. Čítáme-li 1 libru za 320 Kč, byl by státní dluh Anglie 2,393.920 milionů Kč. To jest okrouhle 2½ bilionů Kč, číslo to, které si nedovedeme ani představití.

Dne 5. února 1920 měla anglická banka v oběhu papírových peněz 89 mil. liber. Týdně stoupá oběh ten za 1 milion liber. Londýnské clearinghouse čili odúčtovací banky vyrovnají týdně za 900 mil. obchodních účtů.

Roku 1919 vystavěla Anglie lodí v prostoru 1 milion 620.000 tun. Roku 1913 bylo v Anglii vystavěno lodního prostoru 1,930.000 tun. Za rok 1919 bylo na všech loděnicích světa vystavěno 7,144.549 tun lodního prostoru,

to jest o 3,811.000 tun více jak r. 1913. Samotná Amerika vystavěla za r. 1919 lodního prostoru 4,075.385 tun. Tím překonává Sev. Amerika daleko samotnou Anglii, která byla po dlouhá léta na moři na prvním místě. — Nyní je světový lodní prostor daleko větší jak byl před válkou, takže ztracených 14 mil. tun lodního prostoru, které byly zničeny ponorkami, jsou již dlouho nahrazeny. —

Mohlo by se proto míti za to, že světová doprava obilí na oceanech děje se nerušeně a přece není tomu tak. Není uhlí. Na anglických loděnicích se proto staví takové dopravní lodě, které mají dobré plachty k napnutí, by síla větru nahradila drahé uhlí. Lodě ty jsou opatřeny pouze naftovými motory. Tyto lodě nemusí nakládat uhlí a mohou lodní prostor využít k naložení zboží. Plachetní lodě tímto zase obživují.

Sev. Amerika půjčila spojencům do konce roku 1919 válečného a hladového úvěru za 9647 mil. dollarů. Ubozí dlužníci nemohou ale platit ani úroky. Do konce r. 1919 dluhují Sev. Americe úroky: Anglie 14,441.000 dollarů, Francie 94,022.000, Itálie 54,957.000, Rusko 16,833.000, Belgie 11,465.000, českosl. republika 1,667.000, Srbsko 917.000, Rumunsko 610.000. Sev. Amerika půjčila do války a k zahnání hladu spojencům zde jmenovaným 9647 mil. dollarů, dle nynějšího kursu v českoslov. korunách 964.700 milionů Kč.

Proto se nám Američané posmívají, že by koupil každý americký milionář celou česko-slovenskou republiku. Jak vidíme, dělá mezi dlužníky parádu i čs. republika. Ale nedělejme si z toho nic, jsme v nóbl společnosti, jelikož nejbohatší velmoc světa, Anglie, také neplatí Sev. Americe úroky.

Státníci velmocí mohou ze zprávy sira Goodesa přec nahlédnouti, že nemá-li Evropa zhynouti hladem,

jest nanejvýš nutno Rusko vyrvati ze spárů židovských zločinců. —

22. II. 1920.

19. Zkáza Evropy.

Veliká katastrofa, která stihla celé skorem lidstvo světovou válkou, jde svým železným krokem ku předu a nikdo již nemůže tuto zkázu Evropy zmírniti, ani zmenšiti. Potrvá toto ničení ještě několik desítiletí, až zločinné toto plemeno, které všechnu tuto zkázu provádí, nebude míti před sebou již nic, než z celé Evropy saharskou pustinu. Jsou právě lidé, kterým toto ničení okamžitě přináší zisky, ale na konec pohltí zkáza i je samotné. —

V ČS. to zvolna praská. Plameny bolševického požáru již vyšlehávají. Oheň zuří uvnitř. Nejistota života a majetku není nikde chráněna.

Počet zločinů stoupá.

V Německu vede diktátor Žid posl. Kohn válku proti měšťáckým stranám. Dělnictvo jest vyzbrojeno spoustou zbraní a střeliva, ukládá městům válečné kontribuce, vrhá buržoisty do žalářů, vraždí a loupí.

Policie ve Vídni vydala tyto dny následující přehled kriminalistiky v policejním obvodu Vídně:

	r. 1915	1917	1918	1919
počet vloupání	979	2912	4688	3639
počet krádeží	1579	5339	6572	6107
podvodů	22	126	840	868
zpronevěr	2	49	372	304
lupičství	8	6	64	102

Počet vražd stále stoupá. Roku 1915 bylo uvězněno v policejních zajišťovacím vězení 1427 osob, r. 1919 bylo jich 2679 osob.

Kristian Doering v Kodani vydal přehled o ztrátách obyvatelstva států evropských následkem světové války. Doering odhaduje ztrátu obyvatelstva na 35 milionů a sice 20 milionů méně narozených a 15 milionů padlých a zemřelých. Převaha žen v Evropě stoupla z 5½ na 15 milionů osob. Ztráty obyvatelstva v Evropě se rozdělují následovně:

	méně naroz.	padlých a zemř.
Německo	3,500.000	4,750.000
bývalá Austrálie	3,750.000	3,500.000
Anglie	750.000	1,500.000
Francie	1,500.000	3,750.000
Italie	1,500.000	1,500.000
Belgie	333.000	500.000
Bulharsko	155.000	185.000
Rumunsko	150.000	519.000
Srbsko	320.000	2,020.000
Rusko	8,333.000	7,333.000

Možno však souditi, že ztráty lidské v Evropě budou ještě větší, jak tento odhad Doeringův udává. Zdá se nám, že ztráty Bulharů budou daleko větší. Ztráty Ruska odhadují se na 30 milionů lidí. Tím by stoupl počet ztrát obyvatelstva Evropy na 50 milionů. Veškeré státy Evropy, ani bohatou Anglii nevyjímaje, vedou finanční život jen zdánlivě. Tisknou se papírové peníze a záplava jejich stále mohutní. Dne 15. března 1920 hlásí banka rakousko-uherská ve Vídni oběh papírových korun na 60.100 milionů. Za poslední týden před 15. březnem bylo natištěno 353 a půl milionu korun nových papírů. — V republice Rakouska bylo toho dne v oběhu 14.700 milionů korun papírových peněz. Za poslední tý-

den jich přibylo 306 milionů korun. Banka německá v Berlíně hlásila 6. března 1920 oběh papírových marek 41.648 milionů.

Za poslední týden bylo natištěno 614 milionů papírových marek. Takovým prostředkem udržuje v chodu Německo stroj státní a celý ostatní hospodářský život.

K tomu dlužno připočítati 16.931 milionů marek pokladních poukázek spořitelů. Německo mělo toho dne v oběhu 54.679 milionů marek papírových peněz. Před válkou bylo tu papírových peněz za 3000 milionů marek.

Banka francouzská v Paříži měla 18. března 5.582 milionů franků zlata, 38.160 milionů franků papírových peněz. Za poslední týden bylo staženo 304 milionů papírových franků. To je zjev potěšitelný a budoucnost ukáže, zda banka francouzská má tolik finančního základu, aby mohla papírové franky ukládat do sklepů banky. Vše závisí od toho, zda Francie nebude nucena k velikým nákupům za hranicemi.

Švédská státní banka hlásila 18. března 264 milionů K zlata, a 690 milionů K papírových peněz v oběhu. I tento neutrální stát, který nahromadil si miliardy z podloudnického obchodu do Německa, má více jak dvojnásobné množství papírových peněz, než je zlatý kovový poklad. Dne 29. března byla dle toho platební síla německé marky následující: 1 dolar 71 marek, 100 belgických franků 537, 100 dánských K 1373, 1 libra šterlinku 289 marek, 100 pařížských franků 494 marek, 100 hol. zl. 2717, 100 lir 362, 100 norvéžských K 1413, 100 korun rakouských 28, 100 švédských K 1588, 100 švýcarských fr. 1281 marek, 100 španělských peset 1281, 100 českých 93 marek. Na některých valutách německé marky stouply.

Žid Keynes byl v Paříži za anglické finanční ministerstvo poradcem státních financí dohodových států.

Nyní je v Londýně pověřen vládou anglickou opatřiti finance pro Židy v Palestině. Finační komité palestinské tvoří Žid Herbert Samuel, Frank Goldschmiedt, William Hartlev a finančník americký Žid Flexner. Žid Keynes vydal spis, ve kterém dokazoval dohodě, že Německu mírem versaillským ukřivdila. Chápeme proto jásoť židovských novin nad tímto spisem židovského souvěrce Keynesa.

Následkem zbědované valuty všech evropských států nemohou státy s bohatou valutou vyvážet zboží do zemí papírovou záplavou stížených. V amerických přístavech leží nečinně 600 velikých parníků, jež by rády vezly náklady zboží do Evropy, ale nemohou ničeho odvážet, poněvadž platidla evropských zadlužených a hladových zemí nejsou vítanou zárukou za dodané zboží. Za to vezou americké lodě nesčetných vystěhovalců zpět do Evropy. — Z Now Yorku do Hamburku platí se 100 dolarů v mezupalubí. Jelikož nyní 1 dolar platí 74 Kč, stála by tato jízda v českých korunách 7400 Kč. Jedna kabina stojí za tuto jízdu 200 dolarů, to by bylo 14.800 Kč. Jak je drahá doprava osob, tak drahá je také doprava zboží.

Psáno 4. dubna 1920.

20. Evropa po válce.

Uplynuly již plné 4 roky od kapitulace Německa, 28. listopadu 1918, ale dosud Evropa rozparcelovaná v různých mírových smlouvách není definitivně upravena a také nebude. Kdy se Německo postaví na odboj, to nikdo nemůže předvídati, to závisí od mnoha činitelů.

Na teritoriu bývalé Austrie byly zřízeny:

	čtver km.	obyvatel
čsl. republika	140.500	13,596.000
maďar. republika	92.700	7,890.000
rakouská republika	82.100	6,439.000
Jugoslavie	262.700	12,730.000
Rumunsko	303.800	16.710.000
Polsko	369.100	28,295.000

Tyto státy utvořeny buď cele neb z části z teritoria Austrie, která měla rozlohu 676.615 km čtver. a čítala při vypuknutí války 53 milionů obyvatel a postavila do pole 8 milionů ozbrojených mužů.

Srbsko mělo před válkou 48.303 km čtver. a čítalo 2,911.701 obyvatel. Vyrostlo tedy ve velikou říši jihoslovanskou, která by nabyla teprve tehdy rozhodující vlády na Balkáně, kdyby k ní bylo přivtěleno Bulharsko a sporné důležité území Rjegy a Albanie, které si chce za každou cenu i násilím urvati Italie na úkor Jihoslovánů. Všeobecně se soudí, že Jugoslavie a Italie se budou jednou měřit ve válce, jelikož Jugoslavie musí toužiti po tom, aby získala jí neprávem urvanou Istrii, Terst a Gorici.

Rumunsko mělo před válkou 131.351 čtver. km a čítalo 7,248.000 obyvatel. Získalo tedy válkou nejvíce. Polska jak známo nebylo. Velmoci Evropy jsou nyní seškupeny následovně:

	čtver. km.	obyvatel
Rusko sovětské	4,490.500	112,000.000
Německo	469.000	59,155.000
Anglie	314.800	47,340.000
Francie	551.000	39,403.000
Italie	305.600	38,835.000

Rozdíl před válkou byl následující:

	čtver. km.	obyvatel
Německo	540.858	64,925.943
Francie	536.464	39,601.509
Italie	286.682	34,671.377

Ztráty Německa na území nejsou tak značné, za to na obyvatelstvu již citelnější.

Nové státy z teritoria carského imperia jsou dále:

	čtver. km.	obyvatel
Litva	154.000	4,800.000
Finsko	387.500	3,340.000
Estonsko	67.800	1,750.000
Lotyšsko	65.000	1,500.000

Ostatní státy zůstaly nezměněny:

	čtver. km.	obyvatel
Belgie	30.500	7,634.000
Holandsko	34.200	6,831.000
Portugaly	91.900	5,960.000
Španěly	505.200	20,780.000
Švédsko	448.100	5,850.000
Řecko	152.300	5,600.000
Bulharsko	105.200	4,280.000
Švýcary	41.800	3,860.000
Dánsko	44.400	3,111.000
Norvéžsko	363.800	2,691.000

Ztráty obyvatelstva v Bulharsku nejsou dle toho pak značné. Zbytek Turecka, Cařihrad, má 1000 čtver. km a na 1,200.000 obyvatel. Jsou tu pak ještě pidimužické státy Monaco, San Marino, Lichtenstein a Andora.

Saarská pánev, Gdánsko, Zadar, Rjeka, území Memelu jsou pod správou vlády Svazu národů, či nejvyšší rady Dohody jako exekutivy.

Lucembursko má 2.600 km čtv. a 264.000 obyvatel. Tím je celá Evropa popsána. Máme nyní v Evropě 19

republik a 19 monarchií. Před válkou bylo 22 monarchií a 5 republik.

Jak dlouho se tato nová Evropa udrží, to jest ovšem otázkou budoucnosti. Když bylo po válkách s Napoleonem, odbýval se ve Vídni kongres, který trval plný rok. Vídeň hýřila a vládla tehdy nad Evropou. Trvalo to pouze 100 let, a celá Evropa je dnes na novo upravena. Hranice vyměřoval senátor Tardieu ve Versaillu. Vše se řídilo dle receptu, který vydal Wilson, že žádný národ nemá býti proti své vůli podřízen jinému. Angličtí státníci zapřísáhali se, že nesmí přijíti již žádná válka. Zatím se děje opak. Přípravy jsou v plném proudu. Rudé armády Žida cara Chaim Bronsteina stojí na hranicích Polska a Rumunska. Maďaři a Němci zbrojí. Zvláště Maďaři nejsou nijak odzbrojeni. Kontrolní komise dohody v Pešti nevydala dosud žádnou zprávu o tom, zda obrovské zásoby zbraní maďarské armády byly odevzdány.

21. Veliká socialistická republika německá.

Proces světové války jde ku předu, ale není ukončen. Wilson stanovil pro severní Ameriku 28. listopad za den sváteční, za den modlitby, kterého dne se mají v celé sev. Americe konati děkovné služby Boží za vítězství spojenců nad Německem.

Dílo spojenců je však nedokonané.

V zemích, kde mělo panovati právo německých zbraní, panuje nyní anarchie. Spojenci jsou nuceni nyní vyrvati ze spárů anarchie v první řadě celou říši ruskou.

Zavražděním nešťastného a nevinného cara Mikuláše II. ocitlo se Rusko v naprosté moci Židů. »Večernaja Vremja« udala tyto vládce Ruska:

Šteklov—Nachamkes
Sinovjev—Apfelbaum
Trockij—Chaim Bronstein
Kamenev—Rosenfeld
Suchanov—Gimmer
Gorev—Goldmann
Meškovský—Goldenberg
Larin—Lurie
Lenin—Zederblum

Tito židovští vrahové, kteří dali v době své hrůzovlády postříletí na tisíce kněží, šlechticů, občanů, jich majetek uloupili a zničili, tito vrahové zastíňují krvelačné předáky francouzské revoluce. Židé čekali přímo na tuto válku, aby Rusko ovládli. Jich spřeženci, všechna loupežná lůza z celého Ruska, socialisté, vyznavači učení Žida Mardochoje z Trevíru, který své jméno pozměnil na Karla Marxe, ovládají nyní Rusko.

Naše česká žurnalistika o židovské této veliké republice mlčí. Jen tu a tam přinese článek o bolševismu, jako »Národní Politika« 24. listopadu, ale v celém tom článku o bolševismu marně bychom pátrali po původcích a nositelích toho bolševismu, na ně veřejně ukázati »Národní Politika« nesmí? Bojí se Židů?

Světová válka přivedla do zemí centrálních mocností naprostou anarchii.

Němci prohlašují, že republika Deutsch-Oesterreich pojímá veškeré části bývalého Rakouska, kde bydlí Němci. Němci dle toho jednají a zařizují ve všech částech německých branou svoji moc. Zbraně se vozí do Liberce a všech větších německých měst. Mužstvo z Lince 150 počtem obsadilo Vimperk, německé vojsko

z Dolních Rakous obsadilo Krumlov, Kaplici a podobné ozbrojené výpravy Němců půjdou na Moravu.

Němci prohlašují zřízení veliké socialistické republiky, která musí pojmouti veškeré Němce z dřívějšího Německa a Rakouska. Republiku tu budou ovládati Židé. Státní tajemník Erzberger, o němž se tvrdí, že sám je původu židovského, uveřejnil v »Germanii« 17. listopadu velký článek, ve kterém se táže, proč všechna vedoucí místa německých republik mají v rukou Židé. Diktátorem republiky Deutsch-Oesterreich jest Bedřich Adler, státní tajemník Otto Bauer, oba příslušníci židovského plemene. Republika Bavorská má presidenta Karla Eisnera, finančního ministra Joffeho, a poslala do Prahy konsula Žida Artura Weisse. Republika Německa má presidenta Žida Eberta, policejního presidenta v Berlíně Žida Hirsche. Tak to jde do nekonečna podle vzoru Ruska. Křesťanské rodiny dynastické byly vypuzeny, ale jich místo mají v moci Židé. Orgán Adlera, vídeňská »Arbeiterzeitung« žádá, aby veškeré dynastie byly převezeny na jeden odloučený ostrov.

Pakli nejsou státníci Anglie a Sev. Ameriky slepí, musí toto tažení Židů, ovládati celou Evropou, viděti. Zde nezbyvá státníkům dohody jiného prostředku, než na mírovém kongresu ve Versaillu projednat otázku židovskou. Dokud nebudou Židé odstraněni a odvezeni z Evropy, dotud nebude nikdy klidu v evropských státech. Toho si musí býti Wilson vědom. Jak Židé řvali před budovou ministra války ve Vídni v měsíci červenci 1914 každého večera »Wir wollen Krieg«, my chceme válku, tak řvou nyní po celé Evropě: My chceme republiky a pány těchto republik budeme my, Židé.

Pakli světová válka měla vésti k takovým výsledkům, tak byla všecka ta krev českých legionářů a ostatních národů, jichž vojska bojovala proti Německu pro-

lita nazmar. Orgán Žida Adlera, »Arbeiterzeitung« se nám 20. listopadu 1918 v článku »Der tschechische Staat«, sepsaný od Kautského, veřejně posmívá, že stát československý je nemožný a tvrdí, že sedm milionů Čechů je v tomto státě sevřeno se tří stran od Němců, kteří tento stát také rozdrťí.

Velká socialistická republika židovská »Deutschland« bude zřízena z bývalého Rakouska a Německa dle slov diktátora Žida Bedřicha Adlera, který v řeči 6. listopadu 1918 v dělnické radě ve Vídni proslovené pravil: Zásady Bebla a Liebknechta, Marxe a Engelse budou uskutečněny ve veliké socialistické republice Německa. Den se blíží, kdy všichni Němci budou sjednoceni pod jedním praporem a soustředěni v jediném parlamentě.

Proti Vilémovi a jeho plánům čtyřdohoda bojovala po čtyry roky a jeho armády zničila. Vilém chtěl světovládu Němců. Nyní na místo Viléma nastoupil Žid Bedřich Adler.

Co učiní státníci Anglie a Sev. Ameriky, aby nebyla světová válka prohraná?

Psáno 29. listopadu 1918. Světovláda Židů se během let ještě více upevnila.

22. Německo a bolševici.

Vladimír Burcef uveřejnil 1. srpna 1920 ve »Voss. Ztg.« tento článek:

Nebyl jsem v Berlíně přes 10 let. Tehdy byl jsem psancem a bojoval jsem proti carismu a jeho tajné policii. Tehdy jsem jen náhodou uniknul žalařování v Berlíně. Nyní jsem v Berlíně jako ruský novinář. Chci o Německu vydati obšírný spis. Chci se pokusiti, zda Ně-

mecko a Rusko se mohou spolčiti anebo zda budou dále žít jako dva nepřátelé. Mám za to, že mohu tak psát volně jako bych byl v Paříži. Byl jsem vždy od r. 1914 protivníkem německé dobytvačné politiky. Potíral jsem tuto politiku v novinách, kde mi to jen možno bylo. My Rusové víme, že světovou válku vyvolalo Německo. My Rusové ale víme, že vy, Němci, jste vyvolali bolševictví. To je nová zbraň, kterou Německo se snaží zničit Rusko. Němci jsou sousedi Francie a Ruska. Z toho stanoviska si přejeme, aby život mezi těmito sousedy se uklidnil a vytvořil se v život klidný, přátelský. Musí být mezi námi jasno, kdo válku začal a kdo založil bolševictví.

Německo chtělo světovou válku vyhrát a stát se pánem celého světa. Němci proto bojovali proti Rusům všemi prostředky a neštíteli se rozšířit do Ruska jed bolševismu nastolením panství Lenina a Trockého. Němci opovrhovali bolševictvím a přáli ho jen Rusům. Němci doufají, že bolševictvím bude Rusko navždy zničeno. Němci doufali, že bolševictví bude v Rusku řádit a ničit jako zhoubný jed, v Německu ale bude působit na dělnický lid jako sladký med. Když vypukla válka, bylo mnoho vůdců ruského bolševismu zatýkáno v obvodu Německa a Rakouska. Centrální vlády poslaly pochytané bolševiky do Švýcar, kde se tito soustředili v Zimmerwaldu a Kientalu. V těchto dvou švýcarských vesnicích číhali bolševici na daný okamžik, aby se odebrali na pokyn Němců do Ruska, do týla ruských armád a zde ruské vojsko přiměli k útěku domů. Lenin, Sinověv, Bacharin pracovali v Kientalu parou. Jim pomáhali agenti německé vlády, roznášeli agitační letáky od bolševiků sdělané a házeli je do ruské fronty.

Plné dva roky 1916 a 1917 bral Lenin od německého generálního štábu peněžité podpory. To jsem dokázal

četnými důkazy v časopise »Obščje Djelo«. Německý generální štáb postaral se o dopravu bolševických agentů z Německa do Ruska, kam je vozil ve vozech zaplombovaných. Pak byli do Ruska ze Švýcar přes Německo dopraveni Lenin, Zinověv, Lunačarski a celá řada jiných bolševiků, kteří nyní jako komisaři vládnou v Rusku.

Když byl Kerenski u vesla, tu Němci živili bolševické agendy peněžitými dary a podporovali je svými vládními orgány. Němci provedli státní převrat v Rusku a nastolili vládu bolševickou v říjnu r. 1917. Je to katastrofa, jakou svět dosud neviděl. Bolševictví se žírá nyní celý svět a trpí jím Rusko, Anglie, Francie, Amerika Itálie, Polsko, Česko-Slovenský stát, Německo a bývalé Rakousko. Po převratu mohli se bolševici v Rusku držeti v Kremlu jen podporou Německa. Němečtí důstojníci zařizovali bolševickou armádu a vedou ji dosud. Bez podpory Německa by nikdy bolševici nebyli ovládli Rusko. Nikdy by se bolševici nebyli zmocnili vládní moci bez podpory Německa. Nyní se stali bolševici metlou světa jako sedm ran egyptských. Němci začali hned od počátku války drobit Rusko. Ukrajina a baltické státy i Polsko jsou dílem německé politiky na zdolání a ovládání Ruska. Německo dosáhlo, čeho chtělo. Rusko je dnes rozkouskováno a zničeno. Zároveň ale Němci nemají z toho žádný prospěch. Sami jsou nyní bolševictvím zamořeni. Musíme mít doklady k tomu, aby Německo neodvážilo se zapírat, že bolševictví nechtělo, jako nechtělo světové válce. To vše jsem již dávno objasnil v mém listu »Obščje Djelo« již za Kerenského, kdy bolševici začali pracovat. Tehdy jsem v Petrohradě vyzval všechny ruské vlastence, aby povstali proti bolševikům. Podařilo se mi prchnouti a utéci do Švýcar. Nepřestanu proti bolševikům bojovat. Nám

Rusům jsou Lenin a Trockij a všichni jich přívrženci zrádci Ruska. Oni prodali Rusko Němcům. Žid Joffe vztýčil v Berlíně prapor na ruském vyslanectví před Vilémem.

23. Židovská otázka v Německu.

Veliký liberální denní list »Kölnische Zeitung« přinesl 16. května 1920 delší úvahu o znovuvybudování vnitřní stavby Německa.

Všichni Němci si musí dnes uvědomiti, že vlastní právo větší, jak politická skupina. Veškeré strany občanské musí se spojit v jeden celek. Veškeré politické strany v Německu přetřásají nyní palčivou záležitost všem společnou, a tou jest otázka židovská. Hlavní list lutheránů v Berlíně »Kreuzzeitung« napsal, že je třeba, aby se veřejně projednaly škody způsobené židovskými předáky v politice, v kultuře a v hospodářství Německa. Otázka ta je palčivá.

Hluboko do řad dělnictva pronikla otázka židovská. Všude proudí antisemitism a všude se o něm jedná. Žhavé železo nelze brát do holé dlaně a nejmíň se tak doporučuje před volbami do říšského parlamentu. Ale přece si troufáme o této otázce jednat, abychom dokázali, že antisemitism jsme nikdy nepěstovali, abychom také zavčas oněm Židům, kteří chtějí poctivě mezi námi žít, umožnili, by se vzpamatovali a v příhodný okamžik se obmezili na ono židovství, které jim v klidném životě v Německu není na překážku. Antisemitism z hlediska náboženského a hospodářského dnes prozatím neprojednáme. Kdyby nebylo židovství, nebylo by křesťanství. Kdo Židům závidí bohatství, nechť se pustí s nimi do

konkurence. Projednáme také otázku, kterak si dnes vedou Židé v Německu ve veřejném politickém životě. Nechceme Židy odtud vyháněti dle vzoru plemenných antisemitů. — Jsou však politikové, kteří tvrdí, že mezi Němcem a Židem je rozdíl národnostní. Německo bylo v poslední době zapláceno Židy z Ruska, Polska a Hallice. Tito Židé zasáhli hluboko do osudu německého národa. Mnozí Židé uznávají, že Němec a Žid jsou dva cizorodí živlové, uznávají také, že Židé od převratu příliš se hnali do popředí politického a státního života v celém Německu. V »Jüdische Monatshefte« napsal v prosinci 1919 dr. Kayser, že na všech revolucích v Německu vypuknuvších brali hlavní podíl a účast Židé. Židé se vybouřili v této revoluci pro svoje státní a sociální záměry. Toto vybouření Židů na barikádách v ulicích Berlína zavdalo všem něm. občanům příčinu, by si Židů a jich počínání důkladněji všímali. To má býti všem Židům výstrahou, aby sami svým vyzývavým jednáním neprohlubovali propašť mezi Židy a německým lidem. Němečtí liberálové vydali v měsíci. »Deutsches Volksthum« sešit 6., ročník 1919 úvahu, ve které Židům dávají rady, jak se mají v Německu chovati, chtějí-li tu dále klidně žíti. Zde stojí psáno následující: Každý národ má právo, aby si svůj osud zařídil dle vlastní své chuti. Jestliže se tedy nějaký Žid tlačí na místo presidenta republiky nebo státního tajemníka, nikdo mu v tom sice nebrání, ale jednání jeho je nerozumné a neprozíravé. Takový Žid nemá přece v osobě své nic, čím by byl schopen vésti osudy německého lidu. Právě politikové židovské rasy to byli, kteří v tisku na veřejných schůzích přiznávali vinu Německa na válce. Německý lid však raději by zahynul, než by si dal líbit, by tací židovští politikové něm. národ před celým světem mravně do naha svlékali tvrzením, že Německo světovou válku

vyvolalo. Tito židovští politikové myslí, že když vinu německého státu přiznávají, že budou podmínky míru pro Německo příznivější a mírnější. Něco podobného mohou tvrditi politikové židovští, ale nikdy politikové z krve německé. Tito státní tajemníci židovští hned se vrhli na státní archivy a uveřejňovali všechna předválečná akta, která by bez jejich přičinění nikdy nebyla přišla do veřejnosti. Jest mi proto do duše protivno, vidím-li, že osudy německého lidu jsou v rukou Židů. — Vážím si Žida jako člověka a jako Žida. Židé dali světu různé kulturní dary, kterých si Němci váží dle svého způsobu. Vážím si židovských profesorů, kterých jsem na universitě poslouchal. Není třeba, aby Žid se skrýval za německé jméno, to je zbabělost. Žádám však, aby Žid šetřil německou národnost. Každý občan německý má právo na život a s ním i ostatní celý národ německý. Kdo na toto právo života sahá, poškozuje, hanobí, to je nepřítel, a to Židům nepatří. Odtud musí Židé ven. K tomu projevu připomíná »Köln. Ztg.«, že rozlišování národnosti mezi Židem a Němcem nelze zabrániti. Rozdíl tu je a nelze ho zakřidovati žádnou vědou. Je tedy třeba, aby Žid a Němec vedle sebe žili klidně, navzájem šetříce svých národnostních vlastností. Židé při a po převratu chybili, že se drali příliš do popředí politického hnutí a že z porážky německé armády pro sebe vytloukali politický kapitál.

Jsou však vinny na tom také skupiny antisemitů v Berlíně a na venku. Tito plemenní antisemité žádají vyloučení Židů z veškerého veřejného života. Následkem toho chytají se Židé komunistů a anarchistů a vedou hlavní úlohy ve straně té, která chce rozvrátiti státní život Německa. Chybuje se na obou stranách. Židé a antisemité přestřelují a poškozují tím věc německého lidu. —

Tolik napsal jmenovaný liberální list »Köln. Ztg.« Jak vidíme, hladí Židy, aby je příliš nepodráždil. Jeden z hlavních vůdců německé republiky byl Erzberger, člen katolického centra, takto původu prý židovského. Erzberger byl nucen z Německa prchnouti na čas do Holandska. Sloupové Židovstva v Německu jsou soustředěni v bankách; Bleichröder, Mendelsohn, Natan Rathenau, to jsou jména židovských miliardářů, kteří již za Viléma ovládali Německo a nyní teprve se stali neobmezenými jeho vládci. Vede se jen zápas, kdo vyhraje, zda skupina revolucionářských Židů z Ruska pod vedením poslance Žida dra. Kohna, anebo zda zvítězí tak zvaná strana měšťanská, při níž jsou bankéři a fabrikanti Židé zakryti v zákulisí.

24. Židovská válka v Německu.

Světová válka nese ovoce. Válka se vede dále ve znamení židovském. Jsou to vůdcové německého národa, kteří nyní pozvedají svého hlasu, že je na čase, aby Němci prohlédli a poznali svého nebezpečného škůdce, Židy. Liberální orgán »Köln. Zeitung« 16. května 1920 věnoval Židům obšírnou úvahu a tvrdil v ní, že celý národ německý až do posledního dělníka obírá se pilně otázkou židovskou. Tato otázka se přetřásá všude, hlavně mezi dělnictvem. V této úvaze pak varuje »Köln. Ztg.« Židy v Německu, aby se tak hromadně netlačili ke státnímu žlabu, či aby tak nestoudně jako dosud nevyžírali republiku Německa, jinak že by tato neskromnost mohla pro ně skončiti špatně.

Orientalista Bedřich Delič na universitě v Berlíně, známý svým spisem »Bibel und Babel«, vydal tyto dny

spis s názvem »Die grosse Täuschung« — veliký omyl. Proti tomuto spisu objednali si Židé Hermana Gunkela, profesora věd biblických na universitě v Giesenu. Tento pán pustil se do Deliče v starém židovském listu »Frankfurter Zeitung« v úvodním článku 30. května 1920. Gunkel rozebírá spis Deličův následovně:

Profesor Delič tvrdí v proslovu, že spis je psán bez veškeré zaujatosti úplně objektivně. Ale pravdou je, že spis Deličův »Die grosse Täuschung« jest jen nepřičetné běsnění proti knihám starého Zákona. Jeho líčení dějepisná jsou výplodem chorobné fantasmie. Delič spílá starozákonnímu Bohu — Jaho, že je to čistě národnostní Bůh židovský. Delič volá proto, pryč se starým Zákonem ze škol, z církve, z rodiny. Delič je pouze doma autoritou v jazykozpytu, v dějepisu doma není a nemůže býti v tom za autoritu považován. Tento spis může účinkovati na laiky, ale na znalce nikoliv. Pro vědu nemá spis Deličův žádné ceny. Jestliže Delič napíše hebrejský lexikon, uznáme jeho práci, zabíhá-li ale do dějin, pak jeho práci odmítáme. Nejzajímavější jsou však poslední stránky spisu toho. Delič ponechá zlobu proti knihám starého Zákona stranou a vrhá se na Židy. — Tvrdí, že Židé od počátku byli mravně zchátralí. Nebylo na světě rozháranějších států, jakými byly stát judský a stát israelský. Židé, i tak zvaní inteligenti, žili jenom z pověry. Když Cyrus nařídil, aby Židé opustili Persii a Babylonii, by se vrátili do Judska, odkud byli odvečeni, tu se nikdo z nich nehnul, jen nepatrná část Židů vrátila se do vlasti. Od té doby žijí Židé jako národ bez vlasti. Tací nomádi, kteří z vlastní vůle se vyhýbají vlasti, jsou nebezpečím všem národům, mezi kterými se usadí. —

Také pro německý národ uzrál čas, aby si protřel oči. Udeřila hodina, kdy německý národ musí seznati

strašlivé nebezpečí, které mu hrozí od Židů. Delič ukazuje na to, že již před 4000 lety Židé do Babylonie se nastěhovavší, tamější domorodý lid babylonský zahubili. —

Nyní dostává pak Delič různých titulů, že je diletant, blázen a blbec. Je to starý osvědčený prostředek židovského tisku. Máme za to, že »Frankf. Ztg.« si špatně poradila a vlastně spisu Deliče dobrou reklamu učinila. Nyní teprve budou se množiti čtenáři jeho. Delič patří jak známo k protestantským antisemitům, kteří Židy potírají jen se stanoviska rasového. Jsou to známí antisemité z Berlína a z Lipska, jichž orgán je týdeník »Der Hammer«. Vychází v Lipsku. Redaktorem týdeníku toho je Theodor Fritsch.

Katolíci liší se od protestantů v antisemitismu v tom, že brání se proti Židovi jako hanobiteli svatého kříže, křesťanské víry a násilníku kněží. Jako Kristus byl od Židů ukřižován, tak dosud každý Žid nenávidí vše, co jen s Kristem souvisí. Katolíci chtějí, aby křesťanský lid chráněn byl před Židy a od Židů dle zákonů církevních. Na prvním sněmu v Lateráně počátkem století 13. vydala církev na ochranu křesťanů přesné zákony, by křesťan byl odloučen od Žida. Tyto zákony byly z hruba zachovávány ve všech státech vyjma Polsky až do francouzské revoluce. V této revoluci Židé zlámali pouta, kterými byli obmezováni, aby nemohli rdousiti křesťanský lid. Od těch dob, od r. 1789, jest vítězná dráha Židů poseta samým vítězstvím nad křesťany.

Žid Moses Montefiore a ostatní vůdcové Židů v Londýně a Paříži založili světovou moc židovského kapitálu a tisku. Tato židovská světová moc nyní uchvátila celý svět. Náboženství křesťanské je tupeno, a věci dospějí tak daleko, že snad křesťanská bohoslužba bude se konati ve sklepích jako za Nerona.

25. Záhada židovská.

Profesor Täubler měl v Berlíně přednášku o antisemitismu ve starověku. Antisemitism je tak stár jako národ židovský sám. Tvrzení to jest nesprávné. Dokud měli Židé samostatný stát, nebylo antisemitismu. Ten vznikl po ztroskotání Jerusaléma a rozptýlení Židů po celém světě.

V knize Eseizas jest vyličen antisemitism v Persii 400 let před Kristem. Antisemitism vládnul v Egyptě a Rhodu. Tehdejší národové znali nenávisť ke všem cizincům, nejen Židům. Josefus Flavius líčí boje Egyptanů proti Židům. Pogromy v Egyptě udály se však teprv za doby caesarů. Jeden vládce dynastie ptolemajské asi 100 let před Kristem dal všechny Židy v Alexandrii sehnati do cirku a rozšlapati od slonů. Židé v Egyptě vybírali daně a proto je lid nenáviděl. Židé byli věrnýr i přívrženci římských vládců. Filosof stoiků Apion obviňoval Židy, že nenávidí celý svět. Caligula dal veškeré Židy v Alexandrii vyhubiti. Pravý antisemitism povstal však vzniknutím křesťanství.

Židovský problém kam se Židy a co s nimi musí býti jednou vyřešen. Není na světě plemene tak krvelačného, jako je plemeno židovské. Kdo čte líčení zavraždění carské rodiny, provedené Židem Jurowským, tomu vstávají hrůzou vlasy. Tento krvelačný Žid-vraň nevinných dítek a křesťanského mučedníka cara Mikuláše jest typem a vzorem všech příslušníků židovského plemene. Problém židovský pozůstává v tom, aby tento všem národům nebezpečný živel byl odloučen a izolován a soustředěn tak, aby Židé žili mezi sebou a o sebe se starali, by jim bylo znemožněno vydírati a vražditi jiné národy.

Bávník Jakub Wassermann vydal spis »Mein Weg als Deutscher u. Jude«. Cesta moje jako Němce a Žida. Wassermann byl ve Frýburku zaměstnán v pojišťovacím ústavu. Ředitel ho však propustil proto, že je Žid. Wassermann bloudil v lesích a vydal se na cestu do Curychu, kde se ho ujal známý přítel, křesťan. Wassermann projednává s tímto přítelem židovský problém. Wassermann tvrdí že se cítí příslušníkem národa německého. Přítel mu vysvětluje, že ředitel pojišťovny ho propustil proto, že je Žid, příslušník cizího plemene. — Nyní rozumuje Wassermann a uvádí svoje židovské důvody. V čem pozůstává rozdíl Žida a Němce? Ve víře? Já nemám židovské a ty křesťanské. V krvi? Kde jest čistokrevný Němec? Němci jsou smíšení se Slovany, Skandinavci, Španěly, Italy, Huny a Mongoly. Tázal se mne, abych se přiznal, zda se cítím býti Židem. Neodpověděl jsem. Dosud jsem měl za to, že jsem příslušníkem německého kmene. Mluvím a žiji v německé řeči. Tato řeč tvoří můj vnitřní duševní život. Můj přítel však odporoval a uvedl známé důvody protižidovské. Během dvou tisíc let Židé vždy zůstali pro sebe odloučení od těch národů, mezi nimiž žili. Ve státě tvořili zvláštní svůj židovský stát a dávali si nátěr, že je křesťané pronásledují pro židovskou víru. Židé se dodnes vyhlašují za národ Bohem vyvolený, víru židovskou prohlašují za jediné správnou, ostatní víry za blud a modloslužbu. Nejvíce nenávidí Židé víru křesťanskou. Od staletí prahnou po každé příležitosti prováděti krvavou mstu na křesťanech za odvetu za dřívější utrpení. Žádný Žid nesnese opravdový úsudek o Židech, nesnese úsudek ani o židovském zločinci. Židé se vychvalují, že všichni jsou bez poskvrny, ačkoliv je známo, že v Německu od r. 1750 do 1820 byli loupežnické a zlodějské bandy pochyťány a prokázalo se, že většina členů těch-

to tlup byla ze Židů. Zločinec židovský Shylock, zloděj, podvodník, lichvář, špehoun, to vše byl Žid.

Židé nikdy židovství se nezřeknou. Žid se vychvaluje nad všechny lidi a sám je od celého světa nenáviděn proto. Pakli se Židé vynášejí nad jiné národy, ruší tím klid všech národů a musí otázka židovská jednou býti rozluštěna. Jak vidíme, uvádí Jakub Wassermann ve formě rozhovoru se svým přítelem celou otázku židovskou na denní světlo. Správně uvádí příčinu, proč již před dvěma tisíci lety staří Římané Židy označili za odium generis humani, za předmět nenávisti všech národů světa. To se do dnes nezměnilo. Židovská msta proti křesťanům vybíjí se dnes na ruském národě, tedy na Slovanech. Ostatní národové nedovedou Židům brániti a nepustiti je k vládě, alespoň ne do takové míry, jak je to dnes v Rusku. Celá třetina zeměkoule je dnes v moci židovského cara Bronsteina. Ostatní státy Sev. Amerika a Anglie, tedy největší imperie, jsou v rukou židovských finančníků.

26. Rostoucí antisemitismus v Německu.

Pod názvem Deutsch-Völkisch Bewegung — hnutí německo-lidové — šíří se v Německu boj proti Židům. Působí tu spis Henry Forda »Der internationale Jude«, který vyšel nyní v Lipsku. — V Norimberku vychází list »Deutsche Sozialist«. Je to týdeník. Týž list prohlašuje stoupence kapitalismu, židovského marxismu, komunismu a římsko-židovského centra za Němce zdánlivé. My očekáváme spásu od socialistického velikého Německa. My zahájíme boj Němců proti Židům. Když byl zavražděn Erzberger, tu celý židovský tisk ujal se

svého soukmenovce. Ani vláda 4 židovských ministrů Německa nás od toho boje neodvrátí. Teutonská síla porazí cizí vetřelce. Otto Dickel tvrdí v tomto listě, že v Evropě vždy zápasili proti sobě Židé a Němci. Němci jako poctivci, Židé jako upíři a lichváři vedli tento boj. Němci neznali svého odpůrce, ale Žid se řídil dle talmudu a věděl, kam míří. Chce všechny nežidy sobě zotročiti. Hanebný mír versailský je vítězstvím Židů. Tam nebyli jen Němci poraženi, ale všichni národové světa byli zavlčeni do otroctví židovského.

Jiný týdeník »Das Deutsche Wochenblatt für deutsche Art«, týdeník pro německý ráz, vychází v Berlíně. Stoupenci listu toho se jmenují deutsch-soziale Partei, německo-sociální strana. — Vydavatel listu Kunze tvrdí, že Juda je moloch, který požírá oběti Němců. Kunze žádá snížení míry úroků na 2 procenta, sestátnění říšské banky, bursy a všech bankovních závodů. Chce dědičný nájem půdy, podíl dělníků na zisku, maximální hranice majetku, konfiskaci válečných zisků. Miliardy kapitálu zavlčeli Židé z Německa do ciziny a byli původci války. Bída Německa, finanční jeho zotročení, dražota potravin, zánik mravnosti lidu, to vše jest dílo Židů. —

Židé nad Němci vládnou a vyssávají celý německý národ. Proto žádáme, aby toto cizí a škodlivé těleso židovské bylo z Německa odstraněno. My Němci chceme jen učitele, lékaře, soudce Němce. Nechceme, aby divadla a veřejný tisk byl otravován Židy. Žádáme, aby všichni Židé v Německu podrobeni byli právu pro cizince. —

Třetí list, deník »Völkische Tagblatt« vychází v Berlíně-Schoenebergu. V Mnichově vychází »Völkische Beobachter«. Vydavatel Eckart vyčítá ministru Wirthovi, že se klaní židovské moci a hledí to zakrýti. Bavorská

vláda stále vyjednává s Berlínem, s touto vládou Židů a zrazuje Německo. V listě tom upozorňuje Rosenberg, že hnutí irských organizací Sin-Fein je placeno z Moskvy. Vůdce sinfeinů de Valera je Žid a přivezl z Ameriky peníze na agitaci sinfeinů. To jsou ovšem jen malé ukázky a náběhy.

K většímu rozmachu proti Židům v Německu dosud nedošlo, dokud tak neučiní prý tisk katolického centra, dotud také antisemitism v Německu se valně nerozšíří. Ford ve svém spise »Der internationale Jude« tvrdí, že Židé Německa ve válce pracovali pro zájmy Anglie a Dohody. Proti tomu se brání Židé a tvrdí, že Židé Německa postavili do pole 100.000 mužů a padlo jich z toho 10.000. Tak alespoň tvrdí berlínský rabín Basch v listu »Allgemeine Zeitung des Judentum«. Němci vytýkají Židům Německa, že oni ve válce zbohatli, že vůdcové jejich Rathenau a Stinnes nahromadili miliardy válečných zisků. Samotný Stinnes má přes 10 miliard marek jmění. Rathenau jezdí po celém Německu ve vlastním saloním voze a musí naň, když někam jede, čekati každý rychlík, který jeho salonní vůz má připnouti.

27. Katolíci Německa ve Frankfurtu.

Ponejprv po vyhlášení světové války, tedy od roku 1914 sešli se katolíci Německa na sjezd do Frankfurtu. Plných sedm let nebylo tedy sjezdu katolíků v Německu. Na sjezdu tom byl zdůrazněn požadavek, že jen na půdě křesťanské může Německo rozdrásané třídním bojem, ozdravěti. Je třeba, aby katolíci Německa zaujali stanovisko, na kom je vina za válku světovou.

Apoštolský nuncius promluvil následovně: Ještě nikdy nepotřeboval svět tolik klidu jako dnes. Ještě nikdy netoužili lidé tak horoucně po klidu, aby ustal již jednou nelidský třídní boj. Vybízejte všechen svět k míru a lásce. — Konejte porady, že chcete cestou klidné práce vzkřísiti vlast. Papež stále volá ke všem vládám a národům, aby místo násilí a moci užívali práva a spravedlnosti i křesťanské lásky.

Na základě toho byla přijata resoluce následujícího obsahu: »Ponejprv po světové katastrofě shromáždění katolíci Německa na 61. sjezdě katolíků uznávají za svou křesťanskou a národní povinnost, jsouce za jedno s napomenutím papeže a jeho nuncia, celému světu sdělit, že jsou katolíci Německa pevně odhodláni v duchu pravé křesťanské lásky k bližnímu pracovati k sblížení a dorozumění se všemi národy a zbudovati znovu duchovní statky válkou zničené. Tento duch smířlivosti národů jedině zhojí rány, které zasadila všem národům válka, kteří zbloudili od božích přikázání. Katolíci Německa očekávají tudíž smířlivost od katolíků ostatních, kdysi proti Německu nepřátelských zemí a očekávají, že tito katolíci nebudou svalovati vinu za válku na Německo, ježto se tato vina dosud prokázati nedá. Lidská civilisace může být zachráněna jen tím, že katolíci na celém světě budou se domáhati toho, aby místo moci, záští a podezírání, vládly právo a láska k bližnímu, jak ji katolická církev hlásá veškerému světu.«

Tak zní resoluce, vyhlášená na všeobecném 61. sjezdu katolíků Německa ve Frankfurtě. Tato věc jest velice závažná a důležitá. Katolíci Německa odmítají tu veřejně a solidárně vinu světové války od Německa.

Německo válku světovou připravovalo 40 let, ono ji vyvolalo, ono ji vypovědělo a na tom nezmění se ničeho, ani žádné zapírání katolíků, ježto se děla solidar-

ně a veřejně. Německo svou vinu za strašlivé zločiny ve válce páchané se sebe nesvalí a k tomu ani nepomůže resoluce odhlasovaná katolíky Německa na sjezdu frankfurtském. Zajímavé je, že židovský tisk Německa o sjezdu katolíků Německa přinesl zevrubné zprávy plné obrovské chvály a nadšení. Že by židovské tyto listy, jako »Frankfurter Zeitung« najednou svoji přízeň věnovaly katolickému hnutí, to jest přece neuvěřitelné. To vše zaviňuje válečná psychosa. Němci v Německu pracují nyní s nebývalou svorností jako jedno národnostně ukázněné a zcelené těleso. V tom se právě ukazuje síla Němců, ale také to další nebezpečí, které hrozí dále z Německa míru Evropy. Světová válka nebyla ukončena, nýbrž na nátlak Žida Lansinga rychle zlikvidována. Následky toho objevily se ihned. Židovští dobrodruzi, najatí od Němců, zavraždili carskou rodinu a zmocnili se Ruska a vyhubí celý ruský národ. — Toto vraždění Slovanů jest vinou Německa a děje se zcela veřejně před celým světem a nikdo mu neučiní přítrž. Jestliže ve středověku šli Křižáci osvobodit svatou zem od Turků, proč nejdou dnes Křižáci proti vrahům na Moskvu, aby zachránili od smrti hladu 50 milionů lidských životů slovanského národa ruského?

Zde měli katolíci Německa mluvit a poukázat na tuto nespravedlivost, ale oni mlčeli.

18. IX. 1921.

28. Miliardář Hugo Stinnes.

V berlínském parlamentě byla tyto dny veliká debata o socialisaci. Při té příležitosti komunista poslanec Jackel měl tuto řeč: Ministr říšského zásobování pohlíží do naší budoucnosti velmi chmurně. Ovšem zapomněl

vylicíti, kterak kapitalistické hospodaření celé Německo ničí. Strana znovuvybudování Německa postavila v čelo vlády své stoupence, ale daleko to znovuzbudování nepřivedla. Lichvářští spekulanti pronikají různé obchody v Německu ku škodě státu i národa. Svaz textilníků dal rozdělati 10.000 tkalcovských stavů strojních a prodal je do ciziny. Nové prostředky k znovuzbudování Německa ministři dosud neohlásili, drží se jen zásad hlásaných Hugo Stinnesem. Ministr tvrdil, že Francie má veliké zásoby uhlí. To není pravda. Věc se má tak, jako když ve válce intendanti hromadili obrovská skladiště šatstva a prádla a při tom civilní obyvatelstvo chodilo v hadrech. Německo je na pokraji záhuby. Valutní hodnota marky klesá, státní dluhy se hromadí, úvěr Německa mizí. Na polích se stále méně sklízí, pastviny se rozšiřují. Továrny se zavírají a jsou to Němci, kteří se ucházejí o přízeň Švýcarů, Angličanů a Francouzů. Kapitál prchá z Německa a počet nezaměstnaných stoupá. Počet nezaměstnaných lidí v Německu odhaduje se na 3 miliony. Vládnoucí kruhy si vynutily na dělnictvu jeden rok povinné práce pro stát. Němci jsou otráveni militarismem. Roku 1916 mohli jsme válku skončiti, ale Helfferich, Bethmann, Hindenburg a Ludendorff tomu bránili. —

Tito vůdcové armád chtějí opět oživit vládu kapitalistů. Osmihodinová doba pracovní jest nutnou, aby zabráněno bylo tělesnému zmrzačení dělnické třídy. Dělnictvo si dovede osmihodinovu dobu pracovní uhájiti. Je třeba, aby rozdávání dividend podléhalo kontrole, by kapitál nehromadil zisky do nekonečna. V Německu se šíří americké poměry. Továrny jednoho odboru se slučují v obrovské trusty. Menší továrnici mizí jako zmizeli před továrnou všichni řemeslníci. Tito řemeslníci a menší továrnici propadli do řad proletariátu.

Textilní továrny kupují na sta rolnických statků, aby získaly pozemků pro další stavby továrních podniků. Tito textilní továrníci jsou podrobeni velikým finančníkům jako je Hugo Stinnes. Tento Stinnes a jeho společníci, sotva 20 počtem, ovládají Německo. Stinnes vydělal ve válce miliardy. R. 1892 byl podnik Stinnesův založen kapitálem 50.000 marek. Před válkou měl Stinnes 40 milionů marek majetku. Vláda svěřila Stinnesovi belgické hutě. Z těchto hutí vyzískal Stinnes nesčetných milionů. Toto obrovské bohatství využil Stinnes k tomu, aby nad Německem vládnul. Stinnes kupoval akcie lodních společností a uhelnou firmu Heitman v Hamburku. R. 1918 koupil ve Fleusburku všechny lodě. R. 1918 bylo v Kielu vystavěno pro Stinnesa 11 parníků. Stinnes zkoupil všechny obchody uhlím v Královci, Hamburku a Brémách. Téhož roku koupil v Horní Lužici najednou sedm velkostatků. Tu přišel převrat. Kdežto Ballin se před tím sprovodil sám ze světa, Stinnes si věděl rady, šel k německé lidové straně a dal jí peníze. Mimo toho přidal se též k dělnictvu.

Hugo Stinnes shrabuje nesčetné miliony za lodě, které mu dohoda vzala. Za tyto peníze kupuje všechny tiskárny a časopisy. Více jak sto tiskáren a novin má Stinnes v rukou. Každá z těchto tiskáren stála více milionů marek. Dále zakoupil Stinnes továrny na celulosu. V Berlíně koupil hotel Esplanadu a více činžáků. Dělnictvo v Německu proto žádá socialisaci ohromných podniků průmyslových, z kterých bohatne několik miliardářů. Dělnictvo provede socialisaci uhelných dolů a pak ostatních velikých průmyslových podniků.

Miliardář Hugo Stinnes, který zbohatnul z belgických hutí, které byly německým vojskem loupežným belgickým majitelům uloupeny, tento miliardář Stinnes je Žid. Komunistů Jäkel o tom ani slůvko. Židovští pod-

vodníci hromadí miliardy z uloupeného majetku. V Nár. shromáždění socialistka Zemínová posmívala se knězi Rypalovi, pokřikováním slov Krista »neshromažďujte poklady«, posmívala se knězi, aby se nehonil za mamonem. Tito fanatikové, kteří stále kněžím vpalují do tváře znamení hladových mamonářů, nevidí, že tisíce kněží hladem a bídou zápolí a nevidí židovské miliardáře, kteří sedí dopoledne na burse a kšeftují, odpůldne sedí v kavárnách a kšeftují opět. Takových Hugo Stinnesů válka vytvořila ve všech státech na tisíce. Socialističtí fanatikové, kteří křičí pro socialisaci, dosud ještě ani jednomu Židu nezabrali ani jedinou továrnu třeba na výrobu kolomazu, neřku-li veliké textilní podniky. Vůdcové socialistů volají po socialisaci a při tom si hromadí majetek. Pak zmizí a místo jich zaujmou křiklouni jiní.

29. Vůdcové bavorské republiky rad před soudem.

V Mnichově konal se soud se všemi bývalými ministry republiky rad, kterou zřídili po zavraždění Eisnera v Mnichově. Tato republika rad byla sice krátká, ale nanejvýš krvavá, která stála tisíce lidských životů. Hlavní vrah, Žid Leviné, byl zastřelen. Toto súčtování mělo býti provedeno s ostatními Židy stejně. Odsouzení těchto Židů do káznice nemá žádný význam.

Karlínský katecheta Košák napsal do »Českého Západu« 15. července 1919 článek o cílech zednářů zničití oltáře a trůny. Židé organisovaní v ložích zednářských, provádí nyní všude svoje programy. Na konci článku praví Košák: »Že klesáme, hyneme morálně i hmotně, že ubývá poctivosti a spravedlnosti, že peníze a rea-

lity stěhují se od nás do rukou a moci Židů spolu s vlivem na moc a platnost v životě politickém a sociálním vůbec, toho naši pokrokaři a volnomyšlenkáři nevidí. Nalháváme si, že jsme národ Husův a zatím jsme národ, zaprodaný Židům. Toto poznání proniklo do všech vrstev našeho lidu.«

Mnichovský »Vaterland« 15. července píše následovně: »V svolání ku zřízení světové aliance vydané r. 1861 pravil ministr Žid Cremieux toto: Nová říše mesiášská, nový Jerusálém, musí povstati místo papežů a císařů, neboť praví talmud, že veškerí národové na celé zeměkouli patří pod panství Židů. Revoluční tu práci provedli Židé a provádí jí nyní ve světové válce pomocí zednářských organizací, které jsou úplně v moci a rukou Židů. Veškeré krvavé převraty v celé Evropě, v Rusku, Maďarsku, v Rakousku, Bavorsku a ostatním Německu, které po shroucení světové války se odehrávají, provádějí a provádí výhradně Židé. Zednáři nestrpí křesťanský stát, proto takový stát nutno zničiti. Křesťanský stát je Židům protivný a nenávidí ho tak, jako nenávidí Krista. V revoluci provádí se zničení soukromého majetku, krade se a obrovský lup zůstává pevně v rukou židovských chamtivců. Komuna znamená zničení křesťanského majetku, úplné obohacení Židů, převod veškerého majetku do rukou Židů, naprosté ožebračení křesťanů; komuna je úplná světovláda a zotročení křesťanů na celém světě.

„Před soudní tribunál byl předveden dr. Wadler, ministr války v bavorské republice rad. Tento Žid byl narozen v Krakově r. 1882. V armádě německé byl poručíkem a sloužil v Belgii, odkud dirigoval trestanecké kolonie pracovní, které odváděl z řad belgického obyvatelstva způsobem bezohledným. Tyto pracovní kolonie pracovaly Němcům zadarmo v muničních továrnách jako

otroci. Wadler a židovský setník Dinkelsteichler měli nad těmito trestaneckými výpravami komando. Oba Židé-důstojníci pruské armády byli též členy všenněmecké organizace německých vlastenců. Po shroucení války hned se Wadler přebarvil na červeného vůdce dělnictva a strhnul moc v Mnichově s ostatními Židy na sebe.

Po Wadlerovi přišel na řadu druhý ministr Mühsam. Tento Žid nechtěl s barvou ven a neobyčejně se styděl za to, že je původem Žid. Na ulicích řval na dělníky mnichovské: Já jsem zosobněná revoluce, mne se držte. V řečích svých Mühsam stále zdůrazňoval, že nejlepší a nejpoctivější lidé jsou zavřeni v kriminálech a že mají býti propuštěni na svobodu. Mühsam zdědil od rodičů 40.000 marek, které v Mnichově s prostitutkami proflámoval. Však má z čeho. Je podílníkem 10 činžovních domů v Berlíně. Takovou vládu si dali Bavoráci líbiti a trpěti vraždění vlastních občanů, řízené těmito šílenými cizáckými Židy. Zatím je příznačno, že německý sněm ve Výmaru zařídil v celé německé republice centrální berní úřady, podřízené přímo do Výmaru. Dosud vybíraly daně berní úřady jednotlivých spolkových států.

Říšská banka německá vydala zákaz pro první pololetí r. 1919. Zlatý poklad obnášel 30. června 1919 úhrnem 1136 milionů marek. Od 30. června 1918 zmenšil se ze 2466 milionů na tento jmenovaný obnos. Oběh bankovek se rozmnožil v této době ze 12.500 milionů marek na 29.968 milionů marek. Veškeré papírové peníze, které v Německu kolují, se odhadují na 72 miliard marek.

Rakousko-uherská banka ve Vídni dala do 30. června 1919 do oběhu 41 miliard korun papírových peněz.

Devisová centrála v Berlíně platila za 100 holandských zlatých 555 marek, za 100 dánských korun 331

marek, za 100 švédských korun 359 marek, za 100 švýcarských franků 259 marek, za 100 vídeňských korun 45 marek, za 100 španělských peset 276 marek. Z těchto čísel vychází na jevo veliký pokles platební síly německé marky do Holandska a sousedních států i do Švýcar. V míru dostali Němci za 100 marek 120 švýcarských franků, nyní musí Němci za jeden švýcarský frank platit třikrát tolik jako v dobách míru. To jsou velké pohromy pro německý zahraniční obchod.

Za jeden americký dolar platili Němci v míru 4.20 marek, nyní musí platit 14.38 marek. Za 1 anglickou libru šterlinků platili Němci v míru 20.40 marek, nyní musí platit 64.20 marek. Za 100 pařížských franků platili 81, nyní 209 marek. To jsou ohromné rány pro Německo.

Psáno 22. července 1919.

»Národní Politika« přinesla 29. dubna 1919 tuto zprávu: »V Mnichově vládne zatím nejkrutější hrůzovláda a hlad, a pro něj bude prý asi bývalé hlavní město Bavorska musit kapitulovat. Potraviny, zaslané hamburskou vládou Hoffmannovou pro mnichovský lid, ponechala si rudá garda, jež byla již zpola vyhladovělá, a posilnivši se takto, učinila výpravu do celé řady bavorských měst a obsadila je. Také o zmocnění se vlády v Norimberku již usiluje. Kdyby Spartakovci v části Bavor, jimi obsazených, byli poraženi a odtamtud vytlačeni, hodlají prý vstoupiti do bavorských hor a tam klásti další odpor.

Mezi vládci Mnichova objevují se spory. Leviné nazval ve schůzi »ministra Tollera«, 27letého polského Žida, studujícího práv, »zeleným všivákem«, za což Toller odvděčil se Levinéovi nadávkou »lumpáckého otrapy«. V obou mnichovských »vládách rad« — sesazené nezávisle socialistické i nynější spartakovské — bylo lze se setkati s lidmi prapodivnými. Jediným zdatným člově-

kem byl v nich augšpurský učitel N i c k i s c h, jenž však z uražené ješitnosti, byv sesazen Hoffmannem z úřadu ministra vyučování, opustil řady starosocialistů a přidal se k nezávislým. Bývalý ministr vojenství Reicher je mladík beze všeho vzdělání, ale krvežíznivec bezohledný. Stejný je býv. předseda revoluční dělnické rady, polský Žid Wadler. Dr. Levién je divoký, nesmiřitelný fanatik a houževnatý agitátor. »Dělnický rada« Hagemeister hlasitě shvaloval zavraždění ministra Auera řezníkem Lindnerem. »Vojenský rada« Sauber, bývalý číšník, je nebezpečný pokrytec a bezohledný demagog. Žurnalista Landauer je oposičnický za každou cenu, nespolehlivý a nedůsledný. Kabaretní básník Mühsam je skoro takový pomatenec jako dr. Lipp, jenž byl znova — již po třetí — zavřen do blázince.

Mnichovská vláda má také vyškolené vojenské vůdce. Jsou mezi nimi plukovníci Staubwasser, Langlois a Zoller, jenž pro jakýsi spor o dříví dal střilet na sedláky, major Paraquin, jenž po válce přidal se k sociální demokracii a dal se zapsati na mnichovskou universitu, setník v. Zwehl, jenž byl před revolucí znám jako nadutý aristokrat a známý závodní jezdec rytmistr princ Wrede. —

Jak dovedou Židovští vladaři hrát pannovnickou roli, o tom přinesla »Nár. Pol.« 12. června 1919 tuto zprávu:

Vídeňské listy posmívají se berlínským nařízením o postavení čestných stráží před bytem členů vlády Eberta, Scheidemanna a Noskeho, při čemž vojenská stráž musí státi v pozoru, když jmenovaní členové vlády vycházejí nebo vcházejí do bytů. Vídeňské listy mají velmi málo příčin k výsměchu tohoto rázu. Historiky, které se vypravují o nejvyšším úředníku německého Rakouska, Karlu Seitzovi, presidentu vídeňského národní-

ho shromáždění, jsou ještě povedenější, než podobná nařízení berlínská. President Seitz, sociální demokrat, je při každém kroku sledován třemi detektivy, kteří pečují o jeho osobní bezpečnost. President Seitz udržuje nejlepší styky s hodnostáři bývalého habsburského dvora: tak na př. hr. Polzerovi, důvěrníku sesazeného císaře Karla, zvýšil nedávno státní pensi o dalších šest tisíc korun. Je známo, jak stručně odbývá president Seitz rakouské poslance, kdykoliv jej některý z nich navštíví. Říká se o něm, že stejně jako císař Frant. Josef odbývá poslance stručnou odpovědí: »Tak já tomu chci-« Na vídeňských nárožích a ve výkladních skříních fotografií skvějí se půl metru dlouhé a půl metru široké obrazy presidenta Seitze na týchž místech, kde před půl rokem visely obrazy císaře Karla a císařovny Zity. President Seitz dal nedávno celé jedno křídlo parlamentní budovy i s pobočným vchodem zavřítí pro novináře a cizí návštěvníky, chtěje schodiště a chodeb používatí výhradně sám. Již po několika dnech však pan president Seitz uznal, že uzavření to nedá se udržeti a zrušil je. Všechny tyto historiky, které po Vídni kolují, měly za následek, že o panu Seitzovi mluví se v celé Vídni jako o »Jeho Veličenstvu Karlovi« podle jeho křestního jména.

Žid Kurt Eisner byl zastřelen v polovici února 1919. Jeho žena byla tázána, zda se Eisner nebojí o svůj život. Odpověděla: Můj muž ví, že život jeho jest stále v nebezpečí, ale myšlenka jen nějaký čas býti králem Bavorska jest tak krásná, že nebezpečí ho neleká.

Nezávislý sociální demokrat říšsko-německý Richard Grelling, vydal — ovšem anonymně — průběhem světové války, určitěji řečeno za nedlouho po jejím zahájení, dvě knihy. Jsou nadepsány: »J'accuse« (»Žaluji«) a »Das Verbrechen« (»Zločin«) a Grelling chladnokrevně v nich označuje na podkladě nevývratných důkazů Ně-

mecko, německou vojenskou koterii, Hohenzollery a jejich přísluhovače jako odpovědné původce války. Po vypuknutí vzpoury v Mnichově uchýlil se Grelling do Curychu a tam rozmlouval s dopisovatelem pařížského »Journalu« o podmínkách míru, uložených Německu. — Není bez zajímavosti, seznati názory Grellingovy o tomto předmětu.

Grelling potvrdil, že v Německu tvoří se vojenská oligarchie, která jest velmi mocna a o kterou hlavně se opírala vláda Scheidemannova. Tato německá armáda je dobře ukázněna, dobře živena a dobře placena — namě její důstojníci mají platy veliké. Ovládají své vojáky dobře, aniž vláda má na toto vojsko vlivu. Scheidemannova vláda nemohla nic provésti proti vůli generálů a musila dohodovat se s generály, kteří zatím ještě nepřipravují monarchistický převrat, kteří však jsou nebezpečím pro demokratické obrození Německa.

Grelling pravil, že jako právník rozumí dokonale motivům, jež vedly Dohodu k formulování jejich podmínek míru. Je — řekl — spravedливо, aby vinník pykal dle možnosti z plna za vinu, již vědomě se dopustil. — Wilson musel povoliti některé ústupky, ježto byly zjevně prakticky nutné. Anglie bude bývalé německé osady spravovati jen jako mandatář Svazu národů. Francie, nabyvši opět Alsaska-Lotrinska, vstupuje jenom ve svůj statek a ve své právo. Obsadí-li a bude-li využívat 15 let Saarské území, bude to jen spravedlivou náhradou za trosky, způsobené německým vojskem ve francouzském území, nediktované žádnou vojenskou nutností a navržené jen proto, aby německý průmysl zbavil se soutěže průmyslu francouzského. Prozatímní obsazení Saarského okrsku není začátkem anexe, ale začátkem znovuzřízení. —

Německo — prohlásil Grelling — vyvolalo válku připravovanou dlouho monarchistickým svým režimem. Lidé, kteří to popírají, lhou a nemají práva stěžovat si do přísnosti mírových podmínek, ježto oni jsou jejich příčinou. Jest doufati, že dohoda, až Němci zapudí všechny osoby zavinivší více nebo méně tento největší zločin lidských dějin, přivolí k některým zmírněním, jež vyvolají znovuzrození Německa skutečně nového a mírumilovného. —

30. »Čech« přinesl 5. února 1919 tuto úvahu:

»Každou válkou a každou revolucí nejvíce Židé získávali, ač v každé z nich nejmenších obětí přinášeli. — Nesporně největší žeň hodlají ale skliditi z končící se války světové, která má uskutečniti cíl, jež Cremieux při zakládání Aliance Israelité naznačil slovy: Nadvláda nad křesťanskými národy jest cílem Židovstva! Křesťané, moslemíni i pohané prolévají krev na všech bojištích, Židé ve všech armádách drželi se v pozadí. Šetřili své síly, aby mohli těžiti z krve jinými prolité. Jako věřitelé států, dodavatelé armád, páni obchodů ve vnitrozemí těžili miliardy a nových milionářů a miliardářů židovských přibýlo tisíce a tisíce. Staré státy se rozpadly, především ten, který Židovstvu nejoddaněji sloužil: Rakousko-Uhersko, nové vznikly, ale právě v těch usiluje Židovstvo horečně, aby si z nich učinilo svou doménu. Také v naší česko-slovenské republice nabývají Židé vlivu, o jakém ani nesnili, když slavnostní průvody za vítězství Rakouska od »Prager Tagblattu« k pomníku Radeckého pořádali, české lidi udávali, žaloby na od-

souzení a popravení českých lidí sepisovali — nejpo-
věstnější stvůry Beutelschmied a König byli Židi —
takže sám dr. Herben napsal o tom jednání Židů slova,
která budou jednou tvořiti dokument pro kulturního hi-
storika. Jsou ale všichni zase na milost vzati a aby se
to u Židů bez výjimky stalo, za to se onehdy sám Ma-
char vřele přimlouval. Barnabáš je amnestován, na cír-
kev a křesťany žene se útokem. Tak to chodí a bude
choditi v česko-slovenské republice, poněvadž tu není
uvědomělosti a solidarity.

I jinde ale Židovstvo uchvacuje vedení. V Berlíně
zvolený člen Národního shromáždění dr. Pfeiffer meškal
těchto dnů ve Vídni a vyslovil se o roli Židovstva ve
vládě Německa takto: »U nás zavládá v socialistické
straně právě jako u vás v socialistické straně snaha ob-
sazovati všechny státní úřady, bez ohledu na nedostatek
jakékoli zdatnosti, jedině dle zásady příslušnosti ke stra-
ně. Kterýkoli kavárenský literát, i když se ničemu nena-
učil, může do každého úřadu býti dosazen. V tom směru
máme příklad na našem ministru vyučování Ad. Hof-
mannovi, který vydal nařízení, že úředníci vůbec ne-
mají býti dotazováni, ale výnosy že třeba vydávati
»vlastnoručně«. Teprve kolegou musel býti poučen, že
řada jeho dekretů neměla by vůbec platnosti. Typickým
pro naši vládu jest, že 90 procent všech státních úřadů
jest v rukou Židů a jsou to především místa nejvýznam-
nější. Následkem této semitské záplavy nabývá u nás
antisemitské hnutí obrovských rozměrů a bude pro nás
neobyčejně těžkým, tomuto stále mohutnícímu hnutí
v širokých kruzích centra čeliti. Možné, že to nebude
Židům příjemným.« — Dr. Pfeiffer poukázal pak na do-
savadní shovívavé stanovisko centra vůči Židům a do-
dal: »Nepřejeme si žádného pronásledování Židů, brá-
níme se ale také energicky proti pronásledování křesťa-

nů. Ponecháváme Židům právo upravovati si své záležitosti jak je jim samým vhod, zakazujeme si ale, aby se nám Židé mísili do otázek manželského zákonodárství a výchovy mládeže na školách. Tím okamžikem, kdy nás Židé prohlašovali budou za intelektuálně méněcenné, poněvadž jsme vázáni náboženstvím, budeme se i my považovati za prosté všech ohledů. Aby Židé na jedné straně měli v rukou veškeren kapitál, na druhé straně ale veškeré státní úřady a pak i literaturu ovládali, proti tomu musíme se brániti. Nejsm toho mínění, že bolševismus totožný jest s judaismem, ale v zájmu ozdravení státních poměrů mohu si jen přát, aby se Židům podařilo prokázati opak.«

Marné očekávání. Židovstvo jest zpito myšlenkou jistoty svého vítězství nad křesťanským světem a bude svou nadvládu prováděti se vší bezohledností i krutostí. Kde je dnes na Rusi památka po křesťanském středním stavu a vrstvách lépe situovaných? Rozchvácen byl jejich pracně získaný majetek a kdo neutekl, otročí pod knutou židovských vůdců bolševismu stejně jako tovární proletář. Co v oboru umění světského i církevního za tisíciletí bylo nashromážděno a patřilo ke kulturnímu podkladu národnímu, po všem tom není ani památky. — Jen Židé na Rusi o nic nepřišli, vše si zachovali a o rozchvácené klenoty se podělili. Tak to budou dělati i všude jinde. Jejich doba přišla, nač se tisíc let připravovali, to nyní s horečným úsilím provádějí. Všechn ten boj proti náboženství, snaha o rozvrat křesťanské rodiny, otrávení křesťanské mládeže až k té infernární snaze pro rozštěpení kněžstva, vše to ve svých nejhlubších zdrojích jest dílem synagog. Ještě zámeček na ústa potřebují dáti kněžím věrným, paragrafem pro kazatelnu oloupit i církve o svobodu slova ve svých svatyních — však je původcem tažení toho Žid dr. Stránský — a pak

již bude Židovstvo míti cestu úplně volnou k provádění svých plánů.

A ten ubohý, svedený, křesťanský, ale nábožensky neuvědomělý lid ke všemu tomu mlčky přihlíží, někteří ještě synagogám pomáhají a nepováží, že na sebe samé biče pletou, jimiž pak budou do krve bičováni. Pošetilci! Vy se domníváte, že Vás Židé budou považovati za rovnocenné, až odhodíte a zašlapete své křesťanstvím posvěcené lidství. Neznáte je. Žid jen Žida za rovnocenného považuje a na vše ostatní patří s pohrdáním a nenávistí. Pozdě se přesvědčíte, jak jste na svém vlastním zotročení spolupracovali a to bude pro vás vědomí nejvíce zahanbující — ale bude pozdě.«

31. Poplách v Israeli v Německu.

Bývalý všemocný generál Ludendorff vydal spis »Kriegsführung und Politik«. Ludendorff na mnoha místech spisu toho obviňuje Židy Německa, že byli jednak ve spojení s centrálou Zionistů v Londýně a s druhou centrálou Alliance Israelite Universelle v Paříži a že tím způsobem pracovali ve spojení s dohodovými velmocemi a poškozovali, jak mohli, válečné zájmy Německa a tím přivodili i vojenské shroucení Německa ze vnitřní země. Advokát Neumann svolal veškeré Židy v Berlíně k veřejné schůzi, na které byla přijata resoluce, v níž se přítomní Židé prohlašují za příslušníky Německa a zaklínají se, že jim jde Německo a jeho zájmy nade všechno, i nad zájmy Židů. Zároveň prohlašují, který Žid by nechtěl věrně státi k Německu, že je mu otevřena cesta do Palestiny. Autorita generála Ludendorffa v Německu jest dnes rázu takového, že se jí Židé právem

obávají. Ránu, kterou tím Ludendorff zasadil Židům, nepocítí Židé Německa hned, ale pocítí ji později a to účtování se Židy v Německu dopadne důkladněji. Kdy to bude, to ovšem nikdo neví. Židé se toho právě bojí. Dosud veliké listy berlínské mlčí, patrně se radí, co mají podniknouti. —

Za to »Frankfurter Zeitung« šikovně obrátila ostří od Židů na socialisty a ulejšváky všeho druhu, aby Židy obhájila a vyhrožuje nepřímo Ludendorffovi soudní žalobou. Židé jsou však pojištěni na celém světě. Harding poslal jako vyslance Sev. Ameriky do Prahy Louise Einsteina, rozeného v Novém Yorku. Je již dlouhá léta diplomatem.

Rabbi Teitelbaum z Nov. Yorku procestoval Palestýnu a vyzval finančníky Sev. Ameriky, aby tu investovali své dolary.

President Alliance Israélite Universelle, profesor Silvain Lévy, znatel sanscritu, odcestuje do Indie k básníku Rabindranáthu Tagoremu, Talmudista Ben Hilel Hakohen meškal v Londýně u rabbiho Achad Haama, který napsal spis o světovládě Židů, kterou projednává továrník Henry Ford ve svém díle »Mezinárodní Žid«. Oba se odeberou do Palestýny. Rabbi Kornfeld ze státu Ohio jest jmenován vyslancem Sev. Ameriky v Teheranu v Persii. Finančník Bernheim v Novém Yorku vyzval všechny Židy v Sev. Americe, aby se zřekli synagogy, zevřeli je a splynuli s americkým lidem v jeden celek. —

V Londýně konala se 13. listopadu 1921 schůze Economie Board pro Palestýnu. Předsedou je sir Robert Valey Caln a ministr pošt Anglie sir Alfréd Mond.

Vrchní soudce Brandeis v Novém Yorku založil Palestine Cooperative Company s kapitálem 2 milionů dolarů na stavbu obytných domů v Palestýně. Současně

s ním založil podobnou akciovou společnost ve Švýcarsku advokát dr. Bendeli v Bernu.

Louis Marshall, president American Jewish Comité oznámil v poslední schůzi, že od roku 1916 sebrali Židé v Sev. Americe 60 milionů dolarů pro trpící Židy. To by bylo 6 miliard Kč.

Dle »Jewish Tribune« v Novém Yorku slaví v Sev. Americe triumfy Žid Alexandr Akimov, carský operní pěvec, který z koncertů má ohromné příjmy, které věnuje Židům. Také Žid Golinkin, carský operní pěvec, je v Sev. Americe spolu se Šaljapinem.

Všude ve všech vládách všech států světa, kam se jen poohlédneme, mají Židé o svou bezpečnost postaráno. —

Žid-car Chaim Bronstein v Kremlu vládne nad celým světem.

1. XII. 1921.

32. Dva vládcové republiky Německa.

Když Německo 28. listopadu 1918 složilo zbraně a prohlásilo kapitulaci, prchl císař Vilém II. do Holandska a v Berlíně vyhlásili republiku dle vzoru z Vídně. — V prvých týdnech po kapitulaci zmocnil se vlády v Berlíně Radek-Sobelsohn a komandoval dělnictvo na barikády. Konečně ale bývalí důstojníci německé armády odstřelili Liebknechta a Rosu Luxemburgovou a nastolena byla vláda různých vůdců občanských a socialistických stran. Židovští vládcové republiky ustoupili do zadní linie. —

První ministerstvo republiky Německa vedli Židé Haase a Landsberg. Dále byli v ministerstvu Žid Kaut-

ský, Cohn a Herzfeld. Žid Schiffer byl ministrem financí. Jemu přidělen byl jako státní sekretář Žid Bernstein. — Státním sekretářem vnitra byl Žid Preuss a Freund. — Chefem tiskového oddělení jmenován Žid Max Cohen, dopisovatel »Frankfurter Zeitungu« v Kodani. To byla vláda republiky Německa.

Současně byla vládní moc v Prusku svěřena presidentu, Židu Hirschovi, pruským ministrem spravedlnosti byl jmenován Žid Rosenfeld. Žid Simon byl státním sekretářem ministerstva financí. Ministrem vyučování byl Žid Tutran a jeho sekretářem Žid Arndt. Ředitel osad Žid Meyer-Gerhard. Ministerstvo výživy obdržel Žid Wurm a Žid Stadthagen. Rada vojáků a dělníků měla výkonný výbor, v němž rozkazovali Židé Stern, Herz, Löwenberg, Seligsohn, Katzenstein a celá řada jiných Židů. Policejním presidentem Berlína byl Žid Ernst a ve Frankfurtu Žid Singheimer, v Mnichově Žid Steiner. — Ministerstvo ve Virtembersku měli Židé Thalheimer a Heimann, v Hessensku Žid Fulda. Na konferenci ve Versailles zastupovali vládu Německa Židé Warburg, Stauss, Oppenheimer, Rathenau, Mendelsohn-Bartholdy. — Tak vyhlížela republika Německa po kapitulaci. Židé tato místa opustili a ustoupili na zadní linii.

Skutečnými vládci Německa jsou dva Židé, mnohonásobní miliardáři, Rathenau a Stinnes. Žid Stinnes meškal koncem ledna v Londýně a vyjednával tu s vlivnými činiteli o půjčku 500 milionů marek ve zlatě, aby mohlo Německo platit reparační splátku. Stinnes dával do zástavy za tuto půjčku dráhy Německa. Jelikož neměl k tomu dostatečné plné moci, nemohlo ke smlouvě o tuto půjčku dojíti. Německo mělo před válkou 62.207 kilometrů drah. Ve státní správě bylo 57.501 kilometrů. Německo mělo z provozu dráh roční zisk několik set milionů marek. — Nyní po převratu pracuje provoz dráh

v Německu se schodkem. Na rok 1922 se schodek ten zmenšil na 6 miliard marek. První rok po převratu byl schodek ten 18 miliard marek. Stinnes jel do Londýna, aby dal všechny tyto dráhy Německa Anglii do nájmu. Za to byl pranýřován ve »Frankfurter Zeitungu«. Stinnes tvrzení toho listu veřejně ve svých listech popřel.

Druhým vládcem republiky Německa je Žid Rathenau, který si nyní vynutil, že byl jmenován ministrem zahraničních záležitostí republiky Německa.

Oběma vládcům německým jest svěřen nyní úkol, aby vše připravili, čeho bude třeba pro konferenci, která jest svolána do Janova.

Vláda italská povolila již potřebný úvěr, aby konference ta, ke které se sjede na 1000 diplomatů a znalců ze všech států z celé Evropy, se v Janově odbývati mohla. —

21. VI. 1922.

33. Žid car Chaim Bronstein zaprodal Rusko Německu.

V Janově odehrávalo se strašlivé drama světové politiky. Tajná světovláda Židů ukazuje tu jasně svoji neobmezenou moc. Na výzvu vlády Anglie sešly se veškeré vlády všech států celé Evropy, aby se vyhledaly prostředky, kterými by bylo možno zachrániti Evropu.

Lloyd George na rozkaz Židů a bursy londýnské přibral k poradě také bolševiky-vrahy a Němce, válečné to provinilce. Nyní se ukázalo, že Žid car Chaim Bronstein zaprodal celé Rusko Berlínu a Žid Rathenau, ministr zahraničí Německa a Žid Čičerin docela drze shromážděným státníkům v Janově oznámili, že Moskva a

Berlín jsou nerozluční spojenci. — Jaký to má význam, o tom netřeba se šířiti.

Uvažme jenom, že se tím situace Evropy hrozivě zhoršila. Válka světová není ukončena, naopak! Ona se vede houževnatě dále a sice vede ji Moskva společně s Berlínem. Bez podpory Berlína by nemohli židovští vrahové vládnouti v Kremlu nad Ruskem ani jeden den!

Smlouva, kterou bolševici v Janově vyhlásili do světa, dokazuje, že nyní celé Rusko je v moci Prušáků. Žid car Chaim Bronstein vydržuje rudou armádu 1 a půl milionu mužů. To znamená stálé nebezpečí pro celou Evropu. Ovšem tvrdí se, že tito rudoguardějci by se při prvním náporu rozutekli. To se ovšem neví, zda rudé armády Žida cara Chaim Bronsteina za něco stojí.

Myšlenka spojenectví Ruska s Německem byla projevována monarchisty Rusy a monarchisty Prušáky. — Ruští monarchisté měli poradu v Reichenhallu v Bavorsku 29. května 1921. Náčelníci ruských monarchistů jsou Markov, generál Arseniev, Talberg, kníže Dolgorukij a celá řada jiných. Členů dynastie Romanovců je tu několik. Je tu velkokníže Michajlovič a velkokníže Dimitrij Pavlovič. Centrála monarchistů ruských jest v Berlíně. Se strany Prušáků jsou tu monarchisté: Hrabě Rewentlow, hrabě Westarp, Ludendorff a generál v. der Goltz.

Myšlenka spolku rusko-německého je tak strašlivá a nepřirozená, že o tom ani jeden Slovan nemůže býti v pochybnostech.

Když nemohli Němci Rusko zdolati mečem, poslal berlínský advoát, Žid Halphen-Parvus, ze Švýcar bolševiky Trozského a Lenina v uzavřeném vagonu přes Německo do Petrohradu. Zároveň tam přibylo v New Yorku na sta Židů-agentů. Tito se vrhli na ruskou frontu, namluvili 7 milionům ruských vojáků, aby šli domů loupiti majetek šlechty a cara, namluvili ruským vojá-

kům, aby zahodili zbraň a dílo zkázy bylo hotovo. — Ruské armády se rozutekly a tím také zlomena moc Ruska. Podrobnosti o hrůzovládě bolševiků nad Ruskem jsou uveřejněny ve spise »Der Kapitalismus im Weltkrieg«, který spis r. 1918 vydal spisovatel Rudolf Vrba v Praze. Po ukončení války světové podepsáním míru versailského, ustanovena byla velmocemi odzbrojovací komise a kontrola nad Německem. Odzbrojování to provádí francouzský generál Nollet. — Týž neustále žádá v Paříži, aby kontrola byla prováděna svědomitěji a energičtěji. Německo může v nejkratší době poslati do pole miliony vojska a vyzbrojiti je. Německo může nyní, majíc spojence v Moskvě, zahájit odvetnou válku a nastoupiti na Rýn a na Francii, kdy by se mu jen zachtělo. Požadavky generála Nolleta, aby Německo bylo náležitě odzbrojeno, zavrhuje anglický generál Bingham, který jest stále proti odzbrojovacímu postupu generála Nolleta a brání mu v tom. Anglie si chce za každou cenu získati přízeň Prušáků. Zde právě vězí také obrovské nebezpečí pro samotnou existenci česko-slovenské republiky. Kdyby Německo pozvedlo se k válce odvetné, pak je naše republika rázem ztracena.

Psáno 5. května 1922.

34. Ludendorff a Židé.

Hlavní vojevůdce Německa ve válce světové, generál Ludendorff, který ovládal i Viléma, vydal spis »Kriegführung und Politik«, v němž dokazuje, že Němci sami vlastní armády své na frontách zradili. Mezi těmi, kteří vlastní německé vojsko napadali ze zadu zákeřnou dýkou, byli také Židé Německa. Ludendorff je ve jme-

novaném spisu obviňuje veřejně, což jest nyní v Německu všeobecně rozšířeno a Ludendorff uvádí ve spise tom také doklady. — Studoval k tomu potřebné spisy, z nichž poznal účinnou souvislost. Tvrdí, že Židé Zionisté žádali Anglii o pomoc a proto též provozovali v Německu politiku proti Německu. Dále tvrdí, že Alliance Israelite v Paříži je pod vlivem vlády Francie. Ještě jiné doklady uvádí ve spise.

Ludendorff, který jest v Německu příliš velikou autoritou, stal se takto vydatným pomahačem antisemitů a proto o jeho vývodech nebudou ani Židé mlčeti.

Ale Židé si vědí pomoci a rady. Hned se sešli, uspořádali v Berlíně velikou schůzi, kterou svolal advokát Neumann a nyní troubili do světa a zvali všechny Židy, kterým je Deutschland über alles — Německo nade vše — a kteří veřejně a slavně prohlašují, že o Zionismu nechtí ničeho slyšeti, že prohlašují Německo za svoji první a jedinou vlast, že jsou a chtějí býti občany státu německého. A to pomohlo. Tito Židé-Němci hlásají, že jsou napřed Němci a potom Židi, a proto že u nich nesmí platiti zásada plemene a nenávisť antisemitů.

Židé postřehli hned, odkud jim hrozí nebezpečí a proto hned hlásají do světa, že 600.000 Židů v Německu nejsou Židi, nýbrž plnokrevní Němci, jimž nesmí býti od antisemitů spíláno Židů zrádných a zkřiveno vlasu. Zda tento tah je v Německu zachrání, ukáže budoucnost. — Soudíme však, až dozraje čas, že bude s nimi i v Německu účtováno.

»Frankfurter Zeitung« vyhrožuje Ludendorffovi, že by ho mohla pohnati před soud, ale neučiní tak, nestojí prý Ludendorff za to.

Anglicko-německý spisovatel A. Chamberlain vydal před 25 lety dílo »Die Grundlagen des 19ten Jahrhunderts«, základy 19tého století, ve kterémž díle obviňoval

Židy, že poškozují Německo. — »Frankfurter Zeitung« ho žalovala a Chamberlain by odsouzen.

Ve Výmaru působí prof. Adolf Barteles, který si předsevzal očistiti německou literaturu od Židů. Vydal spis pod názvem »Die Jüngsten«, »Nejmladší«, jest to otisk z většího díla »Die deutsche Dichtung der Gegenwart«, Přítomné básnictví Německa. Barteles chce ve spise tom dokázati, kterak Němci jsou ovládáni Židy. Spis ten se rozšířil v Německu ve 100 tisících výtiscích.

President Harding poslal do čs. republiky vyškoleného diplomata, jako vyslance Spoj. Států, Žida L. Einsteina, který pochází z Nového Yorku, kde se narodil r. 1877. Byl tajemníkem amerických vyslanectví v Paříži, Londýně a Cařihradě. Ve válce byl v Bulharsku. Newyorský rabín Tatelbaum procestoval Palestinu a vrátil se opět do New Yorku. Guvernér Palestiny Žid Herbert Samuel vyzval rabína Tatelbauma, aby zastrásl se Židy v Americe, by vysypali více peněz na Palestinu, aby se tu mohla Židům stavět obydlí.

O svátcích židovských Jam Kipur — dlouhý den — byl Samuel ve veliké synagoze Jerusalemské, kde působí rabi Cook.

Židé v Sev. Americe konali sbírku pro Palestinu, která vynesla půl milionu dolarů.

35. Němci a Rusové.

Následkem světové váiky ztratili Němci své osady, které měly rozlohu 2,907.452 čtver. kilometrů. Německo samo mělo rozlohu 540.858 čtver. km. Osady Německa byly: Východní německá Afrika, Kamerun, Togo, Jihozápadní německá Afrika, Nová Guinea, Samoa a celá

řada ostrovních skupin tichomořských. Majetek těchto osad dával Německu do roka obrovské zisky v průmyslu.

To byla pro Německo ta nejtěžší rána. Ale v Berlíně si vědí rady. Když sdružené velmoci vzaly Německu osady, vzalo si Německo za náhradu celé Rusko. Na místo 3 miliony čtver. kilometrů osad má Německo nyní 22 milionů čtver. km. celého imperia ruského. To přece stojí za to. Smlouva německo-bolševická neznamena nic jiného, než úplné ovládnutí celého Ruska vládou v Berlíně. Jsou to dva spojenci. Lenin a Trotzki byli do své vlády Berlínem dosazeni a bez Berlína by v Kremlu nebyli ani den.

Rudé armády jsou komandovány a vedeny důstojníky a instruktory z Německa. Němci však se na to ovládnutí Ruska náležitě připravují. Překlady ruských spisovatelů do němčiny se dnes v celém Německu hromadně pořizují. Němci chtějí vniknouti do ruské duše a seznati celé její nitro.

Harry Kohler vydal již několik spisů nejproslulejšího filosofa Vladimíra Solověva. Jsou to překlady: 1.) 12 přednášek o božství člověka; 2.) duševní základy života; 3.) nedělní a velikonoční epištoly; 4.) tři rozpravy; 5.) ospravedlnění dobra, či po rusku opravdanie dobra. Solověv zemřel r. 1901. Zkázku Ruska předvídal.

Dále přeložil Eliáš Hürwitz spisy Petra Čadajeva. Efrain Frisch přeložil spisy Belinského a Dobroljubova. Teodora Bodisco vydala spis: »Dostojewskij als religiöse Erscheinung«. Tato spisovatelka vykládá ve svém spisu, že romány Dostojewského nejsou ničím jiným, než důmyslné řešení nejsložitějších záhad bohoslovec-kých. Dostojewskij dokazuje ve svých románech, že základ našeho vědění a celého života lidského je především znalost náboženství a božských věcí.

Nakladatelství Neuwerka v Schluchternu vydalo spis: »Osteuropa und wir.« Ve spise tom je více prací různých spisovatelů, kteří tu Němcům domlouvají, že budoucnost Německa spočívá v úzkém spojení s Ruskem a hlavně vyličují autoři spisu toho obrovský význam Sibíře. Zde opět vidíme, kterak v celém Německu propuká onen starý tlak na Východ, který za Bismarka se tlačil na slovanské země bývalé Austrie a nyní se uplatňuje na Rusko. Německu nevadí, že mezi ním a Ruskem je Polsko. Německo má dnes stále nerušené spojení Berlína s Moskvou přes Reval. Katlické malé republiky nejsou ani Německu ani bolševikům nijakou překážkou.

Čím déle potrvá vláda Chaim-Bronsteina, tím více bude vyhuben ruský lid, vyprázdní se a vylidní celé ruské gubernie, do nichž se budou znenáhla a pohodlně stěhovat a usazovat Němci. Toto nebezpečí úplné kolonisace celého Ruska německým živlem bude tím větší, čím déle vláda bolševiků bude nad Ruskem trvati.

Divíme se, že není v Anglii státníka, který by toto nebezpečí poznal. V Londýně jdou za pevným cílem: vyhubiti ruský národ, aby necítili jeho tlak v Asii.

25. V. 1922.

36. Bismark a Rusko.

Bývalý císař Vilém II. měl ve zvyku přezdívat Bismarkovi Bismark der Russe. Chtěl tím asi říci, že Bismark mluví a jedná tak, jakoby nebyl Němcem, nýbrž Rusem. Vyjádřil se tak o Bismarkovi v rozmluvě s vojenským diplomatickým zástupcem z Vídně

Vilém nebyl přívržencem politiky, kterou Bismark od roku 1889 do roku 1892 s Ruskem pěstoval. Všeněmci vytýkali Bismarkovi, že příliš zbožňuje carskou vládu. Jest otázka, jak asi Bismark si představoval zájmový vliv Ruska i Německa v soustavě všech evropských států.

Tato otázka je proto velmi důležitá, poněvadž jest dnes celá Evropa v kvasu přetvoření a proces ten se odehrává na konferenci v Janově, kde se mají utvořiti nové základy budoucí Evropy. Od roku 1815, kdy byl projednán kongres ve Vídni po válkách s Napoleonem, pracovalo Rusko plných 100 let na uchvácení nadvlády nad celou Evropou. Bismarkovi se podařilo roku 1863 zjednati smlouvu s Ruskem pro Prusko, v které se car ruský zaručil neutralitou Prušákům. Když měl tuto důležitou pojistku Bismark v kapse, začala jeho práce. Nejdříve vyrukovali Prušáci r. 1866 na Hradec Králové a pak vyrukovali na Sedan roku 1871 a to vše se odehrávalo pomocí blahovůle ruského cara, který popřál Prušákům proti Francii volné ruky. Nyní tuto strašlivou neprozíravost ruských carů zaplatil car Mikuláš II. a celá jeho rodina svým životem a celý ruský národ svojí zkázou. Němci jsou zde v síle 80 milionů a Rusové padají v hrob po milionech až zmizí úplně s povrchu země. To jsou důsledky smlouvy prušácko-ruské z r. 1863 provedené Bismarkem.

Bismark organisoval v Paříži roku 1871 vládu komunistů a zřídil pak republiku, jíž v čelo postavil Žida Gambettu. Tím konal na cara zastrašující tlak, aby ruský car se přimknul k císaři německému a rakouskému k utvoření aliance tří císařů. O tomto spolku tří císařů jednalo se roku 1876. Spolek ten se rozbil o zájmy Slovanů na Balkáně. Rusko nepřipustilo, aby Rakousko, hlavně tedy Maďaři, rdousilo Slovary na Balkáně. Bis-

mark prohlásil, že Německo nemá na Balkáně zájmů a že se do sporu Ruska a Rakouska týkajícího se Slovanů na Balkáně míchatí nehodlá. Bismark se postavil mimo bitevní čáru, aby mohl v nutném okamžiku oba protivníky smiřovati. Na to však roku 1879 zotročil Bismark habsburskou dynastii úplně pod jeho dynastie Hohenzollernů ve smlouvě německo-rakouské, jejíž hrot byl namířen na Rusko pod heslem odboje proti panslavismu.

Byla tu utvořena maďarsko-německá fronta i s Tureckem proti Slovanům. Od té doby operovalo Rakousko na Balkáně pod ochranou smlouvy německo-rakouské proti Rusku. Tím byli carové nuceni uzavřítí zajišťovací smlouvu rusko-francouzskou. V té době získalo Německo veškeré své zámořské osady. Nyní se provádí bismarkovská rusko-německá aliance ve větším rozsahu.

Žid car Chaim Bronstein připravuje rudé armády k náporu na západ pod vedením Německa. V poslední schůzi komisařů vystoupil proti Trockému generál Cacetis a prohlásil, že disciplína rudoguardějců jest jen líčená. Bronsteinova armáda čítá nyní 2 a půl milionu mužů. V případě války bude tu 5 milionů ozbrojených mužů a 2 miliony ozbrojených žen.

18. V. 1922.

37. Bolševici doufají v možnost německo-ruské aliance.

Arnold Rechberg rozepsal se v »Berliner Boersencourieru« o možnosti zbolševisování Německa, kterou však možnost redakce toho listu popírá. Rechberg píše následovně: Ministr Beneš tvrdil nedávno, že vláda v Moksve pracuje úsilovně na rozvratu západní Evropy.

Doufá silně v revoluci a převrat. Rechberg potvrzuje, že ministr Beneš správně líčí situaci. Sovětská vláda bedlivě pozoruje účinky ruské okupace na obyvatelstvo Německa. Továryši v Kremlu nemohou se dočkati okamžiku, až vzplane krvavý boj mezi francouzským vojskem a civilním obyvatelstvem ruským. Jest zřejmo, že Francouzové zvítězí nad Němci v boji. Pak ale nezbude Německu, než žádat o pomoc v Moskvě. Pomoc tu sovětská vláda však poskytne jen tehdy, když v Německu bude vyhlášena sovětská či bolševická republika. Bolševičtí agenti slibují továrníkům Německa, že by v případě bolševické vlády neutrpěli žádné újmy, nýbrž naopak, že by jim pak připadnul obrovský úkol znovuzřízení průmyslu a celé výroby v Rusku. Továrníci v Německu zůstali by neobmezenými vlastníky svých podniků nerušeně dále. V Rusku ovšem byli od bolševiků všichni průmyslníci až do jednoho čezvyčajkou povražděni. To se ovšem v Německu nestane. Kdyby v Německu nastoupila vláda komunismu, prosadila by tato rozparcelování velkostatků, rozdělila by pozemky velkostatkářské drobnému zemědělstvu a zajistila by si tím celou stranu agrární. Ovšem vyrostlo by tu nebezpečí nové, to jest snížení zemědělské tržby a tím stoupání drahoty potravin. Jakmile by v Německu nastoupila vláda bolševiků, začala by ihned odvetná válka proti Francii. Předáci vlády v Kremlu stále vhání Německo do války proti Francii. Tím by národ francouzský dostal místo reparací novou válečnou svízel a tíseň, zmocnilo by se ho zoufalství a pravděpodobně by i zde prohlášena byla republika komunistická. Nyní nemůže Německo, ať již má vládu konservativní nebo liberální, vyhlásiti Francii válku, poněvadž nemá válečného aparátu, nutného k vedení války. Nemá děl, tanků a létadel. Německo by se octlo v nebezpečí, že odvetnou válkou by byl zničen

průmysl německý, že by tím v Německu vypuknul hlad, který by zničil celý národ německý. To by ovšem znamenalo tolik, že by Německo se ocitlo tam, kde je nyní Rusko. Továryšům v Kremlu je naprosto lhostejno, i kdyby vymřel celý národ ruský. Kdyby v Německu byla vyhlášena vláda komunistů, bylo by Německo ihned nuceno jíti do války a současně by prosilo o pomoc z Moskvy. Zdá se však, že tyto výpočty sovětských vládců v Kremlu nejsou správné. Jak vlastně vyhlíží rudé armády, jaká jest hodnota vojenská a schopnost válečná rudokvardějců, o tom všem není dostatečné jasnosti. Francie nebude nečinně přihlížeti k tomu, aby zbolševisované Německo přes poražené Polsko splynulo v jeden státní celek s Ruskem. Francie doufá, že by rudým vojskům se nepodařilo ani u Varšavy, ani někde jinde zdolati frontu polskou a tak proniknouti přes Polsko do Německa a spojití se tu s armádami Německa. Francouzský generální štáb stále pevně doufá, že vojsko Polska je dobře a mnohem lépe vyzbrojeno, jak rudokvradějci. V případě, že by mimo očekávání polské vojsko bylo poraženo rudým vojskem Ruska, má Francie zajištěnou pomoc Anglie, která by pak činně pomáhala Francii na bojišti zdolati německo-ruskou koalici a poraziti spojené armády německé a rudé. Dalo by se také očekávati, že by v této nové válce bolševické mnozí Němci dobrovolně se přidali k Francouzům.

Tak líčí Rechberg případnou možnost rusko-německé vojenské výpravy proti Francii. Není to nic nového. Je přece známo, že továryši v Kremlu stále řinčí šavlí a vyhrožují západní Evropě novou válkou. Budoucnost ovšem ukáže, jakou cenu tyto výhrůžky měly.

28. II. 1923.

38. Souboj Francie s Německem a Polsko.

Prožíváme nyní takové chvíle, jako když jsme každého dne čekali na telegramy od Verdunu. Francie se pustila do souboje s Německem sama, bez spojenců. Sáhnu Němci ke zbraní? To právě nevíme.

Bismarkův kdysi orgán, »Hamburger Nachrichten« rozepsal se o těchto poměrech a poukazuje na Polsko. Když vypukla válka, hned se v Paříži přihlásili Poláci a žádali, aby Poznaňsko i Západní a Východní Prusko byly vráceny Polsku. Vláda francouzská ale Polákům odpověděla, že do toho nemá práva mluvit, aby šli Poláci s tím k carovi, tam v Petrohradě obdrží správnou odpověď. Lloyd George řešil otázku Polska zcela dle přání Francie. Anglie dovedla vždy s Polskem jednati opatrně. Napoleon chtěl roku 1806 znovu zřídit Polsko, aby v něm měl pomocnou sílu proti Rusku. Poláci měli dokonce zachránit Turecko před Ruskem a měli rozdvoužiti Anglii a Rusko. Napoleon vyhlásil r. 1806 blokádu evropských břehů a v prosinci téhož roku přibyl maršálek Ney jako zástupce Napoleona do Varšavy.

Lloyd George opovrhoval Polskem a netajil se tím, rovněž tak Churchill, který chtěl, aby bylo Německo pověřeno zahnati bolševický nápor proti západu Evropy. Poláci všichni, Pilsudski, Dmowski i Korfanty nenávidí Anglii a netají se tím. Vláda francouzská poslala tedy do Varšavy generála Weyganda, který zorganizoval polský generální štáb a celou polskou armádu a dovedl pak u Varšavy zahnati rudé armády zpět do Ruska. Tím zachránil Polsko a celý mír versailský, který byl bolševickým náparem proti Polsku podniknutým ohrožen. Francie se pak odvděčila Polsku přidělem oné části Horního Slezska, kde je soustředěn větší díl hornoslezských uhelných dolů a železáren. Zvláště železářny v Königs-

hütte byly dožadovány od Francie a jsou nyní v državě francouzského kapitálu.

Dosáhli tedy Francouzové po čem tak toužili. Nyní doplňují hornoslezskou kořist nápirem do Poruří a zabráním rurských dolů uhelných.

»Gazeta Powszechna« přinesla úvahu, že státníci Velké Dohody lakotně si vedli k Polsku a odepřeli mu přiděl Gdanska a celého východního a západního Pruska, které právem má býti územím polským. Zatím však v Paříži znají ohromný rozdíl mezi carským Ruskem a dnešním Polskem co do hodnoty jako spojenci Francie. Carské Rusko jako spojenec Francie mělo daleko výhodnější pro Francii vlastnosti a hodnoty než má nově zřízené Polsko. Státníkům francouzským byl velmi protivný Paderowski, který dovedl tak nápadně hýřiti a rozhovovati.

Tolik napsal »Hamburger Nachrichten« o poměru francouzsko-polském. Jak vidíme, překypuje úvaha ta hněvem na oba, na Polsko i Francii. Němci správně tu soudí, že carské Rusko mělo pro Francii jako spojenec daleko větší cenu, než nově zřízené Polsko. O tom nemůže býti ani sporu. Nehledě ani k velikosti a síle Ruska, ale i ten vnitřek nově zřízeného Polska je velice chatrný.

Když se Francie odhodlala obsaditi rurskou pánev a když nyní proniká dále hlouběji do Německa, když nyní francouzské vojsko obsadilo i nádraží v Mohuči, bylo nutno předem v Paříži učiniti si jasný posudek, zda Němci sáhnou ke zbrani. Dosud se tak nestalo, ale může se státi, pak-li válečná nálada Němců vzplane po celém Německu a vláda v Berlíně nebude míti tolik odvahy válečný oheň tento hasiti. V Berlíně spoléhají na pomoc Žida cara Chaim-Bronsteina. Současně Maďaři jsou na číhané a dávají pozor na signály z Berlína a z Moskvy.

Je tu stará koalice z války světové: Němec, Maďar, Žid a Turek, rozmnožený o nového spojence — bolševické Rusko. Na tyto předpoklady spoléhají v Berlíně. Je tedy zřejmo, že by první útoky rudokvardějců na pomoc Berlínu platily nejdříve Polsku. Polsko by tedy krvácelo nejdříve za Francii. Jak vidno, akce porurská začíná bráti hrozivou tvářnost.

14. II. 1923.

39. Francouzský ministr války Maginot o válečné psychose Německa.

Ministr války Maginot měl ve francouzském senátě řeč, ve které objasnil náladu obyvatelstva Německa pro odvetnou válku proti Francii. V obyvatelstvu německém to vře ještě hůře jak roku 1914. V senátu francouzském projednávala se předloha o vojenské službě stanovené na 18 měsíců. Ministr Maginot pravil: Každý stát musí míti takovou armádu, jaké vyžaduje vedení politiky toho státu. Politika Francie byla již několikráte veřejně ve francouzském parlamentu objasněna. Francie touží po míru a klidu a chce si zajistiti reparace, nic jiného nežádá. Aby byl mír zabezpečen, k tomu je třeba nejen mírumilovnosti Francie, ale i také zkrocení válečných choutek neklidných sousedů. — Francie musí býti dostatečně silna, aby mohla ihned v zárodku odraziti případné přepadení. Jen obava před naší silou dovede našeho německého souseda zkrotiti, aby nerušil mír. — Chceme-li býti dostatečně silni, jest třeba k tomu nutných obětí. Kdyby nám byla válka vnucena, musíme být vyzbrojeni tak, abychom válku tu vyhráli. Francie si chce zabezpečiti svou existenci a svou neodvislost. Ži-

votní otázkou pro Francii jest, zda Německo zaplatí válečné škody nebo nikoliv. Abychom si zaplacení těchto škod vynutili, musíme proti Německu podniknouti nutné vojenské operace, kterým se Německo nemůže ubrániti. Aby Francie byla bezpečna, musí vydržovati dostatečné vojsko pro udržování pořádku uvnitř Francie, v osadách a hlavně pak na zajišťovací linii na Rýně a konečně na nutné vojenské operace proti Německu. Kdyby vypukla válka, je to pro Francii hlavní věcí, aby vojsko francouzské okamžitě překročilo hranice německé a zaneslo dějiště války na území Německa. Naše vítězství vybojované r. 1918 nám dává do rukou jisté výhody, kterých se nesmíme za žádných okolností vzdáti, v případě tom octli bychom se v nebezpečí nekonečné války. Tomuto nebezpečí nutno za každou cenu zabrániti. Aby všem těmto úkolům mohla Francie dostáti, jest třeba 32 divisí ve stálé presenční službě vojenské a jest třeba, aby vojáci francouzští konali aktivní vojenskou službu po 18 měsíců. Maginot pak podal v senátě doklady o vojenské síle Německa. Ačkoliv mír versailský nařídil Německu, aby odzbrojilo, Německo tak neučinilo. Německo neodzbrojilo ani hmotně, tím méně duševně, ono žízni po válce odvety. Kontrolní komise vykonala sice mnoho, ale jisto jest, že dosud v Německu jsou továrny, ve kterých se vyrábí válečný materiál. Jenerál Nollet nám vysvětlil důležité o tom doklady. Nemáme dosud přesné údaje o tom, mnoho-li válečného materiálu Německo odvedlo. Výroba strojních pušek v Německu se děje nerušeně. Německo si shromažďuje opět obrovské zásoby válečného materiálu. Je tu říšská obrana, a ta čítá na 100.000 mužů. Tato obrana je ihned schopna doplniti se v několika dnech na 20 divisí, schopných okamžitě zahájit válku. — Jenerál Francois nedávno přiznal, že »Reichswehr«, říšská obrana, má neztenčeného ducha

válečného. K tomu dlužno připočítati 150.000 mužů »Šupo«, to jest ochranné policie, úplně dle vzoru vojenského organisovaných. Mimo toho jsou tu spolky válečné a spolky mládeže, vesměs pro úkoly války organisované. Veškeré tyto vojenské formace řídí generální štáb vojenský, který na vlas podobá se dřívějšímu generálnímu štábu Německa. Z toho jest jasno, že Francie musí míti stále pohotově ve zbrani nejméně 450.000 mužů, aby mohla tímto vojskem čeliti ihned vojsku Německa. K tomu má Francie zapotřebí dalších 200.000 mužů k zajištění svých hranic podél Rýna. Maginot dále vysvětloval v senátě, že barevného vojska nelze tak upotřebiti jak by si Francie přála. Barevní vojáci se teprve musí aklimatisovati. Zda je to možno, musí teprve ukázati zkušenosti jimi nabyté. Řeč ministra Maginota učinila v senátě francouzském hluboký dojem. Rozumí se, že tisk německý ji nelibě nesl a posmíval se Maginotovi, že maluje strašáky.

17. III. 1923.

40. Protokoly mudrce ze Sionu.

Vůdce liberálů v Německu dr. Strassmann vydává list »Deutsche Stimmen« (»Německé Hlasy«). V listě tom uveřejnil dr. Rudolf Schneider úvahu o spise Gottfrieda von Beck pod názvem »Tajemství mudrců zionských«. Jenerál Ludendorff, bývalý německý vojevůdce, ve svém díle »Válka a politika« na jmenovaný spis stále upozorňuje. Dr. Schneider odporučuje spis Beckův a proto židovský »Lokal Anzeiger« (»Místní Oznamovatel«) se horší nad tím, že prý nutno v zárodku se opřítí pokusu, aby v Německu nebyly šířeny takovým způso-

beni konfessijsní (náboženské) spory. (Aj vaj, jaká to najednou dojemná starostlivost!) Spis Beckův o tajnostech mudrců ze Ziona je valně rozšířen mezi studující mládeží a mezi německou intelligencí. Kniha ta obsahuje jednání židovských předáků na prvním sjezdu Zionistů, který se konal v Basileji r. 1897. Tvrdí se, že jsou to protokoly o onom sjezdu a že už dávno byly známy kruhům zasvěceným. Odkud se vzaly ty jamné doklady?

Když Zionisté měli sjezd v Basileji r. 1897, byl prý tam také vyzvědač ruské vlády. Ten podplatil jednoho Žida, který mu jednání Zionistů odevzdal ve francouzském původním znění. Rus dal ty protokoly přeložiti do ruštiny a předložil několik výtisků své vládě. Professor Nilus předložil r. 1901 obsah jejich ruské veřejnosti. — Nilus jest jen pseudonym, t. j. přijaté, nepravé jméno.

Gottfried von Beck ve svém spise uvádí 24 kapitol z onoho sjezdu Zionistů. Jest to vlastně obsáhlá samomluva jednoho z účastníků. Nejsou to doslovné protokoly ani úplné porady, ani vysvětlené výklady, ani učiněná usnesení, Mudrc ze Ziona dává tu jen důkladný návod, jakými prostředky mají se Židé zmocniti naprosté vlády nad celým světem. Některé ty prostředky jsou povahy násilnické, na př. vyvraždění odpůrců Židovstva, vyhození nepřátelských měst do povětří a j. Technické prostředky k tak šíleným plánům jsou ovšem zde.

Beck upozorňuje ve své knize třeba také na tento příznačný skutek: Emil Rathenau si koupil vilu v Berlíně na Viktoria ul. čís. 3. Vilu tu úplně přestavěl a na fačadě dal umístiti různé talmudistické znaky a hlavně reliefy hlav (vypuklé podoby) všech evropských panovníků, kteří jsou odsouzeni k smrti. Za to berlínský »Místní Zpravodaj« proklíná spis Beckův jako bídný hanopis.

Zda Židé již vládu nad celým světem v rukou mají, těžko říci. My ji nevidíme dosud, ale již dávno cítíme.

Vláda Židů je v Rusku a vybíjí veliký ten slovanský národ. Vláda Židů je v Berlíně, je v Londýně, je v Paříži, je ve Vídni a jest jistě v Praze. Moc Židů v Č. S. R. jest úplná a naprostá. Nový doklad máme na vraždě Marie Pytlíkové v Polné. Všechny okolnosti jsou právě takové, jako při vraždě Anežky Hružové před 20 lety. Po vrahu Marie Pytlíkové není však ani stopy. Pátrání po něm bylo zastaveno, ba zdá se, že se vůbec ani pátrati nesmí a psáti o tom bylo zakázáno. Zákaz ten byl vydán přímo z Capri, kde dlí hlava republiky na letním bytě.

* *

Židovský advokát dr. Berthold Thein v Pardubicích slavil v minulých dnech své šedesáté narozeniny. Týž jest předákem svobodných zednářů a propaguje Volnou Myšlenku. K oslavě židovského předáka, starosty náboženské obce israelské v Pardubicích dostavilo se mnoho gratulantů z Prahy. Deputaci vedl odborový přednosta Jaroslav Kvapil. Blahopřejné telegramy zaslali president Masaryk a jeho syn legační rada Jan Masaryk.

12. VI. 1921.

41. Z bolševismu hrozí záhuba celé Evropy.

V berlínském »Tagu« 9. března 1920 čteme následující úvahu: Bolševictví jest hladová nemoc zraněné, otrávené duše, následek hromadné bídy, ochuzení státu a národa, je to zoufalství lidu, kterého vyžítávají pro své plány nesvědomití zločinci, kteří vše kolem sebe ničí, vraždí a rozbijí, jelikož sami nemají, co by ztratiti mohli. Svět schudnul. V míru pracovalo na miliony pilných lidí, kteří si vydělávali svůj chléb. — Nebylo tu

v žádném státě velikých zásob. Národové žili, jak jen vystačili svojí úrodou. Ve válce nastalo plných pět let místo krušné práce, ohromné ničení všech lidských statků. Z toho přišla nyní na nás hromadná bída. Stále si namlouváme, že není zle a sami sebe šálíme. Až budou všechny zásoby vyčerpány, pak na nás zeje se všech stran pustá prázdnota. Jak se uživíme letos do žní? Co dáme na sebe, až roztrháme poslední košili a poslední střevíce? Stojíme tu před hrozící bídou, jakou svět dosud nikdy neviděl, zrovna tak jako byly hrůzy světové války, které lidstvo dosud nikdy nezažilo.

Příznakem chudoby jest klesání kupní síly peněz. Ceny životních potřeb stoupají. Současně stoupají mzdy a služby. Tyto zvýšené mzdy a služby jenom opět ceny potravin a ostatních potřeb ženou do výše a tak to jde v šíleném chvatu stále výše. Jednotlivé státy zápasí o valutu a snižují ji jeden druhému způsobem násilnickým. Lid chudne, stát hromadí dluhy, drahota životních potřeb žádá většího obnosu peněz. Tisknou se nové peníze z papíru dnem i nocí. Papír jest jen poukázkou na zboží. Čím méně zboží a více papírových peněz, tím více klesá kupní jich síla, tím také jest jich více třeba k nákupu. Bída stoupá a spousty papíru nestačí ji zakrývati.

Co nám nezničila válka, to nám here pod rukou mír. — Ve válce jsme ztratili všechny zásoby, ztrávili jsme je. Nyní v míru ztrácíme uhlí a nemůžeme sehnati k výrobě potřebné suroviny. Státy s průmyslem nemožou pracovati a vyvážeti, aby si zlepšily valutu. Všeobecná bída stupňuje zápas o zboží.

Není tedy divu, že ožebračený lid se chce vrhati na ty, kteří mají na sobě ještě zachovalejší kabát. Tak se živí bolševictví a šíří se. Komunism popletl lidu rozvahu. Lid nechce uznati, že komunismem, loupežením,

zabíráním majetku jiným, sám sobě vlastně kope hrob. Je to šibeniční politika, která zatemňuje lidu všechnu rozumovou rozvahu.

Není jiného východiska než návrat k práci. Tuto práci můžeme zahájit jen tím, když si opatříme potřebné suroviny, abychom mohli v brzkou vyvážeti na světový trh nové tovary. Jest třeba, aby nám byl poskytnut úvěr a dostatečné množství uhlí, by mohly továrny pracovati a dráhy jezdit.

K tomu je zapotřebí, aby dělnictvo opět pracovalo tak pilně, jak pracovalo před válkou. Jest třeba, aby si lid byl vědom celé bídy, v které žije, aby šel do sebe, činil pokání, žil šetrně a skromně.

Podpory nezaměstnaným musí zmizeti; to jest jed strašlivý, kterým se očkuje lidu zahálčivost a útěk od práce. Podpory nezaměstnaným prohlubují propast mezi tvořením tovarů a lenošením. Tím se zvětšuje bída o zboží a dražota. Konec této bídy jsou záhuba a smrt milionů lidí, zničení celé evropské kultury. Čím více se bude tisknouti papírových peněz a čím méně vyráběti zboží, tím více stoupati bude nicotnost papírových peněz až nadejde okamžik, kdy pozbudou veškeré kupní síly.

Napoleon dal spálit papírové franky, poněvadž přivezl do Francie dost zlata. My tak činiti nemůžeme. — Konec konců nám zbydou jen potraviny u zemědělců. Kdo nebude míti vlastní kousek pozemku, zhyne hladem. Jestliže se nebude v továrnách a dílnách pracovati, nebudeme-li na trh světový posílati zboží, bychom mohli zmenšit vydávání papírových peněz, shrouti se celý státní a hospodářský život. Tu přijde okamžik vítězství bolševismu.

Dosud řadí bolševictví jen v Rusku. Z Ruska se převalí bolševictví do baltických zemí, odtud pronikne

do východního Německa a pak jeho postup na západ nezadrží nikdo. Čím dále na západ z Ruska se bolševictví bude šířit, tím více poroste bída. Zkáza zachvátí celou Evropu. Kdo sleduje události v Německu, neubrání se tomu, že podobají se sociální poměry Německa poměrům ruským, než tu pronikla revoluce a po ní začalo panství bolševiků. Je tu stejný předpoklad jako v Rusku, hromadná bída lidu a všeobecná nouze o zboží všeho druhu. Bolševictví není zjevem ruským, jest zjevem světovým, jest následkem všeobecné válečné bídy. Jestli se vlna bolševictví převalí z Ruska na západ Evropy, bude zde jeho pustošení daleko nebezpečnější jak v Rusku, poněvadž je tu mnohem více dělnického lidu jak v Rusku. Všichni národové a veškeré státy Evropy musí si uvědomiti toto nebezpečí, které ohrožuje celou Evropu. Jest třeba, aby veškeré státy Evropy se navzájem podporovaly, aby umožnily výrobu zboží a mezinárodní výměnu zboží. Nepřiide-li toto poznání všem vládám všech evropských států, pak není pro nikoho záchrana možna, zahynou v bolševictví všichni, jak vítěz tak poražený.

26. III. 1920.

42. Světová revoluce.

Z Anglie dochází zprávy, že horníci chystají se ku stávce. To jest již třetí stávka, kterou horníci v Anglii chtějí provést v době 2 let po ukončení anglicko-německých bojů v Belgii. Vůdcové anglického dělnictva MacDonald a Henderson jsou patrně placeni z Moskvy. Oba lidoví komisaři Krasin a Kameněv-Rosenfeld nejsou nadarmo v Londýně. Dělnictvo v Anglii bylo dosud pro-

sto nauk Žida Marxe. Dělnictvo v Anglii bylo věrno národu a nepoškozovalo zájmy svých prácedárců. Nyní jest tomu jinak. Zrevolucionování dělnictva v Anglii je dílem moskevských Židů a hlavně zlata ukradeného v Kremlu. Tímto zlatem platí Chaim Bronstein a Lenin-Zederblum svoje agenty na celém světě. Stále opakuje Lenin a Trocki své hrozby, že celý svět bude zachvácen revolucí. Bude jedna židovská republika. Tak hlásí Bronstein z Moskvy. Světová revoluce je tu, o tom není sporu. Staré společenské řády jsou zničeny. Právo majetku, bezpečnost života jsou všudy odstraněny. Nikdo není jist svým životem a majetkem. Zločiny veřejného násilí se množí.

Není tedy o tom sporu, že světová revoluce tu již je. V žádném státě není pevné vlády a socialistický teror otřásá i takovými velmocemi, jako jsou Anglie a Sev. Amerika. Zřejmě jest viděti, že Lloyd George se bojí dělnictva, jelikož se neodvážá podporovat Polsko proti bolševikům. V berlínském »Tagu« píše o tom Dr. Stadler 24. srpna 1920 následovně: Každý, kdo chápe převraty, které se nyní na celém světě odehrávají, sezná, že světová revoluce jest v jednom proudu. Francie byla na počátku světové války v srpnu 1914 obklopena vřelým přátelstvím Anglie, Italie, Rumunska a Ameriky. Veškeré neutrální státy dávaly na jevo svou přízeň Francii. Dnes jest Francie od celého světa opuštěna. To uznávají sami Francouzové a obávají se záhuby Francie. Když v říjnu 1917 vypukla v Rusku revoluce, obrátil se celý svět proti Rusku. Dnes se uchází o přízeň sovětového Ruska nejen Anglie, ale i Sev. Amerika. Dělnictvo ze všech států světa posílá do Ruska dělnické delegáty, aby sami viděli, jak sovětská vláda řídí osudy Ruska. Mezi dvěma soupeři Ruskem a Francií je Německo.

Toto Německo, které vybudoval Bismark, které se stalo postrachem světa, je nyní bezmocné. Tehdáž nenáviděl celý svět militaristické Německo a byl nakloněn svojí přízní Francii. Aby militarism Německa byl zničen, bylo potřeba zmilitarisovati celý svět. Světová válka zjednala Anglii největší moc. Carské Rusko jest zničeno. Vedle něho je zničeno Německo. Celá Evropa musí nyní poslouchati rozkazů z Londýna. Osady Anglie mobilisovaly svoje obyvatelstvo a poslaly ho na pomoc Anglii. Anglická Asie a Afrika byly spojeny s anglickou Evropou. Jak před sto lety nebyl Napoleon s to, aby pokořil Anglii, tak se i Německu nezdařilo ponorkovou válkou zdolati Anglii. Ale nyní musí Lloyd George do prosa k Trockému do Moskvy a zapřísahá Bronsteina, aby nechal v klidu dělnictvo v Anglii. Zde leze Anglie do prosa před vládu sovětového Ruska. Takové divadlo tu ještě nebylo. Anglie dodělala se největší politické a vojenské moci a stojí nyní před dělnickou revolucí doma. Třese se o vlastní domov.

Tolik napsal dr. Stadler. Jak vidíme, mají Němci velikou radost, ze světové revoluce. Pravda jest jen ta, že není na světě klidného flíčku. Všude to vře a bortí se všecken sociální řád. Výroba všude odpočívá. V továrnách a dílnách pracuje se jen z třetího dílu. Miliony lidí, zdravých to mužů, stále jest ještě ve vojenské službě a prozahálí drahý čas v kasárnách.

Drahota stoupá a stoupají dluhy států. Strach o živobytí ovládá všechny vrstvy obyvatelstva. Kam proniká bolševictví, tam šíří zkázu. K jakým koncům to vše povede, těžko se dohadovati.

43. My a Němci.

Půjde-li uspořádání Evropy ku předu jako dnes, nebude míti česko-slovenský stát pevných hranic snad nikdy. Za to se můžeme poděkovati pánům v Paříži. Č. S. stát má dle tvrzení Němců 3½ milionů obyvatel národnosti německé. Němci si napočítali v Čechách 2,467.724, na Moravě 719.438, ve Slezsku 325.523 obyvatel, úhrnem 3,512.682 dle sčítání r. 1910.

Za 10 let se ovšem číslice ty změnily. Jak, to nevíme.

Němci se nevzdají nikdy záměru spojit se v jeden celek a považují česko-slovenský stát za zjev přechodný. Dohoda si vynutila na Německu zrušení § 61. říšské ústavy, kde bylo projedáno připojení Ostmarky, to jest Rakouska k Německu, ale zrušení to nemá ceny, jako v Německu smlouvy neplatí, ukazuje celému světu i dohodě Žid Gabriele d'Annunzio se Rjekom. Musíme ovšem vyčkati, co podnikne Jugoslavie, která ke všemu musí mlčeti, jelikož dosud nemohla poříditi dostatečnou artillerii. Prozatím Němci v Č. S. R. se hlásí ke slovu. Tak čtete v Teplitz-Schoenauer Anzeiger 20. září 1919. List píše bez konfiskace takto: »Páni, kteří 28. října 1918 zřídili pomocí čtyřdohody samostatný česko-slovenský stát, urvali na sebe moc, kterou tento stát ovládají. Od války zcela ušetřeni na lidech a majetku skorem nepoškození, pod ochranou dohody, opatřen bohatstvím přírody mohl český stát dle lidských dohadů dosáhnouti skvělé přímo existence.

Očekávalo se, že lid zahrne své vůdce důvěrou. Všeobecný mír českému státu dosud neuložil žádných břemen, spíše mu poskytl výhod. Německo pod tlakem mírových břemen je v plném proudu práce a rozkvětu. Nikde v Německu není hlad, není nouze o suroviny, ani

drahoty. Český stát ale poskytuje obraz úplného rozvratu. Slovo Verlotterung značí vlastně zlotřilé zlumpачení. Národní shromáždění, skupina to zakladatelů státu úplně selhalo. Vůdcové shromáždění toho dovedli bouřat, ale nic stavět. Válka s Maďary skončila pro český stát ostudně. Dosavadní vůdcové českého státu udělali si z německých občanů svojí násilnickou politikou zásadní protivníky. Mužové, kteří tento stát pomocí cizích sil založili, nedovedou tento stát řídit a spravovat, jsou sice politikové, ale nejsou vladaři. Opírají se jen o vojsko. Česká republika vydržuje armádu, jakou neměla ani říše německá. Páni v Praze nejsou si toho vědomi, že na armádu existence státu nemůže spoléhati. Základy státu jsou svoboda občanů a spravedlnost ke všem. Z toho jde spokojenost lidu, která staví základy státu. Pak teprve možno poslati vojsko domů a spořít výdaje. České posádky v zněmčeném území český stát neudrží. Národní shromáždění je neschopno státu vládnouti. Pod vládou tohoto shromáždění jest nářek všeobecný, nejen nářek českého, ale i německého obyvatelstva. V českém státě musí býti klid, zaručený stejným právem stejně jak Čechům tak Němcům. Jelikož Národní shromáždění tomu nechce, je na čase, aby zmizelo. Na jeho místo musí přijíti poslanci zvolení z vůle lidu obou národů. Mír v St. Germain je podepsán, a Němci žádají plným právem místo a hlas v parlamentě, který jim právem náleží. Doba panství násilnických a usurpátorů minula«

Tak mluví veškeré německé listy. Není možno, aby vláda Č. S. R. tyto hlasy neznala a jich si nevšínila.

Ministr Horáček trpce si stěžoval, že úpisy na státní půjčku vážnou. Z toho prý byl v Národním shromáždění veliký povyk. Do českých novin to sice nepřišlo, ale v německých to je a sice ve všech i za hranicemi.

Jestliže nás Čechy židovský tisk s Neue Freie Presse v čele ostouzel ve staré Austrii, ostouzí nás dnes desetkrát více.

Zajímavý dopis poslal občan Dr. Bedřich Weil z Prahy Boersencourieru do Berlína. Dopis jeho vyšel v listu tom 18. září 1919. Žid Weil píše tu následovně:

»Mírovou smlouvou v St. Germainu uveřejněnou, dala čtyřdohoda novým státům sice existenci, ale o jich budoucnost se nepostarala. Hospodářská nutnost váže nadále český stát, Rakousko a Jugoslavii, taktéž i Německo. Čechové si zařídili sice vlak do Paříže a zpět, ale Francie jest pro obchodní styk příliš vzdálena. Bez souseda, Německa, český stát se neobejde, všecka protinámaha je marna. Ztratí-li český stát Těšínsko, přijde o všechno uhlí. Z toho bude nutno, že český stát bude nucen s Německem lépe se dorozuměti. Páni Tusar a Dr. Heidler, který studoval v Kolíně nad Rýnem, chtějí cesty do Berlína urovnat. Valutové půjčky českého státu nešly v cizině na odbyt. Anglie nekoupila z toho nic. Jen francouzské banky a nyní Rotterdamské banky převzaly poslední dobou pro český stát 100 milionů franků valutové půjčky.

Za první tři měsíce bylo dovezeno za 556,959.104 K a vyvezeno 737,616.778 K. Ale metrický cent vývozu byl počítán za 117 K a dovozu za 206 korun!

Škoda že nám pan Dr. Weil nevysvětlil, jak to dopadá vlastně s tou cukerní půjčkou. Doufáme, že se dozvíme podrobnosti. Cukerní smlouvu pro pana ministra Dra Heidlera vypracoval Žid Freund po německu.

Účinky samostatného státního života objevují se příkladně v Rakousku. Zde trvá vybírání vkladů z peněžních ústavů nepřetržitě.

Za měsíc srpen 1919 bylo ve Vídni v 13 peněžních ústavech vybráno 93 milionů úsporných vkladů.

Jediný Bankverein vyplatil zpět vkladů 49,805.000 K. Bylo by zajímavé znáti data v tom směru u nás. Až zmizí úsporné vklady, co bude chudina vybírat?

Psáno 2. října 1919.

44. Česko-německý spor v republice.

Vláda Č. S. republiky provedla r. 1921 sčítání lidu, jehož výsledky se pozvolna uveřejňují. Obyvatelstvo Č. S. R. je dle národnosti roztríděno následovně:

		na 1.000 osob:
Čechů	8,758.186	655.3
Rusů	459.346	34.4
Němců	3,122.390	233.6
Maďarů	745.935	55.8
Poláků	75.656	5.7
Židů	180.332	13.5
Jiných	23.235	1.7
Úhrn	13,366.080	

Tak vyhlíží obyvatelstvo Č. S. R. dle národnosti.

Nyní rozlišujeme. Němci a Maďaři tvrdí, že do republiky nechť a také právem nepatří. Z 1000 obyvatel Č. S. R. nechce býti 289.4 obyvatel pod jednou střechou. Němci a Maďaři tvrdí také, že byli proti své vůli do Č. S. R. vtěsnáni a že republiku tu nikdy neuznají a že neustanou, dokud ji nerozbijí a nezničí.

Němci tvrdí, že nejsou osadníky v republice, nýbrž že od nepaměti Němci okraje sudetských zemí mají ve své državě, že nejsou tedy přistěhovalci, nýbrž starousedlíci jako Čechové.

První úřední sčítání lidu v českých zemích bylo

provedeno za Marie Terezie roku 1763. Toho roku bylo napočteno obyvatel:

Čechy	1,750.984
Morava	843.856
Slezsko	176.834

Úhrnem 2,811.675

Mnoho-li z toho bylo Němců a kolik Čechů z těch 3 milionů všeho obyvatelstva, nelze ovšem z toho odhadnouti.

Řekněme, že tu tehdy bylo 1 milion Němců a 2 miliony Čechů.

Poslední sčítání provedlo staré Rakousko r. 1910. Bylo tu napočteno:

	Cechů,	Němců
Čechy	4,241.918	2,467.724
Morava	1,868.971	719.435
Slezsko	180.348	324.523
Úhrn	5,291.267	3,512.682

Porovnáme-li počet Němců v Č. S. R. z roku 1920 a jich počet ve starém Rakousku z roku 1910, máme tu obě číslce Němců:

Roku 1910	3,512.682
Roku 1920	3,122.390
Úbytek	390.292

Z toho ovšem veliký nářek mezi Němci, kteří prohlašují vyhlášky o sčítání lidu v Č. S. R. dle národnosti za padělek. To dokazuje v německých novinách prof. Rauchberg. Němci tedy hrozí, že tu Č. S. R. rozbijí.

Tak alespoň mluví zcela veřejně němečtí poslanci Lodgmann, Jung Smim a Baeran a všichni ostatní. V této věřavě v parlamentě proti Č. S. R. byli dosud zdržlivější němečtí agráři. Ale i tu se vítr obrátil a vůdce německých agráří, statkář Krzepek, zatroubil hned

v první schůzi na poplach a ohlásil jednotnou opoziční frontu všech Němců bez rozdílu stran, vyjma komunistů, kteří ve všech otázkách s Němci nejdou.

Má proto vláda Švehlova pevně stmelenu opozici Němců a Maďarů před sebou. A k této opozici se přidali nyní i Slováci počtem 21 hlasů. Může býti na světě něco strašlivějšího, když si představíme tuto zradu Slováků na vlastní slovanské krvi? V parlamentě se tvrdí, Hlinka a předseda klubu lidového, do kterého poslanci ze Slovenska patřili, nemohli se v klubu srovnat, že Hlinka nemohl snést pánovitosti Šrámka a že proto Slováci z lidového klubu vystoupili a nyní proti vládě, po boku Němců a Maďarů se postavili.

Hlinka podal v parlamentě návrh, že Slovensku má se dáti plná autonomie. O návrhu tom bylo hlasováno a byl přijat a odkázán ústavnímu výboru. To je první průlom do vládní koalice. Hlasování o autonomii Slovenska v parlamentě 7. listopadu 1922 provedla spojená opozice Němců, Maďarů a Slováků. Páni poslanci vládní většiny nebyli přítomni a proto hlasování dopadlo proti vládě. To jest první výstražný signál ministerskému předsedovi Švehlovi. Kdo chce rozvoj germanisace v českých zemích seznati, musí číst spis »Češi a Němci v Čechách«, napsal Pravdomil. Knížku tu sepsal perucký farář Himmer. Kdo by si chtěl učiniti pojem o tom, jak nám Čechům nyní Němci spílají, ten by si musel přečíst na příklad »Neue Weipester Ztg.« ze dne 5. listopadu roku 1922.

3. XII. 1922.

45. Vybudování nové Evropy.

Krvavá truchlohra světové války má býti definitivně skoncována prohlášením mírové smlouvy, na které pracovali státníci dohodových vítězných velmocí plných šest měsíců. Tato mírová smlouva není ničím jiným, než budovou nové Evropy, v kteréžto budově má býti všem národům zabezpečen klidný a nerušený život. Zda tato budova se ukáže dobrou a trvanlivou, to i její stavitelé nevědí. Budoucnost jest zastřena neproniknutelným závojem a nevíme, co se za touto rouškou skrývá. V budově nové Evropy je několik nových států, jichž schopnost života není ještě vyzkoušena a zaručena. Na zříceninách bývalého Rakouska povstal stát Česko-slovenský, Jugoslavie a Německé Rakousko. Co se stane z dřívějšího Uherska, nikdo neví, jelikož zde proces světové války není ukončen, nýbrž je teprve v rozhodujícím proudu, poněvadž Uhry teprve nyní musí se dobývati ozbrojenou mocí. Rozhodující vládcové dohodových velmocí v Paříži shromáždění nechtěli se pouštěti do vojenské výpravy proti Budapešti, ač by bylo velice prospěšno bývalo, aby generál Franchet d'Esperey byl zahájil hned z Bělehradu vojenský pochod na Budapest. Židé v Pešti však donutili dohodu, aby přikročila k vojenskému obsazení celých Uher. Mírová smlouva zajisté obsahuje též přesné určení všech hranic státu česko-slovenského. Nelze si přece představití stát bez hranic, jelikož státní moc musí míti určitý obvod, kam až jeho moc sahá. —

Mírová smlouva nechává však nerozřešenou otázku důležitého území Těšínska. Historické hranice Slezska, které patřilo k državě bývalého Rakouska, byly porušeny vpádem polských vojsk. Kdy tento vpád nastal, není nám určitě známo. Vláda státu česko-sloven-

ského pověřila obhajobu Těšínska plukovníku Šnejdárkovi, důstojníku armády francouzské, rodáku českému. Tento energický stratég ujal se rázně úkolu jemu svěřeného a zatlačil polské vojsko k hranicím haličským, kam chtěl s českým vojskem proniknouti až za hranice Slezska a tím zabezpečiti území, které patří právem do državy státu česko-slovenského. Když byla práce plukovníka Šnejdárka v nejlepším proudu a polské vojsko na ústupu ke Krakovu, přišla jako hromová rána z Paříže zpráva, že mírová komise v Paříži zakazuje českému vojenskému vedení na Těšínsku jakýkoli branný postup proti Polákům. Poláci vyhráli. Kdo jim zjednal toto vítězství nad česko-slovenským státem v Paříži, nevíme. Nyní jsou Poláci v Těšíně až dolu na jih k Jablunkovu. Na celé dráze z Bohumína do Čadce na Slovensku udržují Poláci vojsko, vyzbrojené a opatřené silným dělostřelectvem vlastně proti státu česko-slovenskému, kterému chtějí takovým způsobem urvat značné území Těšínska a přivtělit území to do státu polského. Tato záležitost jest pro budoucnost česko-slovenského státu ohromné důležitosti a žádoucí jest, aby celé Národní shromáždění nepouštělo záležitost Těšínska ani na okamžik s očí.

Novinami prolétla tyto dny maličká zpráva, že čs. stát potřebuje na úhradu všech státních výdajů každý týden 100 milionů korun. Jelikož má rok 52 týdny, byl by to státní výdaj na celý rok 5.200 milionů korun. Má č.-s. stát také roční příjem 5.200 milionů korun? Nevíme. Vidíme jen z tohoto udání, že nový česko-slovenský stát má ohromné výdaje. Jak se tyto výdaje hradí, není nám známo, to musí věděti ministerstvo financí. — Kdybychom měli ztratit Těšínsko, ztratili bychom uhelné doly pánve Ostravsko-karvínské. Tím by č.-s. stát byl ochuzen o nesčetné miliardy, oloupen o příjem těžby

kamenouhelné pánve Ostravsko-karvínské. Takové rozhraničení státu česko-slovenského bylo by jeho hospodářskou zkázkou, která by měla nedozírné následky.

Máme poslední statistiku dolování v Rakousku z roku 1912. Dle toho se prostíraly uhelné doly v českých zemích na ploše 99.174 hektarů; v Čechách 8.428 hektarů, na Moravě a ve Slezsku 7.530 hektarů. V Čechách patřila značná část těchto uhelných dolů vládnímu eráru. Roku 1913 bylo ohlášeno důlních uhelných podniků v Čechách 702, na Moravě 29, ve Slezsku 33. Roku 1913 bylo v těchto podnicích vytěženo:

	uhlí kamenné	uhlí hnědé
	metrických centů	
Čechy	44,026.654	227,613.803
Morava	22,738.803	2,444.448
Slezsko	75,948.773	12.709

Skorem polovina celé těžby kamenného uhlí Rakouska r. 1913, obnášející 164.598.889 centů připadá na Slezsko, to jest pánev Ostravsko-karvínskou. Jakmile byla vyhlášena válka, přišlo celé Těšínsko pod vojenskou správu generálního štábu rakouského, který sídlil přímo v Těšíně. Uhelné doly ostravsko-karvínské přišly pod správu a dozor rakouské armády. Horníci podléhali vojenskému trestnímu právu. Těžba uhlí revíru ostravsko-karvínského vykazuje ve válce následující číslíce:

roku 1914	80,172.623
1915	96,036.697
1916	108,984.696
1917	104,205.235
1918	85,491.403

Jak vidno, stupňovala vojenská správa těžbu kamenného uhlí do krajnosti, jelikož vláda rakouská platila uhlím. Poněvadž uhlí dnes platíme metrický cent

10 K, je cena těžby ostravsko-karvinského revíru dnes ročně nejméně 1000 milionů korun.

Chápeme nyní, proč v tom chaosu, který celou Evropu po kapitulaci Německa v listopadu 1918 zachvátil, Poláci brannou mocí chtěli si urvati pro sebe Těšínsko. Naše poselstvo v Paříži nemohlo snad vedoucím státníkům vítězných velmocí objasnit zájmy a práva nového státu česko-slovenského. Tato severovýchodní část státu česko-slovenského, celé Těšínsko, tak jak bylo historickými hranicemi starého Rakouska, vyznačeno jest tou nejdrahocennější částí státu. Pak-li bychom ji měli ztratit, byli bychom ožebračeni nadobro.

11. V. 1919.

46. Slovensko.

Dne 22. prosince 1918 četli jsme tuto zprávu: »Vrchní velitel dohodového vojska vyrozuměl česko-slovenského vyslance v Budapešti, dr. M. Hodžu, že dohoda určila novou demarkační čáru v hor. Uhrách: Od zemských hranic uhersko-rakouských po Dunaji k Ipelu, odtud k Rim. Sobotě, pak v přímé čáře k řece Ungu a po ní až ke Karpatům, následkem čehož musí Maďaři ihned vykliditi stolice: prešpurskou, nitranskou, trenčínskou, oravskou, zvoleňskou, tekovskou, horitskou, gemerskou, spišskou, šaryšskou, ostříhomskou, komárenskou, zemplinskou, užhorodskou, boršodskou a novohradskou. —

Jméno municipia	rozloha □ km.	počet všeho obyv. r. 1910.
Komárov	2834	201850
Orava	2019	78745
Těkov	2724	178500

Jméno municipia	rozloha □ km.	počet všeho obyv. r. 1910.
Ostřihom	1077	90817
Hont	2633	132441
Liptó	2246	86906
Novohrad	4128	261517
Nitra	5519	457455
Prešpurk	4370	389750
Trenčín	4456	310437
Turč	1123	55703
Zvoleň	2634	133653
Torna	3317	202288
Šaryš	3652	174620
Spiš	3654	182867
Užhorod	3230	162189
Zemplin	6282	343194

Celé Uhry měly rozlohu 325.411 kilometrů r. 1910 s obyvatelstvem 20,886.417. Dle vyznání bylo roku 1910 napočteno:

Stolice	katolíků	východních katolíků	kalvinistů	luteránů	pravoslav- ných	Židů
Komárov	136335	832	51089	6109	216	7119
Orava	69788	18	51	6674	4	2205
Těkov	153286	140	16795	3253	37	4969
Ostřihom	77057	62	10113	804	39	2728
Hont	94896	107	8339	25785	104	3180
Liptó	447772	284	289	35169	11	3237
Novohrad	193449	329	4934	52991	124	9642
Nitra	369225	156	8238	56676	65	22942
Prešpurk	331265	270	8924	26456	157	22588
Trenčín	271233	176	584	27421	148	10809

Stolice	katolíků	východních katolíků	kalvinistů	luteránů	pravoslav- ných	Židů
Turč	25607	120	305	27651	8	1981
Zvoleň	87036	317	751	42405	60	3080
Torna	118179	20089	42728	6832	161	14251
Šaryš	94223	52968	838	14224	61	12323
Spiš	117497	19638	1391	26459	326	7475
Užhorod	34549	89149	20092	582	90	17587
Zemplin	132395	103118	67537	6822	189	33041

Seskupení těchto příslušníků různých vyznání jest tu nejvýš zajímavé. Zde můžeme jasně stopovati sílu příslušníků církve helvetské, luteránské a pak osídlení Židů. — R. 1910 bylo v celých Uhrách napočteno:

	celkový počet	proc. všeho obyv.
katolíků	10,888.138	71.6
východních katolíků	2,025.508	9.7
helvítů	2,621.329	12.6
luteránů	1,340.143	6.4
pravoslavných	2,987.163	14.3
Židů	932.458	4.5

Pravoslavní jsou Rumuni, východní katolíci jsou Rusíni. —

V celých Uhrách bylo roku 1910 napočteno jenom 932.458 Židů, to jest 4½ procenta všeho obyvatelstva. Jak jsme seznali, mají slovanské stolice silný počet Židů. V tomto roce bylo soustředěno v Pešti 243.135 Židů, to jest 27 procent všeho obyvatelstva. Právě z tohoto hromadění Židů v hlavním městě Maďarie seznáváme, že odtud Židé ovládají celou Maďarii, to jsou výhradní a neobmezení vládcové Uher.

Nyní projdeme číslice o příslušnosti národnostní.

Stolice	počet Slováků	počet maďarsky mluvících
Komárov	8.105	192.926
Orava	59.096	7.130
Těkov	97.824	89.557
Ostřihom	7.520	83.084
Hont	51.522	92.490
Liptów	78.098	12.918
Novohrad	58.337	221.008
Nitra	324.664	161.019
Prešpurk	166.017	213.192
Trenčín	284.770	38.153
Turč	38.432	13.422
Zvoleň	113.294	36.553
Torna	29.520	136.600
Šaryš	101.856	37.441
Spiš	97.077	44.636
Užhorod	36.364	78.796
Zemplin	92.943	219.032

Ve jmenovaných zde stolicích jsou uvedeny číslice ze sčítání r. 1910 oněch Slováků, kteří přiznali svou mateřskou řeč. Počet osob vedle toho uvedených, o kterých se praví, že přiznali, že mluví maďarsky, udává nám asi počet Slováků-Maďaronů.

Roku 1910 bylo v celých Uhrách napočteno:

	celkový počet	proc. všeho obyvatelstva
Maďaři	10,050.575	48.1
Němci	2,037.455	9.8
Slováci	1,967.970	9.4
Rumuni	2,949.032	14.1
Rusíni	472.587	2.3
Chorvaté	1,833.354	8.8
Srbové	1,106.471	5.3

Mimo to uvádí se počet Maďarů a maďarsky mluvících osob na 11,990.562. Skoro 60 procent veškerého obyvatelstva Uher mluvilo dle toho maďarsky.

Nyní uvedeme nábožensko-národnostní číslice.

	katolíci	kalvinisté	luteráni	pravoslavní	Židé
Maďaři	6,141.104	2,562.362	417.024	40.519	700,795
Němci	1,268.092	22.556	410.659	—	196.467
Slováci	1,397.655	10.085	451.708	—	5.778
Rumuni	1,133.541	1.409	1.588	1798.684	989
Rusíni	460.584	—	—	—	2.699
Srbové	—	—	—	454.473	995
Chorvaté	192.758	—	—	—	588

Slováci tedy mají 10.085 kalvinistů a 451.708 luteránů. Židů se přiznalo k Slováckům 5.778, kdežto k Maďarům se přihlásili Židé veskrze všichni, počtem 700.795. Právě Židé tvoří armádu nejzuzivějších fanatiků maďaronských.

Roku 1913 bylo v celých Uhrách narozeno 735.626 dětí, zemřelo 500.875 osob, přírůstek 234.751 osob. — Koncem r. 1913 měly celé Uhry 21,603.678 obyvatel.

Zajímavost jest, kterak ubývá židovských porodů. — Roku 1910 bylo židovských porodů v celých Uhrách 26.238, r. 1913 bylo těchto porodů 23.451. Židé v Uhrách rostou přílivem z Ruska. R. 1913 měli Slováci 73.551 narozených. — R. 1910 bylo narozených Slováků 78.491, r. 1901 bylo jich 82.554. Dle toho počet narozených Slováků silně klesal.

Vzrůst Židů klesl od r. 1900 do r. 1913 ze 14 na 10 procent. To jest r. 1900 přišel na 1000 Židů přírůstek 140 osob r. 1913 jen 100 osob. Vzrůst Slováků vyrostl v téže době z 12.5 na 13.4 procenta. Skutečnost může ovšem vypadati jinak.

Podrobné statistické studie ze Slovenska by daly mnoho práce. Obzvláště důležité by bylo vyšetření sil

a hospodářského rozvržení obyvatelstva. Státníci dohody, kteří přivtělili Slovensko do českého státu, nemají o Slovensku a jeho poměrech žádných vědomostí. Řekli prostě vůdcům našim: vezměte si to a starejte se o to sami.

47. Bratislava.

Pohlédneme-li na mapu čs. státu, vidíme tu podlouhlý tvar, jehož příční vzdušná čára od Chebu k Marmaroš Sihoti se může odhadnouti na 1000 kilometrů. Hranice Slovenska od Bratislavi k Užhorodu byly v Paříži dvakrátě pozměněny a po druhé dostalo se Slovensku hranic horších, křivolakých, takže generál Pellé se vyjádřil, že vojensky nelze čs. stát obhájití. Jest tedy existence českého státu zaručena pouze svazem národů, kterýžto svaz dosud ustaven není.

Bratislava, hlavní město Slovenska leží na Dunaji právě jako brána do uherské říše, jako brána, kde začíná Asie, jelikož Maďaři k plemeni turkomanskému se přičítají, tedy k asijským národům patří.

Název Bratislava není obyvatelstvu města toho asi znám. Katolický list »Pressburger Tagblatt« má v čele listu, že vychází v Pressburgu. Druhý list, liberální »Grenzbote«, má v čele listu, že vychází v Poszony. Nemáme po ruce statistiku, bychom dle sčítání z r. 1910 mohli uvéstí počet obyvatelstva Bratislavy dle národnosti, tedy počet Němců a Maďarů a Slováků. Okolí Bratislavy je slovácké. Z Břeclavy přes Kutý do Bratislavy nevidíme z dráhy podél trati ani jednu chaloupku, jen nádražní samoty většinou bez nápisu. Dřívější maďarské nápisy zmizely. V Břeclavě je rušno. Nádraží se hemží

bramboráři z Brna, přivázejí na zádech brambory z Kut, slovácký lid se hrne z trhu břeclavského domu, většinou to ženy udřené a ustarané. Mužové jsou úplně rozedraní, nemají na sobě ani kousek celistvého šatstva.

Nápisy v Bratislavi jsou převahou německé, vedle toho maďarské. Lékárny, cukráři, kavárny, řezníci mají také již nápisy české. Řezníků je v Bratislavě přes 10, kde se prodává jednou týdně maso hovězí, kilo za 12 korun. Příděl každého řezníka je průměrně 100 kg. Košer maso prodává Šimon Grünhut, Moric Lustig, Šimon Porgess, Ignác Rujder, Adolf Waites. Pohled na Židy, pány Slovenska, nás zaráží. To jsou Židé zcela jiného rázu jak Žid z Haliče nebo z Čech. To je Žid organisovaný v Kahalu, odkud ovládá celou zemi jako její úplný svrchovaný pán.

Ministr Šrobár úřaduje na nábřeží přímo u dunajského mostu, na jehož protější straně chodí maďarská vojenská stráž. Budova ministerstva patřila dříve sborovému velitelství. Je to mohutná budova erární, secesního slohu. Dunaj tu valí své vody prudkým proudem. Obrovský železniční most délky asi 500 metrů, div mostárenské techniky, je z obou stran, jak z české, tak z maďarské podminován, kdyby vyletěl do povětří, dnes by se nevystavěl, není z čeho. Před budovou pošty a úřadu župana stojí stráž vojínů, Slováků.

Vojenské velitelství vede francouzský generál Mittelhäuser, bydlí v paláci arcivévody Bedřicha. Jest to rozsáhlá renesanční budova s ohromným parkem.

Slovensko tvoří těleso připojené k českým zemím, které musí býti teprve assimilováno. Každý, kdo na Slovensku byl, má dojem, že by Slováci zmizeli z povrchu země, kdyby panství Maďarů nad Slováky bylo trvalo ještě několik málo let. Hospodářsky chatrný, úplně od Židů zotročený Slovák, neměl již sílu v sobě

odolávat tlaku maďarisace. Oloupen o veškeré školy, opuštěn namnoze od duchovnictví, musel Slovák za několik let národnostně zmizeti s povrchu země. Zda český stát Slováky národnostně zachrání, zda je připojí a stmelí s národním tělesem českým tak jak to chtěl před 60ti lety otec národa Palacký, ukáže budoucnost.

Bratislava má pro čs. stát jako dunajský přístav, jako brána do Uher, Srbska, Rumunska, jako brána do Černého moře, do Oděsy, a tím do celého jižního Ruska, význam daleko větší a důležitější, než na běžný pohled se nám zdá. K tomu účelu by bylo zapotřebí, aby čs. stát si obstaral dunajské loďstvo. Zde by mělo národní shromáždění pracovat plnou parou. O tyto životní zájmy čs. státu, a veškerou jeho hospodářskou budoucnost by se mělo pracovati v národním shromáždění nepřetržitě.

Z čista jasna přišla rána hromová. Rumuni se neptali pánů v Paříži a obsadili Budapešť. Rozřali, nikoho se neptajíce, jednou ranou maďarský židovský uzel. Konec vraždění od krvelačných židovských vladařů. Účinky tohoto rázného kroku se hned dostavují. Na Dunaji se nesměla ukázat lodička, dokud Žid Bela Kuhn vladařil a nyní po jeho útěku hned jezdí parníky z Vídně do Bratislavy a Komárna.

Páni Srbové si udělali v Jugoslavii pořádek krátce a dobře. Pozavírali červené soudruhy a Židy v Sarajevě, několik jich pověsili a je v celé Jugoslavii ticho jako v kostele. Kam nás soudruzi v čs. státě dotáhnou, uvidíme.

12. VIII. 1919.

48. Stolice Spiš a Orava.

Poláci si vymohli v Paříži, že stolice Orava a Spiš mají připadnouti hlasováním lidu k Polsce. Stolice Orava má 2019 čtver. kilometrů a čítala r. 1910 obyvatel 75.745, stolice Spiš má rozlohu 3654 čtver. km s obyvatelstvem 182.867. V Orlově bylo Slováků 59.096, Maďarů 7130, ve Spiši bylo 97.077 Slováků a 44.636 Němců a Maďarů. Poláci však namluvili dohodové komisi v Paříži, že obě stolice nejsou slovenské, nýbrž polské. V tomto měsíci má dohodová komise vojenská v Kešmarku provést hlasování lidu v obou stolicích. Pražský Žid Katz popisuje v berlínském tisku svoje dojmy z těchto dvou stolic, hlavně ze stolice spišské. Píše takto: Na úpatí vysokých Tater sídlí již 300 let Sasové a Němci z Florýnska. Tito Němci vedli sta let válku proti medvědům, vlkům, válku proti skalám a pralesům. Bránili se proti severu, odkud na ně doráželi Poláci, bránili se proti jihu, odkud se proti nim stále sáпали Maďaři. Válčili proti západu se Slováky a proti východu s Horaly. Válčili s drsným podnebím, zápasili proti katolicismu, jelikož Němci spišské stolice jsou věrně oddaní vyznání luterskému. Kdo takto celá staletí žije, otrne a stane se tvrdým kamenem. Spiští Němci bydlí v 31 městech, obcích velice zámožných. Obce ty by mohly býti chloubou celého Německa. Je tu 40.000 Němců. Tu se přivalil převrat. Slovensko bylo Maďarům odňato a přiděleno čs. republice. Kramář vydal heslo, že tu třeba vládnouti rukou železnou. Tedy i tato ruka železná na Němce ve Spiši. Jako nahrabaní sloni přivalili se Češi na Spiš. Odstraňovali v první řadě německé a maďarské nápisy. Odstranili úředníky a učitelstvo těchto dvou národů. Němci ve Spiši nebyli však přívrženci vlády maďarské. Mohli zcela dobře uvítati Čechy jako své

osvoboditele ze jha maďarského. První bylo, že vojenské velení české odvezlo ze Spiše 5000 občanů do vojenského zajetí a kriminálu do Terezína. Byli tu odvláčeny ženy, kněží, studenti. V Terezíně jim byly vykázány kobky, určené vojenským trestancům. Železná ruka se vymstí na Češích. Vítězná horečka pomátla Čechům rozvahu a znepřátelila si navždy Slováky. Nyní přichází pozdě napravit chyby. Němci ze Spiše přehli do Polska. Vláda Tusarova přistoupila na to, že ve Spiši zůstanou německé školy evangelické neporušeny. České úřednictvo ve Spiši chtělo poštvať Němce na Maďary. Civilní správcové stolice spišské se obrátili na spišské Němce se žádostí, aby českou vládu podporovali na vyhlazení Maďarů. Ale Němci odvětili, že to nelze provést. Co jednou srostlo, nelze roztrhati, dali odpověď vládě. Němci ze Spiše vychodili školy v Německu a doma vyučovali Maďary. Z Alföldu posílali po celá desetiletí Maďaři své syny do německých škol do stolice špišské. Nebylo ani jednoho ministerstva, kde by nebyl zasedal alespoň jeden spišský Němec ministr. V nynější mírové delegaci uherské jsou v Paříži čtyři Němci ze stolice spišské. Na universitě v Pešti bylo pravidelně 20 profesorů a docentů Němců ze Spiše. Němci z Tater byli učitelé Maďarů. Spišští Němci přilnuli k Uhrám, honvédi uherští byli ze Spiše. Česká vláda zcela správně označuje spišské Němce za Maďarony. České vládě se nikdy nepodaří zkrotiti spišské Němce. Tito neustoupí od svých požadavků, aby jim zůstaly německé školy, německá úřední správa a německé soudní úřady. Slováci si stěžovali, že jsou zotročeni Maďary, že nomohou ani před soudem ve své mateřské řeči dostati právo. Spišští Němci nebudou se domáhati práva v jazyku českoslováckém, která řeč je pro soudnictví úplně nezpůsobilá. Česká vláda vyhnala ze škol němec-

ké a maďarské učitele a dosadila tu poddůstojníky a slečinky z kanceláří. Obchodní akademie v Kešmarku byla snížena na dva ročníky. Nás Němce ve Spiši žádná česká škola nezlomí. Nyní se vítr otočil. Poláci v Paříži prosadili, že Spiš a Orava mají patřit k Polsku. Bude se tedy hlasovat. Ku podivu je, že němečtí sedláci budou hlasovati pro českou republiku, nechtí o Polsku ani slyšet. My Němci ve Spiši budeme hlasovat pro českou republiku, jelikož je tu již tři miliony Němců, kteří se nás ujmou. Horalové budou hlasovati pro toho, kdo jim přiveze kořalku. Horalové se mají na Oravsku nyní dobře. Od Čechů dostávají cukr, mouku, hrách, uzeninu, od Poláků petrolej. Od obou spoustu novin a kalendářů. Obé však není k potřebě, neumí čísti. Hlasovati budou, jak jim nařídí duchovní. Poláci nelenili, aby horalům nalepili plakáty, jak v Praze byl zločinně vyvrácen sloup Panny Marie. Obě stolice Spiš a Orava tvoří hospodářský celek. Je tu ohromná směs národů, jsou tu Slováci, Němci, Poláci, Rusíni, jsou tu katolíci, luteráni, pravoslavní, Židé, baptisté, anabaptisté, je to cirkus národů a konfessí. Poláci chtějí vysoké Tatry. Tam na polské straně Tater v Zakopaném kuly se plány Velkopolsky. Obyvatelé obou stolic nechtějí o Polsku ani slyšet. Vládní komisař český tvrdí, že hlasování v obou stolicích je zbytečné. Tolik napsal Žid Katz. Nyní se obrací agitace Poláků na Těšínsko. Tam se odehrávají hrůzné dny. Vysoké Tatry jsou koutkem v Evropě, které mají konkurenta jen v norských fjordech a některých alpských skupinách v Solnohradě a Švýcarsku. Vysoké Tatry jsou perlou čs. republiky, jedinou svého druhu. Ovšem je tu jedna vada, že jsou od Prahy příliš daleko.

16. III. 1920.

49. Slováci.

Berlínský »Boersen-Courier« přinesl z Vídně 28. ledna 1920 obšírný článek o Slovácích. Když přijelo poselstvo uherské do Paříže, byly mu doručeny mírové podmínky, které nejsou o nic lepší, než smlouva Versaillská a St. Germainská. Magnáti v Pešti čekali netrpělivě, co jim z Paříže bude uloženo a doufali, že celistvost uherského království zůstane neporušena a že vladaření královské dynastie bude opět obnoveno. S tím je však konec. Dohoda svolila, aby vůdce poselstva maďarského, hrabě Aponyi, odůvodnil stanovisko Uher. Aponyi vykládal, že by dle mírové smlouvy bylo 3½ milionu uherských občanů odříznuto od své vlasti a že ostatní národové, odloučení od Uher, by jistě se přihlásili k Uhrám, kdyby jim byla dána svoboda rozhodovati o vlastním osudu dle vlastní vůle. V Paříži však dobře znají minulost uherského panství nad nemaďarskými národy. Aponyi je sice velmi obratný řečník, ale dosud nechce chápati, že udeřila jiná hodina v kolotoči světových dějin. Stále lpí na starých poměrech a žije jako v klamném světě. Podivno je, že právě tento tvrdý vládce panovačností byl poslán jako vůdce uherského poselstva do Paříže. Před válkou tvářil se jako pacifista, přívrženec míru, ale přisedlal. Uvítal zahájení světové války radostným výkřikem: »Konečně přišlo to, po čem jsme tak dlouho toužili«.

Mezi národy, kteří byli od Uher odloučeni, hrají Slováci vynikající úlohu. Tvořili devítinu obyvatelstva. Jsou však silně promícháni Němci a Maďary. Když bylo vykolíčkováno Slovensko od komise dohody, bylo se Slováky přivtěleno do čs. republiky 66.000 Maďarů. To je závažná menšina proti 2 milionům Slováků. Tento malý národ byl opravdu nejnešťastnější v celé staré

Austrii. Měl jen velice málo inteligentů a veliká většina tohoto národa žila v úplné chudobě. Slováci byli od vlády utlačováni, ode všech opovrhováni a od vládních orgánů mučeni. Slováci neměli nikde zastání. Čechové nesměli se Slováků ujímati, o to se postarala uherská vláda. To bylo příčinou, že Slováci hromadně se stěhovali do Sev. Ameriky, kde směli svoji národnost pěstovati. Slováci vlastními prostředky zřídili si tři gymnasia, ale maďarská vláda roku 1874 tyto ústavy zavřela a při tom zůstalo. Vláda vydala rozkaz, že na ústavech těch bují panslávská agitace a proto se musí zavřít. Slováci si zřídili Matici, museum a knihovny. Koloman Tisza Matici rozpustil, museum a knihovny zabral. V parlamentě v Pešti prohlásil Koloman Tisza několikrát, že v Uhrách Slováků jako národa není. Slováci neměli v parlamentě v Pešti ani jediného vlasteneckého zástupce a nesměli se nikde ani hnouti.

Slovácká inteligence toužila po osvobození. Po celou dobu světové války Slováci bedlivě stopovali přeběhlické hnutí českých oddílů a přidávali se k nim.

Slováci v Americe podporovali Masaryka. R. 1918 uzavřeli s ním v Pittsburku zvláštní státní smlouvu. Když Rakousko-Uhersko kapitulovalo, udeřila hodina svobody pro Slováky. Již název česko-slovácká republika oznamuje, že Slováci tu jsou činitelem rovnocenným. Ale nastalo rychlé vystřízlivění. Čechové soustředili do čs. republiky pět národů a zařídili hned tulý centralismus. Slováci chtěli autonomii pro sebe a proto byli rozladěni, že se tak nestalo. Na Slovácko hrnulo se mnoho českého vojska a za ním přišla armáda českých úředníků. Oba nástroje české vlády si na Slovensku počínají velice neobratně. Jednali s lidem hrubě a uráželi jeho náboženský cit, takže jim Slováci jinak neřikali než Husité. Hlinka organisoval hnutí proti Čechům, za-

jel do Varšavy a do Paříže, byl pak jako vlastizrádce zatčen. Čechové měli těžký úkol a nebylo snadno úkol ten luštiti. Lid na Slovensku nedovedl chápati, co se kolem děje, a těžko bylo ho poučovat. Bylo nutno zabrániti maďarské agitaci. To vše potřebuje delšího času, a jest naděje, že Slováci počnou chápati úkol čs. republiky. Rozpory Slováků a Čechů nezůstaly Maďarům utajeny i čerpali z nich pro sebe nemalé naděje. V Pešti pevně se věřilo, že Slovensko bude Maďarům vráceno.

Jak by bylo, kdyby Slováci se Čechům všude postavili na odpor? Maďaři v Pešti ihned utvořili ligu pro osvobození Slováků z jařma českého a kněz Jehlička začal agitovati pro znovuspojení Slováků s Maďary. V tom se však Maďaři klamou, že by se Slováci chtěli vrátit do jha maďarského. K Uhrám Slováci netouží zpět, nýbrž chtějí svobodu pro sebe dle vlastního přání.

V Pešti je však armáda Hortyho a celý štáb bývalých rakousko-uherských důstojníků. Čekají tu na práci. Myslí, že zahájí pochod na Slovensko. To nesmí býti utajeno v Praze. Proto stojí stráž na hranicích Slovenska. Česká armáda vyžaduje finanční náklad, kteréžto břemeno čs. stát na dlouho nesnese. Z dvou stran Dunaje stojí stráže proti sobě a brousí zbraň. Lépe by bylo, kdyby tuto zbraň zahodili.

Tolik napsal jmenovaný list. My jenom dodáváme k tomu, že likvidace světové války děje se ve znamení nepřátelství k Slovanům. Dohoda ponechala maďarským vrahům zbraně a nyní Maďaři zbrojí stále. Vy-dali opět vyhlášku mobilisace. Prý proti Rumunům.

12. II. 1920.

50. Světovou válku vyhrálo Rusko.

Vídeňský týdeník Žida Scharfa »Sonn- und Montagszeitung« 8. prosince přinesl úvahu s nadpisem: »Vina katastrofy na Marně. Rakouský důstojník Seeliger vydal v Lipsku spis: »Hoetzendorf.« Jmenovaný list přinesl výtah ze spisu toho: Ve článku tom čteme následující: Německý generální štáb měl výpočet, že do osmi týdnů zničí francouzskou i anglickou armádu, tedy do konce září 1914. Do té doby měly armády Rakouska zničit ruskou vojenskou moc. Z toho jde na jevo, že obě válečná pole úzce spolu souvisela. Každá porážka na jednom poli tísnila armádu na druhém poli. Porážku Německa způsobila porážka Rakouska na východě.

Generální štáb německý dal 20. srpna 1914 povel armádám jíti na Paříž. Armády Kluka, Bülowa, Hansena a virtenberského vévody Albrechta šly přes Belgie. V prostřed šla armáda korunního prince. Na jihu byl bavorský princ Ruprecht a 17. armáda generála von Heeringen. Korunní princ měl držeti celou linii až se otočí pravé křídlo na jih. Pravé křídlo konalo pochody za den 50 kilometrů a 4 armády německé byly již 31. srpna na Aizně a Marně.

Na východě vyrukovaly armády Rakouska: Dankl k Lublinu, Auffenberg na Cholm, Bruderman na východ od Lvova. Jeho pravé křídlo byla armáda Böhm-Ermolliho, která se táhla ze Srbska. Koncem srpna 1914 byly tyto 4 armády úplně zničeny. Jejich zbytky sbíraly se kolem Přemyšlu a Krakova.

Dne 1. září objevuje se německé jízdecko před Paříží. Vláda prchá z Paříže. Francie byla ztracena.

Na východě prchaly rakouské armády v divém útěku. Lvov byl 2. září 1914 vyklizen.

Francouzská vláda zapřísahá 5. září 1914 Londýn, aby Anglie poslala co nejrychleji pomoc.

Císař František Josef posílá 6. září 1914 německému císaři Vilémovi II. úpěnlivou prosbu o pomoc a záchranu Rakouska německým vojskem. Pak-li tato pomoc nepříjde včas, bude Vídeň nucena uzavřít s carem mír. —

Generál Joffre sbírá od 5. do 12. září vojsko. Vytvoří 6. armádu generála Maunsuryho a 9. armádu Focha. Tyto 4 armády Francie napadnou armády Kluka, Bülowa, Hansena a vévody virtemberského. Útok začal 6. září 1914. Generál Gallieni poslal posádku z Paříže, která se dostala Klukovi do týla. Generál Maunsury při útoku padnul. Armáda Klukova byla nucena v noci 11. září 1914 dát se na ústup. S ním byly nuceny ostatní 4 armády německé ustoupiti 80 kilometrů nazad.

Paříž opíjí se vítězstvím.

Rakouské armády na východě postavily se na odpor u Rawa-Rusky. Ruské vojsko obklíčí ze dvou stran rakouské linie. Rakouští generálové dají 11. září 1914 odtroubit k útěku.

V polovině září 1914 byla situace německých vojsk ve Francii ne skvělá, ale také nikoliv špatná. Nepřetržitě dnem i nocí valí se rezervy z Německa.

Do konce září přibude 1 milion nových mužů k německým armádám, které provedou nástup na Paříž nyní důkladně a jistě.

Tu opět druhé volání o pomoc z Vídně. Rumuni jsou na pochodu. Rakousko je ztraceno. Císař Vilém jest na vážkách. Musí se rozhodnouti, buď provede nástup na Paříž, anebo musí zachránit Rakousko. V generálním štábu německém je dlouhá debata. Čas kvapí. Němci mohou za několik dní vtáhnouti vítězně do Paříže, ale současně by táhli Rusové do Vídně a Pešti. Pak-li ne-

půjdou všechny rezervy Německa na Paříž, bude Francie zachráněna. Současně bude ale Austrie ztracena. — Císař Vilém se musí rozhodnouti, buď na Francii, nebo proti Rusku. Tu se rozesílají depeše. Transporty německých vojsk se dováží do Haliče a do ruského Polska. Konec s ofensivou proti Paříži. Německé armády na Aisně nejsou doplněny novými rezervami a musí zůstat na místě. Plány generálního štábu německého jsou rozdvojeny. Do Haliče a ruského Polska přicházejí německé armády a spojují se se zbytky rakouských vojsk. Rusko nyní bojuje s Vilémovými vojsky. Rakousko bylo až na dále zachráněno. Porážka na Marňě by nebyla nástup německých armád do Paříže zadržela, kdyby císař František Josef I. nebyl donutil Viléma II. poslati německé rezervy proti Rusku.

Následkem toho bylo Německo nuceno zahájit válku v zákopech a tím byla věc pro Německo ztracena. Vítězství Ruska nad Rakouskem donutilo Viléma obrátit se od Paříže a táhnouti na Varšavu. Tolik přinesl Scharfův týdeník.

Sám tedy židovský tisk německý doznává, že ruský car to byl, který svojí nádhernou armádou vlastně zachránil Paříž a i celou Francii a ostatní celou dohodu. A jaký vděk dostalo Rusko? Car a jeho ubohé nevinné dítky zavražděny, celé Rusko dáno na pospas židovským vrahům, v Kremlu dlí místo cara Žid Chaim Bronstein. Tento krvelačný násilník dal již přes 3 miliony poctivých Rusů inteligentů, šlechticů, obchodníků povraždit. Na toto strašné krvelačné divadlo, jakého svět dosud neviděl, dívají se státníci Anglie a Francie nečinně. Je to zločin, který na Rusku páchají státníci dohody, jest nejšerednějším nevděkem, jakého dějiny neznají. Židovská hrůzovláda v Moskvě jest podporována z Pa-

říže i Londýna a hlavně z Nového Yorku. Tajná židovská světovláda s vrchním rabínem v Londýně v čele vládne nyní nad celým světem.

16. XII. 1919.

51. Jak dlouho potrvá bolševická vláda v Rusku?

Každý den čteme o vítězstvích Denikina a Kolčaka a zase naopak o vítězstvích Trockého a útěku Kolčakových vojsk. Veškeré naděje upřímných přátel Ruska, že panství židovského cara vezme konec, zklamaly. — Protibolševické síly se navzájem hašteří a dokonce i potírají. Dohoda nechává Denikina i Kolčaka úplně na holičkách. Francouzské vojsko opustilo Oděsu a přenechalo celou Krim bolševikům.

Tak vyhlíží poměry ve skutečnosti na Rusi, aby-čňom se proto neklamali. »Kölnische Zeitung« 20. srpna přinesla tento článek o Moskvě:

Židovský car Bronstein sliboval ráj na zemi, ale zařídil peklo. Za cara byl tu a tam v guberniích hlad. Dnes je hlad v celém Rusku. Bolševici musí ze svých nauk mnoho sleviti, aby mohli sami se uživiti. Všechno jde podle starého způsobu jako za vlády carské. Rudá armáda byla nucena zavésti starou vojenskou disciplinu i se salutováním. Jen ikony tu nejsou, které car vojsku posílal nebo sám přivezl. Místo toho přijede Žid Bronstein v automobilu, jak činíval Žid Kerenský a řeční. — Do kasáren shání lidi hlad. Zde jest železná disciplina. Úřednictvo rekrutované z řad proletářů bere úplatky, které neznali činovníci carského Ruska. Dříve byli nepřístupni bakšišu úředníci od soudu, dnes berou bakšiš

také u soudu. Kdo chce do města s potravinami, musí rudým gardistům všude platiti výpalné. Proti tomu úplatkářství žaluje vládní orgán »Izvěstija«, vycházející ve Smolensku. Kdy již vezme jednou konec toho života, jaký vedou soudruzi, to jest život sviňský a jsou to v první řadě vůdcové vlády. Proto byli nuceni rolníkům přiznat různé výhody, jinak by již celé Rusko bylo zahynulo hladem.

Stále a stále musí vláda sovětů rušiti komunistické výhonky a vraceti se k řádům kapitalistickým a to hlavně v továrních podnicích. Komisař zásobování Rykov sám prohlásil, že bolševici nejsou vstavu využítkovati přírodní poklady Ruska, ježto nemají k tomu prostředků. Nezbyvá tu jiného, než do Ruska pouštěti kapitalisty z ciziny. Bolševici nabízeli Americe stavbu drah na celé Sibiři a v celém severním Rusku. Tento čin jest přece v přímém rozporu s učením o komunismu. Tím by bylo Rusko zaprodáno do kapitalistického zotročení americkému kapitálu. Zde by pak nastalo loupeživé hospodaření amerických hladovců, kteří by celé Rusko na dlouho zničili. Kde ještě továrny jsou zachovány, tam hledí židovská vláda k tomu, aby dělníci se hlásili do práce a zakazuje stávky. Vše se tedy obrací k oněm sociálním řádům buržoasie, které řády měly býti komunismem nahraženy. Ale nešlo to a nepůjde to nikde. — V továrně Buzaty v Moskvě chtěli stávkovati dělníci pro zrušení mzdy počtem 3000. Vláda však dělníkům těm vzala chlebovní lístky. Všude je nyní zavedena nucená povinnost k práci. Vláda tím láká do továren inženýry a dělníky, bez nichž si dělníci nevědí rady. Bolševici se shromáždili v továrně a začali řečnické turnaje. Několik rudých soudruhů postavilo se ke kotli a začali řečnit. Ale ku podivu, kotel nechtěl dáti páru, transmise

stály a stroje nepracovaly. Žádný z rudých soudruhů řečníků nevěděl, kde a kudy se dají stroje do chodu.

Znenáhla počínají si dělníci přiznávati, že to tak nejde a že je nutno se vrátiti tam, kde jsme byli dříve. — Dělníci nemají z toho žádný užitek, když v továrnách výroba vázne a jde dolů. Vláda sovětu proto vydala nový pracovní řád, kde se opět zavádí akordní práce a praemie na pracovní úkoly. Tento nový řád byl zaveden na dolech a hutích, ve zbrojovkách, strojírnách, kde výroba klesla až na pětinu toho, co bylo dříve před válkou vyrobeno. Došlo to tak daleko, že v některých závodech se jde na soudruhy, kteří se zdráhají jíti do práce, s revolverem. Kdo nechce pracovat, tomu se nasadí revolver na hlavu. To přece buržoisté nikdy nečinili. — Tak hluboko klesli organisovaní soudruzi.

Nejzajímavější však je to, že židovský car Bronstein má mnohem větší armádu veřejné i tajné policie, než ji mívali dřívější carové. Jsou to úřední oddíly pro mimořádné úkony. Členové těchto mimořádných úředních komisí jsou ozbrojeni jako vojsko a pomáhají Trockému udržovati rudý teror v neztenčené síle a prudkosti. —

Lenin-Zederblum vládne daleko bezohledněji a krutěji jak Ivan Hrozný nebo Petr Veliký. Tu a tam probleskne řeč Zederbluma, z které dává se tušiti, že židovští krvežiznivci cítí, že konec jich panství se blíží. Vláda židovská je znamenána krví a vraždou. Tak líčí poměry Ruska liberální tisk německý, který varuje dělnictvo v Německu, aby se nedalo zlákat sliby bolševických agentů. — Anglie vidí, že dokud bude v Moskvě vládnouti Bronstein, že sama není doma jista vlastní svou existencí.

Vůdcové dělnictva Henderson a Macdonald jsou spojenci Bronsteina, jsou placeni Židem Rothschildem a

ohrožují stávkami celou Anglii. Hra, která jest dohodou sledována v Rusku, se konečně vymstí na Anglii samotné. Čím dále se bude držeti židovská vláda v Moskvě, tím více bude řádití anarchie v celé Evropě, jak to dokazuje Žid Anuncio ve Rjece.

Celá Evropa je nyní pod vládou tajného židovského konsorcia v Paříži a Londýně.

Psáno 9. října 1919.

52. Stíny Ruska.

Zpravodaj berlínského listu »Der Tag« Ungern uveřejnil v listu tom 29. srpna dva články o cestě, kterou podniknul před krátkou dobou z Německa do Moskvy. Cestu tu vyličuje následovně: U Minska jsem si najal vozík. Majitel jeho Žid. Prodíráme se zvolna skrze záseky z ostnatých drátů. Cesta je nebezpečná. Vozík zabředne do bahna, přejíždíme hromady kamení, jedeme přes hroby padlých. Kočí jeví strach a chce, abych mu zaplatil smluvených 700 rublů. Staví se nemocným. — Každé chvíle nás zastaví polská patrola, zkoumá moje papíry. Poslední polské velitelství je tu. Mladý poručík jest velitelem. Jeho dětský obličej stahuje se v přísnou úřední posici. Zde je válka s bolševickými vojsky. Nejsou tu zákopy ani ostnaté záseky, střílí se ve volném prostranství, hlavně na křižovatkách a cestách. Mužstvo je z obou stran řídké. Za tmy možno se protlouci oběma frontami. Ještě 5 kilometrů za stanicí jsou Poláci, pak je 10 kilometrů široké pásmo neutrální. Toto pásmo není obsazeno ani od Poláků, ani od bolševiků. Z obou stran doráží v tomto pásmu na sebe jízdecké oddíly, střílí na sebe a zase se rozejdou. V lesích je plno

slídičů, lupičů a přeběhlíků. Pásmo je volné, jen tu a tam dopadají granáty od bolševiků. Poláci jsou však dobře ukryti. Nastupujeme tedy cestu pěšky s ručním kufříkem přes pásmo na hranice sovětského panství, které je od světa odloučeno jako Tibet. Zde je všechno staré zničeno a nového nic se doma nezrodilo. V čarovném kotli to všudy vře. Jsme tu v úplné nejistotě. — Skrýváme se za křoviny, by nás nikdo nespatriil. Oblékl jsem se tak, aby žádný lupič neměl do mě zásluku. Za mnou se objevil slídič. Radil mi, bych se uhnul do lesa. Poslechnu a dorazím k trati. Za malou chvíli musím se setkat s bolševiky. Obejdu staniční prázdnou budovu a dorazím k mostu. Zde stojí první bolševická stráž. Vojáci mne však přívětivě zdraví. Dají se do řeči a proklínají živly, kteří všeho zla v Rusku jsou původci. Mohu jít bez překážky dále. Na stanici si mne nikdo ani nevšimne. Vojáci tu lelkují. Dvě lokomotivy vytopené jsou tu připraveny, aby mohla posádka co nejrychleji prchnouti. Všichni se tu oddávají úplné bezstarosti. Na zdi u stanice jsou vylepeny rudé plakáty, v kterých se hrozí všem buržoustům záhubou a smrtí. K jídlu není nikde nic. Co tu je, prodává se třikrát dražší jak na polské frontě. Kerenského ruble a Leninovy ruble nikdo nechce. Sedláci prodávají jen za carské ruble. Jsou přesvědčeni, že revoluce zahyne a s ní také peníze Kerenského a Lenina. Potřebuji k další cestě svolení staničního velitele, dříve námořníka z povolání, nyní nádražního úředníka. Zastává úřad místního bolševického komisaře. Na stolku leží před ním stále revolver. Vyptává se mne, jak je v Německu. Vědí, že ruská revoluce nepronikne, ale chtějí vydržeti do konce. Každý má svůj raneček k útěku připravený. Nikomu se nezdá po hrdinné smrti. Dostal jsem svolení a mohu jeti do Moskvy. Vlak beze světla jede v noci ku předu. Dnes v Rusku

vstoupiti do vlaku značí dáti život do sázky. Mužové i ženy, na zádech velké zavazadlo s potravinami, přitlačí každého nelítostně, kdo jim do cesty přijde. Kdo chce do vozu, proleze oknem, případně vyletí druhým oknem. Některý se zachytí na — střeše vagonu. Ale i zde je nával. Snadno sletí některý cestující dolů. Jen silní a bezohlední rváči opanují vnitřek vozu. Úředníci sovětu, kurýrové a delegáti mají vůz pro sebe. Vchod do vozu hlídá ozbrojená stráž. Kdo vstoupí do vozu, může sedět. Cestující mlčí všichni, každý se bojí promluvit. Lidé si dávají znamení posuňky a významně se na sebe usmívají. Právě na každém je snadno poznati, že vláda sovětů je lidem trýzní a peklem. Po celé dráze až do Moskvy nikde neberou sedláci jiné peníze, než carské ruble. Náhle vlak zastaví v poli. Stroj mistr prohlásil, že jeho služba vypršela, jel 8 hodin a dost. Veškeré domluvy neplatí. Konečně se mu nabízí odměna, kterou přijímá a jede dále. Strojvůdce pro tuto stávkou by propadl trestu, ale nikdo ho neudá.

Čím více se blížíme Moskvě, tím více stoupají ceny. Kdo nemá sebou chléb, musí hladověti. Všude díme lidi zchátralé, vychrtlé, zbědované. Podél dráhy čekají zástupy hladových, doufajíce, že ve vlaku mohli by koupiti nějaké potraviny. Na alexandrovském nádraží žádá nosič, dříve voják, 80 rublů nebo 1 kilo chleba. Drožkář žádá za jízdu do města 300 rublů, raději ale chce kus slaniny nebo salám. Restaurace jsou zavřeny. Na ulicích po dlažbě roste tráva. Kočí se tajně křížuje před kostelem. U Kremle šeptá mi kočí, že zde každý den se zastřelí sta lidí. Čím dále pronikáme, tím více pusto a prázdno. Obchody zavřeny, okna a dvěře přepaženy prkny. Jenom komunistické prodejny sovětové jsou otevřeny. Kdo chce tu něco nakoupit, musí mít od komisaře lístky nákupní. Každý, kdo se objeví na ulici,

je rozedraný. Na ulicích je smetí spousty. Façady domů se drolí, spadávají. Některé domy jsou nadobro rozstříleny. Hotely nejsou. Kdo chce se dostat na nocleh, musí jít ke komisaři. V čajovnách se prodává jakási přibarvená voda bez cukru. Mládež, hoši i děvčata prodávají na ulicích cigarety a kostky cukru. Krabička zápalek 10 rublů, kostka cukru 5 rublů. Některé děvče vydělá denně tímto prodejem 600 rublů. Všichni lidé se křižují před zrušeným kostelem a jen dávají pozor, aby je při tom nespatrił některý rudý gardista. Kněží nadobro zchudli. Ostříhali si vlasy a vousy, aby je nikdo nepoznával. Moskva toť hrob. Je to výkřik hrůzy proti komunismu. — Tolik napsal Ungern-Sternberg do židovského listu, aby čtenáře poučil, jak židovský car Chaim Bronstein-Trocký devede vládnouti. —

Státní schodek sovětového Ruska za rok 1919 jest 39 miliard rublů. To je jako nic. Komisaři v guberniích již neposílají depeše ani Trockému, ani Leninovi, ani Čičerinovi. Tito tři vládcové pozbyli důvěry. — Nový diktátor rudého Ruska se jmenuje Bjersinski. Tento vládce má v moci rudou armádu a tajnou policii. Lenin je internován v Kremlu. Trocký je mimo Moskvu. Komisař Stalin ve Smolensku vede nyní místo Čičerina hlavní slovo.

Psáno 18. září 1919.

53. Židovská hrůzovláda v Kyjevě.

»Kölnische Zeitung« přinesla 6. srpna obšírný článek o hrůzovládě Židů v Kyjevě. List píše takto: Kdo znal Rusko v dobách míru, nemůže si utvořit pojem

o tom, co se dnes v říši bývalého cara vše odehrává. Ani když mělo Německo v Moskvě vyslanec, nevědělo se v Berlíně, co se odehrává v Moskvě. Několik německých žurnalistů se sice odvážilo žít na blízku Kremlu v Moskvě, ale o vnitřních poměrech ruských nesměli do Německa nic oznamovati, a pak-li některý list v Německu dostal z Ruska delší dopis, tu německá censura dopis ten prostě potlačila.

Zprávy z Ruska, které se objevují ze Štokholmu v listech anglických, nemají žádné ceny. V Moskvě není žádného diplomata, všichni dávno odtamtud uprchli. — Továrník Boeking meškal jako německý likvidátor v Kyjevě. Jeho zkušenosti tu přinášíme. Počátkem února 1919 odešla německá komise z Kyjeva, hned na to rudé gardy obsadily Kyjev. Velitelství rudých gard vyhlásilo hned nad městem stav obležení. Hlavní třídy města obsadilo rudé vojsko, do každého bytu vešlo se 20 mužů. Vojsko Petljurovo, které Kyjev opustilo, zatopilo vodou všechny vojenské budovy, které se tím k obývání staly nezpůsobilými. Rudí gardisté žádali dobrou a hojnou stravu. Kde jim nebylo vyhověno, sebrali nábytek a ostatní zařízení bytu a prodali to. Město Kyjev bylo donuceno zaplatit 200 milionů rublů válečný trest, kterýžto obnos musili zaplatit továrníci a obchodníci města. Kdo měl hotové ruble, dostal za 50.000 rublů dvojitou poukázku pokladniční na některou kyjevskou banku. S rudou gardou vtrhli do města současně zmocněnci Lenina a Trockého z Moskvy.

Bolševitčí agenti z Rakousko-Uherska utvořili tu zvláštní tribunál. Dne 25. února byla bolševiky obsazena budova německého vyslanectví. Úředníci tohoto vyslanectví byli uvrženi do vězení, peníze v obnosu 3½ milionů marek byly tu rozkradeny. Dopisy německé vlády, které byly zasílány vládě ukrajinské, byly též ukra-

deny. Bolševici Eckart, Fiska a Fuchs, který poslední měl na svědomí 600 vražd, byli odvečeni do vězení do Moskvy. Odstřelování továrníků, obchodníků, majitelů domů, šlechticů a všech majetných občanů v Kyjevě začalo soustavně. Nejdříve byly zabrány domy. Majitelé domů museli obydlí během 24 hodin opustit a směli si vzít jen nejnntnější šatstvo a peřiny. — Na takový skonfiskovaný dům byl nalepen obrovský rudý plakát s heslem: »Pokoj chatrčím, boj palácům«. Po ulicích se pořádají průvody za účelem verbování mužů do rudé gardy. Pořadatelé těchto průvodů nosí pestré prapory, mají hudbu, aby hodně diváků a účastníků přilákali. — Veškeré obchody, banky, lékárny, klenotnické závody, kina, divadla, byly skonfiskovány a správu vedou bolševici. —

Občané musí platit válečné pokuty, které jim vyměřují židovští agenti. Kdo těmto agentům dá výpalné, domůže se toho, že pokutu mu vyměřenou nemusí zaplatit. Kdo válečnou pokutu nezaplatí, přijde do kriminálu, nebo musí jako trestanec jít na těžkou práci. Práce ta je čistění ulic, kanálů, nakládání do vagonů a podobné těžké práce. Takto odsouzení občané jsou ubytováni v kolnách, dostávají bídnou stravu a nesmí domů. Tito odsouzení tvoří skupiny 100 neb 200 mužů. Vůdcem takové dělnické party je Žid. Hlídku nad nimi konají ozbrojení Číňané.

Vůdcové bolševických úřadů a orgánů úředních jsou jen Židé, kteří mají vládu nad městem, tšesvutčajnaja komisija, která vede všechnu teroristickou akci.

Nenávist k Židům v městě a na venkově se šíří a roste.

Předsedou bolševické vlády v Kyjevě je Rakowski, který usiluje o spojenectví s Německem, aby prý mohl s Německem udržovati obchodní styky. Ale spíše se

mu jedná o to, aby mohl do Německa vyslati značný počet bolševických agentů.

Od počátku června 1919 bolševická vláda počala vyháněti ze svého území všechny příslušníky cizích států. Němci, usedlí v Oděse, žádali vládu v Berlíně, aby se postarala o to, by Němci mohli co nejdříve opustiti bolševickou Ukrajinu. Když byl Žid Radek-Sobelsohn

Berlíně vržen do vězení, hned dala bolševická vláda pozavíratí množství Němců v Charkově jako rukojmí. Každého dne bylo v Kyjevě z nařízení bolševické vlády zastřeleno několik set občanů, kteří nechtěli uznati vládu židovskou. Každého rána byly ulice kyjevské potřísněny kalužemi čerstvě prolité krve zastřelených občanů. Drahota potravin v městech stoupá. Sedláci do měst potravin nepřivážejí, poněvadž rudé gardy jim potraviny uloupily a nezaplatily.

Proti rudým gardistům jsou roztrpčeni nejen měšťané, ale i dělníci, poněvadž rudí gardisté vyplení obchody, takže ostatní civilní lid musí trpěti hlad. Kdo není v rudé gardě nebo v bolševickém úřadě, musí zahynout hladem. Na venku organisovali sedláci odbojné pluky, které svádí s bolševickým vojskem pravidelné bitvy. Sedláci hájí svůj majetek a svoje zásoby proti rudým gardistům, kteří podnikají z města na venek lupičské rekvisiční výpravy. Selské pluky čítají někdy až 15.000 mužů a jsou dobře vyzbrojeny.

Účinky bolševicko-židovské hrůzovlády v jižním Rusku jsou tytéž, jako v ostatním bolševickém Rusku. Obyvatelstvo ve městech vymírá, dráhy nejezdí, továrny, dílny a obchody jsou zničeny, všude zkáza a bída. Vláda Rakowského má tytéž ničivé následky, jako vláda Lenina. Bolševici v Ukrajině pracovali rychle a jistě. Vše bylo rázem zničeno. Bolševická vláda s obrovským počtem úředníků všechn majetek občanů zabrala

a ztrávila. Zdá se, že vojsko generála Denikina v dohledné době jižní Rusko vysvobodí.

Tolik vyličuje jmenovaný továrník v »Kölnische Zeitung« z vlastní zkušenosti, kterou zažil v Kyjevě. -- Židovská hrůzovláda se tu ukazuje v celé své nahotě stejnou měrou jako v Petrohradě, Moskvě a Budapešti. Všude se vraždí křesťané na povel Židů po stech a tisících. Vraždy ty konají Číňané, Maďaři a jiní placení katané. Pak křičí židovský tisk, že na Rusi jsou vraždění Židé a zatím jest pravý opak pravdou. Přinesl-li »Prager Tagblatt« zprávu, že příkladně v Berdyčevě bylo zavražděno 100 Židů, je ve skutečnosti pravdou, že bylo zavražděno 100 křesťanů a 1 Žid. Tak bylo již v Rusku v dobách míru a jest tomu nyní stonásobně hůře za vlády židovského cara Bronsteina-Trockého v Kremlu.

Psáno 28. srpna 1919.

54. Židovská hrůzovláda v Petrohradě a Rize.

Koncem března 1917 donutili Miljukov a jeho soudruzi slabého cara Mikuláše II. v salonním voze u Pskova, že podepsal listinu, že se vzdává trůnu. Sesazení cara Mikuláše bylo dlouho připravováno.

Sir Buchanan a Clémenceau, jehož osobní tajemník Žid Mendel a jehož žena vídeňská židovka, sestra vydavatele »Neues Wiener Tagblattu« Szepse, měli naň veliký vliv, rozhodli o tom, že car Mikuláš II. má býti zbaven trůnu.

Několik dní před tím dal car Mikuláš II. rozkaz, aby ruské loďstvo černomořské obsadilo Cařihrad.

Zločin na carovi u Pskova provedený byl ovšem umožněn tím, že gardové pluky v carském Sele oděpřeli carovi poslušnost, jelikož se jim nechtělo na frontu. Tímto zločinem palácových gardistů carových byl car vydán do moci Miljukovců. Car byl hlídán nějaký čas v Carském Selu a potom byla celá carská rodina odvečena Židem Kerenským do Tobolska.

Vláda Kerenského padla, když německý generální štáb po obsazení Rigy v říjnu r. 1917 německou armádou poslal do Moskvy Bronsteina a jeho společníky, aby Kerenského vyhnali a vlády se ujali, což také Bronstein-Trocký pomocí německo-maďarských vojsk provedl. Od těch dob nastala nad Ruskem hrůzovláda tohoto krvelačného Žida, která trvá již plné dva roky. Jak jest rozdělena moc v Rusku mezi Trockým a jeho protivníky, jichž první je admirál Kolčak, nedozvíme se. Zápas o Petrohrad trvá již několik měsíců, každý den jest tu telegram: Petrohrad v rukou spojenců — a zatím Čičerin vládne tu nerušeně dále.

Pouze Riga byla vysvobozena od hrůzovlády židovských vrahů.

Dánské listy přináší obrázky z Rigy i z Petrohradu, vyličené od uprchlíků. Z nich dočítáme se i my překlady v listech berlínských. Tak přinesl berlínský »Lokal-Anzeiger« dopis Würtze o židovské hrůzovládě v Rize. Řádění bolševiků v Rize vyličuje Würtz takto: Kdyby Riga, přístavní město na baltickém zálivu, byla ukrutným požárem lehla úplně popelem, tak by nebyla ani tak zničena, jak ji zničili bolševici. Žádná fantasie toho nejpodlejšího zlosyna nemůže vyličití všechny hrůzy, které vytrpělo obyvatelstvo Rigy pod hrůzovládou bolševiků. Občanské obyvatelstvo středních stavů bylo povražďeno, pozavíráno do žalářů. Jen ten si zachránil život, kdo zavčas prchnul. — Baltická šlechta byla tu

úplně vyvražděna, jako Rody Rop, Stryk, Osten-Sacken a jiní. Bankovní závody, obchody, kostely, občanské domy byly zavřeny a veškeré vnitřní zařízení uloupeno a odvezeno. Celé vlaky takového lupu ujížděly do neznáma. Vypuzené rodiny z bytů nesměly nic ze svého vzítí, jen ten holý život a co měli na sobě.

Bolševici a jejich kuběny prodali všečen lup a peníze si ponechali. Zatčené obyvatelstvo bylo odvedeno do žalářů a po stech pak postříleno. Zajatci bolševiků museli se venku svléci do naha, vykopati si předem jámy a pak do nich bylo hromadně páleno. Střelbu tu obstarávaly pouliční prostitutky, společnice bolševiků.

Drahota potravin v Rize byla úžasná. Kilo bramborů stálo 8 rublů. Všečen lid, co tu zbyl, posléze hladověl, i bolševici sami.

Riga jest dnes město mrtvé a na vždy zničené. — Litvinské vojsko osvoboditelů přišlo pozdě. Tolik vyličil Würtz.

Totéž napsal Ondřej Windig v dánském »Politiken« o Petrohradu. Windig tvrdí, že Bronstein-Trocký má v celém Rusku, které jest v jeho moci, 500 parostrojů v ruce. Vlaky proto nemohou jezdit. Všude strašný hlad. V Petrohradě není již ani koňské mrchy. Vše jest již vymláčeno. Nyní se pojidají psy a kočky. Nadívané myši jsou v Petrohradě hledaným pamlskem.

Dělníci z Putilových závodů uspořádali Čičerinovi demonstrační průvod a nesli tabulku s nápisem: »Pryč s Leninem a jeho koňskými mrchami, vraťte nám cara a jeho prasečí chlévy!«

Závody Putilovy spotřebovaly r. 1918 zálohy od vlády 90 milionů rublů a odvedly za to za 20 mil. rublů nábojů. Židovští komisaři Sklovský, Čičerin, Sinověv, Krassin, jichž pravá židovská jména nejsou nám známá,

studují pilně dějiny francouzské revoluce a hledí předstihnouti krvelačnost Dantona i Marata.

Jelikož anglické vojsko ze severu od murmanské dráhy se přiblížilo k Petrohradu, ale dosud boj o Petrohrad nepodniklo, vyhrožují Čičerin a soudruzi, že jakmile Angličané zahájí postup na Petrohrad, že toto město obrátí v ssutiny. Mezitím vláda bolševiků v Petrohradě vraždí občanstvo každodenně. Odsouzenci v řadách po 20 osobách jdou za město, kde jsou hromadně postříleni. Salvy ty obstarávají Číňané. Mrtvoly zavražděných leží kolem Petrohradu nepohřbené po tisících. Trocký v Moskvě zatím pořádá v Kremlu pitky a hostiny. Tolik napsal Windig.

55. Sociální rozvrat v Rusku.

Ze všech velmocí, které byly do světové války strženy, trpí nejvíce Rusko, o tom nemůže býti ani sporu. Rusko složilo sice proti svému nepříteli, Německu, zbraně, ale doma rozpoutala se válka občanská. Příslušníci státu ruského rozdvojili se na dva tábory, které nyní po celém Rusku vedou válku na život a na smrt. Ruské armády se působením Židů rozutekly, zbraně zahodily a šly domů. Židé mužíkům ve frontě namluvili, že mohou jíti domů a tam se dělit o pozemky, které se vezmou šlechtě, církvi, caru. Červený kohout byl vržen a požár začal zuřit v celém Rušku. Německo mělo již před vypuknutím války v Rusku vše dobře připraveno a proto šlo do světové války s naprostou jistotou výhry. Hinderburg měl na carském dvoře dobrého spojence a na celé Rusi měl dobré spojence, organisované Židy, čítající 6 milionů, k tomu 2 miliony bohatých, na Rusku usedlých německých továrníků a statkářů.

Rusko mělo roku 1800 okrouhle 39 milionů obyvateľ. Toto obyvatelstvo vzrostlo roku 1910 na 170 milionů. Každého roku přibývalo v Rusku 1,263.000 obyvatel. Čím více obyvatelstva přibývalo, tím palčivější se stávala sociální otázka v Rusku. Otázka tato přiosťrovala se v tom, jak rozdělit selskou půdu mezi množící se mužiky. Proces ten trval stále od toho okamžiku, kdy bylo v Rusku zrušeno nevolnictví a dána všem občanům osobní svoboda. Následek toho byl pro Rusko na jedné straně blahodárný, na druhé osudný. Blahodárný účinek jevil se na venkově. Mužici dosáhli nejen osobní svobody, mohli se usadit v Sibíři a tu nabývat soukromý majetek pozemkový.

Konečně byl zrušen i mír a mužici mohli si v Rusku zakládat vlastní hospodářství soukromé.

Zatím však odliv z venkova do měst, hlavně do Petrohradu a Moskvy, nahromadil tu spoustu nebezpečných osob, které otráveny od Židů učením Žida Marxe, staly se nyní pomocí Němců a Maďarů, kteří jako zajatci si opatřili zbraně a nyní se Židy a socialisty ovládají celé Rusko, celému Rusku nebezpečny.

Odehrává se tu krvavá hrůzovláda židovsko-socialistická, se Židem Leninem-Zederblumem a Trockým-Chaim-Bronsteinem v čele. Na sta lidí bývá tu každého dne na rozkaz těchto židovských krvežíznivců popraveno. Co se dnes v Rusku odehrává, to je daleko horší, strašlivější a rozsáhlejší než veliká revoluce ve Francii, která vypukla roku 1780 a trvala skoro 30 let. Hrůzovládci Francie, hlavně Robespierre a Žid Simon dali popravit přes 3 miliony lidí.

Začátek války občanské v Rusku byl učiněn přičiněním vůdců kadětů Miljukova, Gučkova, Lvova. Tito vůdcové kadětů, spojení se Židy, svrhli cara, vládli krátkou chvíli, pak ale přišli na ně Židé a řekli, teď jsme

v Rusku pány my. Zrádce cara Miljukov a jeho spojenci byli od Židů uvrženi do žalářů a mnozí z nich od Židů a socialistů povražděni. Nyní všecko v Rusku odumírá a hyne. Dráhy nejezdí. Na polích se nepracuje. Židé a socialisté v městech z Petrohradu a z Moskvy posílají na vesnice rekvisiční výpravy, aby sedlákům vyrvali potraviny. Židovské vojsko, které je známo pode jménem červených gardistů, sestává ze Židů, Němců, Maďarů a známých huliganů, lupičů. Přejde-li takováto rekvisiční tlupa na vesnici, rozpoutá se tu boj. Jsou-li sedláci silnější a lépe vyzbrojeni, zaženou gardisty, jsou-li červení gardisté silnější, všecko rolníkům poberou, vesnici vyplení, obyvatele její povraždí.

Německo zvítězilo nad Ruskem pomocí Židů. Mužáci utekli z fronty, běželi domů, aby si rozebrali šlechtické statky. Německo chtělo z Ruska dostati obilí a potraviny a proto s takovým úsilím pracovalo na zničení Ruska, které se mu podařilo.

Žid Lenin-Zederblum a Žid Trocký-Chaim Bronstein vydali heslo, že půda bude rozdělena mezi mužíky proletáře, kterým v Rusku říkají »bedujaki«, kdežto rolníci zámožnější, kterým na Rusku říkají »kulaki«, mají dostatek pozemků. Ale Lenin i Trocký se přepočítali. Veškeré obyvatelstvo vesnic v Rusku se spojilo a prohlásilo, že nezná rozdíl bedujaki a kulaki. Vláda Židů v Rusku je obmezena jen tam, kam proniká moc bodáků červené gardy. Území, kam tyto červené gardy nemohou, není nám přesně známo. Dnové židovské vlády, či jak si říkají vlády sovětů, jsou sečteny. Možno, že do roka bude Rusko od krvelačných červených gard osvobozeno.

Naděje Německa, že bude z Ruska dovážet značné zásoby obilí a potravin, selhala. V samotné jižní Rusi

platí lid za kilo mouky 20 rublů. V Moskvě bude mouka daleko dražší.

Hrozné jsou sociální poměry v Rusku. Šat i obuv, jest ještě dražší než u nás v Čechách.

Měli jsme v dobách míru o Rusku a ruském národě zcela jiné pojmy. To, co jsme o Rusku a jeho národě znali anebo znáti se domnívali, ukázalo se naprosto klamným. Ruský národ selhal, zradil sebe sama. Nyní musí cizí velmoci posílat do Ruska pomocné armády, aby Rusko bylo zbaveno židovského vladaře. Tak hluboko neklesnul ještě žádný národ, co svět světem stojí.

Psáno 15. září 1918.

56. Kolonisace Ruska.

Rozhodnutím mírové konference v Paříži pozbylo Německo Elsasska-Lotrinska, 14.518 čtv. km. se 2 miliony obyvatel. Dále pozbude východního Pruska, 36.999 čtv. km. se 2 miliony obyvatel, západního Pruska, 25.542 čtv. km. s 1.600.000 obyvatel, Poznaňska, 28.983 čtv. km. se 2 miliony obyvatel. Okrouhle můžeme říci, že Německo bude o 100.000 čtv. km. menší a ztratí asi 8 milionů obyvatel. Rozloha Německa před válkou byla 540.777 čtv. km., obyvatel asi 68 milionů. Po válce bude Německo míti rozlohu 440.000 čtv. km. a okrouhle 55 milionů obyvatel, možná, že méně.

Štutgartský profesor Raula rozepsal se o budoucnosti Německa v berlínském »Lokalanzeigeru«. Škoda, že pojednání to nezná ani Clemenceau, ani Lloyd George, oba by otvírali oči, kam ta pověstná jich politika s Ruskem vede. Profesor Raula tvrdí, že 50 milionů Němců sevřených na prostoru 450.000 čtv. km. nemůže

žítí, že nezbude nic jiného, než přesídliti aspoň 20 milionů Němců do Ruska. Tato věc je také v plném proudu.

Židovský car Chaim Bronstein-Trocký v Kremlu upevňuje stále svoji moc. »Frankfurter Ztg.« 25. července má úvodní článek, ve kterém se projednává úplné zničení armády admirála Kolčáka. Bolševická armáda pronikla k Čeljabinsku a ohrožuje celou Sibíř. Také Petrohrad bude úplně osvobozen od tlaku ze severu. Angli musí odvézti své vojsko domů z Ruska, jinak dělníci Anglie s Hendesonem v čele vyhodí Londýn do povětří. Totéž u nás vyhrožují Stivín a Šmeral, kdyby čeští legionáři se opovážili postavit se bolševikům na odpor. Hlavní stan rudých židovských armád je v Petrohradě pod velením německého generála Blühera. Veškeré komando všech židovsko-ruských gard v Rusku je v rukou německých důstojníků. Nyní je přece jasno, že v Berlíně a celém Německu pohlíží se na Rusko, pokud je v moci bolševiků, jako na državu německou.

Profesor Raula uvádí následující: Německo nemůže uživiti svoje obyvatelstvo. Dosud Německo vyváželo tovary a kupovalo za to potraviny. To nyní odpadá. Německo nemůže vyvážet a nemůže nakupovat z ciziny potravin. Zemědělství Německa nemůže uživiti 50 milionů lidí. Toto množství obyvatel odkázané jen na domácí plodiny, by časem zhynulo hladem. Rozmohly by se nemoce, bída, sociální rozbroje, až by obyvatelstvo kleslo na tolik, že by se mohlo z domácí půdy uživiti. Aby tomu bylo zabráněno, zbývá jediný prostředek — odvádět přebytečné zhuštěné obyvatelstvo z Německa za hranice. Je to smutný a krutý prostředek, obzvláště bolestný pro Němce, jelikož je známo, že Němec v cizině bývá pro svůj mateřský národ ztracen. Ovšem Němci budou nyní nuceni i v cizině žítí odloučení pro sebe a tak se zachovati pro celek Němectva. Ať se již

věci vyvinou jakkoliv, lépe je, když přebytečný lid odstěhuje se z Německa, ať žije v cizině, než aby byl nucen doma zahynouti hladem a strádáním. Kdyby zhuštěné obyvatelstvo Německa trpělo hlad a bídu, živořil by celek a vadnul by. Kdežto vystěhováním přebytečné přítěže zachráníme ostatní celek, který si odlehčí a uzdraví se, jako když lesník vykácí příliš hustě vysázené stromy, aby mohly dále růsti.

Dohodové velmoci chtějí za každou cenu seslabiti Německo. — Veliký proud vystěhovalců nemůže nikam ven, všude jsou závory, celý svět je Němcům uzavřen. Ani státy dohodové, ani neutrální nepustí do svých hranic žádného příslušníka Německa. Jedině mohou se Němci stěhovati do států v jižní Americe, a to na základě ujednaných smluv. Ale sem do jižní Ameriky by se mohl odstěhovat z Německa jen nepatrný počet vystěhovalců. Zbývá jen Rusko. Jisto jest, že Rusko ztratilo válkou a bolševickou revolucí nejméně 30 milionů lidí. Jakmile tedy bude vláda nad Ruskem uplatněna a nastanou klidné poměry, jest zřejmo, že Rusko bude potřebovat lidí, pracovních sil. Rusko je onou zaslíbenou zemí, kam snadno může 20 milionů Němců přesídlit a obsadit hlavně černou zem jižního Ruska. Vlastníci této země jsou z veliké části povražděni a na jejich místo mohou se zcela bez závady usaditi Němci. Tím by Rusko oživlo, zaplatilo by dluhy Francii, zbudovalo by si ohromnou industrii a stalo by se zásobárnou celého světa. Německá píle by zúrodnila Rusko, že by se stalo nejbohatším státem světa. Vystěhovalectví Němců do Ruska by se muselo díti plánovitě dle přesných předpokladů, aby noví přistěhovalci ihned mohli začíti pracovati. —

Tady máme ty konce světové války. Německo a bolševické Rusko utvoří takový státní celek, jaký do-

sud Německo nemělo ani v úmyslu. Připojením bolševického Ruska k Německu stalo by se Rusko za 10 nebo 20 let úplnou državou Německa. — Tím by Německo ovládlo za krátko celý svět.

17. IX. 1919.

57. Vnitřní poměry sovětového Ruska.

Opět čteme v českých listech vítězné zprávy židovského cara Bronsteina. Generálové Judenič, Kolčak a Denikin ustupují a prchají před vítěznými rudými gardami Žida Bronsteina. Anglický státník Churchill konejšil však své posluchače, že netřeba věřit na posauny z Jericha.

Jak to vlastně v sovětovém Rusku vyhlíží, o tom čteme v židovském listu »Fr. Zeitung« (2. listop.) následující úvahu o bolševické obci. I ten nejdemokratičtější stát zůstane, čím je, státním tvarem. Nietzsche pravil: Nejedlovější všech ledových nestvůr je stát. Bolševism tento stát úplně zavrhuje. Kapitalisté mohou ovládati dělnictvo jen za pomoci státní organisace. Tato státní moc opírá se v první řadě o vojsko. Tím jsou vládcové státu, kapitalisté, spojeni s vojskem a odloučeni od ostatního lidu, nad kterým mají bezpodmínečnou moc. Stát a vláda kapitalistů je jedno a totéž. Bolševici chtějí tento stát odstraniti, proto pryč s vojskem, pryč s armádou, pryč s byrokraty, úřednictvem, činovnictvem. Pryč s vojáky, pryč s mandariny. Na místo státu nastoupí komunistická obec. Slovo komunismus značí, že všechno patří všem společně. Tento komunismus vžije se v Rusku dle plánu Žida Zederbluma-Lenina pozvolna.

Nejdříve provede sovět socialism a pak přijde komunismus. —

Socialism žádá ode všech stejnou práci a dává stejnou mzdu. Před tím se zaberou továrny a dílny, obchody, dráhy, polnosti, lesy. Dřívější soukromí vlastníci musí zmizeti. První nespravedlnost měšťáckého státu, kde málo boháčů všechno mělo v moci, jest pryč. Tím také padne rozdíl mezi boháči a proletáři. Najednou jsou si všichni rovni.

Všichni členové bolševické obce podrobí se samovolně všem povinnostem, které na ně připadají, bez nátlaků a bez nucení. Lidoví komisaři a sovětoví úředníci musí sloužiti bezplatně. Prozatím v prvých počátcích bolševismu nešlo to jinak, než že proletariát přebral vládní moc měšťákům a že tuto moc byl nucen hájiti rudým vojskem. Revoluce bez násilí jest nemožna. Diktatura či vláda proletářů odstranila vojsko a ozbrojila lid. Vláda sovětů byla nucena chopit se teroru, to jest hrůzovlády, aby mohla udržeti stát, který převzala od měšťáků.

Tak vysvětluje židovský list »Frankf. Zeitung« názory státnického umění obou Židů Trockého a Lenina. Berlínský »Lokal-Anzeiger« (30. října) vyličuje vnitřek bolševického Ruska následovně: Budova bolševismu se bortí. Kus za kusem odpadává. Lidoví komisaři a jich pomahači, kteří vyvraždili ruskou inteligenci, dílo vražedné vykonali a při tom nahromadili obrovské spousty zavražděným uloupeného majetku. Kdo zůstal na živu, vykoupil svůj život podplácením sovětových úředníků. Obrovské zpronevěry státních peněz nahromadily v ruce sovětových činovníků miliardy. — Stará buržoasie zmizela a nová se vynořila. Tito židovští vrahové, lupiči a zlodějové bez jakéhokoli vzdělání tonou v obrovském bohatství. Bolševism byl jim prostředkem zavraž-

dití občanstvo a přisvojiti si jeho majetek. Nyní tito noví boháči hledí, kam a jak by svou kořist zajistili sobě, jako osobní vlastnictví. Hladových trhanů se již málo hlásí do služby sovětů, všechno je již vyvražděno. Zbyli tu jen vrahové sami. Tito nyní touží po klidu, aby mohli v ústraní užívatí. Rolníci-mužící stali se boháči. Utápí se v penězích. Hlad po majetku pozemkovém v řadách mužíků zmohutněl a byl nasycen. Zbohatlí mužící, kteří si rozdělili obrovské statky vyvražděné šlechty, tvoří nyní zvláštní kastu, která bolševikům vypověděla boj na život a na smrt.

Lenin pláče nad nezdarem s ruským mužíkem. Mužící jsou pro plány bolševismu ztraceni. Mají nyní své pozemky a ty hájí proti rudým gardistům strojnými puškami. A to Lenina nejvíce hněte. Lenin bolševismu odtroubil. Rudé gardy nemají vojenské rady. Disciplína je tu jako za cara. V továrnách jsou dělnické rady pryč. Pracuje se akordem. Lenin posílá o překot nabídky míru do Londýna a do Paříže a dušuje se, že zaplatí Francii a ostatním dohodovým velmocím ruské dluhy do posledního franku.

Obrovský přerod nastal v Rusku. Žebrácký mužík jest dnes pánem. Jest vlastníkem rozsáhlých pozemků a rekvisiční loupežné výpravy rudogardistů do ruských vesnic jsou příčinou, že ruský mužík se zahryzнул do vlastnictví pozemků a nechce tento svůj majetek přenechat jiným. Ruské mužictvo, dříve chudobné jako drobný písek, najednou se stalo armádou zemanů.« Toik napsal »Lokal-Anzeiger«.

Také v našem čs. státě se snad dožijeme, abychom se zbavili kletby bolševismu. Až bude Rusko klidné, až budou židovští lupiči a vrahové odstraněni, pak zavládne opět na světě kýžený mír. Německo přestane židovským gardám dodávati zbraně a střelivo a bude

donuceno dodržovati povinnosti jemu v mírové smlouvě uložené. Pak se ubohá Evropa uklidní. Potom teprve se obrátí poměry v čs. státě. Pakli by se tak nestalo, tu by nezbylo nic jiného, než snášeti hrůzovládu židovskou a proletářskou. Kam jsme to dopracovali, vidíme všude. Ze všech stran jdou nářky na hlad, zimu a drahotu. Všude to vře a pracuje k revoluci.

Psáno 12. prosince 1919.

58. Bolševism.

Slovo to slyšíme každého dne alespoň stokráte. — Ptejme se však po významu slova toho, nikdo neví. Na Kladně zatkli konečně bolševika Munu. Byl ve spojení s presidentem maďarské republiky Belou Kohnem. — Muna, krejčí z Prostějova, narozený jako bastard v porodnici ve Vídni z křesťanské služky, která šla obvyklou cestou ze služby u Žida do porodnice.

Tento židovský bastard byl v Rusku zaprodán Židu Bronsteinovi, který dva roky již zastává v Kremlu v Moskvě úřad cara. Muna prozrazoval Židům české vojíny i dělníky a přivedl je na šibenici.

Co je bolševik? Patrně člen a přívrženec židovské světovlády, která svou moc uplatnila v Rusku a Maďarsku otevřeně a maskovaně v celém Německu. Jest to zastřený a nalíčený boj Němců a Židů o nadvládu světa. K tomu zneužívají jména a hesel Wilsona a Lansinga i Sonnina v Paříži. Tak stojí karty.

Slovo bolše znamená po česku více, ruské slovo menše znamená po česku méně. Bolševik jest dle toho člověk, který žádá a chce všecko pro sebe, právo a spravedlnost nejsou nic. Co si kdo násilím urve a opatří,

toho ať pro sebe užije. Menševici jsou opatrní a mírní socialisté, rekrutují se z Poláků, Litvínů, Finů a Arménů.

Bolševici nepotřebují ani parlamentu, ani státní ústavy, oni mají ideál, který vypracoval Michal Alexandrovič Bakunin. Jeho nástupce byl kníže Petr Alexejevič Krapotkin. Na mezinárodním sjezdu dělnickém v Ženevě r. 1873 přidali se Poláci, Čechové, Italové, Rusové, Francouzové a Španělové k Bakuninovi. Přívrženci Bakuninovi vytýkali svolavateli sjezdu Karlu Marxovi, že chce socialism vybudovati dle vzoru prušáckých kasáren. Karel Marx se odstěhoval ze Ženevy do Londýna. Přívrženci Marxovi byli Němci a menševici na Rusku, přívrženci Bakunina byli bolševici.

Bolševické názory hlásal v Curychu kníže Krapotkin. R. 1873 byl mezi posluchači Krapotkina také Srb Nikola Pašič. Krapotkin se posmíval Židu Mardocheji či Marxovi, že chce směšným prostředkem všeobecného práva hlasovacího stát, který spočívá na ozbrojené moci a duchovní církvi, zničiti. Socialistický stát by byl horší než trestanecká káznice. Národ ruský bude žíti ve svobodných obcích bez formy státní jako spojené obce obrovské federativní republiky na svobodné půdě bez vojenské moci. V této svobodné obci patří všechno všem a každý si vezme dle potřeby, co je mu k životu nutno. Na venku obec ta jest mír, ve městě obec ta jest artěl. Tento komunistický ráj kázal Krapotkin dlouhá léta v Curychu. Odtud pak šlo na sta otrávených duší do Ruska zpět. K nim se přidal adjutant velkoknížete ve krimské válce Lev Nikolajevič hrabě Tolstoj. Co Krapotkin vyučoval v Curychu, to skládal Tolstoj do svých románů. Vzorec této otravy tolstojovské jest román »Anna Karenina«. Jelikož nutno stát zničiti, třeba k tomu propagandy činu, kterou vyučoval své lidi Krapotkin. —

Již před 100 lety zvolal Sergejevič Turgeněv: Nešťastné Rusko! Když vypukla světová válka, řídil ruské armády velkokníže Nikolaj Nikolajevič. Rusové vědomi své síly a převahy, zahrávali si s armádou rakouskou jako kočka s myší. Rakouské armády byly rozdrčeny a výkvět armád habsburské monarchie počínán leží u Ravy Ruské. Rusové se chovali ve válce proti rakouským plukům jako kavalíři. V Haliči všecko šetřili a co potřebovali, zaplatili. Zcela jinak počínali si Němci a jich spojenci. — Němci vedli válku lupičskou. Kradli a loupili, kam přišli. Na příklad »Dziennik Cieszyński« přinesl 7. srpna 1917 zprávu, že z gubernie varšavské, lucké a kališské bylo do Německa odvezeno 253.168 vagonů zboží. To byly samé pětikilové balíčky, zaslané německými vojíny domů rodinám. Roku 1917 odvezeno bylo z Polska do Německa 220.000 vagonů dříví. —

Carevna Alexandrovna měla celý svůj aparát po ruce, v čele jeho byl Suchomlinov. Carevně padli za oběť ruské armády v mazurských jezerech pod velením Samsonova, Olega a Rennenkampfa. Generál Samsonov a velkokníže Oleg zahynuli. Rennenkampf a celá řada jiných, kteří s carevnou pracovali pro Německo, dostali potom jiné komando. Carevna odstranila Nikolajeviče. Dílo zkázy bylo hotovo. Ruské armády byly v rozkladu. Německý generální štáb poslal do Ruska své agenty, celou spoustu Židů s Bronsteinem-Trockim v čele, kteří se vlády zmocnili. Rusko je jako před 500 lety pode jhem tatarským, nyní pode jhem židovským. Z Ruska pak jde tento boj o nadvládu Židů do Uher a dále na západ. —

Moskevský advokát dr. Smakov vydal veliké dílo: »Židovská otázka na jevišti světových dějin.« Zde uvádí, jak kurlandský Žid Baumann v samé Moskvě opo-

vážil se jíti s rudým praporem s nápisem: »Pryč s carem, ke mně se připojte, já jsem vaším carem a bohem!« Dílo Šmakovo vyšlo asi r. 1910.

Židovská republika je nyní také v Berlíně, ve Vídni a v Mnichově.

Židovsko-socialistická republika maďarská zvolila si toto židovské ministerstvo:

předseda Garbai-Grünbaum,
vyučování Kunti-Kohn,
vojenství Pogany-Pollak,
justice Ronay-Rosenstengel,
financí Varga-Weichselbaum,
guvernér města Pešti Vinen-Weinstein,
výživa Eady-Eisenstein,
Bela Kuhn-Kohn,
policie Birs-Bienenstock.

K nim se přidružil komisař Samuely, krvežiznivý vrah jako Bronstein-Trocký.

Židovští tito vládcové sedí v zámku Jedlové (Gödölö) a odtud řídí vojenské operace proti česko-slovenskému státu.

Chef generálního štábu je Stromfeld, s ním mají vedení vojska komisař Žid Böhm, Žid Vag, Pogany a Žid Landler. To jsou nejvyšší generálové maďarské rudé armády.

Ruský car Bronstein v Moskvě rozšířil svoji moc do Uher, kde jeho souvěrci se snaží spojit se s rudými gardami na Dněstru. Muna a jeho soudruzi měli úkol utvořiti v Praze židovsko-socialistickou republiku ze státu č.-s. Tím by se octla skorem celá Evropa v moci cara Žida Bronsteina-Trockého. Místo jedné války máme nyní aspoň třicet válek. Tak daleko to dovedli vedoucí státníci Anglie a Francie. Místo válku rychle a energicky skončiti, dali se v Paříži páni do vyjednávání

s Němci. Zatím rabbi Stephen Wise z Nov. Yorku (přítel Wilsonův!) a Žid Lansing řídí osudy světa a postarají se o to, aby Židé ovládli celý svět až na lidožrouty v oceani. Car Bronstein posílá svoje agenty do Afgani- stanu a Indie. A přes to státníci Anglie myslí, že židov- skému panství v Moskvě, v Pešti, ve Vídni a Berlíně se nesmí učiniti konec. Pánové se přesvědčí, že tím zotro- čením pod jeho židovské přivedí na Evropu válku delší jak byla válka třicetiletá. Proto by nějaká židovsko- socialistická republika česká pod panstvím židovsko- socialistických ministrů byla první, jejíž existence by se ztratila v socialistickém zápase.

Páni v Paříži chodí místo do Versailles do synago- gy a kahalů.

20. VI. 1919.

59. Jarní ofensiva bolševiků.

Generál Löffler kritizuje ve »Frankf. Ztg.« vítězství bolševických armád následovně: Vítězství rudých vojsk v Rusku jsou vylhaná. Bolševici vítězí, poněvadž proti- bolševické armády samy se rozpadly. Vojenské oddíly vyslané z různých států dohody, neměly žádné strate- gické ceny. Tu a tam obsadily nějaký bod a pak utekly. Bolševici nemusili se nikde namáhati, neměli nikde ne- přítele. —

Povstání selského lidu, hlavně v jižním Rusku, proti rudým gardistům nemělo výsledku. Nebylo tu or- ganisovaného a promyšleného odporu. Všechna po- vstání selského lidu proti bolševikům shroutila se vlast- ní malomocí. Jednotliví vůdcové vojenští jako Kolčak, Denikin přivábili k sobě nějaké síly vojenské, které však

nestačily. Tito vůdcové jsou národní hrdinové, ale osud jich byl předem zpečetěn. Žádný z nich nemohl se opírat o civilní spolehlivou vládu některé oblasti Ruska, aby odtamtud mohl bezpečně řídit operace proti bolševikům. Zásobování armády protibolševické, doplňování potřebnou rezervou ze spolehlivého národního tělesa, to vše tu nebylo. Tím musí každá armáda sama zahynouti. Ke Kolčakovi a Denikinovi šli lidé rázu nebezpečného, pobudové, zloději, povaleči.

Armády Denikina a Kolčaka čítaly jen několik deset tisíc mužů. Na ohromné vzdálenosti v Rusku bylo třeba několik set tisíc mužů, dobře organisovaných vojenských těles, aby se mohlo doufat v nějaký výsledek. Když nějaká armáda urazí několik kilometrů, tu každým dnem pochodu ochabuje její útočná síla.

Co je v Rusku 500 nebo 600 kilometrů do dálky. To je jako nic. Když armáda Denikinova dostoupla většího počtu, nesehnal Denikin potraviny a proto se opět rozutekla. Denikin mohl jen tenkrát se udržeti, kdyby byl vítězil rychle. To se ovšem nestalo. Má tedy Rusko dnes jen vojenské organizace rudých. Zda tyto organizace mohou někomu vyhrožovati, nebo zahájit ofensivu na Polsko a Rumunsko, tomu žádný vojenský odborník neuvěří. Všechny chvástavosti vlády sovětů jsou pustým švindlem.

V Anglii začala agitace, aby vlády dohodových velmocí uznali židovského cara Bronsteina. Agitaci tu vede anglický generál Gough, který odjel z Archandělska do Londýna, přenechav Murmansko bolševikům. Řídil se příkladem Francouzů, kteří ponechali bolševikům Oděsu. Nepřehledná je válečná kořist bolševiků v Archandělsku. To vše tu anglické vojsko opustilo a dalo se na pochod domů. Anglické listy tvrdí, že nebude-li Rusko pracovati a obdělávati pozemky, musí během času celá

Evropa zahynouti hlady. V Kodani se proto pilně vyjednává. Žid Funkelstein-Litvinov sedí tu pohromadě se splnomocněným anglickým poslancem O'Gradym. Funkelstein se zaručil, že vláda sovětů rozpustí rudou armádu, pakli dohoda zaručí bezpečnost a nedílnost sovětového Ruska. K vyjednávání Litvinova s anglickým zmocněncem se prý také přidružil splnomocník Italie Nitti, kdežto zástupce Francie dosud k těmto vyjednáváním se nepřipojil. Lenin-Zederblum se dušoval zpravodaji »Worldu«, že vláda sovětů splní veškeré požadavky států dohody, jaké jen tyto státy jim »Rusům« uloží. —

Nyní také došly zprávy, že v celém jižním Rusku byla dosazena vláda sovětů. V Berlíně vydal dr. Bruno Hahn spis: »Die neueste Entwicklung des Genossenschaftswesens in Russland«, nejnovější rozvoj družstevní v Rusku. Žid Hahn byl nějaký čas v Moskvě a prozkoumal prý hospodářské a sociální poměry Ruska. Selská družstva počala se v Rusku tvořiti již v letech šedesátých. Trvalo to však mnoho let, než myšlenka ta se uchytila v lidu. Teprve roku 1905, když první revoluční vlna se valila Ruskem, počala se selská družstva zakládati ve větším počtu, takže roku toho se čítalo na Rusi 3500 družstev. Roku 1914 počet jich vzrostl na 31.500. Nyní je v těchto družstvech hospodářsky zorganizováno 22 milionů selských rodin. Více jak třetina všeho obyvatelstva Ruska jest takto zorganizována v těchto družstvech. Družstva ta mají úkol združení úvěrového, tedy záložny, družstva konsumní a tak zvaná zemědělská družstva. Všechna tato sdružení se týkají obyvatelstva selského. V městech se utvořily konsumní spolky dělnické již dříve.

Selská družstva starají se o prodej plodin a zlepšení zemědělské techniky. Družstva ta se starají o zpra-

cování surovin ve vlastních závodech. Sílu svou teprve obdržely, když se počaly spojovat v celé svazy pro celou gubernii a pak pro celé Rusko. Tato obrovská organizace selských družstev z celého Ruska mohla uzavíratí nákupy na trhu světovém ve velkém slohu. Vláda se obracela na selské svazy, když chtěla dostati potraviny pro armádu, poněvadž státní činovníci všecko rozkradli. Vláda sovětů na selské svazy se dosud neodvážila, poněvadž je zničiti nemohla. Centrála selských družstev jest v Moskvě, tento cetrosojus byl zřízen v Moskvě r. 1917. Dále jsou samostatné centrály selských družstev pro Sibiř a jižní Rusko, či jak Němci důsledně píší, pro Ukrajinu. Moskevská centrální banka vede úvěrové a peněžní obchody pro tyto centrály. Ona též vede objednávky pro zásobování zemědělců ruských hospodářským nářadím, stroji, umělým hnojivem, senieny a ostatními potřebami hospodářské techniky. Selská družstva v Sibiři mají ještě větší moc jak družstva v Rusku evropském. Sibiřská družstva mají vlastně v moci celou vládu země. Selské hospodářské centrály ruské zřídily si agentury obchodní v Londýně, Kodani a v Nov. Yorku. Uvidíme, zda vlády dohodových velmocí budou vyjednávati pro mír se židovskými vrahy ruské inteligence.

Psáno 9. března 1920.

60. Válečná rada dohody o Rusku.

Počátkem ledna 1920 konala se v Paříži válečná porada dohody, jejíž úkol nebyl veřejnosti sice úředně oznámen, ale hlavním předmětem této válečné porady bylo Rusko. Lloyd George žádal, aby blokáda židovské-

ho Ruska byla zrušena. Ruská zeměděl. družstva měla zahájit obchodní styky s Amerikou, s Anglií, krátce s celou dohodou.

Anglický tisk tyto plány Lloyda Georgeho neschvaloval. Radikální dělnictvo mělo za to, že je to vlastně podvod, a že rušení blokády vlastně nemá pro Rusko žádný význam. Angličtí lordové zase na druhé straně dostali strach, že Lloyd George se spřáteluje se Židem Chaim Bronsteinem. Nicméně by vláda Anglie byla šla dle svých plánů, kdyby v samém Rusku nebyly se staly vážné změny. Ruská zemědělská družstva dosud nesešla na lep Leninu-Zederblumovi a nechtí o komunismu nic slyšeti.

Vláda v Moskvě byla nucena smlouvat se s těmito družstvy. Nemožno však bez vůle vlády v Moskvě s těmito družstvy obchodovati přímo, jak v Londýně chtěli. Z toho dostali v Moskvě vítr a plány Anglie ihned zmařili.

Lenin má v rukou kontrolu hranic a nepřipustí, aby se obchodní agenti z Anglie přiblížili k hranicím židovského Ruska. Tím by se mohlo snadno podařiti Anglii shoditi vládu bolševiků-Židů. Trocký proto vzkázal do Londýna, že Rusko chce obchodovati s dohodou, pak-li bude uzavřen mír s tímto židovským Ruskem a jeho bolševická vláda uznána dohodou. Pak-li na tuto nabídku dohoda nepřistoupí, postará se Chaim Bronstein o to, aby každá anglická loď, která by se přiblížila k ruským břehům v baltickém moři, byla potopena. Jak vidno, Chaim Bronstein vyhrožuje nyní dohodě.

V Paříži si nevědí s Ruskem rady. Lloyd George drží se Židem Bronsteinem, lord Churchill chce opak toho, chce válku se Židy v Rusku. Churchill nedal se ještě od Žida Rothschilda v Londýně odstavit. Jisto je, že anglický parlament Židy v Rusku brannou mocí An-

glie nenapadne. Francie hlídá Rýn. Anglie sama nechce novou válku. Itálie požívá Jugoslavii. Amerika i Japonsko nemají v úmyslu vydávati nové miliardy na vojenské tažení proti Rusku bolševickému.

Není tedy jasno, proč státníci dohody se radí, když sovětovou vládu Ruska povalit nemohou. Bolševici zmocnili se armády Kolčákovy.

Tento sám byl vydán od generála Janina a Gajdy do rukou bolševických. Kolčak byl prý bodáky již probodán.

Bolševici se valí do Sibíře, na Kavkaz, do Turkestanu, Persie, Afganistanu. Záliv Krasnovodsk padl do moci bolševiků.

Nyní se objevuje v anglickém tisku strach. Zprávy, že Denikin na jihu ještě žije, se nepotvrzují. Bolševici jdou na Kavkaz a k Černému moři. Bolševici mají v rukou Perekop a to je klíč ke Krimu. Ještě těžší rána dopadá na odpůrce sovětů, že Oděsa je v rukou bolševiků.

Tím budou bolševici míti moc na Černém moři a zmocní se Baku a jeho pánve.

Bolševici tlačí na Jekaterinodar a zničí tu zbytky vojska Denikinova. V Londýně křičí se, aby na rychlo byla zřízena severně od Kavkazu protibolševická fronta anglická. Ale křik ten je bezúčelný. Ví se jen, že anglické loďstvo z Malty šlo do Černého moře k Oděse, ale to Denikinovi nepomůže.

Kavkazské republiky Georgie a Armenie Anglii z nebezpečí nepomohou. V Londýně proto skládají svoje naděje na Polsko. Rudé gardy podniknou útoky na Polsko a proto je nutno za včas Polsko vojensky sesílit. Dosud je polská armáda na území Pruska. Rudé gardy se polskému území dosud nepřiblížily. Bronstein vzkázal do Varšavy, že na Polsko nestrojí žádný útok. Možno jest tedy, že rada v Paříži požádala Polsko, aby podniklo

útok na sovětské Rusko. Také Lotyšši mají podnikati útok na rudé gardy. Zdá se, že mezi Minskem a Moskvou žádné boje Poláků se sovětským Ruskem nebudou.

Tak vykládá svým čtenářům svoji vnitřní duši židovský list »Frankfurter Ztg.« 31. ledna 1920. Zde vidíme pádný důkaz, jak Židovstvo na celém světě svorně pracuje. Za žádnou cenu nesmí Chaim Bronstein z Kremlu. Židovláda Ruska se stále rozšiřuje a upevňuje na věky. Tak soudí Židé.

Tak jsou zotročeni národové slovanští od krvelačných Asiatů Židů. Jejich panství upevňují ve všech státech vojsko židovské, sociální demokraté a jich tisk. Naši socialisté Šmeralovci a Muňovci zuří přímo na každého, kdo by se světovládě Židů chtěl vzepříti.

Horší zkáza na Slovany přijíti nemohla, než přišla zotročením Ruska, pod moc krvelačných židovských vrahů. Toto Rusko je nyní zrazeno vlastními bratry Slovany.

61. Židé v Rusku vítězí.

Panství Židů nad Ruskem se stále upevňuje a šíří. Židovský car bude míti za nedlouho mimo Polsky celé bývalé Rusko ve své moci.

Státníci Anglie, Lloyd George a Balfour, se s touto situací smiřují. Tvrdí, že Anglie chce pomocí obchodu sblížit se s Ruskem. V prosinci 1919 byl v Moskvě všeobecný sjezd sovětů. Sjely se tu rady červené hrůzovlády židovské, když bylo jisto, že Judenič, Denikin a Kolčak byli poraženi. Armáda Judeniče byla již u Petrohradu a před branami města toho byla poražena. Finové pomáhali tu rudým gardám. Na sjezdu sovětů v Moskvě

mluvil menševik Dan. Týž pravil, že menševici se spojí s bolševiky, kdykoliv se jednati má o zabezpečení revoluce. Menševik Dan tvrdil, že Rusko rozplamení revoluci po celém světě.

Ještě více narostl hřebínek Židům, když komisař Krasin poslal Estoncům výhrůžný přípis, že vláda sovětů dala rozkaz rudým gardám, že nemají vkročit na půdu Estonců. Tento rozkaz byl dán proto, aby Estonci měli důkaz, že moskevská vláda chce žít s baltickými republikami v klidu, že je však může vojensky ihned obsadit, kdyby projevily sovětům nějaké nepřátelství. Židovský car Chaim-Bronstein začíná řídit politiku sovětového Ruska do Asie a baltické země přenechává Němcům.

Všechno, po čem ruský národ staletí toužil, je světovou válkou pro Rusko ztraceno. Není v dějinách příkladu, aby některý národ tak hluboce a hanebně poklesl, jak se stalo s národem ruským. Vláda Židů v Rusku by nebyla možnou, kdyby členové tohoto národa sami sebe navzájem nevraždili. Generál Kolčak, slavný vůdce ruských vojsk, byl vlastními lidmi zrazen a vydán krutým jeho vrahům. Některé listy tvrdí, že Kolčak byl vydán českým vojskem, jiní tvrdí, že francouzský generál Janin ho vydal. Ze všeho toho jde na jevo, že ruský národ je vnitřně úplně prohnitý a zkažený. Jde z toho na jevo, že ruský národ vlastní vinou uvalil na sebe jeho židovských vrahů. Nejlepší synové ruského národa Kaledin, Kornilov, Alexějev a nyní Kolčak, padli úkladem vlastních lidí.

Tak asi se odehrávaly také ve století X. a XI. vraždění Slovanů na Labi a v Pomořansku. Zde nemohli němečtí rytíři tuto zkázu a záhubu Slovanů polabských provést, kdyby tito národové nebyli se vraždili navzájem. Totéž děje se dnes i v Rusku. Ostatně vnitřní roz-

háranost českého národa není o mnoho menší, než rozháranost v Rusku. Pozorujme jen přípravy k volbám a různé zjevy na venku mezi lidem.

Po staletí pracovalo Rusko k tomu, aby obsadilo Cařihrad. Všecky rusko-turecké války byly podniknuty za tímto účelem. Rusko to bylo, které svou krví vysvobodilo balkánské národy ze jha tureckého. Když pak udeřila válka světová, tu nadešel okamžik obsazení Cařihradu Ruskem. Car Mikuláš II. dal několik dní před tím, než byl Miljukovci donucen k abdikaci, černomořskému loďstvu rozkaz, aby obsadilo Cařihrad. Tu pak ale přišla na Rusko strašlivá katastrofa.

Politikové dohody: Anglie, Francie a Ameriky usnuli se na tom, že Cařihrad bude obsazen dohodovou komisí a sultán musí do Asie. Nyní i tato usnesení dohody se shroutila. Od toho okamžiku, kdy Sev. Amerika opustila mírovou konferenci, provádí se likvidace světové války na účet Anglie a Francie. Tyto dva státy nemají však těch sil, aby uspořádaly svět jak byl to klid a zájmy všech národů, hlavně slovanských, vyžadovaly. Prohlášení samostatnosti Armenie a Gruzínské republiky nemá žádnou cenu. Turci organisují v celé Malé Asii svoje vojsko a jsou v neustálém spojení s bolševiky. Vrahové Arménů Enver paša, němečtí generálové, kteří v Turecku měli komando, ti všichni tu ještě vládnou a marně se dohoda shání, kde tito vrahové vlastně žijí.

Bez Cařihradu Rusko nebude. Otázka Dardanel je životním zájmem pro Rusko, která musí jednou pro Rusko býti rozřešena tak, aby Rusko mělo volný východ do světa Dardanelami.

Nyní sedí v Cařihradě francouzský velitel Franchet d'Esperey. Anglie má plné ruce práce nyní s Egyptem. Mesopotamií a s Indií. Celý islamský svět jest pobouřen a vyhrožuje Anglii povstáním. Proto se vymyká nyní

parcelování Turecka prozatím starostem vlády v Londýně. Francie by ráda obsadila Cařihrad a předala ho pak Rusku, nemá k tomu však potřebného souhlasu Anglie. Islamský odboj proti Anglii jest organisován v Indii. V čele toho odboje je Aga Khan. V Paříži na tomto obsáhlém problému o rozdělení Turecka se sice pracuje, ale Francie jest příliš vyvražděná a nemá potřebných vojenských sil, by mohla Turecko obsadit. Kdyby nebylo spojenectví Turecka s Německem, tu by také Rusko nebylo bývalo nuceno bojovat na dvě fronty. To oslabovalo jednotné vedení ruských armád. Když pak carevna zahнала Nikolajeviče na Kavkaz, i tu velkokníže konal svou povinnost a hleděl podél Černého moře dostat se na Cařihrad. Úkol ten se mu ovšem pro ohromné vzdálenosti nezdařil.

17. II. 1920.

62. Vzrůst sovětových armád za rok 1919.

V berlínském »Lokal-Anzeigeru« rozepsal se major Frantz o rozmachu rudých gard v Rusku za rok 1919. Frantz popisuje vzrůst rudých gard na Rusi následovně:

»Během r. 1919 protibolševické armády utrpěly úplnou porážku, takže možno mluvit o tom, že již neexistují. Armády sovětů nemají před sebou dnes žádného nepřítele více. Denikinova fronta zmizela. Denikin začal ofensivu r. 1918 z Kubáně pomocí kavkazských kozáků. Denikinova armáda se během času rozutekla. Sedláci odepřeli dodávati potraviny a přepadávaly oddíly Denikinových vojsk. Tím se stalo, že Denikinův pochod na Moskvu se zvrhnul v úplnou jeho porážku.

Současně armáda Kolčaka v Sibiři začala se rozpadávati. Kolčak neměl žádnou disciplinovanou armádu,

nýbrž jen několik vojenských oddílů, které vlastně obhajovaly dráhu sibiřskou. Jestliže tedy bolševici všude dobyli vítězství, nestalo se tak, že by byli zvítězili v bojích, nýbrž tím, že armády Denikina a Kolčaka se vlastní demoralisací rozpadávaly a rozutíkaly a že ruské obyvatelstvo samo oddíly těchto vojsk zrádně přepadávalo a ničilo. Zda v tom působí bolševická propaganda, zda stranické rozbroje mezi ruským obyvatelstvem nelze rozhodnouti. Selský lid v Ukrajině byl poštván proti vojsku Denikinovu. Jelikož vojsko Denikinovo bylo se zadu přepadáváno ukrajinskými sedláky, nemohlo se udržeti a rozutíkalo se. Tím byl Denikin poražen. Dosti slabé nárazy bolševiků měly neočekávaný účinek a rudé gardy mohly bez překážky zabíratí celou Ukrajinu, celé jižní Rusko a tak proniknouti k hranicím Východní Haliče a Besarabie.

Také armádu Kolčaka zničilo nepřátelské jednání obyvatelstva v Sibiři. Obyvatelstvo Sibíře, Vladivostoku, Irkutska, Kjachty, Minuzsinska, znemožňovalo zásobování potravinami vojenských oddílů Kolčakových. Obrovské vzdálenosti v Sibiři byly pak toho příčinou, že některé oddíly Kolčakovských vojsk úplně zmizely. Zbytky armády Judeničovy, která pronikla k Petrohradu, prchly do Estonska a zde jen živoří.

Jest jisto, že velmoci dohody v celé ruské otázce hrají obojakou hru. Dohodové velmoci to byly, které znemožnily jednotnou společnou ofensivu armád Denikina, Kolčaka a Judeniče. Není o tom pochyby, že Anglie si nepřeje, aby vláda sovětů zmizela. Když protibolševické armády Denikina, Judeniče, Kolčaka byly na postupu, tu jim Anglie náhle zarazila dodávky válečného materiálu.

Ani Anglie ani Francie nevyšlou do Ruska žádné vojsko, poněvadž se strachují z vlastních vnitřních ne-

pokojů dělnictva a poněvadž se obávají, že vojsko, které by šlo do Ruska, samo by propadlo bolševismu. Dokladem toho je útěk francouzského vojska z jara r. 1919 z Oděsy, které vojsko zrádně opustilo jemu vykázaný úkol hájiti Oděsu proti bolševikům. Francouzské oddíly nejednaly dobře, když Oděsu bolševikům vydaly. Když byly armády Denikina, Kolčaka a Judeniče v rozmachu, bylo by stačilo pravidelné jich zásobování válečným materiálem od Anglie a Francie a je naprosto jisto, že by dnes žádného sovětového Ruska dávno nebylo. Ale nestalo se tak. Bolševici vítězili nad Denikinem, Kolčakem a Judeničem a armády jejich zničily. Tak bylo mnoho lidských životů obětováno nazmar. Na statisíce rodin jest opět uvrženo v bídu a pod jeho bolševické hrůzovlády. Strašlivá bída a hromadná smrt zachvacuje celé Rusko. Na tom nesou vinu dohodové velmoci. — Zdá se, že státníci Anglie si přímo přejí, aby Rusko žádného klidu nemělo a vnitřně vykrvácelo. Zločin ten na ruském národě páchaný se však vymstí i na dohodě samé. Není vyloučeno, že bolševická vlna se převalí přes Persii do Indie.«

Tolik napsal major Frantz o vině dohody. Máme za to, že německý důstojník svaluje vinu na dohodové státy, aby zakryl hlavní sílu bolševických armád, německé generály a důstojníky, kteří velí rudým gardám. Jestliže major Frantz tvrdí, že Anglie si přeje, aby Rusko bylo vnitřně rozdrásáno a zničeno, pak zamlčuje, že si toho Německo přeje ještě více. Nám Slovanům nezbyvá než čekati, zda ruský lid neprohlédne a nepozná, že jest nut třeba svornosti. Dokud lid ruský se nesjednotí, pak židovské jeho nesetřese.

Psáno 23. února 1920.

63. Bolševické armády.

Podivno jest, jaké podrobné zprávy mívají židovské listy o poměrech z bolševického Ruska. Nesmíme zapomínati, že židovský tisk posílá do Ruska nerušeně své zpravodaje. Vždyť Rusko je dnes výhradně majetkem židovským. Také »Pester Lloyd« má často podrobné zprávy z Ruska a popisuje nynější stav rudých armád. Stěžuje si, že Francie i Polsko si vydržují na hranicích k Rusku špehouny, aby vypátrali, kam se ruské armády pohybují a soustřeďují. Francouzský generál Lacroix uveřejnil v »Tempsu« řadu článků o bolševických armádách. Bolševici si zavtipkovali a přezdívali za to generálovi, že se stal soukromým docentem o sovětském Rusku. Po porážce rudých vojsk u Varšavy r. 1920 byly rudé armády podrobeny nové organizaci na nových základech. — Kdežto Lenin chce mír, káže Trotzki opak. Žádá silnou, stále pohotovou armádu. Dle toho také rudé armády stále mají vojenská cvičení a manévry všeho druhu. Trotzki jezdí od pluku k pluku po celý rok a fanatisuje rudé vojsko. Mimo stálého vojska je zřízena domobrana od 17 do 21 let. Tyto ročníky bývají pak zařazovány do aktivní armády.

Domobrana má dvakrát v týdnu dva dny vojenskou službu, výcvik a přednášky. Počet této domobrany jest 1,370.000 mužů.

Dříve mohlo Rusko hravě dáti každého roku přes jeden milion nováčků do vojenského kabátu. To nyní zmizelo. Hlad, válka a čezvyčajka se postaraly o to, že mužská mládež z celého Ruska zmizela.

Celé bolševické Rusko má nyní ve 4 ročnících jen 1,370.000 mužů. Celá armáda, jak aktivní, tak domobrana, jest pod stálým dozorem komunistických židovských komisařů, kteří mají neobmezenou moc nad celou

armádou. Generální štáb má svoji moc, vykázanou jen na čistě vojenské záležitosti, dále nesmí jíti. Generální štáb, vrchní komanda, vojenské akademie, jsou vesměs vytvořeny ze zbytků bývalé carské armády. Na 240 generálů cara slouží nyní Židu Bronsteinovi. Distinkce, šarže, disciplína, to vše jest v rudé armádě jako v carské, o komunismu ani stopy. Celé rudé armády jsou soustředěny na hranicích Polska a Rumunska. Kdyby Chaim Bronstein dal zatroubiti do války, nebylo by možno rudé vojsko dopravití zavčas na hranice a proto jest způsobem již předem postaráno, aby rudé armády mohly jíti hned ku předu. Jest ovšem veliká otázka, jak daleko by přišly.

Chaim Bronstein přece hrozil, že rudí si přijdou na západ, tedy do Polska a Rumunska, alespoň pro chléb. Zatím pokračují zprávy o hladu z Ruska, stále strašlivější. Lidojedství se rozmáhá úžasně. Nikdo již tomu nebrání. Rusko bude úplně vylidněno. V Kyjevě jest tolik mrtvol, že nestačí je pohřbívatí. Nansenův výbor pomocný divil se, že komisař Litvínov Finkelstein tvrdil v Haagu, že Rusko bude míti letos dobrou žeň. Nansenův výpomocný sbor do celého světa stále telegrafuje a prosí, že bez cizí pomoci musí všichni ruští mužící zahynouti a že nutno v záchranné práci neustále pokračovatí, jinak by dosavadní poskytnutá pomoc byla marnou. —

Zpravodaj židovského listu »Neue Freie Presse« Collin Roso vypisuje úžasný vzrůst cholery na jihu Ruska a pronikání její na západ. Hladem vysílené obyvatelstvo bude cholerou rychle na dobro zničeno. Každý jiný národ, tvrdí Collin Roso, by se pozvednul a táhnul bý tam, kde je chléb, jen ruský lid je úplně otupělý a zmírá dobrovolně hlady.

Nyní je pozdě vyzývatí ruský národ k pozdvižení. V první řadě by se měl pozvednouti proti vlastním židovským vrahům.

24. VII. 1922.

64. Obavy Žida Hessena o bolševiky.

Světovou válkou byla dřívější Evropa úplně přeměněna. Rozbito je bývalé Rakousko a rozbito je Rusko. Světová válka se vede ve znamení zničení Slovany. Tato válka trvá. Vede ji v Petrohradě generál von der Goltz.

Státy dohody Anglie, Francie a Sev. Amerika Rusko zradily Židům. Žid Hessen, vydavatel »Rječi«, napsal do židovského listu »Vossische Zeitung« článek 14. prosince 1919. Čteme tu následující: »Nejsem socialistou, vím jen tolik, že kapitalism jednou ustoupí jiným sociálním zákonům. Jaká je úloha bolševismu? Dosud zničil v celém Rusku měšťanské střední stavy. Bolševismus zasadil Rusku ránu, kterou celé Rusko bylo omráčeno. Vypadá to jako ve Francii, kde zuřila válka. Tam se dosud radí, jak obnoviti spustošené tyto kraje.

Totéž prokázali bolševici v Rusku. Zpustošili ho. Sami prohlásili úplný bankrot všeho sociálního a výrobního života.

V Německu byl nucen ministr železnic zaváděti úkolovou práci. Bolševici byli nuceni práci na akord zavésti všude. »Izvestija«, orgán vlády, toto opatření odůvodnil, že ruské dělnictvo jest úplně neschopno k tomu, aby jím mohly se prováděti nějaké sociální novoty. Státu záleží na tom, aby výroba stoupala. Státu nezáleží na tom, komu závod patří, nýbrž kolik tovarů vyrobí.

Život žádá oběť a tou obětí je ten sociální slaboch. — Takovým způsobem omlouvá vláda bolševiků svá opatření proti dělníkům, která jsou v naprostém rozporu se zásadami o práci a vlastnictví, jak je bolševici hlásají.

Lenin a Trocki přijeli do Ruska na rozkaz generála Ludendorffa a pomocí německého vojska uchvátili v Rusku na sebe všecku vládní moc. Pak veřejně oba hlásali, že nutno ušpiněný mundur socialismu odhoditi. Lenin a Trocki rozprášili první sovět a vůdce socialistů dali povraždit. Socialisté ostatních všech zemí prohlašují věc bolševiků za věc vlastní. Bojí se, že až zanikne moc bolševismu v Rusku, že i v ostatních státech věc socialistů bude trpěti újmu. Ať již dohodové velmoci v Rusku zakročí nebo nezakročí, jedno jest jisto, vláda bolševiků na Rusi musí zahynouti. Sám Lenin prohlašuje, že bolševici neudrží svou moc, pakli v ostatních státech Evropy a Sev. Ameriky nevypukne všeobecná revoluce. Vůdcové Larin a Krasnin prohlašují, že není možno udržeti oblast sovětového Ruska pro hlad. Vítězství rudých gard na frontě nemají významu. Vládní orgán »Izvěstija« doznává, že zášť proti bolševikům v celé Rusi mohutní. — Tyranství bolševické vlády dva roky trvající vyvolalo v ruském lidu strašlivé zděšení a rozehvění. Toto rozčilení ruského lidu nelze ničím utišiti. Porážky Judeniče, Kolčaka a Denikina s tím nesouvisí.

Intelligence Ruska je povražděna. Zbývá tu jen lid nevědomý a nevzdělaný. — Tohoto lidu však se může zmocniti vůdce odvážný, který strhne za sebou celé Rusko. Pakli se tak stane, bude celé Rusko rázem v jednom ohni. Pak běda bolševikům. Ruský lid čeká toužebně pomoc od západu proti bolševikům, Pomoc ta nejde. Jsem pevně přesvědčen, že v Rusku nastane reakce. — Tato reakce zachvátí nejen Rusko, ale i celou ostatní Evropu. Bylo by proto záhodno, kdyby dohodové vel-

moci poslaly pomoc Rusku a vysvobodily ho ze jha Lenina a Trockého. Tento čin by byl v zájmu všech socialistů v ostatních zemích Evropy.« Tolik napsal Žid Hessen.

Naproti tomu hlásají jiní znalci Ruska v téměř listu, že vojenská moc Lenina a Trockého poslední dobou tak zmohutněla, že na zdoání bolševické vlády není dnes ani pomyslení. Tak si názory o Rusku a jeho budoucnosti odporují. Čím déle vláda bolševiků-Židů v Rusku bude trvati, tím více lidských životů těmto židovským vrahům padne za oběť. Již dnes můžeme říci, že bývalé Rusko bude míti o 30 milionů lidí méně než při vypuknutí světové války. Nejen vraždy, které jdou do milionů, ale hlavně hlad ničí tu miliony ruského lidu. To právě Němci chtějí. Vyhubiti slovanské národy v Evropě. Dílo to se jim daří na všech stranách a státníci Anglie i Francie k tomu mlčí.

Není dosud v č.-s. republice provedeno sčítání lidu. Proč se odkládá, nevíme. Bylo by nutno, aby sčítání to provedeno bylo r. 1920, abychom věděli, jaké ztráty světovou válkou utrpěl český živel. Naše ohrožená výživa bude příčinou, že ztráty na lidských životech budou přibývati dále. Nejen č.-s. stát, jeho hranice, jeho existence není zaručena a zajištěna, ale i sám český a slovenský národ a jeho budoucnost jest nejista, pakli bude život lidu ničen hladem, strádáním a nedostatkem. Dnes si nemůže občan naší republiky opatřiti uhlí, palivo, tedy věc k žití naprosto nutnou, tu si může opatřiti jenom Žid. — Pakli to tak daleko kleslo, tu není valného rozdílu mezi námi a Ruskem. — Budoucnost slovanských národů v Evropě zahalena je v nejisté temno.

Psáno 30. prosince 1919.

65. Židovská robotárna v Rusku.

Londýnský »Economist« přinesl obširnou úvalu o sociálních poměrech sovětového Ruska. Za jeden rubl romanovský se dává 10 rublů bolševických. Na cizou devisu počítá se za 1 romanovský rubl 6 centimů. Hospodářská centrální rada v Moskvě nutí dělnictvo k práci různými způsoby, buď je podplácí anebo vyhrožuje. Komisař Krasin vykládá tuť židovskou robotárnu následovně: Pakliže posíláme naše důvěrníky, aby každého zastřelili, kdo touží po caru, tím spíše lze zastřeliti toho, kdo zahálí. Komisař Šlapnikof vydal tento rozkaz: Závodní rady dělnické nám v továrnách neprospěly, nýbrž více uškodily. Výroba zboží stále klesala, součástky strojů byly v továrnách rozkradeny. To nás donutilo, že jsme tyto rady zrušili a ustanovili v každé továrně diktátora, který má moc nad životem a smrtí všech dělníků továrny jeho pravomoci svěřené. Dělnické závodní rady byly všude odstraněny a zavedeno bylo vyplácení mzdy od kusů, černé listiny zahalečů, pokuty peněžité a odnímání potravin. »Ekonomičeskoja Žizň« uvádí, že v Moskvě jest utvořen zvláštní vládní orgán na potírání zahálky. Koho tato komise chytí, dá ho odvléci do robotnických táborů. V Podolsku jsou železniční dílny, ve kterých je zavedeno vyplácení odměn za odvedenou práci. Dělníci jsou povinni odváděti alespoň čtvrtinu toho, co dříve v míru vykonali za jeden den. Kdo udělá dvakráte tolik, obdrží dvojnásobnou mzdu. V některých továrnách vyplácí se praemie chlebem. —

Dělnictvo pracuje pod dozorem hlídačů, kteří mají stále hodinky v ruce a zaznamenávají dobu pracovní u každého dělníka. Zřízení na pouliční dráze v Moskvě

jsou povinni k službě 12 dní za měsíc. Ostatní dni platí jim za práci přes čas. Veškeré zprávy o židovské robotárně zavedené v Rusku, které pronikaly do Německa i jinam, nebyly jasné a spolehlivé. — Dopisovatel listu »Manchester Quardian« byl delší dobu v Rusku a vylíčil v listě tom výrobní život v továrnách v Rusku. Dopisovatel ten je přívrženec vlády sovětů. Ve velikém počtu továren je zavedena nucená práce pod dozorem bodáků. Není jiné pomoci, poněvadž dělnictvo by jinak do práce nešlo. Po tomto příkladu v Rusku budou nuceny i v jiných státech vlády hnáti dělnictvo do práce, aby nezhylnula všecka civilisace. Bolševici zápasí v Rusku, aby udrželi továrny v chodu a zemědělskou práci, jelikož se octli v nebezpečí, že by všichni zahynuli hladem. Pak-li se tato cesta ukáže marnou, pak by byla vláda sovětů nad Ruskem zlomena. Plán k nucené práci v továrnách pod dozorem bodáků vypracoval Chaim Bronstein Trocki sám. Rozděлил Rusko na několik průmyslových obvodů a svěřil dozor nad továrnami oněm vojenským oddílům, které právě v takových okresích jsou.

Seznamy dělníků se pořizují dle vzoru vojenského. Dělníci se tu třídí na skupiny dle vzoru vojenských kádrů. Současně jsou tito dělníci zařazeni do rudé armády.

Každý občan v Rusku obdrží nyní pracovní knížku a musí jít do práce tam, kam je komandován. Tím se má také zabrániti keřasování, na které se všichni lidé v Rusku vrhnuli.

Sjezd sovětů, který se nyní v Rusku odbývá, bude hlasovati o těchto prostředcích, prováděných na záchranu Ruska. Sjezd sovětů žádal, aby ony části armády rudých vojsk, které nejsou na frontě proti nepříteli, byly zařaděny do dílen a továren, aby z těchto vojsk byla utvořena první revoluční armáda práce. Tato první armáda práce je na Uralu a čítá 50.000 mužů, mezi nimiž

jest mnoho vyučených řemeslníků a dělníků. Nejdříve bude zapotřebí, aby se mohlo jezdit na drahách. Zvlášť trať Moskva—Kazaň jest nejnnutnější, aby tato byla opatřena služebním personálem. Dále bude nutno co nejdříve opravit dráhu Moskva-Jekatěrinburk.

Stavba mostů a znovuzřízení drah podléhá vojenskému velení rudé armády. Trocký doufá, že v dohledné době budou v Rusku jezdit dráhy a tím také bude zahánán hlad ve městech. Nyní musí dělníci pracovat 12 hodin denně. Nesmí pořádat žádné tábory a řečnické turnaje. Není jiné cesty dělnictvo v Rusku přimět k práci. Z toho by se zdálo, že židovští vládcové Ruska hledí se zachránit touto robotárnou, kterou přece sami zavedli. Nejdříve továrny rozbili a zničili, dělnictvo zfanatisovali, k zahálce vedli, drancovali se obchody, loupežilo se na vesnicích a vesele se žilo. Nyní je s rabováním konec. Židovští komisaři nahromadili miliardy uloupených klenotů, zlata, šperků, vzácného nábytku a usadili se v carských palácích. Nyní tento lup hlídají a chtějí si ho na věky zabezpečiti a proto ženou dělníky pod dozorem bodáků do práce.

Kdo by se v továrně nyní vzpíral pracovat, bude prostě zastřelen. Tam to dopracoval ruský lid, který se stal obětí židovských lupičů a vrahů. To jsou konce sociální politiky, kterou pěstovali kaděti na osvobození Židů v Rusku. Nyní mohou Miljukov a jeho židovští přívrženci viděti, kam ruský národ dospěl, když židovského dravce pustil na svobodu. Dravec tento uchopil se vlády a vraždí ruský lid a co nezavraždí, to zotročuje do roboty, jakou svět ještě nikdy neviděl. — Bolševici nyní všude uzavírají mír. Tak Rumunsko uzavře mír s Ruskem, aby se chopilo vlády v Besarabii a tuto zem spojilo v jednu správní oblast velikého Rumunska. Vláda v Bukurešti žádá od bolševiků, aby byl vrácen Ru-

munsku bankovní zlatý poklad, který byl z Bukurešti před vpádem Mackensena na rychle odvezen do Kremly v Moskvě. Poklad ten obnáší 10 miliard franků ve zlatě. Rumunská vláda proto naléhá na mír s Ruskem, aby zlatý ten poklad byl co nejdříve navrácen.

21. III. 1920.

66. Postup militarisace práce v Rusku.

Do Paříže se hrnou Rusové, kteří ze své vlasti utíkají, aby si zachránili aspoň ten holý život. Tito uprchlíci vyličují poměry, kterak se židovské Rusko přetvořuje na socialistickou robotárnu pod komandem Židů. — V posledním čísle ze dne 29. února 1920 vyličil list »Temps« militarisaci práce v Rusku a jmenuje tuto práci školou práce pod komandem rudogardistů. Bolševici v Moskvě nejdříve komandovali dělnictvo na dráhy. — Všichni zřízenci drah i technické v celém Rusku byli na rozkaz moskevské vlády zařaděni do rudé gardy. Všichni se musí přihlásiti na místním vojenském velitelství a nastoupiti neprodleně dopravní službu. Poněvadž počet zřízenců, úředníků a techniků nestačí, aby byl provoz na drahách v Rusku umožněn alespoň v částečném rozsahu, rozhodli dělníci strojíren v Tambově, že strojírny ty postaví každý týden 1000 montérů do dílen drah, aby tu pracovali na znovuzřízení vozového parku. Aby pak strojírny v Tambově neutrpěly újmu odchodem 1000 montérů, musí veškeré dělnictvo a úřednictvo těchto závodů pracovati každý den 12 hodin a to ani neděli nevyjímaje.

»Ekonomičeskaja žizn«, orgán bolševické vlády, oznámila v posledních číslech, že v uhelných revírech

donských těžba uhlí se v poslední době zdvojnásobila. Týž list oznámil, kterak moskevská vláda znovuzřídila plavbu na Volze a jiných řekách ruských. Moskevská vláda poslala na Volhu 10.300 dělníků, kteří spravují poškozené lodě, a 3300 dělníků, kteří staví nové lodě. Na řece pracuje 2400 dělníků, aby se opravily břehy a jiné technické pomůcky plavidel. Tito dělníci na říční plavbě zaměstnaní dostávají zvláštní přídavky na stravu.

Celé Rusko je nyní komandováno do práce. Jakoby nějaký Hindenburg tu vládnul místo vojákům nyní dělníkům. Všechny tyto organizační práce pro celé Rusko vede komisař Radek-Sobelsohn, který si přibral z Německa na radu předsedu elektrických podniků německých Waltera Rathenaua. Radek pracuje s tímto německým předákem na utužení pevného svazku bolševického Ruska s průmyslovým Německem. Německá práce bude vždy v Rusku míti váhu a velikou platnost. Francie jest těmito zprávami velice znepokojena. Německo jako nejbližší soused Ruska má po ruce tolik průmyslových prostředků, aby mohl německý průmysl opět v Rusku se plně uplatnit, jak tomu bylo před válkou. Francie nemůže tomu zabránit. Němci nyní horečně usilují o to, aby v celém Německu byla zavedena práce 11 hodin denně. Tak píše »Temps.«

Z Kristianie se oznamuje, že tam generál Miller, komandující severoruskou armádu murmanskou, měl při sobě 350 milionů romanovských rublů peněz. Generál Miller vykládal zpravodajům norvéžských listů, že severoruská armáda se shroutila vnitřní demoralisací, když docházely smutné zvěsti, že armády Judeniče, Denikina a Kolčaka jsou zničeny. Poněvadž bolševici nebyli nuceni vydržovati na jmenovaných frontách skorem žádné vojsko, vrhli větší počet vojska na poslední zbylou protibolševickou frontu murmanskou a dobyli ji.

Před tím poslali do Archandělska několik agentů, kteří tu vojsku protibolševickému dokazovali, že je všecken odpor proti rudým gardám marný.

Uprchlíci z Archandělska jsou většinou v Norvéžsku pod ochranou Norvéžska. Všichni svlékli vojenský stejnokroj a chodí jako civilisté. Většina jich půjde do Anglie a odtud se vrátí do ruské vlasti, až nadejdou klidné doby. Zatím došly zprávy, že Polsko zahájilo velikou ofensivu proti sovětovému Rusku. Dosud se neví jak vlastně bitva ta na Beresině se odehrává. Lenin-Zederblum vyhrožuje dohodě, že vlna bolševismu zachvátí celou Evropu.

V Moskvě byla již schůze delegátů dělnictva. Bylo tu přítomno 320 komunistů, 92 přívrženců neorganizovaných, 325 delegátů bez strany a 32 menševiků. Největší počet dělnických delegátů vyslaly textilní továrny. Po nich jsou nejčetnější státní zřízení. Dělnictvo v průmyslových městech v Rusku dosud se uživilo tím, že chodilo pro potraviny do vesnic. Nyní ale žádných potravin ve vesnicích více neobdrží. Následkem toho dělnictvo z továren prchá a uchyluje se na venkov, aby si tu zachránilo život před hladem.

Vláda sovětů povolává do Ruska hlavně německý kapitál a dává tím Rusko na pospas Německu. Takové jsou konce světové války. Státníci dohody nic o tom nevědí a snad ani nechtějí vědět. Anglie dosáhla svého, čeho chtěla a je nyní plně zaměstnána ve svých osadách, hlavně v Indii a v Egyptě, aby tu nepřišla o své panství. Proto pustila zájem o Rusko ze svého programu. Jedině to, že Anglie bude nucena hájiti bránu do Mesopotamie a Persie, aby bolševičtí agenti nepronikli do Indie, nutí Anglii posílati vojsko na Kavkaz. Zatím však idou zprávy, že bolševičtí agenti pronikají do Číny a Mongolska. Odtud by pak byla možná cesta přes Tibet

do Indie. Ovšem jsou to zprávy předčasné a jest to asi přání Němců. Ze všeho toho však jde na jevo, že se každá nepravost mstí. Anglie se dopustila na Rusku velikých chyb, za které musí jednou klásti účty před celým světem.

Psáno 28. března 1920.

67. Dva roky vladaření židoyského cara Bronsteina.

Orgán pražských Židů »Prager Tagblatt« přinesl 11. listopadu zprávu, která Žid Parvus — berlínský to advokát dr. Helphant doporučil generálu Ludendorffovi pomocí ruských Židů zničit Rusko. Označil mu způsobilé k tomu úkònu dvě síly Lenina-Zederbluma a Trockého-Bronsteina, kteří byli přes Německo k tomu úkònu dopraveni zvláštním vlakem do Petrohradu. Tuto dopravu obou Židů provedl německý generální štáb. V berlínském »Lokal-Anzeigru« 18. listopadu uveřejnil zpravodaj Aurich článek s nadpisem: »Zwei Jahre Bolschewismus« (»Dva roky bolševismu«). Aurich píše následovně: Dva roky vládne metla bolševismu nešťastnému Rusku a rozdrásá občanská válka celou říši. Dva roky, malá to chvíle v životě národa, nekonečná doba pro trýzeň jednotlivců, kteří trpí pod hrůzovládou. — V prvních dnech revoluce vše bylo rozjařeno. Nikdo neměl potuchy o tom, co přijde, jinak by zlo to bylo v počátcích zdoláno. Všichni křiklouni přišli rázem k moci. Ruský lid o ničem nevěděl. Volnost, rovnost, bratrství, to vše se řvalo na ulicích, ale bratrství zmizelo. Když Kerenský měl vládu v rukou svých, dostal náhle do Švýcar telegrafický dotaz, zda Lenin a Trocký

smí do Ruska. Kerenský znal tyto dva nebezpečné zlo-syny, ale nechtěl vzbuditi zdání, že se jich leká a pustil je na Něvu. Někteří důvěrníci Kerenského se těchto za-lekli a nevěstili nic dobrého. Trocký a Lenin ubytovali se v paláci baleriny Matildy Kschessinské, o které byla pověst, že je milenkou cara Mikuláše II.

Z počátku byli Lenin a Trocký v paláci jako hosté, ale netrvalo dlouho a majitelka paláce byla nucena z vlastního domu prchnouti. Vzala skvosty a zmizela. Oba náčelníci zařídili si tu svůj štáb. Z paláce tohoto byl za krátko rozkraden všechn nábytek. Odtud z bal-konu řval Lenin do lidu bolševické nauky. Sláva Keren-ského bledla. Lenin stál tu v plné síle. Lid byl naukami Leninovými nadobro otráven. Kerenský sliboval pozem-ky a chléb, Lenin ale sliboval více, sliboval mír, pozem-ky, chléb a hlavně všechnu vládní moc. Pryč s vládou. Vedle Lenina mohutněl Trocký. Oba rozuměli agitaci. Nové učení našlo posluchače, kteří šli slepě za Leninem a Trockým. Kerenský prchnul a 7. listopadu 1917 stali se Bronstein a Zederblum neobmezenými vladaři Ruska. Od toho dne začalo vraždění ruské inteligence. Proná-sledování křesťanů od císaře Nerona je proti tomu jako nevinná dětská hra. Všichni zástupci vědy a kultury, kteří přišli Leninovcům do rukou, byli zavražděni. Po-zemský ráj byl zařízen v Rusku pro stoupence Bron-steina, pro lidové komisary, námořníky z Kronštatu, vojenské rady, veřejné kuběny. Tato organisovaná luza vládne bezpříkladným násilím, terorem. Život lidský, který za cara byl oceňován pro posměch za 20 kopejek, nemá dnes vůbec ceny. Křik povstane, jestli se sáhne na bolševika, t. j. na Žida.

Ruský lid měl pověst lidu dobré povahy. Co se s ním stalo, že se proměnil ve stádo vrahů, jest záhad-no. Sovětová vláda házela do lidu spoustu peněz. Ale

papíry ty každý odmítal. Dejte nám zboží. Nyní křičí lid, dejte nám kousek chleba. Bolševici zničili všechno, co jen život mělo. Nyní je všechno v ssutinách. Ruský národ je z bolševismu sice vyléčen, ale současně úplně zničen. Ruský národ z vlastní síly se zachránit nemůže. Vládu mají v rukou zločinci a šílenci. Každý provádí socialisaci a ničí všechno, co mu do ruky přijde.

Vládcové Bronstein a Zederblum přemýšlejí ve dne v noci, jak by svoji vládu udrželi. Všichni lidoví komisaři mají strach o vlastní život a mají kolem sebe hlídače Čiňany, Lotyše, kteří jediní nyní konají službu katů. Za dva roky nepřetržitě bylo vražděno od rána do noci. Ivan Hrozný byl proti Trockému a Leninovi nevinný chlapec. Kolik milionů lidí bylo od sovětové vlády povražděno zjistí se, až bude Rusko od této vlády osvobozeno.

Kdo může před mocí těchto krvelačných ďáblů prchnouti, prchne. Tak stojí doslovně napsáno v židovském listu berlínském, který se sám hrozí z ďábelského díla svých souvěrců.

Nuže vládu těchto židovských zlosynů prodlužují všichni, kteří chtějí, aby bolševikům nebylo ublíženo, čili by se proti nim nevedla válka.

Tuto zásadu hlásají u nás v první řadě »Právo Lidu« a po něm »České Slovo«, tedy listy obou socialistických stran. K nim se v poslední době přidal »Venkov«.

Jelikož přílivem německé armády generála Goltze do Petrohradu se stala vláda Bronsteina pevnou, vrhli bolševici proti Kolčakovi nové síly a na Denikina poslali Ukrajince s generálem Peteljurou.

Tak se světová válka v Rusku vede dále a znamená neustálé vraždění ruského národa. K tomu dopomáhají samotní Jihorusové, placení od Německa.

Hlavní zločin však je v Paříži a v Londýně. Státníci Anglie a Francie ponechávají Rusko vědomě v moci židovských vrahů. Je to zločin, jakého svět dosud nezažil. Jest to týž zločin, který se odehrával v Srbsku. Zde bylo povražděno 1,200.000 civilních osob za 4 roky. Kolik vražd bylo od židovských vládců spácháno v Rusku, nikdy se snad svět nedozví. Anglie, Francie a Amerika měly povinnost zachránit Rusko od židovských vrahů. —

Zbytky českých vojsk, které v Sibiři nyní před bolševiky z Omska ustupují dále na východ, jsou od čtyřdohody ponechány svému osudu. Několik tisíc snad bude odvezeno z Vladivostoku, ty ostatní tam zahynou. Kdyby se byli čeští legionáři zavčas připojili ke Kolčakovi, byli by si již dávno vybojovali cestu domů na jižní Rusko a do vlasti. Tomu ale právě se muselo zabránit, poněvadž by tím židovský car Bronstein přišel o vládu a tomu nesmí ministr Tusar a soudruzi dopustiti. Židovský car Bronstein musí zůstat v Kremlu, jinak by rostlo nebezpečí, že by hrůzovláda rudých soudruhů č.-s. státě byla v koncích.

68. Říše antikrista.

Bernský »Bund« přinesl 14. listopadu 1921 tuto úvahu: V říši antikrista jest pohádkové bohatství. Na rok 1921 jest ve státním rozpočtu bolševické republiky výdaj 6,147.698 milionů rublů.

Vládní list »Pravda« oznamuje, že car Bronstein potřebuje nyní ročně 27.000 miliard nových papírových rublů. Tisknouti se však může do roka 9000 miliard, na více tiskové stroje nestačí. Na výplatu úředníků a děl-

níků potřebuje Žid car měsíčně 450 miliard rublů. Na rok 1922 bude státní výdaj 15.000 miliard rublů, čili 15 bilionů rublů.

Dále blahobyt ten nejde, poněvadž na to nestačí ani arabské číslice.

Plné čtyři roky vládne car Žid Bronstein národu ruskému. Větší pohanu žádný národ na světě nesnesl. Ani Kanibalové na Kongu by nestrpěli nad sebou cizího vraha. — Loňského roku byla Moskva v největší slávě. Jako pozouny z Jericha hřměly před rokem vyhrůžky všem vládám světa, jestliže se nepodrobí Bronsteinovi, že vzplane světový požár, světová revoluce.

Letos je ticho. Žádné fanfáry. Žid Kerenski, jehož otec se správně jmenoval Adler, a jehož matka, židovka, po smrti tohoto muže Adlera provdala se za Kerenského, Rusa, tento Žid Adler-Kerenski prorokoval Židu Chaim Bronsteinovi 10 let vlády v Kremlu.

Místo vítězných fanfar rozeslal zahraniční komisař Čičerin všem vládám světa přípis, že bolševici, vládcí Ruska, chtějí zaplatiti 100 miliard rublů dluhu zahraničního, který obnos Rusko dluhuje hlavně Francii, jestli vlády světa uznají vládu židovských komisarů v Kremlu. Vládcové v Kremlu chtějí opět, aby Rusko, ovládané Židy, vstoupilo do řad velmocí Evropy a chtějí, aby pomocí kapitalistů západu Židy spustošené Rusko slavilo své obrození. Dosud odpověděla vláda Francie občanu Čičerinovi, že republika Francie neuznává vládu židovských komisarů.

To je také jediná správná odpověď. Strašidlo bolševismu se shroutilo, rudá jeho barva vybledla. Nyní se sešli státníci světa ve Washingtonu, aby rozhodovali ne o osudu Ruska, nýbrž Japonska a Tichého oceánu.

Dosud vládne v Kremlu Chaim Bronstein a jeho po-

mahači Bucharin, Radek-Schulsahn a ostatní krvelační Židé, Lenin s jeho stoupenci musí se podrobiti.

Všichni židovští komisaři, počtem 700, kteří vládou dosud Rusku, jsou si toho dobře vědomi, že bolševism, či komunism jest výron šíleného mozku, a jeho uskutečnění zde na zemi je naprostou nemožností. — Bronstein a Lenin zápasí dnes již jen o vlastní kůži, nezápasí o vládu bolševismu. Možno, že za rok budou ještě v Kremlu, možno, že nebudou. Nic se nedá prorokovati. Dle sčítání provedeného v červnu 1921 bylo prý v bolševickém Rusku 120,707.600 lidí. V městech 11 mil. 252.600, t. j. 16.2%, na vesnicích 109,455.400 osob, 83.8 proc. veškerého obyvatelstva. Mladistvých osob do 16 let napočteno 59,522.200 osob, 45.5 proc. V městech bylo 70,509.000, na vesnicích 52,837.300 mladistvých osob, 88.1 proc. Dělníků napočteno 4,755.100 osob, 3.9 proc. Železničářů z toho je 1,215.000. Tomuto sčítání lidu na Rusi pod vládou Žida-cara Bronsteina nelze věřiti. Jest zřejmo, že na miliony lidí v Rusku bylo povražděno čezvyčajkou a dále že na miliony lidí zhyňalo již hladem. V žalářích čezvyčajek jest stále 150.000 vězňů, kteří přijdou na řadu k zastřelení. Kolik statisíc a milionů lidí do roka židovský krvelačný vrah Bronstein pomocí Číňanů a Maďarů dává zavraždit, nevíme.

Zprávy z jižního Ruska oznamují, že Petljura se snaží zmocniti se Oděsy a Kijeva. Dosud mužici každý podnik proti bolševikům zničili. Uvidíme, zda budou podporovati Petljuru.

69. Bolševici při práci.

Varšavský zpravodaj berlínského »Tagu« zaslal 20. července 1919 do Berlína následující dopis: Poláci vedou s Ruskem válku a s Německem nejsou v. nižádném přátelském styku. Na západě Evropy nejsou si vedoucí státníci dosud vědomi následků, kdyby měli bolševici zvítěziti nad Polskem. Odtud by pak bolševická vlna mohla se nerušeně valiti na západní Evropu. Poláci znají dopodrobna a z vlastní zkušenosti činnost bolševiků. — Vláda bolševická nezměnila se v praničem, i kdyby se zdálo, že tu a tam přibírají inteligenci do civilní a vojenské správy. Bolševická vláda pracuje dále terorem a hromadnými vraždami, ničí vše, co dřívější generace vybudovaly. Jakmile bolševické vojsko obsadí nějaké nové území Polsky, tu jest první, že pro to území se zřídí revoluční tribunál, čezvyčajka. Jsou to vyzbrojení lupiči, kteří jdou od obce k obci, zavádějí rudou hrůzovládu a vraždí, kdo se bezpodmínečně nepodvolí. Lidový komisař je na špici této čezvyčajky a vraždy vykonávají kati Čiňané způsobem krutým, jen Čiňanům vlastním. Čezvyčajka začne úřadovat, když rudí vojáci byli celý kraj předem vydrancovali a všechny buržousty vyloupili. Čezvyčajka má zkoumati smýšlení obyvatelstva a kdo v bolševismu neobstojí, tomu se prostě zakrotí hrdlo. Členové tohoto tribunálu pořádají prohlídky soukromých bytů, hlavně inteligence a příslušníků cizích národností, vyplení tyto byty a jich obyvatele zpravidla vyvraždí. Při tom si tito čezvyčajci nepočínají tak jako Danton nebo Marat v Paříži, kteří dávali svou oběť prostě pod guillotinu, by zde oběti té byla rychle odříznuta hlava.

Čezvyčajci jsou vynalézaví v mučení. Svou oběť zavraždí po rafinovaném trýznění a mučení, o kterém

dosud svět neměl ani tušení. Jedno takové bestiální vraždění má název smrt pomocí květináče. Oběť jest přivázána na sesli, k tělu odsouzeného připevní se květináč. V něm jsou krysy. Zřízenec čezvyčajky popichuje krysy žhavým drátem. Krysy zdivočelé trýzněním, zažírají se do vnitřností mučedníka.. Takové mučení ještě se neprovádělo co svět světem stojí. Když se vyličují různé mučednické přístroje vykřičených středověkých mučiren, tu se zdá, jakoby komisaři bolševičtí a čínští kati chtěli učit znovu zaváděti mučení ze středověku. Čínští katané obětem vypalují oči, vyřezávají pásky z kůže, vypalují rány a vymýšlejí za dozoru komisařů židovských neslýchané mučednické hrůzy. Tak se zavádí všude bolševická vláda a její zásady, jichž hlasatelé dokonce tvrdí, že bolševictví je lepší než křesťanství. Není pravda, že by Chaim Bronstein a Lenin Zederblum nevěděli, co čezvyčajky všude tropí. Kdyby tito krvežíznivci chtěli, tak by řádění těchto tribunálů učinili rázem konec. Všichni židovští vládcí v Kremlu dávají čezvyčajkám úplnou volnost, chtějí tím dokázati, že se před vládcí bolševiků musí celý svět třásti strachy. Tato strašlivá hrůzovláda bolševiků jest úplně státníkům dohody neznámá. — V tom se však Lloyd George a jeho soudruhové strašně klamou, Kdyby bolševici po zničení a vyvraždění carské rodiny a nejvyšších funkcionářů carské vlády byli začali Rusku vládnouti způsobem lidským, tu by bylo možno, aby ostatní svět s nimi se smířil. Vládcové v Kremlu však dosud ukázali, že dovedou jen loupežit a vraždit. Nic podobného dějiny neznají. Takové krvelačné šelmy v lidské postavě dosud v dějinách lidstva se neobjevily jako jsou Bronstein a Lenin a jich společníci. Kamkoli bolševictví z Ruska pronikne, tam začne vraždění, zhářství a loupežení. Jako Atila a Tamerlan pustošili celý svět, totéž

chtí Bronstein a Lenin, chtí opanovati a zničiti celý svět. Žádný imperialista nedovede takovou úskočností a krutostí pracovati za svým cílem, jako pracují bolševičtí vládcové v Kremlu.

Žádné smlouvy a sliby, která bolševická vláda posílá do Londýna nebo jinam, nemají nižádné ceny. Bolševici chtí v první řadě opanovati Rusko. Válku s Polskem provedou bolševici až do krajních důsledků. Lenin a jeho přívrženci mají v Polsku četnou armádu bolševických důvěrníků. Lenin byl r. 1910 ve Varšavě a dlouho tu agitoval. Téhož roku byl Lenin též delší čas v Krakově. Roku 1914 měl Lenin přes 30 agitátorů již kolem sebe a pracoval s nimi v Tatrách.

Tak popisuje šíření bolševismu na západ zpravodaj »Tagu« dr. Nassig. Bolševictví máme již zde v československé republice v plné platnosti. Máme tu dělnické socialistické soudy a tribunály a vláda před nimi prchá.

70. Ruský národ vymírá.

Liberální list »Köln. Ztg.« uveřejnil 29. ledna 1920 tento článek:

Ruské nebezpečí šíří se a kam proniká, všude jest kolem něho smrt. Odkud je vítězství bolševismu? Toto jde ze sugesce. Hlavní zbraní bolševismu je rozšiřování komunismu. Lenin Zederblum prohloubil učení Žida Mardochaje-Marxe a upravil ho pro Rusko. Lenin hlásá: My chceme odstraniti stát, to jest každou organisovanou moc. Zavedeme-li komunism, chceme, aby žádný člověk nebyl v područí jiného. Lidé si zvyknou životu, kde jeden nepotřebuje poslouchati druhého.

Diktatura proletariátu žádá zajištění výsledku revoluce, zavedení občanské správy bez donucovacích úřadů, přechodné hospodaření z kapitalismu do komunismu. Přechod ten bude z počátku neúplný, nevyspělý, později pak bude stát socialistický, kde každému bude přiděleno dle jeho schopnosti a potřeby. V tomto státě budou občané pracovati ze svobodné vůle vlastní dle schopností svých. Celá společnost lidská přemění se takto v jednotnou továrnu. Lidé se naučí vlastní silou celý státní stroj řídit. Tím nastane samočinné odumření státu, každé státní donucovací a panovací moci. Občané vládnou sami sobě.

Tyto zásady se hlásají pracovnímu lidu již přes 50 let. Dělnictvo slepě jde za touto rudou hvězdou a na této bludné cestě sklátilo se v Rusku již přes 40 milionů lidí v předčasný hrob. Kdo by se odvážil zaslepenému lidu odporovati a vysvětlil mu, že bloudí, toho ukamenují. Pakli se nenajdou vůdcové, kteří poctivý lid neodvrátí od této propasti, pak v ní všechn pracující zahyne.

Chceme-li zachránit někoho, kdo se octnul v nebezpečí života, nutno užítí často i násilí. Každá písmena programu Žida Lenina-Zederbluma je lež. Komunism ve skutečnosti žádnou práci neplodí, ale ničí ji.

»Ekonomitšeskaja žizn«, úřední orgán vlády bolševiků (Věstník života hospodářského) uvádí tato čísla: Tramvaj v Moskvě: V měsíci listopadu 1917 1000 vozů v jízdě. V lednu 1919 jen 390 vozů v činnosti, v červenci 250, v říjnu 150 vozů. — Počet pracovních koní v Moskvě v listopadu 1917 byl 120.000. V dubnu 1918 bylo tu 21.000, v březnu 1919 bylo tu 12.000 a v říjnu 1919 jen 8.000 koní. — Sůl v Moskvě zmizela. Dříví se získá ze zbouraných domů. V Petrohradě se bourají podél Něvy dřevěné kandelábry. Dříví to patří pro vytápění

železničních parostrojů a úřadů. Petrohrad čítal před válkou 2,300.000 obyvatel, 1. srpna 1919 čítal 954.204, nyní čítá sotva 600.000 lidí. R. 1915 pracovalo v Rusku v textilních továrnách 10 mil. 300 tisíc vřeten a 249.920 tkalcovských stolic. Dne 1. září 1919 pracovalo se v Rusku na 300.000 vřetenech a 18.188 tkalcov. stolicích.

Tyto výpočty mohou jíti v jiných oborech do nekonečna. Všude, kam jen se ohlédneme, zkáza a pustina. V městech se bourají domy a dříví se tu vytrhává z nich, by se mohlo zatopiti. Co bylo během staletí lidskou pilností vystavěno, to bolševici rozbourali za několik dní. Nikde ani toho nejmenšího ruchu k práci. Ano, bolševici dosáhli, po čem křičeli, pod jich vládou stát odumírá. Jeho občané klesají hromadně v milionech v hrob. Pak-li nemá celé lidstvo zahynouti, nutno se vzepříti této zločinné šílené činnosti bolševiků i se zbraní v ruce. Kdo popírá všechnu autoritu, všechnu vládu, kdo rozsévá tuto anarchii, jest nepřítelem lidstva. Již sama příroda žádá, aby tu bylo panovníka, řidiče, který nadán jsa potřebnými k tomu schopnostmi, má se starati o dobro celého národa. Bolševism je lež a proti přírodě, která uschopňuje ty nejlepší lidi k vládě.

Tolik napsal jmenovaný list. Sám německý tisk pozoruje s hrůzou účinky bolševismu a leká se, že by i německý národ mohl býti tím nakažen a zničen. Německý tisk zatajuje čtenářům, že zkáza bolševická byla z Německa zanesena do Ruska od německého generálního štábu. Dohazovačem toho byl Žid Parvus-Helphant, advokát.

Český stát jest prosáknut jedem bolševismu tou měrou, že se to dlouho zatajovati nedá. Strašlivé poměry v dílnách železničních v Nymburce vrhají bengálské světlo na celou republiku.

71. Maxim Gorki.

Pána toho známe jen z reklamy, kterou mu po více let dělá židovský tisk na celém světě. To stačí, abychom ocenili jeho činnost. Slouží účelům židovstva jako Tolstoj, Zola a soudruzi. Novinářské zprávy tvrdily, že Gorkij se postavil proti bolševikům a že chtěl z Ruska prchnouti. Ale patrně uváznul jako jiní inteligenti ve spárech bolševiků, kteří mu nedali uprchnouti a proto mu nezbylo než následovat příkladu Šaljapiana a dáti se do služeb sovětů. Žena básníka Merežkovského vyličuje Gorkého následovně:

Američan Churchill napsal do listu »Sunday Express« řadu článků, ve kterých projednává švindly a podvody socialisty Welse, které tento ve své knize nahromadil o bolševickém Rusku, v kterémžto spise chce namluviti světu, že bolševické Rusko je ráj. Wels byl u Gorkého 3 týdny hostěn a dle toho pohostění vyličil Rusko. My ruští spisovatelé žili jsme v Petrohradě plně tři roky pod hrůzovládou bolševiků a zakusili jsme všichni trýzeň až do dna. Wells chce ve svém spisu »Russia in the Shadows« světu namluviti, že v Rusku se provádí socialismus v praxi. Wels to měl velice chytře nalíčeno. Uchýlil se do úkrytu ke Gorkému, kde mu nehrozilo nebezpečí od bolševických lidožroutů. Lloyd George si totiž jednou v řeči své dovolil pojmenovati bolševiky Kanibaly, lidožrouty. Wells se nezklamal. Bolševičtí Kanibalové uvítali ho s otevřenou náručí a objímali ho plně tři týdny. Jak útulno je v bytě Gorkého, do kterého se Wells uchýlil! Byt Gorkého je jako muzeum, přeplněný starožitnostmi, nábytkem, emaily, porcelánem. To vše Gorkij nakoupil za laciný peníz od buržoustů, kteří tyto skvotné věci prodávali, aby nezahynuli hladem. V bytě Gorkého je těsno, jako v obchodě sta-

rožitníka. Za to v pokoji, kde se vaří čaj, v jídelně, je pohodlně, teplo a útulno. Zde sedí Wells, Gorkij a jeho žena, operní zpěvačka Andrejeva, komisařka sovětů nad veškerými divadly. Zároveň zastává úřad ministra obchodu a průmyslu. Andrejeva je jedna ruka se všemi komisary a náčelníky čezvyčajek a je intimní přítelkyní Apfelbauma-Zinověva. Wells je mezi touto společností jako doma, pln obdivu. Ale přece nedá si říci a kárá komunisty, že Petrohrad je tak spustošen, že ulice Petrohradu vyhlíží jako po vymření, kde se zahníždí hlad a mor. Když tuto výtku slyšeli komisaři, pranic nezapírali a přiznali se, že je hlad v celém Rusku. Ale kdo to zavinil? To zavinili Angličané s blokádou: Ano, pane Wells, to jste zavinili vy, Angličané, vaší blokádou. Wells svěsí hlavu, červená se a neví, co má říci. Komisaři vzali Wellse a vedli ho do různých útulen. V jednom takovém asyly byli umístěni universitní profesori, učenci, spisovatelé, žurnalisté. Wells rozmlouval s těmito učenci a vyptávali se ho někteří o poměrech na universitách anglických. Všichni se chovali důstojně, jen spisovatel Amfiteatroň si stěžoval na hlad a zimu. Sotva že si však postěžoval a Wells z asyly odešel, byl hned přesazen z asyly do kriminálu. Kdyby se to byl Wells dozvěděl, byl by mu jistě vytknul, proč že byl tak neopatrný a proč si stěžoval, proč nemlčel jako ti druzí. Vyzvali jsme Gorkého, aby na Lenina šel a vymohl propuštění zatčených ruských ministrů, jichž manželky se u Gorkého shromáždily a prosily ho, aby jim pomohl vysvobodit zavřené muže. Bylo to 4. listopadu 1917. Ale Gorkij to hrubě odepřel. Dnes je Gorkij a Lenin jedna ruka. Gorkij telefonuje z Petrohradu do Moskvy Leninovi a naopak. Wells zamlčuje, že bolševici pořádali divokou honbu na profesory, žurnalisty, inteligenty a stříleli je na ulicích jako zvěř. Profesor Batju-

škov, malíř Benois, spisovatel Pješechonov a na sta jiných bylo na ulici zastřeleno. To zamlčuje Wells. To vše se odehrávalo veřejně. Ve všech domech se loupežilo a rabovalo tak dlouho, až již nic tu nebylo. Nyní potkáme v Petrohradě jen žebráka. Lupiči jezdí v autech. Jeden lupič neobere druhého. Nejsou ještě s dělením kořisti u konce. Loupež je podstatou Leninova trůnu. Wells se vybere do Moskvy k Leninovi. Bolševici ho uvelebí v hotelu. Před hotelem bolševická stráž s nasazeným bodákem.

Tolik popisuje Merežkovská o švindlériích Gorkém a Wellsovi. Naše česká žurnalistika neměla jiného na práci a přinesla obšírné výňatky z knihy Wellse. To je přece voda na mlýn českým bolševikům. Zde vidíte, bohatý Angličan Wells chválí bolševické Rusko. Tak si pospěšme, ať nezůstaneme za Ruskem pozadu, od toho jsme Češi.

72. Expedice Lenina ze Švýcar do Ruska.

Výprava Lenina z Curychu do Petrohradu na podzim r. 1917 je dosud zahalena rouškou tajuplnou. Zda Lenin a Zinověv byli předem zpraveni, že mají nastoupiti cestu do Petrohradu, není zjištěno. Ruská společnost, která byla kolem Lenina a Zinověva, dozvěděla se teprve večer před odjezdem, že Lenin pojede do Petrohradu. Zpráva o tom byla nalepena na návěstní tabuli jídelny, kde se v Curychu stravovali ruští uprchlíci na účet městské pokladny. Zpráva o nastávající cestě Lenina do Petrohradu se rozletěla rychle po celém městě a okolí mezi všemi příslušníky Ruska. V den odjezdu šli Lenin a Zinověv a jejich společníci na hlavní nádraží

curyšské. Bylo odpůldne. Všichni Rusové se nahrnuli na nádraží, aby tajuplnou proceduru viděli. Byli by všichni rádi s Leninem sedli do vagonu, kdyby byli směli. Majetku žádného nikdo neměl a mohli směle bez velikých okolků nasednouti. Byli to opravdu vesměs samí nihilisté, kteří se tu kolem Lenina shromáždili. Jen to holé tělo měli a mohli světu ukázati, že nepatří jim jiného zhola nic. Nyní se ovšem karta obrátila. Když soudruh Vacovski a společníci přijeli z Moskvy do Říma, přivezli s sebou 20 těžkých vaků. V nich byly uloženy carské šperky a drahokamy i zlaté mince v obnosu mnoha miliard. Nyní židovští komisaři nejsou nihilisty, nýbrž vozí najisto do bezpečí obrovské poklady zlata i šperků, které ukládají do bezpečnostních schránek mezinárodních bank.

Lenin a Zinověv měli na zádech chatrné bafochy, v nich bylo několik čísel listu »Sozial-Demokrat«, který v Curychu vydávali. Jinak neměli zhola ničeho. V časopise tom Lenin neustále věstil porážku Ruska a potom psal, že nastane občanská válka v celém Rusku. Lenin a Zinověv čekali na nádraží a konali přípravy k odjezdu. Tatarský obličej Lenina se stále usmíval. Všichni mu záviděli, že může zpět do Ruska. Leninovi to však nic nebylo, dělal, jakoby se ho nic netýkalo. Ve všem bylo znáti na chování Leninově, že jemu všecken cit lidský něčím naprosto neznámým, že jen připravuje a osnuje činy. Ludendorff rozhodnul, že Rusko musí býti zničeno, k tomu účelu byl v Curychu objednan vlak pro Lenina a Zinověva a další jich soudruhy, kteří se během jízdy přes Německo ještě k nim přidružili. Lenin chodil v Curychu do městské knihovny, tam vyplnil žádanku a podepsal ji Uljanov. Měl vždy před sebou haldu knih. Když byl vlak připraven, vyzval Lenin několik přítomných sociálních revolucionářů, aby se s ním vrátili do

Ruska. Také Zinověv nabízel sociálním revolucionářům v Laussane, aby s ním se vrátili do Ruska. Avšak všichni znali dobře Lenina a jeho soudruhy a vyhnuli se jim na sta kroků. Jen několik stoupenců Plechanových se dalo zlákat a sedli k Leninovi do vozu. Jen jeden ruský socialista nesměl přisednouti, ač o to Lenina žádal. Byl mu podezřelým, že je carským špiclem. Dokázat mu to nemohli, jen měli nad ním soud, který rozhodnul, že nesmí do žádné schůze ruské. Týž chtěl do Petrohradu proto, aby mohl zničiti své dopisy, které poslal státní ruské policii. Lenin muže toho vzal za límec a vyndal ho z vozu ven. Lenin převzal však celý personál ruské státní policie a vytvořil z něho svoje tribunály šibenic, čezvyčajky. V Curychu byly pro Lenina a soudruhy určeny dva vozy obyčejného druhu. Když oba vozy přešly na koleje Německa, tu ovšem na rozkaz Ludendorffa jeli Lenin a soudruzi v extra vlaku. Nápadno je, že dosud není známo, kdo ty dva vozy pro Lenina v Curychu objednal. Jízdu kontroloval německý agent ve Štokholmu Kanecki, který přidal do vlaku Radka Sobelsohna a Helfshanda Parvuse z Berlína. V Berlíně samotném mohli páni v zaplombovaných vozech zcela volně jednati se Scheidemannem. Zodpovědnost za celou dopravu měl na sobě Žid Helfshand Parvus. K odjezdu v Curychu přišel na nádraží celý personál německého vyslanectví a konsulátu, jakož i zástupci zahraniční německé propagandy. Pověst o vozech zaplombovaných je pouze fantasií. Agenti vlády Německa, kteří jeli do Petrohradu zničiti ruskou říši, jeli zcela volně a nerušeně.

Jsou tomu již tři roky, kdy Rusko zničené a zakrvácené octlo se přičiněním Německa ve víru úplné zkázy. Na 30 millionů ruských lidí bylo již od židovských komisarů povražděno. K těmto nesčetným zločinům ne-

činně přihlíží celá Evropa, dokonce vlády s těmito lupiči navazují obchodní styky. Strašlivá mučednická smrt cara Mikuláše, carevny a pět velkoněžen je dílem Vilémovým, který Židy do Petrohadu dal dovážeti, aby rozvrátili ruskou armádu. Hanba z toho zrádcového díla stihne ovšem ruský lid samotný.

Národní Politika cituje 7. října 1920
B u r c e v a :

»Tvrším, že od srpna 1914, v době poměrně krátké, Němci odevzdali Leninovi osobně přes 70 milionů marek na bolševickou organizaci a agitaci v spojeneckých zemích«. Tak prohlašuje známý ruský protibolševik Burcev a dále pak praví: Jest to pravda příšerná, monstrosní; v nejbližší budoucnosti již bude zřejma a nesporna pro každého. Lenin prodával Rusko a spojence, jako Bolo paša prodával Francii. Jsem tím tak jist, jako jsem byl jist, když svého času jsem demaskoval Azeva, Lenina a jeho společníky obviňuji formálně ze zrádovství vlasti a spojenců. Jeho zrada nedá se však srovnávat se zradou Azeva a Bolo paši: To jsou trpaslíci; Lenin je obr v zrádovství. Bolo prodával vlast pro osobní prospěch, Lenin ve prospěch své strany. Za peníze Německa, na jeho poukaz a žádost byla prováděna bolševická propaganda ve spojeneckých zemích.

Sjezdy v Zimmerwaldu a Kienthalu, jež hrály tak neblahou roli v mezinárodním hnutí socialistickém, byly organisovány Leninem a společníky za pomoci německého generálního štábu. Mnozí delegáti nevěděli ovšem, že mají býti nástroji pruského imperialismu, nechť to tedy vědí aspoň dnes, že nevědomky byli ve službách Berlína.

Během r. 1915 podnikl Lenin několikrát cestu z Curychu, kde bydlí, do Bernu, a tajně navštívil německého vyslance. Tam agenti německého generálního štábu

дали mu peníze a instrukce k žádoucí akci. Po celou válku Lenin nepřerušil styky své s německým generálním štábem. V únoru 1917, když v Rusku vypukla revoluce, která sesadila cara, použil Lenin ještě německých peněz a německé pomoci a přes Německo dostal se ze Švýcarska do Petrohradu.

Není pro mne žádné pochybnosti — pokračuje Burcev — že Lenin jel tehdy do Ruska jako agent Německa se smluveným projektem, vyvolat v Rusku občanskou válku a provést státní převrat, vše ještě za války, aby Rusko bylo ochromeno a tím oslabeni i spojenci.

Burcev již tehdy — v létě 1917 — uveřejnil ve svém listě v Petrohradě řadu podepsaných článků, v nichž dokazoval, že Lenin, Trocký, Kameněv, Lunačarský, Zinověv, Rakovský a jiní měli styky s nepřítelem a zrazovali vlast. Žádal jejich zatčení a byl volán k vyšetřujícímu soudci, kde opakoval všechna svá obvinění. Vláda Kerenského však nedbala těchto obvinění a neučinila ničeho, ponechávajíc tak dále volná pole bolševické propagandě a zrádcovství.

Po bolševickém převratu dne 25. listopadu Burcev byl zatčen na rozkaz vlády Leninovy a pět měsíců vězněn v Petropavlovské pevnosti za stálých hrozeb, že bude zastřelen.

Burcev vrátil se právě z cesty v Německu a opakuje nyní své obvinění formálně, opíraje se o důležitá sdělení, jež ještě v Německu získal od osob autoritativních. Burcev praví, že nikdo z německých politiků, s nimiž jednal, nepokusil se popřít jeho obvinění; někteří docela potvrdili, že Německo použilo bolševických služeb, jelikož »ve válce je prý všechno dovoleno«. I generál Ludendorff, bývalý šéf německého generálního štábu, napsal ve svých pamětech z r. 1918: Sovětská vláda sice jen nám vděčí za svou existenci, ale nic dobrého nemů-

žeme již od ní očekávati. Jest pro nás permanentním nebezpečím. Jest třeba, aby bolševici viděli v nás jako dříve své absolutní pány a aby vykonávali naši vůli, z obavy před Německem a ze strachu o svou moc«.

Burcev slibuje, že vynaloží všechny síly, aby ve věci této zjednal naprosté jasno. Lenin v mých očích — praví — je především zrádce mé vlasti. Jest to cynik, člověk bez morálky, u něhož zrada a lež jsou podstatou jeho přirozenosti. Jeho třetí Internacionála je založena na zrádcovství.

7. X. 1920.

73. Zkáza Ruska.

Říšské noviny přinášejí plné sloupce — vyličují hrůzy, které se nyní v Rusku odehrávají. V berlínském »Tagu« píše paní Schiermacherová následovně: Vlna hladu a moru valí se z východního Ruska na západ. Nejbližší této zkáze je západní Rusko, Polsko, Rumunsko, Uhry, Rakousko a Německo.

Rusko mobilisuje jako roku 1914. Sedá si na jezdce z apokalipsy. Poněvadž o kus země dál na západ, přijdou tito jezdci dosud pozdě na hranice německé a naráží na německé vojáky. Polsko je celé prosáklé skvrn. tyfem, dobytek padá hromadně na kuhavku a slintavku. V Rusku samotném zachváčeno je 20 milionů lidu hladem. Státisíce lidí chce odtamtud prchnouti před hladem a nevědí kam. Hranice Německa nejsou již tak pevné, jako byly před válkou.

V Rusku jsou poměry různé. Na Kavkaze je prý všeho dost. Je tu bohatá úroda, hojnost zboží, dost peněz. Jen tovární výrobky tu nejsou. Na Kavkaze platí

se za 2 pudy bramborů 7000 rublů, v hladových guberniích se platí za tutéž váhu 75.000 rublů. Za 1 kilo chleba se platí v Petrohradě a Moskvě 18.000 rublů, v Saratově 2500, v Sumaře 5000 rublů, v -Ukrajně 600 rublů.

Vláda sovětů shromažďuje obilí do Moskvy a Petrohradu, proto hladoví lidé se vrhají zpět do těchto dvou metropolí. Dříve prchal odtud na venkov, nyní prchá zpět z venkova. Zde se objevují účinky komunismu. Člověk hledá potraviny a jde tam, kde myslí, že jich najde, jako to hladoví zvíře čenichá a větrí, kde by se asi mohlo popásti.

Původcem hladu jsou sověty a nikdo jiný. Tato vláda posílala na vesnice rudé gardy rabovat potraviny pro pány komisary. Vláda sovětů dala sice ruským mužům obilí k setí, ale osadníkům Němcům nedala nic. Povstání mužů proti sovětům se množila a opakovala. Gubernie Samara a Saratov setřásly jeho sovětů a zařídily si vládu sociálních revolucionářů. Tato vláda starala se o výživu obyvatelstva.

Tato vláda trvala od 9. dubna 1921. Vláda sovětů poslala na vlně gubernie armádu Kirgisů a Tatarů. Dílo msty trvalo do června. Na sta a tisíce klidných občanů bylo tu postřeleno. Mnoho zdatných rolníků hospodářů bylo tu povražděno. K tomuto řádění šílených židovských komisarů přidružilo se úžasné vedro. Po celém Povolží všechno spáleno, země dostala ohromné trhliny, voda zmizela, dobytek hromadně hynul hladem a žízní. Miliony hladových lidí nyní z těchto děsných krajů a prchají na západ, a šíří, kam přijdou, hlad a mor. Zde musí veškeré vlády všech evropských států býti na stráži. Němečtí osadníci píší domů do Německa, že mnoho osadníků německých bylo zastřeleno, že mnoho jich bloudí hlady v pustinách ruských a musí pomýšlet na to, jak by se mohli dostat zpět do Německa. Lidé se

nyní v hladových guberniích živí masem padlého dobytka koní, velbloudů, chytají myši a všelijak si pomáhají. Veškeré gubernie podél Volhy jsou mrtvy. Pozemky leží ladem. Na Volyňsku je úroda. Polovina Volyně je v državě Polska. Němečtí osadníci vrací se nyní do Volyňska a ti, kteří zabraly jich statky, musí jim je vrátiti.

Také Poláci pouštějí německé osadníky zpět do Volyňska a vrací jim jejich statky.

Tolik popisuje paní Schirmacherová.

Zajímavé, že nyní listy v Sev. Americe přinášejí podrobné zprávy těch Američanů, kteří se vrátili z Ruska domů a prožili tam hrůzy v žalářích. Zjevně a veřejně označují nynější židovské vládce Ruska za vrahy a zloděje. Snad tyto hlasy vrátivších se Američanů konečně pohnou státníky dohody, že je čas, aby vlády všech národů konaly povinnost a zavčas odstranili tyto zlosyny v Kremlu, jinak celý ruský národ zahyne. Veškerá pomoc hladovicím milionům ruského lidu je nemožna, dokud židovští zlosynové budou v Kremlu. Pakli vrátivší se uprchlíci Sev. Ameriky nevyburcují svědomí vlád Evropy, pak bude již pozdě.

23. VIII. 1921.

74. Ruský mužík.

V berlínském »Tagu« vyličuje dr. Hussong ruského mužíka, jak dnes žije, následovně: »Komunism, který zavedl v Rusku Lenin, není ničím jiným, než okrádáním těch, kteří měli nějaký majetek. Lenin dal na pospas majetek občanů všem lupičům. Místo komunistické společnosti vypěstoval Lenin zvláštní kastu lupičů bolševiči-

ckých, jejíž členové nahromadili každý pro sebe nesmírné bohatství. Švédský spisovatel Waerland a německý bolševik Holitscher ve svých spisech tyto ruské poměry z vlastní zkušenosti jasně vyličují. Lenin zrušil obecný mír, který přece ve skutečnosti byl komunismem malých mužických obcí a zavedl soukromé vlastnictví pozemků. Tímto převratem vlastně Lenin všechn komunist na Rusi zničil. Lákadlo, kterým Lenin ruskou armádu, čítající 7 milionů mužů, rozehnal, rozleťelo se ve všech setninách ruské armády: dostane každý svobodu a pozemků, co jen bude chtít. Agenti Lenina rozhlašovali v řadách vojska ruského toto lákadlo a účinek jeho byl strašlivý. Waerland líčí účinky této agitace na ruské vojáky následovně:

Vojáci o překot žádali o přiděl půdy a každý chtěl druhého předejít. Za několik okamžiků byla ruská fronta rozdrobena, vojáci se rozutekli na všechny strany. Na celé Rusi nastalo obrovské hromadné loupežení, zabírání a plenění dvorů. Pozemky byly od vracejících se šílených vojáků rozebrány. Platilo jen to, aby každý co nejrychleji se dostal domů, a co nejvíce pozemků aby si nabral. Lenin měl nyní volnou ruku. Mohl s několika ručními granáty se státí naprostým vládcem Ruska a stal se jím. Současně zavedl soukromý majetek půdy a zavrhnul tak zásadu komunismu. Zabrány a rozděleny byly pozemky státní, církevní, pozemky šlechty a pozemky obcí. — V míru neměl žádný mužík vlastnické právo na pozemky, přidělené mu k užívání a proto je obdělával jen povrchně a ledabyly. Každý třetí rok byly pozemky míru mezi mužíky obce znova rozděleny. Mužík se proto zdráhal pozemky ty řádně obstarati, aby z jeho námahy netěžil ten, kdo po něm pozemky převezme. Tak byl obecní mír, mužický to komunism, zá-

vadou, že pozemky na Rusi byly mužictvem zanedbávány. —

Lenin mír zrušil a zavedl tak první na Rusi soukromý majetek pozemkový. Jen tím způsobem strhnul Lenin na sebe všecku vládní moc nad Ruskem. Malá hrstka židovských komisařů vládne 100 milionům ruských mužiků. Vlastně ale Lenin kapituloval před mocí mužiků, kterým dal pozemky do moci, proti zásadám komunismu, který hlásal. Veškeré pokusy Lenina, aby mužikům odňal moc, ukázaly se marnými. Rudé vojsko může na rozkaz židovských komisařů terorizovati a vraždit obyvatelstvo měst Ruska, ale toto rudé vojsko nemůže zdolat mužiky po vesnicích celého Ruska roztroušené. Ovšem, kam rudé gardy vpadnou do vesnice, tam nastává vražedný boj. Mužici obdělávají pozemky urvané jen potud, aby živili sebe a měli něco pro lichvářské obchody, které provozují, pokud jen před slídiči bolševiků mohou se zakrýti. Také mužická vesnice skýtá obraz podobný ruským městům, všude zkáza a ničení. Mužici žijí tupě jako stádo. Všude panuje strach a nejistota. Soused se bojí souseda. Kam zapadnou rudé rekvisiční bandy, tam rabují, odváží obilí, zabíjí a odvádí dobytek. Příbytky mužiků, kam rekvisice přijdou, bývají zničeny, zpustošeny. Okna a dveře rozbity. — U každého mlýna čekají mužici, až na koho přijde řada, by semlel trošku svého zrní. Mužici naříkají, že jsou živi jako otroci spoutaní řetězy, ani nevolníci v carském Rusku neměli tak zle jako mužici dnes. Mužici však mlčí a hlídají uloupené pozemky. Vyhráli prozatím bitvu proti Leninovi. Sám Gorki, přítel Lenina, pravil, že není možno, aby se bolševičtí komisaři proti vůli mužiků udrželi při vládě. Bolševici ztratí půdu pod nohama znenáhla.

Holitscher tvrdí, že kompromis Leninův s mužiky

musí skončiti porážkou Lenina. Lenin rozdělil volební právo tak, že na 25.000 obyvatel města ustanovil 1 poslance a na 125.000 mužiků také jednoho poslance do sovětu. Do vlády gubernie volí 2000 voličů jednoho člena této vlády ve městech a 10.000 voličů jednoho člena na vesnicích. Dle této volební praxe platí 1 dělník ve městě za 5 mužiků na vsi. Tak rozdělil Lenin mezi proletariát v továrnách a mezi mužiky na vsích právo volební.

75. Nový car.

V berlínském »Tagu« vyličuje Hussung nového cara následovně: První odstavec ústavy sovětové republiky stanoví, že Rusko jest republikou rad vojáků, dělníků a rolníků. Veškerá ústřední moc spočívá v rukou těchto rad. S úmyslem je vynechána inteligence. Vše v této republice je velikou lží. Lenin i Trocký jsou jen polo-vzdělanci. Nemohou však bez inteligence ku předu a potajmu ji volají zpět. Samotné rady vojáků, dělníků a sedláků vůbec neexistují. Všechna moc spočívá v rukou několika jedinců, hrůzovládců. Tito hrůzovládcové tvoří byrokracii s neobmezenou mocí, která všechna zodpovědná místa rozdává jen svým důvěrníkům.

Rady vojáků, dělníků a sedláků se svolávají, aby vyslechly nějakou parádní řeč Leninovu. Zdá se, že ruský národ vůbec nedovede žíti bez hrůzovládců. Vždy musí tu někdo býti, kdo nad ruským lidem šlehá nahajkou. Kdežto dříve byl ruský lid poddaným šlechty, která znala též jemnější mravy, jest nyní poddaným bolševiků, krvežíznivců!

Ruští carové dbali, aby v obrovské říši panoval pořádek. Ivan Veliký pravil, že lid má seznati pravdu, že nad ním vládne Bůh a jeho zástupce car. Ruskému lidu může vládnouti jen car samodržec. To se též v Rusku osvědčilo. Rusko žilo a rostlo pod carem samodržavcem. Rusku nelze vládnouti po způsobu vlády parlamentní jak to je na západě Evropy, k tomu není ruský lid zralý. Z carismu učinilo Rusko náhlý skok do komunistické republiky. Tento skok neodvážil se dosud žádný národ na světě. Odstraněním cara však Rusko neučinilo ani krok ku předu. Bolševici jen se brodí v krvi zavražděných obětí své krutovlády. Co dnes tropí Lenin, Trocký, Zinověv-Apfelbaum, Radek-Sobelsohn, není nic jiného, než že každý z nich chce ruského cara zastíniti a přetrumfnouti. Vláda cara-samodržavce je bolševikům vzorem jen potud, pokud bolševici dovedou stupňovati svoji neobmezenou moc nad životem klidných občanů, které vodí bez milosrdenství na šibenici.

Lenin hlásá, že on dosadí v celé Evropě vládu dělnictva. Všichni vládcové dynastie, parlamenty, musí zmizeti. Lenin vládne nad ruským lidem úplně neobmezeně, jako nevládnul ani Ivan Hrozný. Dělnictvo v továrnách pracuje pod dozorem Číňanů, kteří mají na dělníky stále namířené ručnice. Nad občanstvem konají soud črezvyčajky, které zastiňují všechny gilotiny, inkvisice a mučednice středověku. Ani Nero neusmrtil tolik křesťanů, co již dal zavraždit Rusů Lenin a Trocký. V továrnách je zavedena opět práce od kusu a každá stávka se trestá zastřelením. Přejde-li do Moskvy nějaký Žid z Berlína, tu Lenin a Trocký jdou na nádraží. Tam čeká vojenská hudba a rudé vojsko v parádě. Lenin a Trocký uvítají hosta, drží pak vojenskou parádu zcela dle způsobu cara a císaře Viléma. Mimo toho pořádají Lenin a Trocký vojenské parády v Kre-

mlu. K tomu účelu je vystavěna tribuna, tam stojí nynější vládcové Ruska. Kolem nich defiluje pěchota, kozáci, oddíly strojních pušek, oddíly kulometů, tanky, dělostřelectvo. Vojsko, defilující kolem tribuny, zvedá čapky a zbraně a volá plným hrdlem Trockému na počest: Hurá! Trocký a Lenin a celá společnost na tribuně salutují.

Zajímavost jest, že Lenin a Trocký mají ve svých službách celý policejní aparát, jak byl za vlády carské. Jen rozdíl je v tom, že židovští komisaři pomocí tohoto aparátu dají pochyty každého, o kom mají podezření, že jest proti nim a koho policie bolševická zatkne, ten zmizí u čezvyčajky a nikdo ho více nespatri. Jest jisto, že tato krutovláda krvežíznivých židovských komisařů nemůže trvati dlouho a musí se zhroutiti.

Tolik napsal Hossong. Čerpal ze spisů Žida Holitschera, který chce světu namluviti, že Rusko pod žezlem židovských komisařů je ideálním vzorem státního útvaru socialistického, po jakém lidstvo tak marně dosud toužilo.

Také Švéd Are Waerland vydal spis o vládciích v Moskvě a vyličuje Lenina a Trockého.

76. Zotročení dělnictva v Rusku.

Židovský car Bronstein se chlubil, že kapitalism zničí nejen v Rusku, ale i v ostatním celém státě. Hubení kapitalismu prováděli židovští katani loupežením a pálením soukromého majetku. Po tříletém vladaření přivedl židovský car Bronstein ruskou říši do úplné zkázy. Rusko mohlo se jako agrární stát nejdříve zotaviti z ran, které mu zasadila světová válka. Židovští

katani neměli na tom dosti a ničili Rusko způsobem, jakého svět dosud neviděl. Na nejúrodnějších pozeincích, které na zeměkouli jsou, a které má jen Rusko, trpí obyvatelstvo, prořídlé strašlivou morovou ránou, hladem a bídně umírá po milionech. Hospodářský zánik Ruska tíží však nejen Rusko, ale i ostatní celou západní Evropu. Židovský car Bronstein a jeho pomahači vidí, že se ocitli na pokraji propasti, do které se sřítí a v ní zhynou. Nyní obracejí a zavádějí opět staré kapitalistické řády soukromého vlastnictví a podnikání. Židovský car Bronstein vydal úkazy, kterými nařizuje milostivě, že dovoleno je ve 42 guberniích obchodovati volně, kupovati a prodávati žito, dobytek, píci a jiné zemědělské výrobky. V 16 guberniích jest povolen volný obchod s brambory. V 17 guberniích se smí volně prodávati seno a jiné pícniny. Mužici mají nyní právo daně platiti dle starého způsobu desátku, neplatí v rublech, nýbrž mají odváděti desátý díl všeho, co sklídí. Vláda sovětů spočívala na dělnictvu průmyslovém, nedbala mužíků. Během 3 let byla však donucena odporem mužíků, že povolila všem požadavkům mužickým. Poněvadž továrny v celém Rusku jsou zničeny a zavřeny, pozbylo tovární dělnictvo v celém Rusku veškerého svého sociálního a politického vlivu. Bronstein a jeho pomocníci prohlásili, že nikdo není povinen kupovati a prodávati za peníze. Tyto byly sovětskou vládou prohlášeny za zbytečné. Ukázalo se však, že tyto šílené rozkazy židovského cara nebyly nikde uskutečněny. Naopak, žádný stát na celém světě netiskne tolik papírových peněz, jako sovětská židovská republika. Státní tiskárna v Moskvě stačí měsíčně vytisknout jen 150 miliard rublů a Žid Bronstein jich potřebuje 300 miliard. Mimo toho musí Žid Bronstein platiti za hranice jen mincemi ze stříbra a zlata. Nyní se o překot razí rubele ze stříbra.

Veškeré nákupy židovské vlády Ruska platí se zlatem, které je uloženo ve Štokholmu. Zde se již přemincovalo 70.000 kilogramů ruského zlata, kterýmžto obrovským množstvím byly dosud zaplacený objednávky z Anglie a z Německa.

Tak vyhlíží ve skutečnosti socialistická vláda židovského cara Bronsteina. Čím více se zavřelo a zničilo továren v Rusku a ožebračeno dělníků, tím více rostla armáda státních, většinou židovských činovníků, jichž počet je v sovětském Rusku daleko větší, jak za vlády carů. V továrnách, pokud se v nich pracuje, panuje krutý pracovní řád, nad kterým bdí ozbrojení Číňané jako dozorcí. Bronstein dal domácí ruské továrníky povraždit a nyní láká továrníky z Německa a nabízí jim koncese, prodává hrabivým Američanům ruské lesy a doly. Tím chce Rusko zvelebiti. Tolik milionů lidí ruských továrníků, obchodníků a inteligentů, techniků, dali židovští krutovládci povraždit a nyní volají do Ruska podnikatele z Německa a z Ameriky, aby vykořisťovali Rusko.

Švýcarský socialista Greulich, který si zajel do Ruska, prohlásil, že dekrety komisarů a uspořádání výroby Rusko úplně přivedly do zkázy. Dělnictvo v Rusku je úplně zotročeno, jak nebyli zotročeni ani nevolníci za dob feudálních v Rusku. Dělnictvo v sovětovém židovském Rusku pozbylo všech práv, nesmí se shromažďovati, nesmí vydávati noviny dělnické, nesmí míti žádné dělnické organisace, nesmí stávkovati, jinak dělníky postřílí čínská ozbrojená tovární stráž.

Tak vyhlíží soboda dělníků pod vládou židovského cara Bronsteina. — Veškeré opoziční projevy dělníků se hned v zárodku udusí a každý opozičník se prostě zastřelí. V továrnách a v dolech je nad dělníky neobmezeným pánem bolševický komisař, který rozhoduje o ži-

votě dělníků. Bolševické vojsko, které hlídá továrny a doly, sestává z Lotyšů, Číňanů a Němců. Celá sovětská republika spočívá na bodácích těchto cizích praetoriánů. Trůn Žida Bronsteina sestává z bajonetů těchto kohort.

77. Židovský car vybírá desátek.

V dubnu vydali Bronstein a Lenin vládní rozkaz, kterým se nařizuje mužíkům, aby odváděli státu desátý díl toho, co se jim urodí. Ostatní patří mužíkům k volnému použití. Nepřijdou tedy na vesnici rudogardisti vydírat a plnit.

Tím ale je státní komunismus odstraněn. Současně vláda sovětů prohlásila, že se obyvatelstvo měst musí starati o výživu samo, vyjma Petrohradu a Moskvy. Následkem toho byla vláda nucena prohlásiti prodej potravin za volný. Tím je pohřben celý státní komunistický systém, který před celým světem musel doznati, že přivedl stomilionový národ ruský na pokraj hrobu. — Nyní se vedou v celém komunistickém táboře v Rusku i mimo Rusko prudké slovní boje o to, zda toto shroucení komunismu jest jen dočasné, nebo trvalé. Lenin i Bronstein stále tvrdili, že bude celá Evropa i ostatní svět zachvácen všeobecnou revolucí. Pak by byl nadešel okamžik, kdy car Bronstein by se byl stal židovským králem celé zeměkoule. Tento program židovského světopanství byl pravděpodobně vypracován na sjezdu Židů v Basileji r. 1897. Ruská vláda zmocnila se protokolu celého jednání Židů v Basileji a dala ho roku 1906 vypracovati a předala ho některým vládám k přezkoumání. Jeden opis programu toho zaslala ruská vláda 10. září 1906 do britského musea do Londýna, kde

dosud se nalézá. Německý jeho překlad přinesla v březnu 1921 luteránská »Kirchenzeitung«. Ředitel britského musea Kenyon potvrdil, že židovský ten program z roku 1906 v britském museu jest. V programu tom je dopodrobna již r. 1906 vypracován plán světové války a z ní vyplývající panství Židů nad celým světem, tak jak se to dnes před námi odehrává.

Lenin a Bronstein byli nuceni ustati s rekvisicemi, poněvadž mužici zasili tolik, jen co by pro sebe potřebovali. Pro výživu měst v Rusku bylo by do roka třeba při nejmenším 450 milionů pudů obilí, pšenice, žita a ječmene. To by bylo asi okrouhle 70 milionů metrických centů obilí. Za rok 1920 ale vyrekvirovali rudogardisti v celém Rusku od mužíků jen 3 miliony pudů obilí, to není ani půl milionu metrických centů obilí. Nyní ovšem chápeme, proč v Petrohradě a Moskvě dávají denně pro 1 obyvatele 20 gramů chleba, to jsou dvě deka. To znamená přece jen smrt z hladu.

Roku 1910 mělo evropské Rusko v 63 guberniích zaseto: pšenicí 25,117.000 ha, žitem 29,088.000 ha, ječmenem 12,207.000 ha, ovsem 17,013.000 ha.

Bývalé Rakousko mělo téhož roku zaseto: pšenicí 4,775.000 ha, žitem 3,159.000 ha, ječmenem 2,430.000 ha, ovsem 3,296.000 ha.

Rusko živilo na 85 milionů hektarů orné půdy toho roku okrouhle 120 milionů lidí, Rakousko na 13 milionech hektarů polí 26 milionů lidí.

Rusko mělo r. 1910 zorané půdy sedmkráté více, jak staré Rakousko. Bronstein byl donucen, aby mužici své přebytky vydali, jim nabídnouti místo peněz hospodářské stroje, nářadí a jiné nutné potřeby k provozování rolnické živnosti. Mužici nechťí o sovětských rublech ani slyšeti a nic za ně neprodají. Za cara platili Rusové za 1 dolar americký 2 carské ruble, nyní platí

bolševici za 1 dolar 8000 sovětských rublů a ani ty nikdo nechce. Oběh sovětských rublů nejde do milionů a miliard, on jde do billionů. Prodej hospodářských strojů a náradí je svěřen rolnickým kooperativám, které se nyní zase musí znova zřizovati, poněvadž bolševičtí vládcí většinu členů ústředí rolnických kooperativ dali povraždit. Zákon o desátku přišel však již pozdě. Většina mužiků v celém Rusku o něm vůbec nic neví a pak mužici bolševikům Židům vůbec nevěří. Lidé šmahem prchají na Sibiř.

Roku 1921 byl v Rusku jen čtvrtý díl pozemků obdělán a proto musí ruský národ vyhynouti, nepřijde-li mu pomoc z ciziny. První zásilky potravin, které došly do Revalu z Ameriky, byly hned na hranicích Ruska bolševiky-Židy rozkradeny.

78. Zprávy o hladu z Ruska.

Všeněmecký list »Hamburger Nachrichten« přinesl od svého zpravodaje, obchodníka to, který se z Hamburku vydal do Moskvy a tyto dny se vrátil, obšírné vylíčení hladu, jak v Rusku zuří. V Revalu jsem vyslychal uprchlíky z Ruska, kteří mi líčili hrůzy hladu, jak v Rusku zuří. — Tvrdili mi, že v Nevě plove na tisíce mrtvol. Nechtěl jsem tomu věřit. Uprchlíci z Petrohradu mi však sdělili, že v Petrohradě zmírá každého dne hladem tolik tisíc lidí, že je nemožno zahrabat. Poněvadž není rakví, hází se mrtvoly prostě do Něvy. Mnozí si rakev vypůjčí za 300 rublů, mrtvého v ní odnesou a pak rakev vrátí.

Vodovod v Petrohradě je zničen. Dlažba v celém Petrohradě, sestávající z dřevěných špalíček, je dávno

vytrhaná a spálená. Tramwaye a izvozcíci nejezdí, nikdo nemá tolik, aby mohl jízdu zaplatit. V Petrohradě se platí za pánské šaty 2 miliony rublů. Za 1 německou marku lze koupit 500 rublů sovětových. Pár bot 200.000 rublů, 1 kilo másla 70.000, 1 kilo chleba 10.000 rublů. Za 1 brilliant 4karat. se platí 25 milionů rublů. Chtěla-li by se rodina jen skrovně uživiti, potřebovala by na 1 den 150.000 rublů. Když jezdila v Moskvě tramway, platilo se za 1 lístek 500 rublů.

Jediná dráha, na které se jezdí v celém Rusku, jest trať z Moskvy do Petrohradu. Dělníci mají plné zaopatření a 5.000 rublů za měsíc. Státní úředníci mají plné zaopatření a šat a měsíčně 20.000 rublů. Zaopatření to pozůstává však pouze v přidělu 1½ kila chleba na týden. Všichni obyvatelé v Petrohradě jsou vyhladovělí. Na Něvském prospektu zřídka kdy možno potkati chodce. Není mýdla ani léků. Lidé trpí kožními nemocemi. Není prádla. Jedna košile stojí 200.000 rublů. Nikdo nesmí míti více jak jeden oblek, jeden pár stěevíců a jedno spodní prádlo. Nábytek patří sovětům. Vlastně tedy Židům. Nikdo nesmí do bytu bez svolení sovětu. Přesídlit může, ale nábytek nesmí si vzíti s sebou. Sňatky se podepisují u komisara. Manželé, jak přišli, tak opět od sebe utečou.

Komisaři židovští dbají přísně toho, aby žádný cizí nespátril bídu Ruska. Přijde-li cizinec do Ruska, vezme ho komisař do své moci a postará se o to, že smí vidět jen to, co komisař dovolí. Tu a tam pronikne přes hranice dopis, který vyličuje hrůzy hladem v Rusku. Jistý pán měl v Petrohradě příbuzné, které chtěl navštívit. Byl varován, že když své příbuzné navštíví, že tito budou po jeho odchodu jistě zastřeleni. Veškeré baltické republiky, Finsko, Polsko a Rumunsko pevně a neprodyšně zavřely své hranice. Nikdo z Ruska neunikne. —

Židovští komisaři se chechtají. Jim se daří dobře, mají všeho dost. Veškeré zásilky potravin z ciziny hladovícím do Ruska zaslané zůstanou v jejich rukou a hladoví zhynou hladem.

Reval a Riga jsou přeplněny Židy. Tito obchodují zlatem, platinou a šperky, které mají monogramy dřívějších majitelů, jimž byly ukradeny židovskými komisaři. Na Volze vzali bolševici mužikům všechno obilí a dobytek, takže nemají ničeho. Celé vesnice vymítají hlady a umíráček nepřetržitě dnem i nocí zvoní. Židovští komisaři mají kolem sebe vojsko Číňanů a Lotyšů, které tvoří jich tělesnou stráž. Jest již nejvýš na čase, aby ruský národ byl vysvobozen z hrůzovlády bolševiků. Tak zní zpráva z Ruska, uveřejněná v »Hamburger Nachrichten« v čísle 24. září 1921.

Denní tisk přinesl zprávu o výkřiku ruských žen k národům Evropy, aby zachránily přes 1 milion dětí, které zmírají hlady. V hladovém území ženy odhazují při prchání prostě dítky od sebe, které pak na cestách zůstanou ležeti. Tak vraždí Židé ruský národ před zrakem celé Evropy.

Psáno 9. října 1921.

79. Mezinárodní pomoc Rusku.

Zpravodaj »Pester Lloyd«, který se nedávno vrátil z Ruska do Pešti, vyličuje v listu tom poměry v Rusku následovně: Vyjednávání mezi Amerikou a Ruskem objasňují věrolomnost a podlost bolševických hrůzovládců. Hoover žádal záruky, aby Amerikou věnované potraviny neuvázly v drápech bolševiků a rudogardistů. V hladovém území jest úplná anarchie. Bolševici hro-

madí ve svých skladištích potraviny a do hladových krajin neposílají nic. Proti bolševikům hromadí se do Moskvy žaloby z hladových krajin a oba hrůzovládci Demidov i Kameněv kradou potraviny ve velkém zcela veřejně.

Fridjov Nansen žádal pro rozdělení potravin od Čičerina záruky, ale tento se jen vykrucoval. Nansen poslal svého důvěrníka do Moskvy přímo k Leninovi, aby od něho obdržel záruky. Ale Lenin docela drze žádal, že bolševici stojí na tom, aby jen oni měli výhradně právo rozdělení darované potraviny z ciziny.

Jak správně soudil básník Merežkovski, který tvrdil, že vrahovi nutno odejmouti dříve dýku, aby mohla býti zachráněna jeho oběť. Lenin se vymlouvá, že hrůzovládu v Rusku vede výbor III. internacionály. A přec je známo, že předsedou tohoto výboru je Zinověv-Apfelbaum, tedy nejvěrnější spojenec Lenina.

Týž se vykrucuje, že zprávy o hladu v Rusku nejsou pravdivy. Ale svědkové očití potvrzují, že skutečná bída je daleko hroznější, než zprávy o ní do ciziny pronikají. Vinu toho mají jen bolševici. Rodiče opouštějí vlastní dítky, aby se nemuseli dívat na jich umírání. — V Astrachanu zavraždili hladem zešílení lékaře. Bolševici nikoho nepustí z hladového pásma ven. Rudé armády byly přestěhovány do gubernií, kde mohou ještě loupežit.

Delegát z Ameriky Thompson vyličil hlad v Rusku v listu »Evening Standardu«, že v krajině, kde dlel, zmíralo denně hladem 2.000 lidí. Hladoví bydlí ve skrýších podzemních. Vyhladovělé ženy vlekly se k němu po kolenou, jelikož se nemohly vysílením postavit na nohy. Tělo těchto ubožáků bylo zduřené. Když jim sáhl rukou na tělo, zůstaly na něm stopy prstů vytlačeny. Viděl jednoho dne pět dítek v jámě mrtvých z hladu.

Bolševici se vymlouvají, že hlad jest dílo carismu. Naproti tomu usvědčuje bolševiky ze lži republika Georgie, kde byl blahobyt a všeho dosti, dokud tam nepřišli bolševici. Jakmile tito republiku násilně obsadili, vládnou tam nyní hlad a mor.

Od východu na západ, od Ufy k Dunaburku šíří se cholera, kterou jsou ohroženy gubernie volyňská, kyjevská a podolská. Hladové pásmo je veliké přes 700.000 čtv. kilometrů. Prostírá se od Kaspického moře k Dněpru a končí na severu v Permu a Vjatce. V západní Sibiři zničily úrodu kobylky. Hladové pásmo to mívalo v míru úrodu přes 1000 milionů pudů obilí, dnes má sotva 150 milionů pudů. Obilí to je zkažené a nehodí se k setbě. Hladem je v Rusku nyní ohroženo 45 milionů lidí. —

Bývalý ministr Protopovič tvrdí, že bolševici připovídají každému obyvateli přiděl 10 pudů potravin, ale v tom je také zahrnuto krmivo pro dobytek. Na r. 1921 bylo by třeba pro hladové pásmo alespoň 450 milionů pudů obilí, ale není ho tu. Všechna výroba v továrnách ustala. V Baku jsou naftové studny zasypány. Ze 67 vrtacích strojů je 40 zničeno.

Bolševici měli dosud zlatý poklad 350 mil. rublů. — Tento poklad židovští komisaři zavezli do Švédska a do Švýcar a zde ho v bankách pro sebe uložili. Kalinin vyhrožuje, že hlad v Rusku potrvá 10 let. V té době zničí ruský hlad i ostatní západní Evropu, pak-li celý svět nepomůže bolševikům. Židovští komisaři stále ještě vyhrožují světovou revolucí. Ukázalo se však, že tato vyhrůžka nikoho již neleká. Světová revoluce nebude. —

Tolik napsal »Pester Lloyd«. Kdy a odkud přijde pomoc Rusku? Židovský car Bronstein má u sebe Číňany, kteří tvoří trojí kordon kolem něho, aby se k ně-

mu nikdo neprodal. Chráněn tělesnou stráží několika tisíci Číňanů, vraždí tento židovský zlosyn hladem přes 43 milionů ruských lidí.

20. IX. 1921.

80. Podrobnosti o ruském hladu.

Starý židovský list »Frankfurter Zeitung« podává o ruském hladu tyto podrobnosti:

Není o tom pochyby, že veliká katastrofa hladu stihla nešťastné Rusko. Dosud nic podobného na Rusi se nestalo, ani hlad r. 1891 se nedá tomu dnešnímu z daleka přirovnati. Výsledky sklizně jsou tak nepatrné, že není nikde východiska, čím lid uživiti a co se má díti dále. Neúroda není všude stejná. Ale také sklizeň je ne stejná. Největší neúrodu stihly gubernie podél Volhy, tedy krajiny, které dříve zásobovaly celé Rusko obilím. Pásmo hladu je délky 2000 km a šířky 700 km. Hladem zamořená plocha je 1,400.000 čtv. km. Do této plochy by se pohodlně vešlo 10 česko-slovenských republik. — Pásmo to jde od moře Kaspického do poloviny Uralu, od Astrachaně k Permu. Gubernie Samara a Saratov jsou úplně vyhladověny. Rovněž tak je hladem stížena celá Kubáň. Jižní Rusko, celé území Donu jsou stíženy neúrodou. Něco sklizně mají gubernie Smolenská, Vitebská a Poltavská. Ale i sem musí přijíti pomoc z venčí. Trochu úrody je v západním Rusku kolem Petrohradu a gubernie k západním hranicím v sousedství Polska. Tyto gubernie však hladovějícímu pásmu nemohou pomoci. Jelikož dráhy v celém Rusku jsou zničeny, nelze nějaké větší množství obilí dovážeti. Uvážíme-li, že z Kyjeva do Saratova je 1.200 km, chápeme, že ani

z jižního Ruska nepřijde hladovějícím žádná pomoc. — Zde na jihu vláda sovětů byla bez moci.

Litvinov-Funkelstein se přiznal dopisovateli »Daily Telegraphu«, že 15 milionů lidí jest ztraceno, zahynou hladem, není jim pomoc. Náčelník pomocné misse anglické udává počet hladem ohrožených na 35 milionů osob. Anglická misse psala do Anglie, že hrůzy hladu v Rusku nejsou zveličovány, nýbrž naopak, skutečnost jest daleko hroznější. Bolševici mají strach, že do Ruska přijdou z ciziny protibolševici a proto ruský hlad zapírají. Jest tedy neštěstí, které stihlo Rusko, daleko větší, než jak zprávy dosud byly a proto bolševici to chtějí zatajit. Lenin seznal, že musí přijíti pomoc z ciziny. Za to Trotzki-Bronstein tuto pomoc odmítá. Vůle Lenina platí, ale Chaim Bronstein pomocné akce ničí. Gorki volá o pomoc, hned na to Čičerin křičí, že v Rusku není zle. V hladovém pásmu jsou gubernie Astrachan, Jekatěrino-dar, Rostov, Carizyn, Uralsk, Orenburk, Saratov, Samara, Simbirsk, Jekatěrinoslav, Poltava, Charkov, Kyjev, Černigov, Varoněř, Penza, Tula, Nižní Novgorod, Vjatka, Perm, Orel. Je tu skoro celé Rusko vyjma několik těch západních gubernií. Sověty odhadují letošní sklizeň na 25 milionů q obilí. V normální době sklizeno 160 milionů q obilí v pásmu hladu. Zásob starých není a již loňského roku měly gubernie na Volze neúrodu. Rudá armáda prchla do gubernií na západ. Největší hlad je v gubernii Samara. Zde není nikde zrnka. Lid odtud prchá a neví kam. Chce se dostat do Sibiře a Turkestanu. Většina uprchlíků zmírá na cestě hladem. Kdo se sveze nákladním vlakem do Baku, může spíše se dostat z hladového pásma. Hladoví nesmí na západ, tam je rozestoupeno vojsko. Lunačarski byl v Samaře a popisuje bídu dítek, která převyšuje všecku lidskou obrazotvornost. Lidé chytají kobylky, žvýkají kůru a listí.

Cholera nemocných je stále na 50 až 60.000. Tak daleko přivedli to zlosynové, kteří uchvátili moc nad Ruskem. Celý ruský národ a celá Evropa k tomu strašlivému zločinu mlčí a nechá židovské zlosyny vládnouti v Kremlu dále. A přece jest jasno, že jest povinností všech vlád Evropy tyto židovské zlosyny odstranit. — Pokud bude Žid-car v Kremlu, dotud bude zmírat hromadně ruský lid.

3. IX. 1921.

81. Výkřik Dimitrije Merežkovského.

Veliký básník ruský Merežkovski prchl z Ruska a dlí nyní ve Wiesbadenu v Německu. Odtud zaslal otevřený list Gerhardu Hauptmannovi, německému básníku, v němž vyličuje osobu Maxima Gorkeho a ruské bolševiky. List ten uveřejněn byl v »Münchener Neueste Nachrichten«. Zní takto: Rusko jest nyní odloučeno od veškerého ostatního světa hlubokou propastí a ostatní svět je odloučen od Ruska.

Co dnes se v Rusku odehrává, to je tak strašlivé, že to žádná lidská bytost, která v Rusku nebyla, ani chápati nedovede. Víím proto, proč vy, básníku Hauptmanne, neprohlédnete to, že Gorki není přítelem ruského národa, nýbrž opak toho, že je nepřítelem ruského národa, nepřítelem zakrytým, úskočným, podlým, ale nepřítelem nejhorším. Zapomněl jste na chvalo zpěv Gorkeho, kterým oslavoval největšího reka na zeměkouli Lenina? Gorki se tomuto chvalo zpěvu přiznává, že z počátku byl proti bolševikům, ale nyní, kdy seznal, že ruský národ se má pod vládou bolševiků líp, schvaluje posvátné šílenství odvážných komisařů. Tak schva-

luje Gorki vyhubení celého národa ruského. — Kdo by chtěl jaksi ospravedlňovati neb vysvětlovati počínání komisařů, mohl by tak činiti z hlediska náboženského. Ale nejdříve nutno se dívati, co se ve skutečnosti v Rusku děje. To zmírání tolika milionů je zrovna tak strašlivé, jako veškeré ostatní sociální zjevy bolševického Ruska. Ruský lid nemůže se již větších hrůz lekat, než které stále prožívá. Kalich utrpení ruského národa přetéká. —

Zdá se, jakoby ruský národ to nejhorší byl již pře-trpěl. Lenin hodil ruskému národu oprátku na krk a ostatní národové Evropy tuto oprátku přitáhli. Ne snad jeden národ, nýbrž všichni národové celého světa mají spoluvinu na vraždění ruského národa. Dokud nebudou dříve odstraněni židovští komisaři z Kremlu, dotud není pomoci milionům hladem ohroženým.

Kdo visí na oprátce, tomu jest třeba, nejprve tuto oprátku sejmouti. Pomoc Rusku se posílá, jako Kristu na kříži podali houbu s octem. Gorki přijede a prolévati bude nestoudné slzy krokodilovy. Jeho řeči se octnou pak ve filmech. To vše se bude odehrávati, aby zastřena byla pravda. Jest však pozdě, pravda vítězí. Pravdou jest, že vyhyne celý ruský národ. Bude vykonán zločin, jakého nevidělo lidské plémě co žije na zeměkouli. Hrstka vrahů vraždí celý národ a ostatní národové těmto vrahům pomáhají. Není možno zachrániti oběť, dokud dříve nevyrveme dýku z rukou vraha. — Hlad jest tou dýkou v rukou bolševiků komisařů. Oni vládnou a vraždí tímto hladem. Oni rozdávají potraviny jen svým přívržencům a ostatní vodí stále na pokraji smrti z hladu asi tak, jako se vodí býk za kroužek, který mu byl rypákem prostrčen. To je celé to tajemství vládní moci bolševiků.

Proto nikdy se nevzdají toho prostředku hladu, aby ovládli Rusko. Kdo by doufal, že se bolševici polepší, napraví a myslí, že prodělají tak zvanou sociální přeměnu či evoluci, ten je šílenec, jako je zachváčena šílenstvím celá Evropa. Nevidíte, Gerharde Hauptmanne, za fraškovitým nářkem Gorkeho ďábelský výsměch Lenina? Tento necita nepohnul ani brvou nad utracenými miliony zhynulých Rusů a také ani brvou nepohne. Citu lidského jest úplně prázden.

Pak-li přijdou do Ruska dary, zmocní se jich Lenin, rozdává je svým lidem a nad ostatními bude dále vládnouti pomocí teroru hladem. Garantie či záruky Lenin nabízí, jak kdo chce, ale nesplní ani jednu.

1. IX. 1921.

82. Nutnost pomoci Rusku.

V anglickém parlamentě hlásil Lloyd George, že v Rusku jest ohroženo hladem 35 milionů lidí. Přes třetinu těchto lidí nelze již zachrániti, propadli smrti. Tak daleko přivedl židovský car ruský lid.

Příznakem sociálních poměrů v Rusku je, že vláda Žida Bronsteina tiskne papírové peníze jenom na veliké obnosy. — Nyní tiskne židovský car bankovky jen na 25.000, 50.000 a 100.000 rublů. Bankovky na 10.000 rublů už platí za drobný peníz. Kdo chce koupiti 2 kila bramborů, musí zaplatit 14.000 rublů. Kdo by si chtěl koupiti zimník, potřeboval by naň 1 milion rublů. Mnoho-li papírových peněz v Rusku nyní koluje, to ani sovětská vláda nevede v evidenci.

Dr. Jenny rozepsal se v berlínském »Tagu« o nutnosti pomoci Rusku. Miliony lidí v Rusku jsou ve smr-

telném zápasu. Lidská povinnost tu káže, abychom šli na pomoc. Výkřiky zoufalství pronikají z Ruska do celého světa. Nicméně musíme býti při poskytování jakékoli pomoci Rusku velmi opatrní. Danteovo Peklo ani z daleka nevystihuje hrůzy dnešního Ruska. Jedná se se o to, pomoci těm nevinně trpícím, a nikoli těm kataňům, kteří tyto hrůzy přivodili. Jest třeba při záchraně té chrániti ovce a beránky a vyhnouti se šakalům a vlkům. Rusko celé jest nyní v moci těchto krvelačných vlků, kteří zločinnou rukou svou všechny dřívější společenské sociální řády zničili. Po celé tři roky, co tito židovští vrahové vládnou, odníмали lidu ruskému každou skývu chleba, každý cár na očacení, každý kousek dřeva na topení a sami žijí v přepychu. Totéž by dnes se odehrávalo dále, kdo by těmto zlosynům dal do moci dary pro výživu ruského lidu. I kdyby se dnes celé lodní náklady vyložily na pomoc hladovícím, jakmile by se na ně sověty vrhly, vše by zmizelo a hladovíci by neobdrželi nic. Zásoby by se octly v rukou komisařů, katů a rudogardistů. Lid by hladověl a hynul dále. Američané prohlásili, že nemíní krmiti vrahy, kteří Rusko zničili. Američané žádají, že svoje dary budou rozdělovati sami a žádají volnost pohybu v Rusku. Německo si musí uvědomiti, že by každým darem upevnilo moc sovětů. To mohou žádati jen přívrženci bolševiků, aby pomoc Rusku svěřena byla nynější vládě bolševické. Američané rozpoznali, že udeřila hodina, kdy mohou židovským vrahům klásti podmínky. Židovští komisaři, kteří vyhrožovali celému světu, že odpraví všechny kapitalisty, žebrají o pomoc tytéž kapitalisty, kterým hrozili zavražděním. To jsou tito žebráci a dobrodruzi, kteří uchvátivše moc a vládu hned se dali do vraždění a loupežení všech občanů, kteří něco na sobě měli. Bolševici, kteří dnes o pomoc volají, právě tuto zkázu sami

přivodili. Bolševici rabovali tři léta mužíkům všechno obilí, takže ani na seti neměli, vybili jim dobytek, rozbili jim chaty a náčiní, takže nyní celé Rusko ladem leží. Dnes rudogardisté nemohou na vesnici již nic zrekvírovati. Následkem toho vykrádání vesnic přestaly i továrny pracovati, nemají z čeho.

Rusko mělo hladových katastrof od roku 1891 celkem 5, ale vždy carská vláda hlad ten zdolala. Do hladových gubernií vozily se potraviny a lid byl zachráněn. Mužáci měli vždy zásoby a ty v době hladu vždy stačily. Také mlýny v Rusku měly vždy značné zásoby. Dnes jsou dráhy v Rusku zničeny, nemůže se nic nikam dovážeti a mlýny jsou rozbity. Bolševici hnali Rusko jako šílení do této zkázy. Kdo chce pomoci Rusku, nechť jedná s rozvahou a židovským vrahům neposkytne žádné pomoci, jelikož jí nezasluhují. Lupiči, kteří dnes ovládají Rusko, nesmí nic do rukou obdržeti. Tak soudí dr. Jenny.

25. VIII. 1921.

83. Petrohrad za vlády bolševiků.

Již třetí rok zápasí ruský národ o svoji existenci na tak zvané vnitřní frontě. Na počátku světové války stály tu ruské armády proti Rakousku a Německu. Rakousko pohřbilo ve východní Haliči svoji první výzvu. Nejvražednější byla bitva u Rava Rusky. Zatím dílo zkázy v Rusku začalo. Muniční továrny nechaly ruské armády bez střeliva a pak to šlo.

Křesťanské Rusko stalo se kořistí Židů. Po čem Židé toužili staletí, stalo se. Ani Tataři, ani Činchistan, ani Tamerlan nedosáhl nad Ruskem takového panství,

jaké má nyní židovský car Chaim Bronstein-Trotzki v Moskvě.

V prvním rozkladu Ruska zachoval ruský východ větší věrnost. Z Kazaně odvezeno bylo do Omska zavčas za 523,458.484 rublů zlata a jiných zlatých mincí, za 90 milionů rublů zlata v prutech, za 15 milionů rublů stříbra a 100 milionů rublů dobrých ruských cenných papírů. Tento zlatý poklad byl zachráněn a nedostal se do rukou Židů. Kde vládne Žid Bronstein a jeho pomocné rudé gardy, tam se šíří zhouba, smrf, jako kdysi se šířila cholera a mor.

V Berlíně vychází ruský list »Prisyp«. List ten líčí poměry v Petrohradě takto: Do Petrohradu nelze se dnes tak snadno dostat. Lidový komisař Petr brány města zavřel, to jest nikdo nesmí bez svolení vlády do Petrohradu vkročiti. Dráha Nikolajevská vozí pouze rudé gardisty.

Civilní osoby se v bolševickém Rusku na dráhu nesmí odvážiti. Jen zvláštní výjimky jsou tu přípustny. Jízda z Moskvy do Petrohradu stojí 900 rublů. Dráha Moskva—Vindava má jen sporé vlaky. Jízdní řád pro Rusko není. Lístek na dráhu se vykoupí mnohonásobnými bakšiši. Kde lístek na dráhu obdrží, čeká někdy kolik dní, než se do vlaku dostane. Zavazadla nesmí cestující vzíti, jen kufřík délky 1 metru a šířky 70 cm a stejné výšky. V Šušavě u Petrohradu přijdou Číňané a prohlédnou celý vlak a to nevyjímaje ani zavazadel rudých gardistů. Co se Číňanům těm zlíbí, to si ponechají pro sebe, to je jejich kořistí. Na carsko-sělském nádraží jsou ještě nosiči, posluhové s červenými čepicemi. Za cestu do města, na Sergivskaju žádají 40 rublů. V celém Petrohradě je 140 izvozců. Za krátkou jízdu žádají sta rublů. Mají zvláštní násobilku. 100 rublů je u nich tolik, jako 10 starých kopejek, jako kdyby někdo u nás měl

100 K za 20 haléřů. Na Něvském je smutno a prázdno. Není viděti živé duše. Námořní vojsko petrohradské, které je tu místo policie, sestává z žen. Obchody jsou zničeny. Jsou tu v činnosti sovětové magaziny, od 7—11 dopoledne, od 3—5 odpoledne. Vše se prodává na lístky. Lze tu koupiti slanečky, zeleniny, řípu. Chléb není, také bramborů není. Maso jest jen koňské. Potravinové lístky se platí 15 až 30 rublů za osobu měsíčně. Obrovské obchody firmy Kuznicovy jest nyní sovětový magazin na zboží porculánové.

Talíře jsou bolševického slohu. Mají rudý okraj a uvnitř je rudé kladivo a rudý srp vypálen. Kladivem Židé vybíjejí celé Rusko a srpem vraždí jeho lidi. To je asi význam těchto dvou maleb na bílých talířích. Koupiti se smí nádobí jen na úřední svolení. Obrovské obchody Gostiného Dvora jsou zavřeny a zatlučeny prkny. Zboží odtud bylo rozkradeno, nikdo neví kam.

Na místo »Nového Vremene« je nějaký moskevský věstník, v oknech věstníku jsou obrazy Trockého a Lenina. Před budovou dumy jest socha Lasalleho, kterou vláda bolševická dala zhotoviti a postaviti. Každý se této soše směje i rudí námořníci před sochou tou plivají ošklivostí. Některé listy tvrdí však, že bolševická vláda sochy carů odstranila a ponechala jen sochu Petra Velikého. Kateřině II. dali do rukou rudou vlajku.

Veškeré školy jsou zavřeny a zapečetěny. Taktéž některé kostely až na malé výminky. Bohoslužba se koná v kazaňské katedrále, v kostele Nanebevzetí a v kostele nejsvětější Trojice. Kostely jsou lidem naplněny. Svíce však nikde nehoří, nejsou a svěcený chléb se neprodává, není. Elektrická světla svítí v soukromých bytech a divadlech od 8 do 12, celkem 4 hodiny. Obececnstvo nezná již obleku z mírové doby. Úředníci so-

větu i jich rodina chodí v šedém obleku. Límce a manšety nenosí nikdo.

Ženy a dámy nemají klobouků, jsou rády, mají-li na hlavu šátek. Staré šaty pánské nabízejí se u vetešníka za 8000 rublů. Mladí rudogardisté napodobí žáky nikolajevské válečné školy, mají dlouhé pláště, vysoké boty, zlaté knoflíky, bílé řemení u šavle. Nyní byli posláni na frontu proti Denikinovi a zmizeli z Petrohradu. Vše- mu vojsku sovětovému jsou přiděleny čínské kontrolní komise, které pořádají po celém městě domácí prohlídky, které jsou postrachem veškerého obyvatelstva. — Číňané při tom plení, vraždí a odvádí do žalářů. Prohlídky se konají jen v noci, při nich má každý Číňan petrolejovou lampu.

Všechna inteligence je z Petrohradu vypuzena. — Mnozí, dokud měli co prodávati ze svého bývalého majetku, drželi se, ale konec konců znenáhla se přihlašují do služeb sovětu, aby nezhylni hladem. To platí nejvíce u bývalých důstojníků carské armády. To je příčina, proč někteří generálové a důstojníci, caru věrní, slouží Židu Trockému. Tak vyhlíží Petrohrad. Dle něho vyhlíží ostatní Rusko, kam sahá zločinná moc židovských krvežízniců. Ovšem nesmíme zapomenouti, že to práce Němců. Němectví a židovství se ukázalo ve světovém zápase jako jeden celek zájmový. Židům se jednalo o to, zničit Rusko a zotročiti ruský národ. — Němci toto dílo židovské podporovali.

84. Lenin a svoboda tisku.

Kdo se odváží jíti do schůze sociálních demokratů a chtěl by se přihlásiti ke slovu jako protivník rudých soudruhů, toho soudruzi prostě shodí dolů. Mluvit mu

nedají. To je rudá svoboda. Alfréd Streissler uveřejnil 25. srpna »Kölnische Zeitungu« článek s nadpisem: Osud tisku v říši Lenina. Čtete tu následující: Mnoho ze starého Ruska bylo zasvěceno předem zkáze, ale místo toho nepřišlo nic nového, lepšího. V Rusku je zvykem všechno zničit a pak zanechat zde poušť. Bolševici postavili jen to, co jim jde k duhu. Za 20 měsíců vlády bolševiků je všechn ruský lid proti nim a na to je právě trest smrti. Tento osud stihnul v Rusku veškerý ruský tisk. Noviny jsou hlasem lidu. Proto, aby tento hlas nemohl býti slyšen, bolševici noviny prostě zničili. Dnes není v Rusku ani jednoho listu, který by se opíral o lid a byl také od lidu čten. Z počátku bolševické vlády bylo novinám přikázáno uveřejňovati rozkazy vlády. Brzy však začala bolševická vláda listy dočasně zastavovat. Pokuty padaly jako mák, redaktoři pozavíráni do kriminálů. Vláda se bála oposice v novinách hlásané. Jeden list po druhém byl zastaven. Majitelé tiskáren a redaktoři byli zavřeni, tiskárny rozbity, materiál zničen a rozmeten. Nic naplat. Noviny vycházely dále. Měly nový název, ale prodavači vyvolávali noviny se starým názvem. »Utro Rosija« změnila název na »Sarja Rosija«, pak zase na »Raneje Utro« a tak to šlo pořadem. Redaktoři putovali k soudu. Konečně vydala vláda prostě zákaz, že nikdo nesmí noviny tisknouti a vydávati. V měsíci červnu a červenci 1918 byly veškeré listy v celém sovětovém Rusku odstraněny. Z počátku zakázala vláda novinám, že nesměly přijímati veškeré inserty. Vláda doufala, že se tak novin zbaví potichu. Ale noviny vycházely bez insertů. Nikdo si insertů beztoho nevšimal a každý dychtil po obsahu. Všichni doufali pomocí novin domoci se převratu k lepšímu. Ale bajonety bolševiků měly na lenivý a tupý lid větší účinek, než denní tisk. Ruský lid ohýbal hřbet Leninovi, jako

dříve carovi. Nyní žije tisk sovětů. Ovšem není to tisk, kde veřejnost projevuje své názory a náladu. Tisk vlády sovětů je vlastně tisk letákový. Sovětské organizace vydávají své zvláštní letáky. V čele takového letáku jsou rozkazy sovětů, pak je článek, namířený proti reakcionářům, kde se předpovídá všeobecná revoluce proletářů na celém světě, pak následují zprávy, jak bolševici všude na světě vítězí, konečně také se popisuje nějaké bolševické divadlo. Největší sovětský list »Izvestija« přináší také výtky orgánům vlády. Plný název listu jest »Izvestija sovjeta rahočich i soldatskich deputátov«. Zprávy sovětů dělnických a vojenských poslanců. Páni bolševici si mohou také v tomto listu na vládu veřejně stěžovat. Na př. soudruh bolševik si naříká, že musil v úřadě dlouho čekat než ho úředník přijmul. Jindy si soudruzi stěžují, že nemají pitnou vodu, že vodovod neteče. Opět si soudruzi stěžují, že nemají čím topit, že v bytě mrznou.

Takové stížnosti smí do listu zaslati výhradně příslušníci bolševické organizace. »Izvestija« se prodává roznašeči na ulicích, ale většina výtisků jde do úřadů a kasáren. Jedno číslo »Izvestiji« v Moskvě je za 60 kopejek, mimo Moskvu 1 rubl 20 kopejek. Menševici začali vydávati list »Eperjod«. (Ku předu.) Jeho čtenáři mysli, že přece snad začne svoboda tisku. Ostatně je vláda sovětů i se svým vládním orgánem »Izvestija« v nejisté situaci, nemá papíru. I jest snadno, že v brzkou ani vláda nebude s to vydávati vlastní list, jelikož nebude papíru. Nouze o papír v Rusku je tak veliká, že papírové ruble 20 a 40 rubly Kerenski jsou tak malé, jako v Německu papírový 50ti frank.

Také sazeči hrozili proti vládnímu útisku novin, ale nebylo to nic platno. Nyní trvá již dva roky vláda Lenina a Trockého. Dosud nikde nevidíme příznaky o blí-

žícím se skonu. Tak soudí Streissle. Zatím však dochází z Ruska zprávy, že protibolševické fronty se stahují k soustředěnému útoku proti sovětovému Rusku. Tentokrát jsou přípravy důkladné a promyšlené. Jest na čase, aby se tak stalo, jinak zahyne Rusko hladem. Veškeré veliké statky, které dodávaly nejvíce obilí, leží již na třetí rok ladem. Ruské vesnice jsou obehnány zákopy, aby mužici dobře vyzbrojeni mohli odrážeti vpád rudých gardistů, kteří puzeni hladem jdou ven na rekvisici. Tu se vždy rozpoutá bitva. Podlehne-li vesnice, pak je po ní veta. Gardisté obyvatelstvo vyvraždí a potraviny odvečou.

Vláda sovětů má před tímto nepřítelem hladem větší strach, jak před Judeničem a Kolčakem. Zprávy bolševiků o porážkách Kolčakových vojsk jsou přehnané a vylhané. Kolčak ustupuje, když ho Amerika neb Japonsko nechá na holičkách se střelivem. Kdy generál Judenič se zmocní Petrohradu, není ovšem jisto. Náčelník vlády západoruské Lianosov učinil s Anglií smlouvu. Anglie se zavazuje ruské armády proti bolševikům zásobiti zbraněmi a válečným materiálem. Anglie má působiti k tomu, aby váleční ruští zajatci v Německu mohli nerušeně jíti na ruskou severní frontu. Anglie má spolupůsobiti na osvobozování pobaltí od bolševiků. Anglie má Rusku osvobozenému dodati ihned za 1 miliardu rublů hospodářských strojů. Rusko se proti tomu zavazuje ručiti za celý státní dluh Ruska, dále se zavazuje všechny nákupy objednati v Anglii a u spojenců Anglie. Smlouvy Denikina s dohodou zůstanou v platnosti.

85. Angličan o bolševictví.

N. P. 19. prosince 1919: Diskuse v »Times« zahájená o Židech a bolševictví pokračuje zajímavě dále. Israel Cohen vyvrací výpočet bolševických předáků židovské krve, ale dosti slabě poukazem, že z námi také uvedených Černov a Bogdanov nejsou Židé. Zagorskij je ruský radikál. Kamkov a Bunakov jsou soc. revolucionáři. Dan a Martov židovští vůdci menševiků, Urickij a Volodarský byli zavražděni Židem Kanegiesserem. V tomtéž čísle rozebírá Verax, jenž dlouho se obíral studiem židovské literatury, dějin a židovského národa vůbec, vliv mojžíšského zákona na židovství. Pro něho není vůbec sporná nápadná účast Židů na bolševictví a v diskusi se pletou dvě věci: Židé jako rasa a Židé jako název, či spíše názvisko náboženství. Touto kasuistikou ztrácívají obrany židovstva ceny. Židé jsou především rasou s náboženstvím upraveným podle jejich rasového temperamentu. Temperament a náboženství působily a zase se odrážely navzájem po tisíciletí, až vytvořily rasový typ na světě. Pronásledování náboženské, hospodářské a politické málo má co dělat s touto věcí. Naopak, jistě by se neudržely přes 2000 let staré karikatury specificky židovského typu, který vznikl následkem křesťanské nesnášenlivosti. Ale to není hlavní věcí. Pro mne, praví Verax, je nemožno popřít, že Trockij a jeho soudruzi přinesli zhoubu Rusku. Znaje poněkud židovskou povahu, jeho vytrvalost, jeho sílu a jeho pomstychtivost, chápu, že Trockij a jeho přátelé z Nového Yorku mohou se rozplývati v rozkoši, rozdupávající Rusko, jež potlačovalo jejich rasu, a ničíce každou stopu systému, který držel miliony Židů v ponižujícím postavení. Mohu chápati také, že Židé celého světa, pravověrní a renegáti, blahořečí ve svých srdcích, že

byla vykonána pomsta vlastními lidmi nad carismem a celým jeho dílem. Pro nadšení židovstva není tu jen moment náboženský. Je to především pýcha rasy, důvěřivé ve svou povýšenost, věřící ve své konečné vítězství, přesvědčení, že židovské mozky jsou dokonalejší než obyčejné mozky — krátce celá nálada myslí, která odpovídá vžitému přesvědčení, že Židé jsou vyvoleným národem, aby jednoho dne byli vládci a zákonodárci lidstva. Zda-li toto přesvědčení se vkořenilo do nich náboženským učením či zda učení bylo upraveno podle přesvědčení, nemohu říci. Ani není možno stanovit, zda zákon Mojžíšův se zásadou oko za oko, zub za zub, dal židovské povaze jeho tvrdou a urputnou pomstychtivost, anebo zda Mojžíšův zákon sám je výronem této zvláštnosti rasové povahy. Ať je tomu jakkoli, Židé jako rasa jsou provanuti zákonem Mojžíšovým a přesvědčení o své superioritě nad zákonem Kristovým. Obraz Shakespearův, nakreslený o židovském temperamentu, nakreslený v Shylockovi, je životně věrný. Není též pochybno, že nejvýraznější rys Shylockovy povahy není jeho pomstychtivost a surovost, nýbrž jeho hloupost. Jde za svou pomstou bez pomýšlení, že odpor proti jeho jednání může se zhoubně obrátiti proti němu samému a úplně jej zničit, kdežto jeho stín odpuštění, stín pochopení zaručily by mu úspěch. V tom je Shylock nejtypičtějším projevem ducha židovstva — to jest jeho neschopnosti, aby odpouštěl, či jinými slovy, jeho věrnosti k duchu Mojžíšova zákona, jímž se liší od zákona Kristova. Pro Židy musí býti vědomí pomsty nad Ruskem vskutku sladké a jistě dobře cítí, že žádná cena není dost vysoká za ukojení jejich pochopitelné zášti. Nepracovali a nedělali spiknutí proti Rusku po celá pokolení? Nebyly marxistické zásady, jež jsou základem bolševiců, výronem židovského mozku? Nebyla veškerá organizace

revolucionářská v Rusku silně židovská? Není pochyby, že mnozí Židé v Rusku, kteří unikli starému režimu, či vzmáhali se úspěšně pod ním, odpírali bolševictví a trpěli pokutami. Není pochyby, že byli Židé vlivnými činiteli v kadetské straně a v menševnické skupině ruské socialistické strany. Není pochybné, že zionistické organizace v Rusku trpěly pod bolševismem, protože jsou výrazem národního židovského citění a jako takové škodí bolševictví. Ale zůstává faktem, že osnova a tkanivo bolševických organizací byly židovské a že v celém Rusku a celé střední Evropě i s Uhrami a zbytkem Rakouska bolševictví a židovství je pokládáno za jedno a totéž. V tom leží těžké nebezpečí pro massy židovského národa v Rusku. Mnozí Židé nyní postihují toto nebezpečí a snaží se jednak dokázat, že souvislost mezi židovstvím a bolševictvím je nepatrná a jednak vzbuditi politické hnutí ve spojeneckých zemích nakloněné jakési dohodě s bolševictvím, takže nebezpečí všeobecné řeže Židů po vyvrácení nebo shroucení bolševictví byly by odvráceny. Tato taktika je průhledná, krátkozraká a vskutku hloupá. Jediná zdravá politika pro Židy by byla a ještě bude, aby se jejich vynikající vůdcové rozešli upřímně a zjevně s bolševismem a jeho činy, a použili celého svého vlivu, veřejného i soukromého ve prospěch jeho zvrácení konstitučními a demokratickými silami Ruska, za podpory a dohledu spojenců. Nevidím jinou cestu, kudy by vyvázli z hrozícího nebezpečí, které visí nad hlavou židovstva ve východní Evropě. Jinak Židé poznají, není-li velmi pozdě, že excesy jejich pomstychtivosti nad Ruskem vymstí se na nich samotných ve strašné formě a že jim, kteří příliš mnoho nenáviděli, málo, velmi málo bude se odpouštěti. Jsem váš atd. Verax.

86. Němci vedou rudou bolševickou armádu.

»Nár. listy« přinesly 9. ledna 1920 tuto úvahu:

Naprostý nedostatek spolehlivých zpráv z ruského bojiště nesmírně ztěžuje objektivní posuzování situace. Chvástivé radiogramy z Moskvy není možno brát vážně, od Denikina, podivuhodným řízením osudu, nás dojde jen tu a tam nějaká zkomolenina laskavostí Petřína a Čtk. Ostatně i s nehorázných zpráv bolševiků je patrné, že ústup ruské armády se děje v pořádku, číslíce zajatců až zaráží svou skromností, z toho pak zřejmě vyplývá, že Denikin ustupuje sice před početní přesilou, zúžuje frontu, však bude-li nucen se vrátiti na staré posice, učiní tak v plné síle a pořádku.

Nebylo by obzvláštních příčin k obavám, kdyby se jednalo, jako před rokem, pouze o bolševiky a Rusy. Rusko je tak obrovská šachovnice, že teritoriální ústupy a manévrové pohyby nemají valného významu pro konečný výsledek. A konec, ten pro bolševictví je stejně předurčen. O měsíc dříve, o měsíc později, ale zahynout musí neodvratně, neboť je poražen svou neschopností organisovat státní a národní život dle svých socialistických formulek.

Avšak bylo by zbytečno zakrývatí oči na nového a neobyčejně silného činitele na straně bolševiků, na Němce. Podíváme-li se, s jakou houževnatostí a promyšleností vnikají dravé a zdravé sociálně německé elementy do rozvráceného a proto neschopného odporu státního organismu ruského, musíme přiznati, že na východě vyrůstá na našich očích nový faktor výjimečného významu.

Je známo, že po naprostém krachu všech bolševických pokusů, vzkřísiti zruinovaný průmysl novou so-

cialistickou metodou, rozhodli se bolševici vyhodit všechny své teorie přes palubu a pozvati si na pomoc dobré, osvědčené odborníky z Německa. V »Českém Slově« (č. 262) je velmi živě vylíčeno, jaký ráj pro dělníky zavedla moskevská průmyslová ústředna, sestávající výhradně z německých inženýrů. Taktéž bolševici byli nuceni předat Němcům sanování železnic, říčního loďstva a vůbec dopravnictví. A když vzniklo ostré nebezpečí se strany Kolčaka, Denikina a Judeniče, rozhodli se vložit do osvědčených německých rukou i vojenskou obranu Sovdepie.

Dnes alarmují francouzské i anglické listy o překot, s hrůzou počítající rostoucí kádry německého důstojnictva; dle některých zpráv to vypadá tak, jakoby vůbec Rusů v důstojnickém sboru bolševickém nebylo. Není to snad prozatím tak hrozné, ale může se čítati bezpečně, že v řadovém důstojnictvu je Němců nejméně 25 až 30 procent, kdežto v důstojnictvu štábním, tedy mozku armády, počet jich dosahuje 70 až 80 procent. Nedostatkem kvalifikovaného vysokoškolského důstojnictva bolševici trpěli dávno, jelikož všechno, co bylo dobrého a poctivého v důstojnictvu ruském, samozřejmě šlo k Denikinovi, kde nesli službu třeba i jako prostí vojíni.

Němci nejsou příliš vynalézaví, ale co jednou podniknou s úspěchem, rádi zopakují. Před dvěma roky, po uzavření s Ukrajinci a bolševiky brestlitevského míru, Němci vyslyšeli milostivě úpěnlivé prosby pp. Hruševského a Petljury a vyslali do Ukrajiny několik svých divisí k sjednání pořádku. Jejich příchod dělal zázraky a ukrajinští politikové oplývaly štěstím, jakého výborného přítele proti Rusku se jim podařilo získati. Bylo to v březnu 1918, když Vilém II. poslal velkolepý vzkaz p. Hruševskému, že německé vojsko přišlo do Ukrajiny jen jako přátelská pomoc a že je ochoten svou armádu

odvolati na první pokyn pánů Ukrajinců. »Medový měsíc« trval však právě měsíc, ukrajinští politikové každým dnem ztráceli svůj vliv a všechno se soustředilo v rukou německého velitelství. Ke konci jara byly ukončeny i líbánky s ukrajinskými socialisty. Za okázalé patronance Němců byl svolán do Kyjeva sjezd zemědělců a zde »zvolen«, totiž prohlášen nový hetman Ukrajiny gen. Pavlo Skoropadský. Tak hladce a krátce vyřídili v Ukrajině státní převrat páni Němci. Nově nastolený hetman a celé jeho ministerstvo nebylo nic jiného, než loutky v rukou německého velitelství, které se tak ujalo vlády velmi rázně, obezřetně a chytře. Fochova rána zasáhla německou práci v nejlepším proudu.

Dnes je situace na vlas stejná. Jakmile německý živel nabude v bolševickém vojsku převahy, jest jisto, že první práce Němců bude, zbaviti se několika set bláznů, dobrodruhů a darebáků, jichž jedinou oporou je bajonet. A druhým činem bude inscenování nějakého takového šikovného Soboru, který prohlásí za cara Vseja Rusi některého bývalého velikého knížete. Bude to jistě něco druhořadého, protože lidé opravdoví, vysoce čestní a populární jako na příklad vel. kníže Nikolaj Nikolajevič, Alexandr Michajlovič aneb bratr zavražděného Mikuláše II., Michail Alexandrovič, se nikdy k německým machinacím nepropůjčí. Na jménu Němcům také nesejde, oni vědí překrásně, že zoufalé, zničené obyvatelstvo s jásotem uvítá každého, kdo jim zaručí možnost spořádaného, klidného lidského živobytí. Tomuto všeobecnému neodolatelnému hnutí za carem podlehne zajiště i demokratické úsilí Denikinovo s jeho heslem: »Uřavodárné shromáždění«. Tím způsobem se Němci stávají pány Ruska a hotové, vyzbrojené a disciplinované milionové armády.

A tak se znovu hladce a krásně odehraje ukrajinská

komedie po druhé, jen že tentokráte v jiném měřítku a s jinými resultáty pro Evropu.

Myslíme, že některým zrádcům slovanské ideje za-
drhne v hrdle škodolibý chechtot nad ústupem Deniki-
novým a budou ve smrtelné úzkosti volati kde koho
na pomoc. To už bude pozdě.

Ještě nedávno říšská vláda německá úředně vyvra-
cela zprávy, jakoby v rudé armádě sovětové byli ještě
nějací němečtí důstojníci. Je to prý pomluva, o níž není
v Berlíně úředně nic známo.

A ejhle! V ohromném počtu zajatců sovětských ar-
mád, kteří za posledních úspěchů polských padli do za-
jetí, napočítala se plná 300 (slovy: tři sta) důstojníků
německých, mezi nimi značný počet důstojníků štáb-
ních. Kodaňský deník »Politiken« (ze dne 26. října) oti-
skuje formální protest německé vlády, která si stěžuje
ve Varšavě, že se s jejími příslušníky špatně zachází...
Vláda polská prý na to odpověděla, že snad jde o omyl,
neboť německé ministerstvo zahraničí samo prohlásilo,
že žádných Němců v bolševických službách není.

87. Řečnické umění Leninovo.

Netvor, Tatar Lenin, za živa hnijící sifilitik, byl prý
znamenitym řečníkem, tvrdí pan Popof ve »Frankfurter
Zeitung«. — Naposledy řečnil Lenin 26. listopadu 1922
v moskevské bývalé carské opeře na schůzi sovětí. —
Před tím řečnil dvakráte na sjezdu komunistické inter-
nacionály v Moskvě. Obrovské hlediště opery bylo va-
plněno posluchači. Před budovou dbali o pořádek če-
sté na koních a drželi masy lidu na uzdě. Žurnalisté byli
vedeni zadním vchodem. Všude plno rozestavených ru-

dých vojínů s nasazenými bodáky. Něco podobného ani za cara nikdy nebyvalo. Předsednictvo usadilo se na podiu podél dlouhého červeně potaženého stolu. Předsedal Kameněv-Finkelstein. Kolem stolu zasedají Radek-Sobelsohn, Steklov - Nachankes, Kalinin, Lunačarski, Krylenko a ostatní židovští továryši. — Shromáždění účastníci netrpělivě čekají, až se objeví Lenin. Ale žádaný velikánovič se neobjevuje. Mluví zatím továryš Dorofejev, a sice o moskevském vodovodu. Mluví plně dvě hodiny. Konečně oznamuje Kameněv, že soudruh Lenin bude mluvit. Celé shromáždění počtem 6.000 lidí propuklo v bouřlivé volání po Leninovi a trvalo to několik minut, než se tento za kulisami objevil. Shromáždění posluchači tleskali u vytržení, ale Lenin si jich nevšímal, podával nejdříve všem židovským vládcům pravici. Opřel se o stůl a díval se do stropu. Zdálo se, jako by se měl k pláči. Obličej jeho se zkřivil. Měl na sobě jednoduchý šat dělnický. Lidé rázu Lenina nedbají parády. Pokynul rukou a okamžitě zavládlo hrobové ticho.

Lenin je řečníkem vyškoleným. Mluví žihavě, vtipkuje, myšlenka letí za myšlenkou, výraz obličeje se často mění. Tací řečníci jsou jen v Anglii, kde toto mění zvláště v dělnictvu se pěstuje ve zvláštních řečnických kursech a turnajích. Něco podobného v Rusku nikdy nebylo. Carští činovníci, politikové ruští a vůdcové nikdy veřejně nemluvili k lidu ruskému. Za to bolševici tuto agitaci pilně pěstují a tím si vládu osvojili. Omámili ruský lid. Lenin dovede lichotit ruské duši. Toto mění ovládá dokonale. Oznamuje, že vláda sovětů opět se zmocnila Vladivostoku a že dálný východ asijský opět přivtělen jest k velikému Rusku. Shromážděný dav propukne v jásot. Lenin pevně jest přesvědčen, že komunistické Rusko pevně je zakotveno a že nic tento stát nezdohá. Mluví ku přítomným komunistům jako učitel

k žákům. Násilně vtluoká svým posluchačům komunistické zásady a šlágry, vymyšlené od něho samotného.

Lenin čítá nyní 53 let. Narozen roku 1870 v Simbirsku, kde jeho otec měl malý dvorec. Statkáři simbirští jsou vesměs původu tatarského. Hned r. 1917, po uchvácení vlády bolševiky, zasedali židovští tovaryši a jich stoupenci ve Smolném institutu, kde Lenin sám diktoval veškeré dekrety vládní. Nejvíce dala mu práce vládní proklamace o zřízení rudé armády. Tato rudá armáda jest jeho dílo. Veškeren rudý teror, všechno to vraždění ruské inteligence, kupectva, šlechty, kněží a továrníků črezvyčajkou, pocházelo od Lenina jako hlavního strůjce hromadných těch vražd. Chtěl zařídit komunistický ráj a k tomu účelu dal miliony lidí povraždit, aby mu v tom počínání nepřekáželi.

Popof chválí Lenina jeko genialního muže, ale uznává, že je geniálním jenom v ničení a boření. Popof tvrdí, že Lenin Rusko rozvrátil úplně, přeměnil a také přeměněné, přeorané Rusko teprve povstane. Popof pak sděluje, jak Lenin stále obklíčen svou osobní stráží, nedostupný odloučeně žije na své dači v Gorki u Moskvy. Zatím jest jisto, že netvor ten již více se veřejně neobjeví. Také Žid Chaim-Bronstein-Trotzki trpí prý rakovinou. Snad až tito židovští urputníci propadnou smrti, snad se ruský národ vzchopí k odporu proti hrůzovládě bolševické. Zda se toho dočkáme, to ovšem nevíme.

27. IV. 1923.

Ruský žurnalista Burcev uveřejnil jak v berlínských tak pražských listech, že Lenin-Zederblum obdržel z Berlína 70 milionů marek na revoluční agitaci, aby ruská armáda byla zdemoralisována. Dílo to se podařilo hrstce Židů. Ruský národ jest v nebezpečí, že vyhyne

hladem. Již na 6. rok Rusko nemá obilní sklizně. Nebezpečí hladu roste na celém světě.

Mezinárodní institut agrární v Římě odhaduje sklizeň na r. 1920 následovně: Sev. Amerika sklízí pšenice 210 mil. metr. centů. Starých zásob pšenice je tu 41 mil. metr. centů. Kanada sklízí 79 mil. metr. centů pšenice. Roku 1919 sklizeno bylo v obou zemích 384 mil. metr. centů pšenice. Žita sklízí Sev. Amerika a Kanada 23 mil. metr. centů.

Množství pšenice a žita k vývozu je daleko menší jak r. 1919. Na celé severní zeměkouli bylo na r. 1920 sklizeno pšenice 484 mil. metr. centů. Osevní plocha pšenice v Argentině, Australii a jižní Africe se odhaduje na 12 milionů hektarů. Zde by se mohlo počítati na sklizeň 200 mil. metr. centů pšenice.

Celková sklizeň pšenice r. 1920 na celé zeměkouli nebude větší jak 700 mil. metr. centů. Před válkou byla světová sklizeň pšenice pravidelně přes 800 milionů q. Zde právě chybí sklizňová položka Ruska, kterou žádná zem nenahradí.

Žid Landau-Aldanov vydal v Berlíně spis »Lenin a bolševism«. Žid Landau ve spise tom tvrdí, že bolševici si nahromadili miliardy uloupeného majetku z bohatství, jediný Lenin má čisté ruce. Za to kolem Lenina hemží se zloději a defraudanti. Lenin-Zederblum dovedl rozpoutati po celém Rusku zášť dělnictva proti snaživým podnikatelům a obchodníkům, zášť mužíka proti velkostatkářům. Lenin rozeštvál Lotyšy s Číňany na ruský lid, poštvál Židy na celé Rusko, poštvál vojáky na důstojníky. Když však zášť a zuření poštvaného proletářstva a mužictva se vybouřilo, nastala prázdnota. Lenin tu stojí uprostřed pustin a zbořeníšť. Sám žádného vědeckého vzdělání nemá. Je agitátor, mluvka. Trocki-Bronstein je daleko vycvičenější řečník jak Lenin. Žid

Landau líčí, jak Lenin uchvacuje své posluchače. Je to prý jako když na řečniště vystoupí ruský Savonarola. Kdežto Trocki a ostatní vůdcové bolševičtí nedovedou rozohnit své posluchače, Lenin rázem všechny posluchače si podmaní. Jeho řeči v institutu Smolnym, které tu měl na počátku revoluce, byly východiskem jeho vítězství. Leonid Kannegieszer, důstojník a civilisovaný právník, přidal se k Leninovi, když ho byl poslouchal ve Smolnym. Tento neobyčejně nadaný mladík byl později od bolševiků několikrát mučen a pak zastřelen. Lenin je polovzdělanec, prosáklý fanatismem. Zda je místno ho porovnávat se Savonarolou, těžko říci. Fanatism Leninův jde tak daleko, že myslí, že uchvátí celý svět. Lenin je šílenec, o tom není sporu. Vrhá se jako šílený na různé pokusy sociální. Sám se přiznal jednoho dne Maximu Gorkému, že se diví, že ho ruský lid dosud nevyprávěl.

Vůdcové bolševiků si namlouvají, že se jim sociální revoluce zdaří, když ne hned, tak později. Prozatím zničili ruský stát a přivedli do hrobu alespoň 40 milionů lidí v celém Rusku.

Vůdcové bolševismu mají na hlavě rudou čapku, v ruce třímají revolvery. Hromadí miliardy loupeží. — V palácích Rajemského, Pobědonosceva a jiných velmožů pořádají tito lupiči divé tance. Žid Landau tvrdí ve svém spise, že ruská revoluce jest jednou z největších katastrof, které kdy stihly lidstvo.

Nesmíme zapomenouti, že tato ruská revoluce jest vlastně dalším vedením světové války proti dohodě od Německa. Bez součinnosti Mirbacha a německých generálů by Lenin a Trocki nebyli se usadili v Kremlu. K tomu ke všemu připojila se zrada Anglie, páchaná na Rusku. Židům zaprodaný Lloyd George bolševickou evoluci přímo podporoval. Zbabělý útěk Angličanů z mur-

manské fronty, hanebná zrada na Judeničovi spáchaná, jsou toho dokladem. Bolševici zmocnili se anglických válečných zásob a mohli tak vésti válku proti Polsku a zaplavovati jižní Rus, Kavkaz, Arménii, Sibiř. Teprve když bolševici zanesli agitaci proti Anglii do Asie, k Bagdadu, od Buchary, k bezprostřední hranici Indie, tu v Londýně trochu obrátili a Žida Kameněva z Londýna vyhnali. Nyní je ale pozdě. Žid Kameněv za několik měsíců, kdy meškal v Londýně, pilně pracoval a kupoval dělnické agitátory. Nyní má Anglie přede dveřmi obrovskou stávkou uhlokopů. To je práce Žida Kameněva.

Jediná Francie opřela se bolševické hrůzovládě a organisovala válku francouzsko-polskou proti Žido-Německu. V Berlíně Žid Radek-Sobelsohn měl již všechno upraveno, až Trocki vtrhne do Varšavy, že vypoví mírovou smlouvu. Němci se tím netajili, že Berlín a Moskva společně pracují na znovuvzplanutí světové války. Francie tomu předešla. Zda trvalým účinkem, nevíme.

*

Z Ruska jdou zprávy, že v osamělé vile nedaleko Moskvy internovaný Tatar Lenin zmírá. Hnije za živa. Má sifilis či lues, po česku příjici. Lékaři o něm vydali lékařský nález, že trpí paralysou, to jest ochrnutím mozku i míchy. Paralyza však jest neklanným důkazem, že nemocný je stížen vlastně příjici. Lékaři ruští tvrdí, že celý ruský národ zahyne na syfilis. Jako se před válkou tvrdilo, že ruský lid zahyne pitím vodky, tak se nyní tvrdí, že ruský lid zahyne touto venerickou nákazou, která proniká až do nejodlehlejších vesnic ruských. Co tedy nezničí hlad, to zničí syfilis.

Tatar Lenin žije se Židovkou. Kde si uhnal svou nemoc, lékaři ovšem neoznámili. Lidská tato bestie jest tedy na trvale učiněna neškodnou. Hned jak Lenin onemocněl, nastoupil na jeho místo tovaryš Kameněv-Fin-

kelstein a vede agendy, které dříve patřily pod právo-
moc Lenina.

Lenin se namáhal, aby na sjezdech ruských komu-
nistů, které se konaly v říjnu 1922 a v lednu 1923, vy-
stupoval a mluvil, ale vystoupení jeho bylo pro přítom-
né komunisty neobyčejně trapné. Viděli před sebou
mocného kdysi diktátora nemocného a řeči zcela ne-
schopného. Ukázalo se, že Lenin postrádá úplně paměti
a že již nesvede promluvit souvislou větu. Z Berlína
povolali do Moskvy Žida Klemperera, primáře moabit-
ské nemocnice, povolali ještě několik specialistů i odji-
nud, z Vídně a z Mnichova, přivezli je zvláštními, sou-
kromými vlaky, což vyžaduje výlohy, které jdou do
miliard. Žádný ruský car neměl tolik lékařů k ošetřo-
vání, jako lidská tato bestie Tatar Lenin, kterého chtí
bolševici za každou cenu zachrániti. Námaha tato jest
však marna. — Lues, příjice vzniká z pohlavního styku
s osobou touto nemocí stíženou a šíří se takto dále a to
skrytě. Právě v tom spočívá příšerné její nebezpečí.

Lenin byl postřelen sociální revolucionářkou a kule
mu uvázla v týle. Operaci provedl německý chirurg,
kterému se však nepodařilo zabrániti výronům krevním.

Lenin vybudoval celý vládní aparát sovětský, sám
jej neobmezenou mocí řídil a měl pomocníka Sverdlova.
Tento v prosinci r. 1920 zemřel a jeho místo zaujal Sta-
lin. Týž zastává funkce, které má příkladně říšský
kancléř v Německu. Funkci presidenta sovětských re-
publik zastávají Rykov a Zurjupta. Předsednictví rady
lidových komisařů převzal Kameněv.

Komunistická levice žádá, aby nástupcem Lenina se
stal Bucharin, pravice však žádá, aby nástupcem byl dr.
Semačko. Také Kalinin se uchází o místo po Leninovi.
Také Rykov, předseda hospodářských organizací, hledí
získati si to místo po Leninovi. Jak vidno, je kandidátů

celá řada. Jak vidíme, neodvází se car Chaim-Bronstein ukazovati se v popředí, poznává, že je i od svých stoupců nenáviděn. Židovští tovaryši dali během roku 1922 natisknouti 55 kvadrilionů papírových rublů. Arabská číslice vyhlíží takto: 55.000,000.000.000. Skoro se nám zdá, že je to nemožné, aby takové spousty papírových peněz se mohly dáti do oběhu. Koncem r. 1922 měli bolševici v oběhu 186 kvadrilionů papírových rublů čili 186.000,000.000.000 papírových rublů.

Minuly doby, kdy vládcové sovětští nevybírali daně. Nyní se vybírají daně a tak se ukazuje, že celý švindl komunismu odumírá na celé čáře. Vláda sovětů je nucena chápati se týchž prostředků, kterých používají vlády všech států na celém světě, by udržely státní stroj při životě. Zda jednou přijde den, kdy ruský národ osvobozen bude od svých židovských tyranů?

Psáno 1. IV. 1923.

88. Bolševici hrozí vyvraždit celý národ ruský.

Válka židovsko-německá trvá na Rusi nepřetržitě tři roky. Vítězství bolševiků roste každým dnem. Vrchní velitel polských armád socialista Pilsudski, který si počíná jako diktátor Polska, zastavil na rozkaz dohody válku s bolševiky. To je ovšem smluvená hra. Vše se smlouvá v Londýně. Uvolněné vojsko bolševické vrhlo se na Wrangla. Přepážka krymská byla by Wrangla jinak zachránila. Ale močály byly již zamrzlé, jízdectvo Budényho mohlo Wranglovi vpadnouti do zad, jelikož nerušeně jelo přes zamrzlé močály. Dále tu působily jedovaté plyny a zrada Kubaňských kozáků. Poslední

protibolševická organizace v Rusku zmizela. Plné tři roky zuří bolševici ohněm i mečem. Slibovali ráj negramotným Rusům a učinili z Ruska peklo. Bolševici zmocnili se Kremlu dýkou a revolverem a jen těmito zbraněmi vládnou. Ani jiskry naděje nikde není, že bude jinak. Zatím hyne pod šílením židovských katanů na statisíce lidí. V Moskvě samotné bylo v měsíci září popraveno bolševickým tribunálem 1206 lidí. To jest zřejmé hromadné vraždění a vyhubení ruského národa. To se děje veřejně před celým světem a ostatní národové nehnou na záchranu Ruska ani prstem. Dokonce odehrávají v Ženevě komedii Svazu národů a nechávají veřejně vraždit židovskými katy nevinný ruský lid.

Steklor-Nachamkes vydal v »Izvestii« provolání, ve kterém vyzývá, že musí býti vyvražděni v celém Rusku všichni stoupenci strany sociálních revolucionářů, všichni důstojníci carských armád, všichni majitelé obchodů, domů, realit a statků, kteří by se opovážili sovětům odporovati. Radek-Sobelsohn v téže »Izvestii« žádá rozmnožení rudých armád a jich pochod na západ Evropy. U Podvoločisky byly odzbrojeny armády Petljurovy a Peremykinovy. »Volja Rozsiji« oznamuje, že bolševici zřizují 25 nových divisí v obvodu Moskvy a Vitebska. Každý muž do 36 let musí v těchto 2 guberniích na rozkaz bolševiků do zbraně. Hlavní diktator črezvyčajek Pehrs, který na tisíce lidí nechal povraždit, odešel na agitace do Německa. Tak oznamuje »Narodně dělo« v Revalu, orgán sociálních revolucionářů.

Mužstvo Wrangelovo vyloděno bylo v Cařihradě, Čataldži, v Galipoli a na ostrově Lemnonu. — Jsou tu uprchlíci z Krymu. Je tu přes 10.000 lidí, kteří prchli před židovskými vrahy. Zda z nich mnozí nezhytnou hlady, jest více jak pravděpodobno. Tyto hrůzy se odehrávají veřejně před celým světem. A s těmito židovskými vra-

hy, kteří hromadně popravují ruský lid, vyjednává anglický předseda ministr Lloyd George a uzavírá s nimi obchodní smlouvu, kterou odevzdal Krasinovi. Nejspíš budou bolševici vyvážet mrtvoly zavražděných. Zatím splnomocnění delegáti Polska i Sovdepie sedí v Rize a čekají, jak bude dále. Žid Joffe, předseda ruské komise tvrdí, že sovětská vláda chce s Polskem i ostatními státy trvalý mír. Předseda mise polské Domsky nechce s Ruskem dojednatí smlouvu železniční. Část polského vojska pronikla přímo na Vilno a obsadila ho. Dále Poláci nešli. Z Londýna bylo jim doporučeno, aby šli nazpět. Nyní nařídili státníci v Londýně, aby Vilno bylo obsazeno vojskem kombinovaným ze Švédska a Dánska. Dále už komedie nejde.

Jest zřejmo, že bez pomoci Německa by židovsko-německá válka v Rusku nemohla trvati. Ruský lid nemůže se pozvednouti proti židovsko-německým vrahům, poněvadž nemá zbraní. Zde by mohly válku proti bolševikům pozvednouti Rumunsko a Srbsko. Malé Srbsko může zcela dobře pozvednouti válku proti Sovdepíi. — Nechť organisuje všechny uprchlíky z Ruska, kteří jsou na Balkáně a do jara je živí. Takto by se utvořila snadno armáda, která pomocí Francie může podniknouti výpravu proti Bronsteinovi. Sovětská vláda trvá jen na základě dohody Židovstva se státníky Anglie, hlavně s Lloydem Georgem. Tento člověk chce vyhubiti celý ruský národ, aby tak Rusko se nemohlo nikdy objeviti na šachovnici evropských států. Lloyd George pustil úplně Německo z ruky a nestará se pranic o to, co se v Německu odehrává. Jen v Paříži sledují události německé a mají obavu, co bude dále. Německo zůstalo dosud z války úplně bez trestu, nezaplatilo ani marky válečných škod.

10. XII. 1920.

89. Vraždění v Taškentu.

Pan Alois Klášterský, továrník v Kolíně, upadl jako důstojník do ruského zajetí. V »Jihoč. Listech« 1. ledna 1920 líčí vraždění v Taškentu:

»Paříž Asie, královna pouště, zelený Taškent — dnes město bídy, chátvy a zločinců, hoře a smutku. Takovou zvěst přinesli uprchlíci, kteří z centrální Asie prodrali se na břeh Černého moře, uniknuvše z bolševického pekla.

Patnáct tisíc ruských lidí zahynulo při převratu v r. 1917, a při dvou vzpourách na jaře r. 1918 a 1919. Dnem i nocí se po ulicích střílelo, věšelo, lidé byli bolševiky mučeni a zařezáváni jako ovce...

Krvelačností mezi těmito lidmi bestii vynikali, jako všude, bývalí »k. u. k.« zajatci, z nichž palma v surovostech, opět jako vždy, přináležela: hyenám maďarským. —

A v tomto ovzduší, dnes rok po uzavření příměří na hlavní frontě, žije řada našich lidí, odervaná od vlasti, od rodin, bez zpráv o tom co u nás se sběhlo, jaké převraty staly se v Evropě a ve světě. Ještě v březnu m. r. šířili Němci v Taškentě a Turkestanu vůbec, zprávy o svých vítězstvích, o dobytí Paříže atd.

Jak asi je těm našim lidem, z nichž někteří jsou choří, většinou muži starší, lidem, z nichž valná část od počátku účastnila se českého zahraničního hnutí?

Kolem nich zmizelo vše to, co bylo ruským, všichni přátelé jich buď padli, či zhynuli rukou katanů, aneb spasili se útekem do hor, kde žijí životem štvané zvěře. Obklopeni chátrov, obklopeni germánskými agenty, žijí tyto nešťastné oběti zákonů války, většinou již pátým rokem, v nedobrovolném vyhnanství v Turkestanu.

Jaký zločin musí spáchat člověk, aby byl na pět

let zbaven občanských práv, aby na pět let byl vyobcován!

Kde jest tu humanita, humanita, jež by se projevila k ničím nevinným obětem války, tak aspoň, jako projevuje se k vrahům a zločincům?

Česko-slovenská republika není ve válce se sovětským Ruskem, i stále slyšíme zdůrazňovati se strany oficiálních osobností, že do vnitřních poměrů ruských nebudeme zasahovati.

Že do poměrů těchto zasahují mnozí příslušníci českoslovenští, kteří ve vojsku rudých slouží jako námezdníci (dle zpráv, které přinesly spolehlivé osoby, jež z různých krajů se vrátily, jsou na Rusi celé roty (setniny) českých bolševických žoldáků), není jistě vinou vládních kruhů republiky, avšak ponechávání zajatců v prostředí bolševickém, zajatců, mezi nimiž se agituje pro vstup do rudých vojsk, zajatců, kteří jsou terorizováni, systematicky obelháváni, mohlo by býti posuzováno různým způsobem.

Jaké tyto agitace mezi našimi zajatci mají následky, tomu nasvědčuje případ zavraždění poručíka Kauckého v Zadonsku, gubernie voroněžské, o němž psal nedávno jeden český list (28. říjen). Zde věc (nevím jak psal »28. říjen«, ale jak líčí muž, který se ze Zadonska vrátil) zavinil hlavně vojín Vlček, který dav se naverbovati k rudé gardě, na poručíka donesl — že jest protirevolucionářem. Druhý voják — Čech — výpověď potvrzuje a hned na to vstupuje do řad Mirbachových gardistů.

A obrázek jiný. V bitvě na Kavkaze setkali se dva bratři P. a N., z nichž jeden byl sovětským komisařem v Zadonsku a důstojníkem rudých — druhý důstojníkem v československé legii.

Na akci bolševicko-německou theorie o nezasahování do vnitřních záležitostí Ruska neměla nejmenšího

vlivu. Ony elementy mezi českými zajatci, které byly preparovány pro bolševické ideje, které zlákal buď vysoký plat, neb touha po lupu a zisku, jistě se pramálo ohlíželi na ideové stanovisko české politiky. Dbali ho asi tolik, kolik ho dbal Beja Kuhn při svém útoku na Slovensko.

Avšak ruský mužík, ten se bolševika — bojí. A nejvíce se bojí bolševika cizozemce! Učiteli, apoštoly a pochopy bolševismu na Rusi byli cizinci. Hlavně Maďaři a Němci. Při tom byl »der blöde Russe« jenom dobyt看em, který byl hnán na jatka.

Bylo zjevem všedním, že v bojích s bolševiky Rusové šli v předních řadách, a za nimi cizinci i Němci, Maďaři, rakušáci Slované, Lotyši atd., již bez pardonu odstřelovali ty, kdo nešli v před.

Jaké pověsti těšili se tito cizozemci u venkovského lidu, tomu nasvědčuje na př. případ z okolí Zadonska, gub. voroněžské. Zde dán byl, loňského roku v srpnu, rozkaz odzbrojiti selské obyvatelstvo, které nezdálo se sovětu dosti spolehlivým. K odzbrojení velké vsi poslána tlupa 18 rudých gardistů, většinou Čechů. V kraji tomto ruská ves má 8—10.000 duší.

K jedné takovéto obci přišli, i vyzvali poslem starostu, aby mužici vydali zbraně. Posel se vrátil s nepořízenou. Starosta odřekl zbraně vydati. »Jdi zpět« káže velitel »a řekni starostovi, že jsou tu cizozemci.« To slovo účinkovalo více, než jakékoliv hrozby. Obec zbraně vydala bez odporu. »Na osmi vozech pušek, nábojů, ručních granátů, strojních pušek měli jsme nákladu; jedinou salvou ti blbci nás mohli všechny položit,« smál se pak náčelník, vypravuje o svém úspěchu známým ve městě.

Stejně znějí zprávy z Taškentu a Buchary. V Taškentě za noci Maďaři ubíjeli nevinné lidi úpící v žaláři

na Moskevské ulici, lidi, kterým nikdo ničeho nemohl dokázati. Mučili je a zapichovali bajonety. To, k čemu se nepropůjčili ani nejhorší ruští zločinci, prováděli bez ostychu apoštolové západní kultury. Od vládce Buchary emira, žádal turkestanský sovět vydání zlata filiálky ruské státní banky. Emir odmítl. Tu mobilisoval taškentský areopág rudá vojska a vpadl do Buchary. Bucharští i turkestanští sarti vůbec byli germanofily, i protirusky naladěni. S »austrijáky« pak zvláště, pokud se s nimi blíže neseznámili, sympatisovali, i chovali se k nim přátelsky a přívětivě. Sovětský vpád do Buchary však otevřel domorodcům oči, a poučil je o podstatě evropských barbarů. Cizinecké sbory, t. j. rakouští zajatci, zvláště opět Maďaři, řádili hůře všech Asiátů, spalovali osady a města, vraždíce obyvatelstvo bez rozdílu pohlaví a věku. Hromadným vražděním dětí i znásilňováním žen byl provázen vpád moderních Hunů do země emirovy. Tento konečně, v pustinných oasách, sestavil nakvap jakési vojsko, s kterým evropským bolševikům postavil se na odpor, tyto porazil, a ze země vyhnal.

Jako druhdy španělští conquistadoři, proti Aztekům v Mexiku a Inkům v Peru, tak vedou si evropské hordy dnes v nešťastném Rusku, v Turkestaně, i všude tam na východě, kam za této války vkročila jejich noha.

Jest základní chybou na poměry východu i poměry Ruska chtítí hleděti brýlemi západního člověka. Evropský nacionalismus, právo sebeurčení národů, na této půdě bude jen zřídlem věčných sporů, nekonečného zápasu plemen, vzájemně na se nevražících, sebe nenávidějících, při tom však národnostně, v evropském toliho slova smyslu, vůbec necítících. Spíše nábožensky, ač ani tím není vystiženo to, čím charakterisovati možno ono lnutí spodních mass, kteréž planou nenávistí proti všemu, v čem hledají příčinu svých bled.

Všechny nízké pudy a vášně primitivního, nevědomého člověka, vynesl bolševismus na povrch.

Není zločinu, jehož nebyla by schopna lidská bestie. Žádné zvíře není tak krutým, jako zvířecí člověk. Hromadné popravy českých dělníků v Jekatěrinoslavi, kde maďarští popravčí, honvédi 5. szegedinského pluku, dávají se fotografovati pod šibenicemi, na nichž visí těla jich nešťastných obětí, zmrzačené čtyř a pětileté děti kozácké v stanici Carské u Maikopu, jimž lidské ohavy zutínaly ručky v zápěstí, oslepování, vyklešťování zajatých, to jsou obrázky, jimiž zastancové theorie — »nevěšování se do vnitřních záležitostí ruských« — měli by býti pohnuti k akci na vyproštění našich zajatců z bolševického pekla.

Jakým způsobem bolševici dovedou lidi mučiti, toho viděl jsem živoucí doklad.

Po dobytí Maikopu přivezl generál Heumann v kozáčí stanici Dachovskou svoji nešťastnou zmučenou ženu, již vysvobodil z rukou rudých netvorů. Dáma — prý as 36letá — vzezřením 80letá stařenka! Žádná poslední žebračka, která u nás kdekoli na stupních chrámu prosí o almužnu, není tak sešlou, jak sešlým byl tento stín bytosti lidské! Choť její, generál, odveden kozáky za tmavé noci z Maikopu do hor, odkud řídil a organisoval odboj jejich proti bolševikům. Rudí se pomstili. Mučili v Maikopu — jeho rodinu, kterou denně »navštěvovali«. Tchýni generálovu umučili k smrti. Ženu svou sice vyprostil živou z jich spárů, avšak jako stín člověka.

Humanisté naši, již dávají každému právo, aby hlásal svoje theorie, třeba anarchistům, pokud tito jich ne snaží se násilím uplatňovati, snad by přišli k poněkud jiným názorům, kdyby pro jejich theorie pokusnými králíky byli lidé jim blízcí.

A tímto pokusným králíkem jsou nejen Rusové, nýbrž i naši lidé. Lidé roztroušení po sovětském Rusku a Turkestanu.

⁹ Kolik těchto lidí zahynulo již při pokusech prodrati se územím bolševickým?

Kolik z nich zaplatilo svým životem pokus dostat se v území, kde táboří české legie?

Kolik hyne jich pod knutou bolševickou, v nevědomosti o všem, co kolem ve světě se děje?

To jsou oni zapomenutí, pozvolna umírající v cizím nepřátelském prostředí.«

Zajímavo jest, že legionáři ze Sibiře, když přijedou do Českých Budějovic z Terstu, jsou co nejrychleji poslání přímo do svých domovů. Soudruh Tusar s bratrem Klofáčem pracují společně, aby se nikdo v Č. S. R. nic nedozvěděl o bolševické vládě v Rusku od vracejících se z tohoto pekla českých vojinů.

OBSAH.

	Str.
1. Bilance světové války	1
2. Kdo jest původcem světové války?	5
3. Zadlužení velmocí	10
4. Ozdravění hospodářství světového	13
5. Potopení Lusitanie	15
6. Vilémův dopis Hindenburgovi	17
7. Skončení světové války	19
8. Vyvraždění Arménů	22
9. Imperium britannicum	25
10. Angličané a bolševici	29
11. Anglický parlament a Maďaři	34
12. Disraeli	36
13. Sir Ernst Cassel	39
14. Churchill v Palestýně	42
15. Výstavba Palestýny	44
16. Lord Curzon o světovém míru .	47
17. Wickham Steed proti Lloydů Georgemu	49
18. Hlad v Evropě	51
19. Zkáza Evropy	55
20. Evropa po válce	58
21. Veliká socialistická republika německá	61
22. Německo a bolševici	64
23. Židovská otázka v Německu	67
24. Židovská válka v Německu	70
25. Záhada židovská	73
26. Rostoucí antisemitismus v Německu	75
27. Katolíci Německa ve Frankfurtu	77
28. Miliardář Hugo Stinnes	79
29. Vůdcové bavorské republiky rad před soudem	82
30. »Čech« přinesl 5. února 1919 tuto úvahu:	89
31. Poplach v Israeli v Německu	92
32. Dva vládcové republiky Německa	94
33. Žid car Chaim Bronstein zaprodal Rusko Německu	96

	Str.
34. Ludendorff a Židé	98
35. Němci a Rusové	100
36. Bismark a Rusko	102
37. Bolševici doufají v možnost německo-ruské aliance	104
38. Souboj Francie s Německem a Polsko	107
39. Francouzský ministr války Maginot o válečné psychose Německa	109
40. Protokoly mudrce ze Sionu	111
41. Z bolševismu hrozí záhuba celé Evropy	113
42. Světová revoluce	116
43. My a Němci	119
44. Česko-německý spor v republice	122
45. Vybudování nové Evropy	125
46. Slovensko	128
47. Bratislava	133
48. Stolice Spiš a Orava	136
49. Slováci	139
50. Světovou válku vyhrálo Rusko	142
51. Jak dlouho potrvá bolševická vláda v Rusku?	145
52. Stíny Ruska	148
53. Židovská hrůzovláda v Kyjevě	151
54. Židovská hrůzovláda v Petrohradě a Rize	155
55. Sociální rozvrat v Rusku	158
56. Kolonisace Ruska	161
57. Vnitřní poměry sovětového Ruska	164
58. Bolševism	167
59. Jarní ofensiva bolševiků	171
60. Válečná rada Dohody o Rusku	174
61. Židé v Rusku vítězí	177
62. Vzrůst sovětových armád za rok 1919	180
63. Bolševické armády	183
64. Obavy Žida Hessena o bolševiky	185
65. Židovská robotárna v Rusku	188
66. Postup militarisace práce v Rusku	191
67. Dva roky vladaření židovského cara Bronsteina	194
68. Říše antikrista	197
69. Bolševici při práci	200
70. Ruský národ vymírá	202
71. Maxim Gorki	205
72. Expedice Lenina ze Švýcar do Ruska	207
73. Zkáza Ruska	212
74. Ruský mužík	214

	Str.
75. Nový car	217
76. Zotročení dělnictva v Rusku	219
77. Židovský car vybírá desátek	222
78. Zprávy o hladu z Ruska	224
79. Mezinárodní pomoc Rusku	226
80. Podrobnosti o ruském hladu .	229
81. Výkřik Dimitrije Merežkovského	231
82. Nutnost pomoci Rusku	233
83. Petrohrad za války bolševiků	235
84. Lenin a svoboda tisku	238
85. Angličan o bolševictví	242
86. Němci vedou rudou bolševickou armádu	245
87. Řečnické umění Leninovo	248
88. Bolševici hrozí vyvraždit celý národ ruský	255
89. Vraždění v Taškentu	258

Čtěte! Ústřední týdeník
Národního Hnutí: **Podporujte!**

NA STRÁŽ! Vychází v Plzni
Sedláčkova
ulice I.

Předplatné ročně Kč 30.—, 1/2 roku Kč 15.—.

Kdo chce na veřejných schůzích mluvit, tomu jest třeba, aby si osvojil potřebných znalostí otázek sociálních a světové politiky. Tyto si osvojí četbou spisů, které tu nabízím:

1. Rusland u. der Panslavismus, 2 svazky	20 Kč
2. Vláda peněz, 2 svazky	24 Kč
3. Světové zbrojení	8 Kč
4. Válka a náboženství	9 Kč
5. Der Kapitalismus im Weltkrieg	30 Kč
Všech pět spisů jen celkově za	45 Kč

Objednávky vyřídí

Rudolf Vrba, spisovatel,
Praha-VII.-14, poštovní schránka.

ČTĚTE! jediný list česko-slovenských
—:— národovců —:—

„Národní Republika“,

vychází každý čtvrtek. Celoročně 35.— Kč,
1/2 ročně 18.— Kč, 1/4 ročně 9.— Kč. —

Redakce a administrace v UHERSKÉM HRA-
— DIŠTI, Františkánská ulice číslo 169. —

INFORMUJE nebojácně a poctivě.

Ročník II.

KNIHOVNA
»ODKAZ ŽIŽKŮV«,
Č. Budějovice 744.

Svazek 5. a 6.

ZKÁZA SLOVANŮ

ze světové války.

Denník poválečný.

RUDOLF VRBA.

Díl II.

Cena brož. Kč 20.—, váz. Kč 30.— bez každé
další přírážky.

— Únor 1924. —

Nákladem autorovým: Č. Budějovice 744.
Tiskem knihtiskárny »Družstevotisk« v Třeboni.

1. »Timesy« o bolševických ukrutnostech.

»Nár. Politika« přinesla 27. ledna 1920 tuto zprávu: »Uveřejňujeme-li tuto, činíme tak pro prostotu jejího líčení, ve kterémžto rouše znějí obzvláště mocně. Je to dopis Miss Josephine Inigo Jones »Timesům« (8. t. m.) zaslaný. Zní:

Odjela jsem z Anglie do Petrohradu se svou sestrou 30. srpna 1916, kde sestra měla najatý byt. Při našem příjezdu našli jsme hodně nespokojenosti s drahotou a nedostatkem chleba a jiných potravin. To ovšem bylo zaviněno válkou a poměry tyto nebyly jen v Rusku. — Ale agitátoři nepřestali na tom, aby ukazovali lidu jen tuto stránku věci. Říkali, že kdyby monarchie v Rusku byla povalena a kapitalisté poraženi, všeho bylo by více a levnější. Chudí by žili v pohodlí a blahobytu. Židé by byli svobodni a Rusko bylo by svobodnou a šťastnou zemí. —

Nepřavím, že by v tom bylo něco nesprávného — dělníci bývali v Rusku často velice špatně placeni a žili ve velmi neutěšených poměrech. A bylo spravedlivé dáti Židům svobodu. Ale Židé nepřijali své svobody jako lidé, ale zachovali se hrozně; Rusko není dnes ani šťastné, ani svobodné.

Uvědomují si lidé, kteří hájí bolševiky, co boševismus znamenal pro Rusko? Přála bych si, aby mohli

spatřiti jen cíp té bídy, kterou způsobil, strádání a úzkost mezi bohatými a chudými. Vězení jsou plna mužů, žen, děvčat ba i malých dětí. Všichni jsou mučeni. Byla jsem v Charkově a dosud nechápu, jakým zázrakem jsem vyvázla hanebnému osudu, který mnohé ruské dívky byl a je ještě údělem. V Charkově napáchali bolševičtí komisaři nevyslovitelné zločiny. Zajatci byli nuceni strčit ruce do hrnců s vroucí vodou. Když kůže dosti změkla, nařízli ji kolem ruky a stáhli jako rukavici. Mnozí horliví křesťané byli ukřižováni. Mnozí měli na nahém žaludku přivázaný hrnce a v nich živé krysy. Ohněm postvaná krysa, aby mohla utéci, prokousala se tělem oběti. —

Ženy byly sebrány do skupin a doslova předhazovány cizím žoldněřům a zločinným strážcům, kteří je odvěkli. Mladé a staré ženy a úplné děti byly zneužity mnoha muži a obyčejně tak dlouho, až zemřely. Já jsem to viděla a děje se tak stále. Málem bych se byla stala jednou z těchto ubohých obětí. Bůh sám ví, jak jsem unikla. —

Nechci mluvit o svých zkušenostech, nebo o tom, co jsem zkusila hladu, zimy, hrůzy před smrtí a horšími, ale právě proto nemohu spočinouti, dokud lidem neukážu, co bolševism znamená v Rusku, nebo co by revoluce znamenala v Anglii.

Dnes je v Rusku spousta německých důstojníků, pomáhajících bolševikům. Zajde-li Rusko bolševismem, máme v budoucnu novou válku. Vymyslili to dobře. Rusko má přijíti do německého vlivu. Chtějí udělati s námi to, co udělali s Ruskem. Chtějí, aby mužové, kteří bojovali v této válce, vykopali hrob svým vlastním ženám a dětem. Vše se má dít zase tak jako v Rusku.

Nezapomenu do smrti strašlivých scén, které jsem viděla v Charkově, a dne, kdy dobrovojnická armáda

přišla do města a zachránila nás. Viděla jsem, jak několik ubohých obětí bylo vytaženo ze studně. Byly tak znetvořeny, že je nikdo nemohl poznati — bylo těžko poznati, že kdy byly lidmi. Odtud jsem šla do vězení. Zápach byl tak strašlivý, že jsem neustále musila kouřiti. V jedné místnosti byl velký hrnec a v něm uvařený muž. V jiné jsem viděla muže, jehož nehty byly vytrhány. Podlaha této místnosti byla doslova lidskými nehty a »lidskými rukavicemi« poseta.

Dotýká se mne bolestně, že jsou Angličané, kteří hájí takovéto lidské dábly. Chtěla bych jich tak několik dáti tam do té Rudé země — ne jako anglické socialisty nebo členy parlamentu, ale prostě jako obyčejné Rusy. Kdyby vyšli vůbec živi, musili by vypravovati tutéž historii, jako my, kteří jsme to zakusili.

Bolševism znamená kletou bídu, hlad, chudobu — zoufání. Vůdcové bolševismu jsou buď Židé nebo Němci, většinou důstojníci. Milovala jsem kdysi a obdivovala jsem se Židům, ale ne teď po tom, co jsem viděla.

Těžko si představití tyto hrůzy, ale chci, aby lidé porozuměli, dókud není příliš pozdě. Rusko je v rukou cizích a Němcům přátelských vůdců. Bolševici dostávají od Němců výzbroj a létadla — a němečtí důstojníci stále cvičí vojsko. Rusové žádají o naši pomoc. Cítí, že bez nás jsou ztraceni; a stane-li se tak, je to pro Němce krok ku předu, ke zničení Anglie.

»Národní Listy« měly 27. ledna 1920 tuto zprávu: »Právě teď vynořil se na povrch té kalné řeky zjev svrchovaně zajímavý a typický. Je to ruský revolucionář a německý socialista-agent, ruský bolševik a německý válečný zbohatlík, kijevský Žid dr. Helphand, známý pode jménem Parvus.

Jeho osudy jsou asi tyto: Narodil se v kijevském ghettu, účastnil se doma revolučního hnutí a prchl v dru-

hé polovici osmdesátých let s falešným pasem do Švýcar, kde se u prof. Büchra učil národnímu hospodářství. Potom pracoval v sociálně-demokratické publicistice ve Štutgartě a v Lipsku, až ho začala pronásledovati německá policie. S falešným pasem vrátil se pak do Ruska a počal studovati agrární problém. Dlouho nevydržel, ujel do Mnichova propagovat ruskou literaturu. Ale když vypukla v Rusku revoluce, rázem se vrátil domů. Je původcem idee rad a založil v Petrohradě první z nich. Za to šel se Lvem Trockým na Sibiř. Ale uprchl a vrátil se Ruskem do — Německa k bývalému zaměstnání. Vedl potulný život socialistického novináře bez vlivu a jména, až konečně dostal se do Cařihradu. A zde konečně, právě když už pozbýval trpělivosti, zastihla ho světová válka.

Rázem měl Parvus dvě funkce: byl orgánem německé propagandy v Turecku, a když se povedlo dostat je do války proti Rusku, stal se válečným dodavatelem potravin pro tureckou armádu. Konečně měl, po čem toužil, mohl žít a vyžít se. Peníze proudily do kapes a politika prchla z hlavy. »Druhý díl Fausta, přeložený do trivality«, praví E. Dombrowski v »B. Tagblattu«. Když se jednou zapsal démonu mamonu, stoupá výš a výše.

Parvus pracuje, aby se Bulharsko přidalo k Německu a v Berlíně vydržuje nakladatelství pro »Sociální vědy« a »Glocke«, kde pracují Jensch, Winnig a j. s heslem: sociální imperialismus v bačkorách. V Dánsku zakládá Parvus společnost pro rejdařství a dopravu pro zkoumání sociální otázky války, ve Štokholmu má jinou společnost, ve Finsku kupuje papír na výrobu jednoho milionu — bolševických kalendářů. Nejvyššímu velitelství radí dopravit Lenina, Sinovjeva a Radka v plombovaných vagonech Německem, Dánskem a Švédskem do

Ruska, aby porazil ruskou armádu bolševictvím. Luderdorff souhlasí. I do Švýcar pašuje Parvus třaskaviny a jedy, aby pomohl italským anarchistům (!). A při tom žije jako kníže. Všude má harém: V Cařihradě, Kodani, Štokholmu, Berlíně a v Mädenswilu u Curychu. Plnými rukama rozhazuje peníze. Je štědrým k socialistům, ale i k vědeckým snahám. Až tu přichází aféra jiného řetězáka-socialisty ve velkém slohu, pana Sklarze, kšefty Parvusovy ocitají se na denním světle a Švýcarsko ho vypovídá. (Dosud tam ostatně měl neobmezené dovolení k pobytu a v celém kantonu vedle řeckého krále on jediný, směl jezdit v automobilu!)

Kolik takových Ahasverů ohřálo a ohřívá své hručky na ohni, ztravujícím život ruského státu a národa!

2. O ukrutnostech bolševiků.

»Slovanská Zora« dne 24. prosince 1919. (Dopis anglického důstojníka.)

Otiskujeme významný dopis angl. důstojníka, poslaný z jižního Ruska jeho ženě a uveřejněný v denníku »Times« (14. listopadu 1919). Dopis je významný nejenom tím, že odhaluje ukrutnosti bolševiků, nýbrž i jako důkaz lidskosti. Člověk, který viděl na vlastní oči, co je to vlastně bolševictví, nemůže se udržeti, aby proti tomu, co viděl, nevyzval ženu a rodinu ke křížáckému tažení a prosí, aby jeho dopis četl celý anglický národ. Dopis tak otisknut, jak došel; vynecháváme jenom jména a číslice, která pozměněna, aby nepoškodila pisatele listu a jeho rodinu; rovněž vynechána místa osobní povahy.

Drahoušku!

Jedu k jiné armádě, k armádě kozáků, kteří sestavují nepravidelnou jízdu odvážných divochů, zajímavých, ohnivých, v tlupu dobrovolníků. — Práce mnoho. Kozáci podnikají odvážné jízdny výpady do vzdálenosti až tisíce verst. — Pamatuješ, jak jsem říkával, že se obávám, že se mi nepodaří seznámiti se s nimi blíže? A nyní jedu k jednomu ze čtyř kozáckých armádních sborů.

Nyní přejdu k vážné části mého dopisu.

Chci, aby ses věnovala vojenské povinnosti. — Vojenské. Chci, abys věnovala hodinu a nemůžeš-li alespoň půl hodiny denně působiti bolševikům zlo. Na Tvém psacím stroji. Myšlenkami, slovy, činy! Chci získat Tvé srdce i Tvou duši na pomoc jenerálu Denikinovi a jeho podniku, neboť, bylo-li kdy křižáckého tažení, pak věř mi, jest v podniku toho jenerála. — Věnuji celé své srdce i duši této věci pomáhaje organizaci a zaopatření armády v mém rayonu (okruhu), pomáhaje utvořiti družné a dobré poměry, účastně se činně v bojích a sbíraje zprávy a fotografie, které, jak doufám, donutí Anglii zachvěti se pobouřením a hnusem. — Mnoho z toho, co není uveřejněno tiskem, musí se státi známým. Všecky zprávy posílají se do vlasti oficielní cestou a kde to mizí? — Doufám zanítiti v Tobě a všech našich přátelích takový plamen nadšení k tomuto křižáckému tažení, a vštípiti takou svatou nenávisť k bolševikům, že vykonáš všecko možné, aby lidé naší vlasti dozvěděli se pravdy. — Pro začátek podávám Ti krátký přehled situace:

1. Němci (boši) pořád ještě bojují s námi prostřednictvím bolševiků, chytrostí a podzemními chodbami. Na počátku vojny doufali Němci poraziti Francii ve třech

měsících. Zvláštní síly naznačeny byly k zahrnutí naší malé armády do moře. Potom předsevzali svůj zřetel na Rusko, porazit ho, znovuzřídit jako vasalský stát, pevně spjatý s Německem, organisovati a vykořistiti jeho ohromné lidské a hmotné bohatství, jako prostředek k světovému panství. Němcům se však nepodařilo porazit naše, ani vojska francouzská v tak krátké době. Tenkrát počali upotřebovati všech prostředků, aby mohli mírným způsobem proniknouti do Ruska a připravovali se paralisovati úsilí Ruska, jako činného člena dohody. Pracovali prostřednictvím vyzvědačů, agitátorů, měneckých bankéřů a j., prostřednictvím všech, kdo byli vždycky německými agenty a k mé lítosti, i pomocí podplacených Rusů. Platili zlému duchu Rasputinovi, ale mezitím připravovali jeho zavraždění, prostě proto, že byl příliš mnohomluvným a v tu dobu ho nahodile zavraždili jiní, k neštěstí pro Rusko příliš pozdě. Když se ukázalo jasným, že Rusko při starém režimu nelze přinutiti k zanechání války, tu Němci pomáhali, aby tam vzplanula revoluce. Ukázalo se, že Kerenský je — hlupec, avšak ne úplně darebák a že jeho vláda jest odkodlána vésti válku dále. Proto Němci zdvojnásobili své úsilí, aby rozvrátili armádu i loďstvo. — Psal jsem Ti několikrát, jakých způsobů užívají, aby dostihli svého cíle. — Podařilo se jim. — »Poslali Lenina do Ruska« (po iniciativě Ludendorffa) organisovati bolševictví, upevnili se na ukrajině, začali těžiti z bohatství Ruska a připravovati odesílání vojsk z Ruské, na západní frontu. — Od doby prohlášení příměří, neztráceli Němci naděje na Rusko a nepřestali se oň starati. Pokračují v organisaci bolševické a provádějí bolševickou propagandu v dohodových zemích. Nenávidí Denikina a pracují proti němu, protože Denikin bojuje za sjednocení Ruska, osvobození od německého panství a vykořisťování. —

Bolševické Rusko je průplavem ke komitétu »združení a pokroku« Egypta, Indie a Afganistanu.

2. Neporazíme-li my bolševiky, porazí nás oni, kteří vyhlásili válku všemu křesťantsví. Evangelium jest jim protirevoluční knihou, která musí býti zničena. Chtí vzbuditi povstání všech nekřesťanských národů, proti křesťanským státům. K jádru bolševiků (nepřevyšujících 5% veškerého obyvatelstva Ruska) přináležejí: ruští t. zv. »kvalifikovaní« dělníci, Lotyšši, Němci, Číňané a Židé, kterých posledních jest mezi komisaři 80—90%. Mužáci, naverbovaní, omámení s počátku jednotlivými frázemi, vyňatými z letáků (pamfletů) a nyní rozhořčení na nejvyšší stupeň, povstávají všude v massách proti bolševikům. Násilím naverbovaní a přinucení bojuvati pod hrozbou surových trestů, stávají se »potravou pro děla«. Přebíhají v celých tlupách a mnozí, bojující včera s bolševiky, jdou dnes s Denikinem v dobrovolnické armádě. — Židé. — V městech, obsazených bolševiky, jedinými nezhanobenými chrámy, jsou synagogy, zatím co křesťanské kostely jsou upotřebeny ke všemu počínaje kinematografem a konče lidskými jatkami. Poláci, Haličané a Petljura pořádají pogromy. Ruská dobrovolnická armáda Denikina toho neudělala. Denikin byl tak přísným v ochraně Židů před násilím, že osoby, sympatizující s nim, obviňovali ho, že straní Židům. Nu, a zasluhuje některý bolševický komisař, přetížený vraždami, mučením a násilnostmi na ženách, je-li Žid (a těch je většina) zvláštního ohledu? — Nepřátelé jenerála Denikina, pořádající sami drancování, obviňují jej a jeho dobrovolnickou armádu z násilí na Židech. To jest jeden z triků za účelem, aby byly odvráceny sympatie států od Denikina — trik snad úplně bezúspěšný. Sám nevím, proč jsem věnoval tolik času tak málo vážné otázce — o Židech. Pravděpodobně proto, že oni tvoří velkou část.

neruského elementu mezi bolševiky a to část nejvlivnější. Číňanů a Lotyšů upotřebují k mučení a jako katů.

3. Bolševici jsou darebáci. Doufám, že budu Ti moci poslati otisky 64 oficiálních fotografií zhotovených anglickými důstojníky v Oděse, po vyhnání bolševiků z města. (Francouzská a řecká divise opustila města a bolševici je obsadili; byli však vyhnáni Denikinovou »železnou brigádou«, za úspěšné součinnosti 41, 3 st. baterie dobrovolníků.) Protože ani jeden denník nechce otisknouti tyto fotografie, nech zhotoviti kopie. Bude-li to drahé, zaplať z peněz připravených na mé zásilky, nebo prodej můj kavkazský kindžál, perskou knihu, nebo něco jiného. Mám za to, že učiníš vše, aby snímky byly co nejvíce rozšířeny. Úžas a hrůza, jež z nich vyvěrá, donutí lidi k prohlédnutí a přesvědčení se. Oni musí prohlédnouti. Při sám Bůh, oni musí prohlédnouti. Na fotografiích vyobrazení jsou lidé, roztažení na kříži. Tento způsob mučení zove se »lidskou rukavičkou«. Oběť přibita na kříži hřeby, které prochází lokty. Pěstě promáčeny roztokem, jež tvoří kůži vráscitou. Kůže v zápěstí obříznuta a stažena tak, že visí na konci prstů — »lidská rukavička«. — Ne — ušetřím Tě dalších líčení. Chci, abys fotografie ukázala a poslala všem našim známým. U nás, ve vlasti, jsou lidé neteční a nezasluhují útrpnosti. Jimi nutno řádně otrásti. Většina fotografií předvádí ženy s nadry uřezanými u samého těla, ženy s rozříznutými životy; u jedné otevřen život a nenarozená dvojčátka vytažena z něho na polovic.

Není divu, že bolševičtí vojáci nemohou se rovnati vojákům Denikinovým v ničem, nehledě na jejich číselnou převahu a dobré ošacení. Jenerál Denikin začal vojnu se 403 důstojníky a několika sty rubly. Se 4000 vojáků on osvobodil značné území. S 6000 se probjoval osmdesátitisícovou armádou bolševiků. Nejhorší jest, že:

dnes početnější vojsko Denikinovo postrádá ošacení i jiných potřeb. V tom směru my se snažíme pomoci. Nepřátelé Denikinovy usilují zasíti všude nepořádky a každý z nás může — byť i jenom v malé míře — stavěti hráze tomuto přívalu Zla, může dle sil svých pomáhati k odvrácení neštěstí. Rozmnož na psacím stroji krátké sdělení o ukrutnostech bolševiků a rozhazuj a dej rozhazovati po četně navštěvovaných místech v největším možném množství. Snad pohnou mnohými. Pošlu Ti záhlaví a nadpisy. Nepodaří-li se mi tak udělati do měsíce, učiň tak sama, jak možno nejlépe, bez nich. Noviny se k tomu rozhodně nehodí, poněvadž, ze známých příčin, hledí vše zmírniti. U nás, v hlavním stanu, byly nalezeny pasy, vydané po obsazení Jekatěrinodaru bolševickými komisary, které opravňují jich majitele zadržeti kteroukoli dívku, dle své libosti, k potřebě rudých vojáků. Na základě těchto papírů, bylo zadrženo již 62 dívek a předány bolševickému vojsku. Které se bránily, byly na místě ubity. Ostatní využity, mrzačeny a potom vyhazovány — buď jako mrtvolky, nebo umírající, do dvou malých říček protékajících Jekatěrinodarem. — Ve všech městech bolševiky obsazených a námi znovu dobytých našli jsme »jatečné domy«, přeplněné mrtvolami. Sta »podezřelých« mužů, žen i dětí bylo zahrnáo v tato místa — s hlídkami u dveří a u oken — a potom do ustrašeného houfu stříleno. Zabité a umírající zamýkali bolševici na klíč a odcházeli. Zápacli těchto míst byl tak hrozný, že hrůzou vstávaly vlasy na hlavě. »Jatečné domy« jsou skutečně morovými hnízdy, odkud se šíří nejhroznější epidemie. Nemohu Ti dnes poslati podrobnějších zpráv. Byl jsem očkován proti neštovicím a bolí mne silně hlava.... Končím...

Tvůj X.

3. Kriminalistika Židů.

V židovském listu »Pester Lloyd« ze dne 21. září 1920 rozepsal se Žid Rusztem Vámbery o kriminalistice Židů. Antisemitská vlna se zvedá na celém světě. S touto vlnou jde přival hany na Židy, že jsou plemeno zločinců. Je to stará zbraň, kterou se bojuje od pradávna proti Židům. Spisovatelé Gabineau a Chamberlain dokazují se svých spisech, že Židé jsou plemeno zločinců. Židovské plemeno je mravně zvrhlé, tvrdí tito vědátoři. A přece, soudí Vámbery, statistika tvrdí opak toho. Na doklad uvádí Vámbery statistiku kriminalistiky z Německa. Dle ní připadlo v letech 1892 až 1901 v Německu na 100.000 civilního obyvatelstva ročně 1206 pro zločiny odsouzených křesťanů a 1309 Židů. V Holandsku připadlo na 10.000 obyvatel 29.78 odsouzených křesťanů a 18.28 odsouzených Židů. Tak soudí Vámbery. I v ostatních státech evropských je kriminalistika přitěžující křesťanům a ulehčující Židům. Jen Rusko a Rakousko činí tu výjimku. Zde je statistika kriminalistiky Židům přitěžující. Zajímavé je, že Židé z Ruska přistěhovalí v Sev. Americe, vykazují v Sev. Americe mnohem menší kriminalistiku jak v Rusku. Ze soudní statistiky starého Rakouska uvádíme číslice z r. 1910. Soudní statistika toho roku má následující číslice:

Toho roku bylo pro zločiny v celém Rakousku odsouzeno 24.896 katolíků, 1271 pravoslavných, 504 protestantů, 922 Židů, 37 jiných vyznání, 65 osob bezkonfesijských.

Pro přečiny bylo odsouzeno 5686 katolíků, 203 pravoslavných, 114 protestantů, 947 Židů, 3 jinověrci, 49 bezvěrců.

Dle sčítání z 1910 mělo staré Rakousko 25,949.627

katolíků, 667.065 pravoslavných, 588.686 protestantů, 1,313.687 Židů a 52.869 jinověrců. Na toto obyvatelstvo by bylo třeba počet odsouzených osob přiměřiti, aby bylo možno zjistiti procento zločinných osob k celkovému počtu příslušníků jmenovaných tu vyznání.

Dle toho přišlo na 100.000 katolíků v Rakousku toho roku 1042 osob pro zločiny odsouzených a na 100.000 Židů přišlo 1425 odsouzených Židů. Kriminalistika Rakouska za r. 1911 je tedy pro Židy přitěžující. Pro podvody bylo odsouzeno toho roku v Rakousku 2250 katolíků, 174 pravoslavných, 78 protestantů a 302 Židi. Počet židovských podvodníků je největší. Zde tedy vývody Vámberyho selhávají. Statistika usvědčuje tu Židy z poměrně mnohem větší kriminalistiky než křesťany.

Vámbery uvádí nyní v článku tom kriminalistiku Uher z r. 1909—1913 a tvrdí tu, že počet odsouzených Židů v Uhrách náramně poklesnul. Příčiny toho uvádí Vámbery, že Židé v Uhrách tvoří třídu obyvatelstva zámožného, nad ostatní vzdělaného, úplně se vystříhajícího pití lihovin. To přispívá, že Židé nepříjdou do kriminálu. Za to však Vámbery uvádí počet odsouzených Židů pro falšování právních listin a směnek, pro podvody, zpronevěry, lichvu, bankovní podvody. Číslice těchto speciálně židovských zločinů jsou následující:

Na 100.000 odsouzených mužů pro uvedené zločiny připadá procento:

	na křesťany	na Židy
pro falšování listin	10	18
pro podvod	15	58
pro zpronevěru	35	99
pro bankovní podvod	1	44
pro lichvu	1	9

Tyto číslice znamenají, že na 10 odsouzených křesťanů pro padělání listin přijde 18 Židů. Vámbery omlouvá nyní uherské Židy pro tyto zločiny a tvrdí, že z toho nelze usuzovati na větší zločinnost Židů v Uhrách. — O tom, zda židovské plemeno je zatíženo větším počtem zločinů než křesťané, nelze se s Vámberym příti. Kdo chce seznati krvelačnost Židů, nechť si přečte zavraždění carské rodiny a ostatních členů dynastie Romanovců, provedené Židem Jankem Jurovským. Krvelačnost Židů ukazují nesčetné vraždy, prováděné od črezvyčajek, jichž vládcové jsou vesměs Židé. Přes 30 milionů ruských lidí bylo již od těchto židovských zločinců zavražděno. — Členové a vládcové črezvyčajek mají ve všech sídlech svých ohromná skladiště, do kterých se ukládá majetek uloupený zavražděnými obětem. Komisaři židovští hromadí v těchto skladištích nepřehledná bohatství. Sám Lloyd George, jehož vědomí jest hodně široké, byl nucen Židu Kameněvu-Rosenfeldovi veřejně vytknouti, že Kameněv prodává v Londýně kradené carské klenoty. Z tohoto lupu platí židovský car Chaim Bronstein svoje agenty bolševismu na celém světě.

Židovská kriminalistika je nejlépe ve své celé podstatě objasněna ve spise, který vydal berlínský orientalista Bedřich Delič pod názvem »Die grosse Tauschung«. Židovský tisk nad tímto spisem přímo zuří. — Delič v tomto spise správně ukazuje na zločiny Židů, které páchali před 4000 léty na národě asyrském, který byl přivandrovalci průběhem času úplně vyvražděn.

4. Tlak Židů z východu na západ Evropy.

Druhý rok po východu z Egypta počítal Mojžíš příslušníky dvanácti kmenů židovských v poušti. Bylo tu napočteno mužů: kmen Ruben 46.500, Simeon 59.300, Gad 45.650, Juda 74.600, Isacnar 54.400, Sebulon 57.400, Epharim 40.500, Mauasse 32.200, Benjamin 35.400, Dan 62.700, Ascher 41.500, Naphtali 53.400, úhrn 603.550 mužů. Židovský národ čítal při východu z Egypta přes 1 milion duší, to jest 450 let ze 12 synů Jakobových, kteří s Josefem do Egypta byli přišli. — Židé měli Židovky, Egyptanky, felašky, Arabky, černošky. Mojžíš sám měl ženu černou. Jeho sestra Miriam činí mu proto výtky. Nyní čítají Židé 16 milionů duší na celém světě.

Od východu z Egypta dlužno počítati přes 4000 let. V té době zahynulo nesčetných národů a kmenů na zeměkouli. Staří Římané a Řekové, vládci světa, zhynuli, Židé tu jsou.

Světová válka uvedla v pohyb 6 milionů ruských Židů. Účinky tohoto pohybu jsou strašlivé. Dnes má Vídeň půl milionu Židů, Budapest skorem milion. Časopis »Der Israelit« projednává tlak Židů z východu na západ následovně: Tlak na západ z Ruska počal r. 1881. Car Alexander II. Židy chránil. Ale německy vychovaný dvůr četl Treitschkeho a Stöckra. Dvorní kazatel Stöcker v Berlíně hlásal, že Židy nutno tříditi na cizopasníky, každému státu nejvýš nebezpečné. Toho si všimli v Petrohradě a vydali zákony o židovských rajonech. Pobyt Židům v Rusku byl omezen a proto začali se stěhovati z ruského východu na západ. Hrnuli se do Ameriky.

Touže dobou stěhovali se Židé z Haliče do ruského Polska a Volyňska. Roku 1886 vypověděl Bismark 30

tisíc Poláků z Německa. Toho příkladu následovalo Rusko. Roku 1888 bylo z Varšavy vypovězeno 8000 Židů. Vypovězení Poláci z Německa byli přijati do státních služeb v Haliči a rozsévali tu antisemitské smýšlení, které sebou z Německa byli přinesli. Mnoho Židů z Haliče, kteří měli v úmyslu jíti do Ameriky, uvázlo v Německu. Nyní tlačí se Židé opět do Německa, poněvadž od kapitulace centrálních velmocí propukají na východě Ruska pogromy. Tyto pogromy jsou výsledky dlouholetého působení antisemitské propagandy, šířené z Německa na východ. Když se objevili první Němci na ruské půdě, vydali němečtí generálové židovské proklamacce k Židům, v nichž tvrdili, že Němci osvobodí Židy z carského poddanství. Z létadel byly rozhazovány hebrejské letáky, v kterých Židům od Německa slibován ráj. Když pak Němci učinili strategický postup na zad, a místo nich nastoupili Rusové, tu každý Žid, který měl takový leták u sebe, byl ruským vojskem bez okolků zastřelen. Rusové zavírali Židy do vagonů a vozili je sem i tam po celém Rusku. Totéž se odehrávalo v Rumunsku. — Německá válečná literatura tvrdila, že Židé v Rusku jsou zástupci a příživníci německé moci. Dle toho bylo v Rumunsku se Židy jednáno. Byli považováni všude jako špiclové Němců. Němečtí politikové tvrdili, že Židé v Polsku mají úkol šířiti germanisaci na východ. —

Ve Varšavě generál Beseler a státní sekretář Cleinom obklopili se Židy a svěřili jim vladaření nad Polskem. Beseler i Cleinom při tom velmi dovedně štvali Poláky na Židy a naopak.

Němci prováděli v Polsku hrůzovládu, rekvirovali všechnen dobytek a úrodu. Poláci teprve cítili, co je německé panství. Stokrát volali cara zpět. Poláci viděli,

že Žid jest špiclem Němců a začali se proti Židům organisovati. —

V Mnichově vycházející měsíčník »Süddeutsche Monatshefte« žádal z jara 1918: Německo si má z Polska ustříhnouti, co by potřebovalo, ostatní ať patří opět k Rusku. Zášť proti Židům v Polsku rostla za okupace Němců stále více. S pogromy začali nejdříve Poláci v Poznaňsku. Vojsko generála Hallera všude, kam vkročilo, pořádalo lov na Židy. Haller jest obklopen německým antisemitismem. Roku 1916 začal německý generální štáb přibírat do zbrojovek dělníky z Polska. Mezi těmito dělníky bylo mnoho Židů, kteří tímto způsobem přišli do Německa. Komando Ober-Ost, to jest německé komando na Litvě, odváželo Židy z Litvy do Ameriky. Roku 1917 bylo z Litvy vyvezeno násilně přes 40.000 Židů. Tolik napsal jmenovaný list »Israelit«. Nyní chtějí Židé ještě pro sebe celou Palestýnu. Angličtí státníci dali zem tuto darem všem Židům celého světa. Žid lord Herbert Samuel, milionář lord Montagu, lord Rothschild, všichni v Londýně, mají všechnu vládní moc v rukou nad celou Anglií a celým světem. Nyní k nim přišel z Moskvy Kamenin-Finkelstein a zcelí světovládu Židů.

5. Rozpjetí Židů v Evropě.

Dobře se pamatujeme na ty nepřehledné řady ruských zajatců, kteří byli internováni v Terezíně. Bylo jich tu stále kolem 40.000. Co tu statných, přímo krásných mladých mužů kozáků a čerkesů. Většina tu zahynula tyfem a hladem. Jsou tu ještě zbytky těchto nešťastníků a pak jsou tu ruští intelligenti, kteří uprchli z bolševického pekla, a jsou tu zbytky armády Wran-

glovy, které uvázli v Podkarpatské Rusi a nyní na 4. rok táboří v Německém Jablonci u Liberce a také nějaké dílce v Josefově. Tito Rusové touží po domově a někteří žádají, by jim byly dány nějaké prostředky na cestu, aby jim tak byla umožněna repatriace, či návrat do vlasti. Jest povinností našich poslanců, aby těmto nešťastníkům věnovali pozornost. Není o tom pochyby, že každý ruský běželec, který vojákoval v carské uniformě, jest od bolševiků, jakmile se vrátí do vlasti, ihned zastřelen, jakmile ho dopadnou. Tu se musí ovšem těm Rusům nepokrytě říci, kteří touží po vlasti, co je doma čeká. Jistá smrt zastřelením. Jeden důstojník, který zde v Praze byl několik měsíců, vrátil se do Ruska a byl tu záhy od bolševiků vypátrán a zastřelen.

Naši poslanci nechť dají ministru Benešovi výstrahu, aby nikoho z ruských běženců nepouštěl zpět do Ruska. —

Ani v Polsku nenajdou tito běženci útulku, aby tu mohli setrvat, až by nastala větší bezpečnost v Rusku, pak-li vůbec za vlády bolševiků nastane.

Volby v Polsku dopadly pro Židy znamenitě. Do senátu byli zvoleni: Žid Koerner-Varšava, Šereševski-Lublín, dr. Brande-Lodž, rabí Kowalski-Vlodavek, Mos. Deutscher-Kielce, Abr. Trusker-Luck, rabí Rubinstein-Vilno a rabí Mendelsohn, dr. Reich, dr. Bienenstock a Reizes z Východní Haliče. V parlamentě či sejmu mají Židé a Němci 64 mandáty, z toho 17 židovských mandátů z Východní Haliče. Celkem mají Židé v polském sejmu 38 poslanců. Mimo toho je v sejmu 10 Bělorusů a 24 Rusínů z Východní Haliče. Celkem je tu 90 poslanců opozičníků. Pravice sejmu čítá 167 poslanců, skupina Vitosova 66 poslanců, maloročníci se socialistickým zabarvením 42, socialisté 44 poslanci.

»Gazeta Varšavská«, pak »Dva Groše« a »Kurier Poznański«, volají Poláky do boje proti Židům.

Talmudista Achad Haam podal na hraběte Reventlova žalobu, která nyní bude projednávána v Berlíně. — Haam se podepsal na žalobě Usher Ginsberg. Reventlov tvrdil v »Deutsche Tageszeitung«, že Achad Haam jest autor známých »Protokolů mudrce ze Sionu«. Achad Haam tvrdí v žalobě, že je na cti dotčen, ježto Reventlov jej označuje za autora toho hanopisu.

Výprava světové výpomocné akce Židů přišla do Oděsy. Na lodi »Depute des Rohans« bylo pro Židy naloženo 1 milion kg potravin a obrovské množství šatstva. Židé na jihu Ruska se dobře mají, Rusové pak hlady vymírají.

Poměry v Rusku jsou stále tytéž a zůstanou, dokud v Kremlu vládnouti nepřestane Chaim Bronstein.

Ruští monarchisté přeložili centrálu do Paříže a zvolili za předsedu Trepova.

Bylo by nyní na čase vypátrati, kdo jest ten Franklin-Bouillion, který dopomohl Turkům k vítězství, kdo vládu v Paříži přiměl k tomu, aby Turecko bylo znovu zřízeno a president Millerand, prý původu židovského, vládne Francii? Proč vojáci Wranglovi byli deportováni do Malé Asie a proč tam byli nuceni bojovati s Turky proti Řekům, nuceni k tomu od francouzského velitelství?

Na jedné straně volá Clemenceau a Poincaré na obranu proti Německu a na druhé straně podporují jeho spojence, Turka.

17. XII. 1922.

6. Útěk ze Sovdepie.

Občan Čičerin poslal do Prahy dlouhou depeši, ve které nabízí přátelství mezi sovětovým Ruskem a Česko-slovenskou republikou. Máme se tedy nač těšiti. -- Bude po nouzi.

Zpravodaj starého židovského listu »Frankfurter Ztg.« Edgar Mesching popisuje v listu tomto svůj útěk z Petrohradu do Revalu, hlavního města estonské republiky. Čteme tu následující líčení. Vyvážnouti dnes za hranice sovětového Ruska, znamená překonati překážky, o nichž nikdo nemá ani pojmu.

Vláda sovětu jest nucena, poněvadž není voziva, parostrojů a uhlí ani dříví, pouštěti k dopravě na dráze pouze vojsko a úřednictvo, které v nutných úředních povinnostech cestu konati musí. Tito vojáci a úředníci mají od sovětových úřadů průkazy, že mají právo sednouti si do vlaku. Trvá to však několik dní i týdnů, než se do vlaku dostanou. Lze tedy chápati, že na vlak se nedostane žádná civilní soukromá osoba, která by chtěla příkladně prchnouti z Moskvy, aby si zachránila holý ten život. Kdo se chtěl příkladně dostat pryč z Petrohradu a opatřiti si průkaz k jízdě na dráhu, musel obětovati jen na tento průkaz výpalné 20 až 50.000 rublů. Nutno si opatřiti od sovětových úřadů pasy do ciziny. Nyní nastane zápas o místo ve vagoně. To není tak snadno. Trvá to několik dní, než se věc podaří. Když konečně cestující s ruksakem na zádech se do vagonu vecpe, tu nastane utrpení této jízdy. Kdo není tu zdraví skálopevného, tak zahyne.

Počet osobních vagonů v Sovdepii jest nepatrný, pouze prvotřídní privilegovaní proletáři v těchto vagonech jezdí. Vagony pro zboží opatřeny železnými kamínkami (tepluški), jsou vyhraženy pro raněné vojiny.

Obyčejný civil přijde tedy do matimky, nevytopeného vozu pro dopravu zboží. Do takového vagonu »für 6 Pferde oder 40 Mann«, pro 6 koní neb 40 mužů, se stísň 120 pasažerů. Nikomu není možno si usednouti. Konečně přijede pasažér na linii hranice. Celá hranice Ruska jest uzavřena pevným vojenským kordonem. Proti kordonu ruskému stojí opodál kordon estonský a polský, finský a rumunský. Tyto dva kordony musí cestující prorazit. Na celé čáře ruské panuje čilé pašeráctví, nejvíce na linii finské a estonské.

Pobaltické země mají dosti potravin, po kterých touží hladová Sovdepie a proto Finové i Estonci pečlivě hlídají své pohraničí, aby se neodvážely potraviny do hladového Ruska. Rudogardisti pak špehují pilně, zda by přece od pašeráků ulovili nějaké potraviny, aby měli z čeho žít. Zde tedy na celé linii sta a tisíce kilometrů dlouhé panuje urputný boj na život a na smrt. Kdo tedy tyto dva kordony chce proniknouti, ten musí míti veliké obnosy k vykoupení průchodu.

Ruští komunisté pasou na celé linii jako krvežízniví tygři, aby z Ruska neuprchnul žádný buržoust, aby tak svět nemohl se dozvědět o hrůzách života v bolševickém Rusku. — Sousedí Sovdepie nepřejí si z Ruska uprchlíků, aby símě komunismu nešlo z ruského východu na západ.

Když byl Judenič se svojí nedbale organisovanou výpravou na osvobození Petrohradu ztroskotal, začali komisaři Petrohrad čistiti. Zbylo tu několik set bílých důstojníků, kteří byli do posledního muže zastřeleni. — S nimi bylo zastřeleno 162 universitních profesorů.

V prosinci 1919 bylo možno za 30.000 rublů měsíčně si v Petrohradě zachrániti živobytí. Od počátku r. 1920 potřebuje každý občan v Petrohradě na stravu denně alespoň 2000 rublů. Pod stálým tlakem komunistického

terorismu zmírají všichni lidé v Petrohradě. Kdo chce tedy odtud prchnouti, uniknouti jisté smrti hladem a mrazem, má volno zvoliti tuto smrt, nebo kuli hraničního vojáka. Té však možno uniknouti, když je jen trochu štěstí. Jelikož jsem se přesvědčil, že vojenský kordon do Finska je neproniknutelný, obrátil jsem se dále k jihu k Estonsku. Fínové totiž každého uprchlíka z Ruska bezohledně na linii zastřelí. Uchýlil jsem se do vesnice na jezeru Pejpuském v Estonsku. Zde možno vyčkati na pašeráky, kteří přes zamrzlé jezero podnikají obchodní výpravy a spoléhají, že rychlou jízdou po ledě uniknou kulím sovětových stráží. Byl jsem skryt v jednom mlýně na jezeře tom. Strážci mlýna mi však dali v noci výstrahu, že se blíží sovětová patrola, známá pod jménem če-ka. Prchnul jsem v čas na jezero, kam mne zavedl chasník ze mlýna. Když patrola zmizela, vrátil jsem se opět do mlýna. Konečně přišli z estonské strany pašeráci. Odvezli do Sovdepije potraviny a vraceli se z výpravy. Nabídli se, že mne vezmou. Byly připraveny saně k jízdě přes led. Z dálky blýskaly se bajonety sovětových strážních patrol. Nyní vše závisí od rychlé jízdy, jelikož při takové jízdě nemožno patrolám na uprchlíky mířit, kule letí mimo. Po vykonané přípravě pašeráci mně vsadili do saní a jeli jsme. Za krátko dosáhli jsme estonského břehu a po krátké další jízdě dostihnul jsem revalu, kde mám celou řadu starých známých. —

Tak vypsál zpravodaj Mesching svůj útěk z Petrohradu, který se mu tedy zdařil. Tak vyhlíží tedy země svobody a blahobytu pod vládou židovského cara Chaim-Bronsteina. — Do tak strašlivého židovského otroctví upadnul ruský národ.

7. Anglická dělnická misse v Moskvě.

Četné švýcarské listy uveřejnily výsledky cestování anglické misse dělnické v Rusku. »Berner Bund« 5. července 1920 přinesl tento úvodní článek: Kdo sleduje socialistický tisk vidí, kterak tento tisk vychvaluje Rusko a běda tomu, kdo by jen o Rusko zavadil kritikou. Tisk občanský Rusko prý jen špiní a osočuje. — Nyní se vrátila z Ruska dělnická misse anglická. Vůdcové její byli Bertrand Russel a Ethel Snowdenová. Členové misse byli a jsou jen pro pravdu. Jelikož patří k dělnictvu, chtěli seznati stát, ve kterém socialismu dopřáno bez výhrady se vyvíjeti. Lenin zuřil, když misse přišla do Ruska a zaslal do Londýna výhrůžný dopis. Anglické dělnictvo dopis Lenina zavrhlo a ztratilo. Ruský bolševism zařídil se jen pro ruskou domácnost, dál na západ nepronikne. Lenin zuřil, že věděl, jak členové anglické misse budou na ubohé Rusko otvírat oči. Páni komisaři chtěli hráti na Potemkina, ale nešlo to. Angličtí dělníci nehráli na slepou bábu a před jejich zkoumavým zrakem utrpěl bolševism takovou porážku, jako Němci na Marně.

Následkem zprávy anglické dělnické misse o Rusku odmítlo celé dělnictvo Anglie přidati se k Leninově internacionále. Komisař Kameněv-Funkelstein hrozí, že Lloyd George přijde a bude prositi o mír s rudou armádou. Komisaři židovští v Moskvě tvrdí a nabízejí mír západním velmocem, současně však v celé Evropě organizují a platí stávkou a povstání, připravují z Moskvy svými penězi revoluci světa. Tuto hanebnou dvojakou hru provozují židovští komisaři z Moskvy po celém světě již tři roky.

Členové anglické dělnické misse byli v Moskvě, Astrachanu, Saratově a prohlašují, že celé sovětové Ru-

sko je bezohledná, krvelačná vojenská hrůzovláda, proti které starý carism jako slabý stín se vyjímá. Tento rudý carism daleko předčí starý carism svou obrovskou korrupcí, krutostí a ničením veškeré svobody. Židovští komisaři vydržují praetoriánskou gardu, jejíž mužstvo se přežírá, kdežto miliony lidu zmírají hladem. Tato hrstka ozbrojených žoldnéřů drží v hrůze veškeré miliony bezbranného lidu způsobem bestiálním. Všude samý policejní špicl a koho udají, ten jest zastřelen bez soudu a vyšetřování. Teror či hrůzovláda, zastrašování lidu zastřelením, kvete v celém Rusku bezohledně. Tato hrůzovláda či despocie působí na lid ničivě. Občanstvo a inteligence jsou vyvražděny. Na miliony lidu zemřelo z úzkosti a strachu před krvelačností židovských katů. Dráhy v celém Rusku jsou zničeny. Židovští komisaři mají na svou ochranu tělesné vojenské gardy. Tak vyhlíží jejich socialism. Bez těchto vojenských gard by vláda židovských katanů byla nemožna. Na vesnici se rudí diktátoři neodvážejí. Mezi mužiky socialism neplatí. Mužici si rozdělili pozemky šlechty a hlídají je. Bojí se proto změny vlády.

Lenin je nyní hrdinou národa ruského, jelikož vede válku proti Polsku. Židovští komisaři se drží na trůně následkem politiky Lloyda Georga a krutou svou vojenskou mocí. Následkem této zdrcující kritiky sovětů se strany anglického dělnictva dalo by se očekávat, že Lloyd George přikročí k rázným činům, aby Evropu od této strašlivé židovské hrůzovlády osvobodil.

Tak píší doslova švýcarské listy. Máme za to, že výsledky zkoumání židovské hrůzovlády v Rusku nezůstanou anglickému obecenstvu utajeny. To vše není nic platno. Židovští komisaři v Moskvě vedou vojenské operace pod komandem německého generálního štábu. Generál von der Goltz operuje v Kremlu, odkud řídí ru-

dá vojska. Brusilov míří na Varšavu. Pak není daleko do Berlína. Proto také Němci ve Spaa se Lloydovi Georgovi posmívají do obličeje, vědí, že mají zdatného kamaráda, Lenina, Trockého, von der Goltze v Kremlu.

8. Vnitřek bolševismu.

V berlínském »Tagu« 19. srpna 1920 popisuje Selking, bývalý tajemník ruského vyslanectví, nynější poměry bolševismu následovně: Ruský bolševism je dítěkem Štěstěny. — Kmotrem bylo mu císařské Německo. Kojnou je Dohoda. Dítě rostlo jako z vody a začalo se sápat na všechny strany. Z toho všeobecný poplach. Usneseno, že nezbedu nutno ztrestati. Hledal se kantor s pružným bičem. Zprvu byl to Kolčak a Denikin. Oběma poskytnuta výzbroj a k Petrohradu bylo vysláno anglické vojsko od Archandělska. Zdálo se, že věc dobře skončí a že bolševismu budou odzváněti. Kolčak byl v Omsku zastřelen a Denikin prchl do Londýna. Angličané ustoupili z Archandělska, Francouzové z Oděsy. Zde se prý dokonce francouzské a anglické mužstvo navzájem střílelo.

V Londýně začali jinak. Chtěli, aby Finsko a ostatní baltické republiky vytvořily společnou výpravu proti Petrohradu. Poláci dali se na pochod ke Kyjevu. Bolševici byli v úzkých. Sebrali vojska a hnali se na Varšavu. Sen o velkém Polsku na útraty Ruska se rozplynul v nivec. Porážky Polska byly vlastně porážkami dohody — Lloyd George vyjednával v Londýně s Krasinem a Kameněvem. Současně ale Francie dává do pohybu armádu Wrangelovu. — Lloyd George chce, aby Rusové přestali dorážeti na Persii a Indii a nevyhile-

dávali spojení s Turky. Nyní mají dohodu zachrániti Poláci, generál Wrangel a Rumuni. Francie hraje pouze podřízenou úlohu. Od konce světové války je Francie úplně závislou na Anglii. Francii se jedná o to, aby si zachránila zapůjčené do Ruska miliardy. Bolševici nechtí platiti dluhy. Generál Wrangel se však za dluhy ty zaručil. Nutno jest jemu pomoci. Jest však pravděpodobno a skorem jisto, že bolševici tyto výpočty opět zmaří. Rumuni skončí tak jako Poláci a nezbude jim, než vrátiti Besarabii Rusku. Generál Wrangel může se nějaký čas hájiti na Krymu. Dohoda konečně uzná bolševickou vládu, uzavře s bolševiky různé smlouvy, které ovšem bolševici dodržovati nebudou a nemohou. Vnitřní poměry bolševiků se stále zhoršují. Místo komunismu vládne v Rusku hrůzovláda lidových komisařů. Sověty jsou jen na papíře. Voličové musí voliti komunisticky, to jest, musí voliti stoupence moskevské vlády a nesmí projeviti žádné vlastní přání. Kde se voličové chtějí jinak zařídit, tam jsou volby neplatny a větší počet voličů bývá prostě zastřelen. Všude je zavedena nucená práce robotnická. Stávky se potlačí revolvery. V putilovských závodech byl v poslední stávce zastřelen každý desátý dělník. V továrnách se nepracuje, není surovin. Pouze ve zbrojovkách se pracuje, vyrábí se střelivo a zbraně. Dokud se rabovaly zámky a statky velkostatkářů, byli mužici s vládou bolševiků srozuměni. Když však bolševici se vrhali na vesnice a brali mužíkům potraviny, tu se karta obrátila. Rolníci začali prováděti pasivní resistenci, zaseli jen tolik, co potřebují pro sebe. Mužici chtějí nyní pozemky, které si přivlastnili z velkých statků, prodati za anglické neb americké peníze. V Londýně jest již pozemková banka, která se výhradně zabývá nákupem pozemků v Rusku. Banku tu řídí Žid Leben. V Londýně

myslí, že všechno zlo a bída v Rusku je z toho, že jsou rozbité železnice a že tedy není v celém Rusku železniční dopravy. V Londýně byla nedávno pořádána veřejná schůze, na kterou také přišli dva dělníci, kteří žili přes 25 let v Rusku. Tito dělníci tvrdili, že na dráze mezi Petróhradem a Moskvou napočítali 600 parostrojů, z kterých dělníci ukradli součástky, aby se těmito parostroji nemohlo jezdit. Je tedy zřejmo, že dělnictvo v Rusku ničí vše, aby se nemohlo nikde pracovat. V celém Rusku panuje úplná nespokojenost. Lid však dosud nedospěl tak daleko, by mohl se sebe setřásti jho nenáviděné vlády moskevské. Jediná moc bolševiků jest jejich vojsko. Toto jest železnou a krutou disciplinou drženo pohromadě. Toto vojsko nemohou bolševici rozpustiti. Kdyby se tak stalo, tu by všichni vojáci domů se vrátivší, pozvedli se proti bolševické vládě. Kdyby vojsko to se rozpustilo, pozbyli by vojáci těch výhod, které nyní mají. Kdyby bolševici vojsko demobilisovali, tu by všichni důstojníci této armády se obrátili proti bolševické vládě, kterou všichni nenávidí. Kolčak a Denikin, potom ofensiva Poláků dala vládě bolševiků do rukou vítanou zbraň, že se může dále držeti u vesla. Vláda vojsko nerozpustila a naopak je rozohnila vlastenečtvím. Bolševici byli nuceni provozovati ruskou národní politiku. S Lloydem Georgem si bolševici jen hrají a čekají, kdo naposled vyhraje. V Londýně dobře vědí, že Evropa z Ruska neobdrží. Mužik nechce pracovat. Myslilo se, že z Turkestanu přijde bavlna. Ale tam se nyní místo bavlny pěstuje pšenice.

9. Berlín a Moskva.

Veškeré státy Evropy navázaly styky s vládou bolševiků. Rusko se nyní považuje za tolik, jako Čína a Turecko, nepatří k Evropě. Vlády evropských států považují vládce Kremle za komedianty, s kterými nelze vážně jednat. Inteligence Ruska se rozprchla a její značný zlomek žije také v Německu. Rusko, spojenec Francie, zmizelo. V Paříži se tomu směli, že Němci chtějí se spolčiti s bolševiky. Z toho by vzešlo velké nebezpečí pro Německo samotné. Rusko sovětské přijde na přetřes jen jako zájmové pásmo pro obchodníky. Bolševici jsou nyní vydatní spojenci Turecka a jeho vlády v Angoře, podpalují požár vzpoury v Indii, vyhrožují stále Polsku. Mimo toho stále hrozí bolševici světovou revolucí. Hlad nutí bolševiky, aby prozatím světovou politiku nepěstovali a pamatovali na vlastní kůži. Možno je, že hlad bolševiky smete. Nicméně dlužno počítati s tím, že bolševiky z Kremle hned tak nikdo nevyžene. I s Poláky se nyní smířili. Francie naléhá na odstranění bolševiků, aby přišla opět k svému právu svých ruských papírových hodnot. Německo již několikráte Francii nabídlo, že vládu bolševiků povalí, ale Francie nechce o tom slyšeti a donutila, aby generál von der Goltz opustil Rusko a rovněž zradila generála Avalova-Bermondta. Vládu bolševiků nelze bez války svrhnouti. Německo nesmí však míti zbraní. Burcew vytýká Německu, že ono bolševiky do Petrohradu přivedlo, že jim Rusko dalo na pospas a že je tedy jeho povinností vládu bolševickou odstraniti. Ludendorff dal Leninovi a Trockému 70 milionů marek ve zlatě, aby provedli rozklad ruské fronty. — Němci chtěli generálu Alexejevu pomoci, ale nabídku jejich Alexejev nepřijal.

V Bělehradě tiskne se opět Suvarinova »Novoje

Vremja«. Je financována z Paříže. Arnáda Wrangelova byla z velké části převzata od srbské vlády do služeb Jugoslaviie a koná hraniční službu v Korutanech a Štýrsku. Ruští revolucionáři přeložili své středisko do Prahy a vydávají tu »Volju Rosiji«, která je proti Německu naladěná. Nyní se stěhují do Rigy, aby zde šířili politiku Francie a podporovali baltické republiky dle přání pařížské vlády.

K sociálním revolucionářům se poslední dobou přiklonili Miljukov, který chce do Prahy přesídliti a vydávati zde svůj list »Poslednija Novosti«. Uprchlíci ruští v Německu chovají se tiše. Ruští emigranti v Německu požívají zvláštní ochrany a přízně berlínské vlády, která se o jich osud pečlivě stará. Ví o tom, že ruští běženci mají bídu. Vědí, že Německo nemůže proti bolševikům poslati vojsko německé, poněvadž jest odzbrojeno. V Německu je většina uprchlíků Rusů monarchistů a kaděti pravice. Mají zášť proti Anglii i Francii, jelikož obě velmoci hanebně Rusko zradily. Žádají, aby Německo osvobodilo Rusko od vlády bolševiků, ale nechtějí dáti záruky, že by Rusko osvobozené nemělo pak žádného spojení s Francii. Doufají, že třeba je vyhnati Židy z Kremlu a že Rusko opět povstane ve své staré slávě a moci. Bláhovci nevidí, že Ruska nikdy nebude, ani za sto let ho nebude. Z Ruska jim známí píší, že nemají ani potuchy, jak Rusko je zničeno. Tak píše orgán Všeněmců »Hamburger Nachrichten«. List ten lituje, že Ruska více není, že to byl mocný a poctivý soused, s kterým se dalo vždy jednati. Ale Německo nemůže trpěti, aby se mu opět hrozilo parním válcem Ruska. Německo musí míti záruky, že mu z Ruska nikdy nebude hroziti nějaký nátlak. Francie se bojí ozdravěného Ruska. Německo potřebuje hospodářský rozmach na východ. Zda by ozdravěné Rusko pouštělo německý prů-

mysl do Ruska, není zaručeno. Bolševici nyní mají podporu z Ameriky a proto Německu spílají. Nějaký čas bolševici o Berlínu mlčeli, nyní mu nadávají. Články v »Pravdě« proti Berlínu píše Žid Radek-Sobelsohn. Jsou to články podobného slohu, jako je přinášely v carských dobách proti Německu »Novoje Vremja«, »Rječ«, »Ruskoje Slovo«, »Birževija Vědomosti« a jiné velkoruské listy. Bolševická mise pořádá v paláci v Maassenstrasse 9 schůze bolševiků, kde se Německu spílá. Německo má svého zmocněnce v Moskvě, jako ho mají ostatní státy Evropy. Zde se nám orgán Všeněmců přiznává, že se Němci radují nad tím, že nikdy více ruský válečník se nebude blížit k hranicím Německa. Dokud byl Nikolaj Nikolajevič nad ruským vojskem velitelem, dotud měli v Berlíně z Ruska stálý strach. Odstraněním Nikolajeviče vykopal si car Mikuláš svůj a Ruska strašný hrob.

10. Zavraždění carské rodiny.

V měsíčníku »Revue de deux Mondes« srpen 1920, uveřejnil Berg-Poggenhohl následující zprávu:

Následující řádky jsou přesnou zprávou audience povolené mně generálem Diederichsem, bývalým velitelem česko-slovenských vojsk na Sibiři. Generál věnoval se zevrubnému pátrání. Bez ustání prohledával město Jekatěrinburk a jeho okolí, s neunavnou energií šel po každé stopě, vyptával se každého svědka, aby zjistil na základě bezvadných důkazů osud cara, carské rodiny a její družiny. Pochybnosti o smrti Mikuláše a jeho rodiny musí navždy padnouti. Rodina carská byla masakrována způsobem nanejvýš barbarským. Výbor zabýva-

jící se pátráním, má o tom hojně důkazů ze spisů i důkazů materiálních. Ústní líčení vyplývající z tohoto šetření budou svého času přivedena na světlo denní. — Avšak již nyní zdá se mi účelným uvést ve známost, že generál Diederichs, maje k dispozici několik tisíc předmětů a spisů, mimo výpovědi svědků, mohl obnoviti celý děj pro vždy, jak se odehrával v noci ze 17. na 18. července 1918. Sověty rozhodly se odvésti rodinu carskou z Tobolska, kdež byla držena v zajetí od odjezdu z carského Sěla do Jekatěrinburku na Uralu. Rozkaz k odjezdu byl vykonán 26. dubna, kdy část vězňů opustila Tobolsk, aby dospěla do Jekatěrinburku 30. dubna. Toto datum vryla carevna do okna a poznamenala to křížkem v pokoji, který obývala v Tobolsku. — Členové carské rodiny, hlavně car, stali se tam předmětem dojemné úcty. Vidouce je modliti, přinášeli rolníci z okolí dárky, pokleknuli a modlili se se zajatými, s kterými se tehdy ještě jednalo velmi šetrně. Oblíbenost carské rodiny, založená na náboženství vůkolních mužíků, znepokojovala sověty. Vzdor vzdálenosti dvou set kilometrů nebo právě pro tuto vzdálenost obávali se únosu se strany mužíků a rozhodli se na odvezení do Jekatěrinburku, jakmile cesty by poněkud se staly schůdnými. — V Jekatěrinburku rostlo kouzlo, kterým carská rodina působila touže měrou a činilo z ní předmět skutečného zbožňování. Více než jeden z tělesné stráže, jenž cara z počátku nenáviděl, musel býti později nahrazen, protože se proměnil v oddaného služebníka. Vznešenost zajatců a jejich pobožnost, jež vyplňovala část jejich života, uchvacovala každého obyvatele Jekatěrinburku. Tentokrátě opět měli sověty obavu z povstání ve prospěch zajatých. To vysvětluje kruté věznění carské rodiny a konečně rychlé její zavraždění. Když rozkaz k odjezdu došel do Tobolska, byl carevič

vážně nemocen a carevna octla se před krutou volbou buď odjeti s carem, kterému odepřen každý odklad, neb zůstati u svého nemocného syna. Rozhodla se zůstati s malým carevičem. Ze 4 velkokněžen bylo pouze Marii Nikolajevně dovoleno, aby doprovázela svého otce. Mimo cara a velkokněžny byl v této skupině dr. Botkin, princ Dolgorukov, hraběnka Hendriková, komorník Serdueff a komorná Demidova. Druhá část zajatých přibyla do Jekatěrinburku 10. května. Sestávala z carevny, careviče, tří ostatních velkokněžen a všech osob, které zůstaly s carskou rodinou. Všichni byli umístněni v domě Ipatieffa a přísně střeženi. Z počátku byla zde stráž o 36 mužích, vzatých ze sousední továrny Ssycerdských a takto rozdělených: dvě stráže uvnitř, pět zvenčí, mimo to byly dvě mitralleusy postaveny před domem. — V čele této první stráže byl komisař Wratskowski se svým pomocníkem Ovdéiefem a jedním osvobozeným zločincem. Připojili k nim dělníky z továren bratří Zlokasoffů a sice 19, z nichž 10 byli propuštění trestanci. Pak přibyl Jurowski se dvěma pomocníky, jeden Rus a jeden Žid s četou Lottišů, kteří poslední dobou byli žalávníky i katy. Lottiši proměnili vězeňský řád, s počátku snesitelný, v systém neustálého mučení. Taková byla krutost věznění, že carská rodina nesměla ani do zahrady. Lottiši pouštěli uzdu své krvelačnosti a jejich příchodem počal pro vězně vstup na horu Kalvarii. Dům Ipatieffův dostal jméno neblahého znamení, stal se domem zvláštního určení. Gardista, pověřený dozorem, jmenoval se Ovdéief. Zůstal na svém místě až do 10. července, toho dne byl obviněn, že carovi ukradl 75.000 rublů a nahražen Jurovským, Židem. Tento přivedl sebou 10 Lottišů za vnitřní stráž vězňů, z nichž jeden se jmenoval Behrsin, zvaný Paschko. Od tohoto dne jednání se zajatými se citelně zhoršilo. Jejich náboženský

život se úplně změnil, neboť duchovnímu nebylo více dovoleno, carské rodině se přiblížiti, ani pro ni bohoslužbu konati. — Rodina carská ztrávila dlouhou dobu v modlitbách a jevila po celou dobu svého věznění tu-též mystickou vroucnost. Proto také bylo odejmutí bohoslužeb krutou ztrátou. Stalo se, že poslední den bohoslužby duchovní počal se hlasitě modliti. Dojem na malou skupinu přítomných byl hluboký. Později prohlásil kněz, že všichni přítomní měli jako on předtuchu, že se blíží konec carské rodiny. Neustálý strach a vyhrožování, že budou probodnuti touto smečkou divokých Lottišů, stali se nešťastníkům nesnesitelnými mukami, které se stupňovaly až k šílenství.

V noci ze dne 16. na 17. červenec ke druhé hodině ranní vniklo pět sovětových komisařů do pokojů, kde carská rodina odpočívala. Jurowski je provázal. Zajatci byli odvedeni do podzemí domu. Bylo asi 3 hodiny z rána. Jurowski přečetl listinu a po jejím přečtení přidal: »Takto končí Váš život.« Car odvětil: »Jsem připraven.« Car, carevna, velkokněžna Olga Nikolajevna a dr. Botkin se pokřižovali, ostatní tři velkokněžny omdlely, malý carevič stál, oči maje vystouplé z důlků, jako by ztrácel vědomí. Jurowski dal znamení a vystřelil první ránu z revolveru. Car byl zastřelen z bezprostřední blízkosti. Počalo ukrutné krveprolití, déšť ran z pušek a revolverů. Ti, kteří nezemřeli na místě, byli usmrceni pažbami a bajonety. Velkokněžna Anastazie Nikolajevna byla ve mdlobách a počala naříkati, byla usmrcena bajonety. Množství prolité krve bylo tak veliké, že teklo do sousedního podzemí. Vrahové byli Žid Jurowski, pět sovětských komisařů-Židů a deset Lottišů. Pomocník Jurowského Nedvědév byl po třech dnech úkladně zavražděn. Tyto události jsou potvrzeny vdovou onoho Nedvěděva, které její muž všechno doznal, sestrou Ju-

rowského a dvěma hlídači, kteří o tomto dramatu vyprávěli svým známým. Stráže byly ponechány v podzemí s příkazem, aby odstranily všechny stopy vraždy, úkol, jenž je zaměstnával až do šesté hodiny z rána. — Mrtvoly byly hozeny na nákladní automobil a odvezeny dvacet kilometrů z Jekatěrinburku, ze šatů svléknuty a spáleny. Šatstvo bylo pak spáleno na třech hranicích. Bylo třeba dvou dnů k odstranění stop vraždy a obětí na místě samém. Konečně všechno, co nemohlo být spáleno, hozeno do šachty. Přes to nemohli vrahové zničit všechno a mnoho stop bylo opět nalezeno. Umělá čelist Botkina, ženský prst, velký počet úlomků šperků, které náležely členům carské rodiny a dokonce i některé klenoty carovy. Ještě pět dní bylo použito k čistění domu Ipatieffova od všech stop zločinů. Bylo lze zjistiti zbytky zubních kartáčků, kartáčků na vlasy a nočních košil v kamnech domu. Mnoho šatstva, prádla a voňavek bylo nalezeno u příbuzných vrahů carské rodiny. Jurowski rozkázal, aby všechno, co zůstalo v komnatách po vraždě, bylo odneseno do zvláštního pokoje, tam to bylo roztríděno a zabaleno do sedmi vaků. Část této kořisti, která měla největší cenu, byla uložena ve filiálce banky »Volga Kama« v Jekatěrinburku. Pálení listin a spisů carské rodiny bylo konáno povrchně, takže vnitřní listy nebyly ohněm zasáhnuty. Oznamovaly seznam stráží. Tyto byly přivedeny do Jekatěrinburku jedině k účelu vraždy. Den po vraždě carově, carevny a všech dítek, 17. července, byl odeslán telegram sovětů komisaři Alape-skému, nařizující okamžité popravení uvězněných, kteří se nalézali v tomto městě. Byli to velkokněžna Fedorovna, sestra carevny vdovy, velkokníže Sergěj, pak velkokníže Michalovič, tři synové velkoknížete Konstantina, kníže Talley a hofmistr Remeza. Rozkaz byl téhož dne vyplněn v blízkém háji.

Mrtvoly zavražděných byly rychle prohledány a ještě teplé hozeny do šachty. Všechny byly poznány a nalezeno u nich mnoho dopisů a listin. Mezi předměty nalezenými u velkokněžny Elišky Fedorovny byl svatý obrázek, před kterým car Mikuláš II. poklekl a se modlil po celou smutnou hodinu, než podepsal zřeknutí se trůnu. Všechno to vylučuje jakoukoli pochybnost o zavraždění cara a jeho rodiny a všech věrných. Bolševici uveřejnili smrt carovu, popírali však smrt ostatních členů carské rodiny. Vynaložili vše, aby překvapili veřejné mínění a oklamali jej.

»Národní Politika« uveřejnila tuto zprávu:

Tragický konec carské rodiny ruské spadá do periody česko-slovenské ofensivy na Urále minulého roku v létě.

Jakmile byl Jekatěrinburk, místo carova uvěznění, česko-slovenským vojskem dobyt, tu generál A. N. Grišin-Almazov nařídil ihned sestavení zvláštní komise za účelem přesného zjištění, byl-li bývalý car skutečně usmrcen i za jakých se to stalo okolností.

Komise pracovala tři neděle za předsednictví profesora omské university Dilla a zjistila přímo ohromující podrobnosti, pokud se týče tragické záhuby bývalé carské rodiny.

Dík laskavosti p. generála Grišina-Almazova, který přibyl do Jekatěrinodaru, bylo nám osobně možno seznámiti se s obsahem protokolu, líčícího poslední chvíle carské rodiny asi takto:

Bývalý car, převezený s celou rodinou z Tobolska do Jekatěrinburku, byl uvězněn v domě inženýra Ipatěvského. Byl to dšsti prostranný přízemní dům v samém středu města, obehnaný dvěma vysokými ploty. Stráží bylo tu asi sto rudokvardějců, rozestavených ve tři ochranná pásma: první pásmo mělo vnější službu,

druhá řada byla mezi ploty a třetí se umístila na dvoře, aby střežila všechna okna a východy domu.

Car byl převezen do Jekatěrinburku zároveň s carevnou Alexandrou Feodorovnou, s následníkem Alexejem i s velkokněžkami Olgou, Tatjanou, Marií a Anastasií.

Ve dne bylo caru i jeho rodině dovoleno procházeti se po dvoře i po všech pokojích domu, avšak v noci byli všichni uzavřeni do nejuzdálenějšího pokoje bez oken, ve kterém stála všeho všudy jedna postel a dětský kočárek, zhotovený ještě v Tobolsku pro nemocného následníka.

Velkokněžny byly nuceny spáti na zemi na slámě. Poněvadž nebylo prostěradel a pokrývek, jež byly vzaty komišary, přikrývaly slámu vlastním oděvem a spaly nesvlěčeny.

Osud carské rodiny sdíleli i bývalý dvorní lékař, profesor Botkin, dvorní dáma baronka Buchshevdenová a starý carský komorník Čemadurov, jediný svědek posledních dnů nešťastné carské rodiny, který zůstal na živu.

Podle výpovědi Čemadurovy byl život carských vězňů v Jekatěrinburce nepřetržitým mučením.

Hrubí, většinou stále opilí rudokvardějci chovali se k caru a hlavně k carevně a velkokněžkám s cynickou hrubostí a drzostí, které je jedině schopen vyprostivší se z uzdy ruský cham.

Téměř každodenně ve dne i v noci byla konána v carově ložnici důkladná prohlídka. Hledali jednou dopisy, jindy zbraně, tu zase jed, který prý byl odevzdán caru jakýmisi spiklenci, aby otrávil stráž a osvobodil se z uvěznění. Prohlídka byla provázena bezbožným lámáním a dokonce i fysickým násilím.

Nelze vylíčiti lidskými slovy obraz toho ponížení a utrpení, které bylo přežiti carské rodině. Před její tragédií blednou stránky krvavé francouzské revoluce.

Deset dní před obsazením Jekatěrinburku československými vojsky zavládla v místní dělnické radě panika. Bolševici pochopili, že města ve svých rukou neudrží a počali proto evakuovati všechny místní úřady a organisace. Je přirozeno, že byla řešena i otázka, jak naložiti s carskou rodinou.

Na neštěstí rozšířila se v městě provokační zpráva, že sibiřská vojska přicházejí do Jekatěrinburku osvoboditi Mikuláše II. a dosaditi jej opět na trůn. Ta zpráva stala se i pohnutkou k osudnému rozuzlení carského dramatu.

Bolševická posádka počala obviňovati dělnickou radu, že je podplacena Čechy a Slováky a že jedná za jejich zády s carem.

Nespokojenost v posádce rostla a počala na se bráti formy vzbouření proti radě. A tu místní rada rozhodla na mimořádné schůzi večer 29. července, aby car i celá jeho rodina byli zastřeleni.

Prvý, kdo podal hlas za zastřelení carské rodiny, byl předseda místní mimořádné komise pro potírání protirevoluce, justiční komisař Jurovský (revoluční pseudonym), a týž se i nabídl, že ortel smrti osobně vykoná.

Po schůzi odebral se Jurovský ihned ještě v noci do domu Ipatěvova a sdělil rudým strážníkům rozhodnutí rady. Rudokvardějci odpověděli ohromným »hurá«, kterým vzbudili ze sna celý dům.

Car i carevna ihned pochopili, co se stalo i počali se modliti.

Týž list přinesl 6. srpna 1919 tuto zprávu: »Členu »Sdružení Čechů a Slováků z Ruska«, jenž

přijel v těchto dnech z Varšavy do Prahy, podařilo se získati jeden ze 7 seznamů bolševických obětí v Kyjevě. Snad budeme míti v brzku možnost získati seznamy ostatní, dnes reprodukuje tedy zatím jeden, jehož výčet sám sebou charakterisuje kulturnost a humannost učení ruských komunistů. Protože mnozí z našich krajanů a Rusů v Praze pěstovali styky nebo byli známí s oběťmi bolševického katanství, jichž jména uvádíme, žádáme, aby všechny případné dotazy byly řízeny na novou adresu »Sdružení Čechů a Slováků z Ruska« (Praha V., Josefovská ul. 11), jež, pokud je v možnosti a informacích Sdružení, budou bezodkladně zodpověděny.

Tuto jména 44 nešťastných obětí šíleného bolševického fanatismu: Kupčinský, inženýr, Konoplin, obchodník, Florinskij, univ. profesor slavistiky, Malyšin, úředník, Slinko, předseda obchodní komory, Stankov, sekretář obchodní komory, Armaševský, univ. prof., Cytovič, rektor univ. Sv. Vladimíra, čestný předseda českého sjezdu 1917, Bašin, geometr, Strachov, vrchní lék. inspektor, Bědunkevič, inženýr, Bech, prof. gymnasia, Bobyč, řed. obch. školy, Bubnor, maj. domu, člen obec. zast., Buravin, maj. hotelu, Dembickij, inž. a člen obec. zast., Ivanov, inž. a priv. docent, Matčenko, prof. reál. gymnasia, Mininkov, advokát, Michalovský, místopředseda N. U. O., de Vekki, maj. sochařského závodu, Molodovský, maj. domu, Neminský, bankovní úředník, Nikičorov, obchodník, Někludov, býv. vicegubern., Novikov, obchodník, Pavlovič, řed. gymnasia, Pristupa, advokát, Raič, místopř. okr. soudu, Rudakov, maj. domu, Ryškovský, maj. dvoru, Sukovkin, býv. předs. Zemstva, Sobolin, řed. st. banky, Ščegolev, maj. domu, Baranovskij, úřed. správy S.-z. želez., Bočarov, člen okr. soudu (bratr slavného chirurga, popraveného od bolševiků loni

v únoru), Danilov, obchodník, Baryšev, úředník správy S.-z. železnice, Pečenov, zubní lékař, Tichonov, maj. domu, Grigorjev, advokát, Rožkov, obchodník, Mossakovskij, lékař, Sadovskij, maj. domu.

Mimo tři tuto uvedené profesory university byli, jak se praví, popraveni ještě další čtyři profesori. O popravách židovských příslušníků v Kyjevě není ničeho známo, leč udržuje se pověst, že bolševická vzpoura v okolí Sompola vyžádala si na 60.000 židovských obětí. Jakmile obdržíme další seznamy, neopomeneme jich uveřejniti«.

»Národní Politika přinesla 24. října 1923 tuto zprávu:

Dva francouzské listy přinášejí nové zprávy o smrti posledního cara ruského a jeho rodiny a o osudu jejich mrtvol, zprávy, z nichž zvláště druhá jest tak neuvěřitelnou ve své surovosti, že zodpovědnost za ní nutno ponechati jejímu podavateli generálu Dieterix-ovi. O zavraždění carské rodiny vypravuje L'Évropa Nouvelle, že na jedné berlínské klinice pro nervově nemocné jest léčen bývalý bolševický komisař Jakovlev, jemuž byla svěřena poprava carské rodiny. Vypravuje, že vstoupiv do pokoje, v němž byla uzavřena carská rodina, přečetl jí rozsudek vojenského soudu k trestu smrti. Na to zavolal 6 vojáků, kteří okamžitě namířili a vystřelili salvu. Car a carevič byli mrtvi ihned. Carevna, prosící na kolenou, nebyla zasažena; Jakovlev ji zabil ze zadu ranou z revolveru do šíje. Velkovévodkyně Tatjana, jež jen omdlela, chtěla se zvednouti, byla proklána jako ostatní dcery carovy. »Matin« cituje o dalším osudu mrtvol ruskou knihu, vydanou právě ve Vladivostoku generálem Dieterix-em (snad Dieterichs, bývalý šéf generálního štábu našich legií) pod titulem: Zavraždění carské rodiny na Urale. Generálu tomuto bylo svěřeno

admirálem Kolčakem hned po obsazení Jekatěrinburku vojsky protibolševickými, vyšetření celé věci za účasti vyšetřujícího soudce Sokolova. Kniha potvrzuje, že byly mrtvoly naloženy na nákladní auto, dovezeny do lesa asi 15 km vzdáleného a tam hozeny do opuštěné štoly důlní. A zde začínají nová odhalení generála Dieterixe. Jelikož se »bílí« blížili Jekatěrinburku, nezdálo se odstranění mrtvol dostatečným a Moskva nařídila, aby mrtvoly byly spáleny. Vypravena expedice, která mimo 160 kg petroleje a 154 kg kyseliny, vezla sebou tři soudky, naplněné prý alkoholem. Výpravě byl přidělen lékař, dle tvrzení Dieterixe za tím účelem, aby oddělil od mrtvol hlavy a je konservoval v přivezených právě soudcích s alkoholem. Důkazem jsou mu zbytky řetízků, jež nosily ženy carské rodiny na krku a jež byly nalezeny přeseknuty ne v popelu, který zbyl po spálení mrtvol, nýbrž pohozeny v trávě na místě činu. Druhým důkazem, že hlavy mrtvol nebyly spáleny s těly jest mu fakt, že nebyl nalezen ani jediný zub (zuby hoří těž a jinak než ostatní kosti). Bolševik, pověřený touto akcí, odjel den na to do Moskvy, veza sebou ony tři železné soudky. To byl onen zvláštní kurýr, ohlášený komisaři Sverdlovovi, vezoucí dokumenty, zajímavé pro »čeku«. V Moskvě odebral se ihned ke Sverdlovu s oněmi soudky a hned na to se tvrdilo mezi zaměstnanci »sovnarkomu«, že přivezl hlavy carské rodiny, uložené v lihu. Jeden tajemník sovnarkomu tehdy prohlásil: Nyní naše živobytí je zajištěno; budeme-li smeteni, půjdeme do Ameriky a vyděláme si peníze vystavováním hlav Romanovců.

V noci po zavraždění rodiny carovy ze dne 17. na 18. července byli v Alapajevsku vyvezeni za město a hozeni do opuštěných šachet za živa další dva členové carské rodiny. Jejich těla byla nalezena 10. října téhož

roku a dopravena do Čity a později pochována v Pěkinu. Před tím už byl zastřelen bolševiky bratr carův Michael a tak pobiti všichni členové carské rodiny, pokud se nalézali v Rusku.

11. Organisaace črezvyčajky.

Pařížský list »Temps« přinesl obšírný článek o črezvyčajce a její organisaci. Úkol její jest každý zárodek protirevoluční zničit. Čeka pronásleduje každého, kdo není bolševik, ať je to menševik, nebo carista. Pronásleduje obchodníky, dělníky a stávkující vraždí. Úředníky sovětské vězní, dojde-li udání na ně. Z rozhodnutí čeky není odvolání. Soudí bez paragrafů. Jedná pro blaho revolučního Ruska. Vrhá do žaláře, soudí bez soudců, bez advokátů, bez průtahů, okamžitě. To jest hrůzovláda teroristů. Čeka se rekrutuje z lidí, kteří se chtějí rychle obohatit a mstít se na jiných. Každý čekista dá se podplatit. Kdo se chce na někom vymstít, zajde si k agentovi čeky, zaplatí žádaný obnos a vyhlídnutá oběť zmizí v kriminále, odkud pak bývá na dvorku kriminálu zastřelena. Může se však přihodit, že vyhlídnutá oběť nabídne čekistovi větší obnos pro záchranu a pak se ocitne udavač v kriminále a bývá zastřelen on. V črezvyčajce je v činnosti větší počet členů bývalé carské tajné policie, známé pode jménem Ochrany. Čeka se třídí na tři skupiny: pro armádu, pro obvod uvnitř Ruska a pro věci za hranicemi. Armádní čeka pozůstává z revolučního soudního tribunálu vedle generálního štábu a mimořádné komise při každé divisi. Armádní čeka stopuje každou osobu vojenskou a veškeré vojenské podniky a operace. Stopuje styk vojska s obyvatelstvem ci-

vilním. Mimořádné komise podléhají bezprostředně revolučnímu tribunálu a mají tři sekce: jedna obstrává informace sovětův, druhá kontroluje agenty, třetí vykonává rozsudky revolučního soudu.

V každé gubernii a v každém větším městě je revoluční soud. Tyto soudy mají sekce pro informaci, agenty a vykonávače rozsudků. Tito vykonávači jsou přiděleni na stále soudu, druzí agenti cestují po Rusku a pátrají po odpůrcích sovětů.

Čeka pro věci zahraniční byla zařízena r. 1920. Vydružuje agenty v celé Evropě, kteří dávají do Moskvy zprávy o hnutí komunistů v každém státě, na celém světě. Jsou to titíž agenti diplomacie, jak byli za cara. Před válkou hlídali Lenina, nyní hlídají Kerenského.

Počet čekou zavražděných jde do milionů. Čeka jest od vlády neodvislou. Agentů čítá 400.000. Čeka dychtí po samovládě, vládne terorem a od něho neupustí i kdyby měla odstřeliti Lenina.

O činnosti bolševické vlády v Rusku svědčí výmluvně statistika poprav v prvních čtyřech letech bolševického režimu. Dle této statistiky sestavené bolševickou vládou a otištěné v berl. »Deutsche Allgem. Ztg.« bylo vykonáno ve zmíněném čase 1,766.118 poprav, jimž padlo za oběť 2243 duchovních, mezi nimi 28 biskupů, 6775 profesorů a učitelů, 8800 lékařů a asistentů, 54.650 armádních a námořních důstojníků četnických a policejních, 260.000 vojáků, 48.500 četníků a policejních strážníků, 12.950 statkářů, 355.250 příslušníků obchodu, živností a svobodných povolání, 192.350 dělníků a 815.100 sedláků.

Došla mne příšerná z á s i l k a. Dva dopisy od osoby velmi vážené a spolehlivé, psané v Moskvě koncem letošního března, a doručené důvěryhodným poslem přímo adresátovi. Dopisy vypravují věci, z nichž.

jde přímo hrůza, ale věci doložené a naprosto pravdivé. Úryvky, které z nich podávám, nepotřebují komentářů. Cituji přesně, neměně ani slova, neupravuje ani slohu, jenž nese stopy neurovnanosti, jak je pochopitelné při soukromých listech, narychlo psaných.

V jedné z poslucháren třetí vysoké medicínské školy 2. února 1923 měl přednášku psychiatr Aleksěj Lukič Ljubušin. Kromě této svojí hodností na katedře psychiatrie byl i ředitelem Preobraženské psychiatrické nemocnice. Jeho lekce konají se obvykle takovým způsobem: profesor přednese historii nemoci, a potom nechá nemocného vypravovat, někdy mu klade sám otázky, nato profesor posluchačům vyloží nemoc, čině vývody ze slov nemocného. Tentokráté demonstroval mladého vojáka, člena rudé armády, který sloužil v »Črezvyčajce«. Na kliniku dostal se proto, že zmocnila se ho fixní idea na sebevraždu. U nemocného zjištěny byly příznaky degenerace a moral insanity. V obvyklém smyslu nijak se nelíšil od nynějšího běžného typu »čekistů«. Při přednášce vypravoval souvisle a srozumitelně, jeho chování bylo zcela jisté.

Vypravoval, vyzván profesorem: Na počátku jeho služby v »čeka« bylo mu nepříjemno zabíjet, ale soudruzi mu radili, aby jen hodně mnoho a pravidelně střílel, že si zvykne a přijde tomu na »chuť«. A skutečně brzy nejenom že tomu přišel na chuť, nýbrž bylo mu dokonce nudno, když denně nepostřílel 20 nebo 30 lidí. Kromě obyčejného střílení k vůli změně užívali tam (v »čeka«) různých způsobů, jak vypravoval. Tak na př. tři mladíky, téměř chlapce, roztrhali pyroxylinovými bombami. Bylo to prý zábavné, když jejich údy rozlétly se na různé strany. Vzal několik kousků do kapes, přinesl s sebou a položil na stůl, za nímž seděli soudruzi

při jídle. Někteří odešli, poněvadž se jim dělalo zle, ale on klidně usedl ke svému obědu. Aspoň mu víc zbylo . . .

Někdy zase mladým lidem, právě postříleným, podřezávali hrdla, a pili vřelou krev, z níž se ještě kouřilo, ze sklenice. Tlustým buržujům vráželi do břicha rozžhavené bodáky. Leckdy, když byli něčím dopáleni, stříleli zatčené buržuje, kteří nebyli po jich vkusu, a bez soudu, sami se s nimi vypořádali nečekajíce, až na ně přijde řada. Na otázku, proč právě a zda pouze s »buržují« takto nakládáno, odpověděl nemocný bez váhání: šlo prý přece o nepřátele lidu, a nebylo třeba s nimi dělati okolků . . . Ale takovéhle věci dělali prý jenom z dlouhé chvíle, když nebyli ve své kůži, anebo když je buržoasní věziňové něčím dopálili! . . .

Profesor neměl již příležitost učiniti obvyklé vývody a závěry ze slov nemocného. Když nemocný sám skončil svůj výklad, souvislý, živý, epický, bez nejmenšího stínu pokání, spíše s jakousi samolibostí, většina studentů, kteří bez dechu poslouchali příšerné líčení, třesouc se hrůzou, vyběhla ze sálu, zanechavši tam své pláště, kaloše i knihy . . . Několik posluchačů, kteří tvoří t. zv. »komunistickou buňku« a jsou vždycky přítomni při každé lekci, zachovalo se jinak. Seděli tu bledí, zdrčení a mlčeli . . .

Za několik dní profesor Ljubušin bez všelikého vyšetřování byl poslán i se svým asistentem na rychlo do vyhnanství, do Turuchanského kraje. Asistentovi tentokráte nepomohla ani ta okolnost, že byl Žid, ač jindy pomáhává . . . Historie nemoci zmizela z protokolů ústavu, a nemocný byl z kliniky odstraněn. Povídá se, že prý ho zastřelili, ale zatím je to pověst neověřená. Nebylo by však divu, neboť tajnosti »čeky« odhalovati jest přísně zakázáno.

Takových a podobných obrázků dnešního života moskevského dalo by se vylíčiti mnoho. Nedávno, asi před dvěma týdny jistá matka, jménem Terentěvá, šla do vězení, aby synovi odevzdala nějaké párky. Bylo jí řečeno, že syn před třemi dny byl zastřelen. Svalila se na zemi hned u vrat vězení, padla do mdlob. Když ji v nemocnici za několik hodin přivedli k sobě, zjišťovalo se, co je na věci. Ukázalo se, že syn nebyl vlastně odsouzen, nýbrž že ho v rozčilení zastřelil — sám vyšetřující úředník, dopálený nějakou neuctivou, nepředloženou odpovědí.

Nedávno přivezli nám na kliniku také jistého konisaře z »čuky«. Zbláznil se proto, poněvadž nemohl jinak jíst, než když měl na stole na míse — upečené dítě.... Nejedl ovšem této pečeně, ale musil se na ni dívat i při jídle. Charakteristické jest, že nadřízené úřady, posílající ho na kliniku, žádaly kategoricky, aby tam nebyl dlouho zdržován. Potřebují prý ho velmi nutně, poněvadž jest znamenitý střelec, a není za něho náhrady...

Takové historie obsahuje korespondence z dnešní Moskvy. Jest v ní i jinak lecos zajímavého a charakteristického. Obsahuje mimo jiné i doklady o tom, jak inteligence duševně pracující klesá přímo pod tíhou daní drakonicky vymáhaných. — Ale v době, kdy všecken vzdělaný svět v předvečer procesu patriarchy Tichona zajímá se o sovětskou »justici«, je snad důvodno, omeziti se pouze na tuto stránku komunistického režimu.

Opakuji, že adresát mně osobně známý, zrovna tak jako jeho moskevský zpravodaj, jsou osobnosti tak svrchovaně vážné, že je vyloučena jakákoli mystifikace. Do takových nížin a hrůz vede systém zvířecího násilí, kterým se drží při moci sovětská vláda.

27. IV. 23.

12. Radek-Sobelsohn.

Žid Sergej Persky uveřejnil v »Gazette de Lausanne« o Sobelsohn-Radkovi některé podrobnosti. Vláda švýcarská zavolala si Perskyho k výslechu. Při tomto výslechu uvedl Persky tyto podrobnosti: Sobelsohn jest z Haliče, syn chudých rodičů židovských. Je stár 40 let. Patřil k polským socialistům. Ze strany byl vyloučen pro spáchané krádeže hodinek. Polský tisk se mu posmívá Radek-Kradek. Šel do Německa, kde okradl spolkovou pokladnu. Roku 1909 šel Sobelsohn do Ameriky a stal se agentem maximalistů a pravou rukou Lenina. Za nějaký čas přijel Radek do Curychu, kde chodil na oko na universitní přednášky. Nejvíce však se oddával lovu děvčat. Medička Abramovičova se dala s Radkem oddat. Tato Ruska zavedla Radka do ruské společnosti. Persky Radka označil shromážděným Rusům jako nebezpečného zloděje. Roku 1916 a 1917 cestoval Radek na účet Lenina po Rakousku, Německu a Švédsku. Ve Štokholmu byla celá řada Německem placených agentů, kteří připravovali ruskou revoluci. Byli tu Fürstenberg, Parvus, Himmelstein, Grinski. Sobelsohn pečoval o telegramy do Curychu a Bernu. Když se bolševici usadili v Kremlu, nastaly Sobelsohnu zlaté žně.

Lenin se neodvážil o tohoto šeredného lotra ani zavádět, ale také mu nesvěřil místo komisara. Lunačarsky Sobelsohna označil za nejnebezpečnějšího zlosyna tohoto století. Od roku 1918 řídil Radek bolševickou propagandu. V čísle ze dne 19. září 1918 v moskevské »Izvěsti« vyzval Radek bolševiky, aby postříleli buržousty a to vždy několik tisíc najednou. Tato hromadná poprava má se konati alespoň třikrát týdně. Když byli jednou omylem zastřeleni tři mladíci, kteří odsouzeni nebyli, poručil Radek, aby ti praví odsouzení byli zastřeleni

hned po nich. Čím více buržoustů postřílíme, tím líp pro nás, volal stále Radek. Když byl v Curychu, vetřel se do bohaté rodiny a mámil nejmladší jich dceru. Byl však v čas vyhozen. Když roku 1918 židovka Kaplanova Lenina postřelila, dal Radek za odvetu vraždití sta lidí. — Když Radkovi něco bylo a měl bolesti, křičel jako sketa, ale na bolesti a smrti jiných se pásl jako krvelačná hyena. V Berlíně pracoval zimničně pro vojenské sloučení Německa s bolševickým Ruskem. Celou spartakovskou revoluci, která v Berlíně před Vánocemi roku 1918 vypukla, vedl a platil Radek.

Roku 1917 odešel Sobelsohn z Bernu. Od té doby usiloval o to, aby bolševici zřídili v Bernu centrální agenturu bolševickou, odkud by agitace šla dále do Francie a Anglie. Z Bernu může se bolševická agitace šířit po celé Evropě. V dubnu 1918 byla tato bolševická misse v Bernu zřízena. Žid Bersin zakoupil veliký dům v Bernu, kde se bolševici usadili. Stanici tuto řídili Radek a Joffe z Berlína. Vláda švýcarská dostala do rukou mnoho dokumentů, ve kterých byl projednáván celý bolševický plán, kterak se má revoluce a teror šířiti do všech zemí po celé Evropě. Jsou tu podrobné návody, jak zosnovat stávky, vzpoury, loupežení a vraždy významných osob. Když tyto dokumenty švýcarské vládě přišly do rukou, bolševici zapřísahali, že nejsou od nich. Plán zterorisovati Švýcarsko byl svěřen jedné Židovce, známé to prostitutce v Berlíně. — Radek byl konečně v Berlíně zatčen a uvězněn.

Židovka, která měla obstarati revoluci ve Švýcarsku, obrátila bolševikům záda a šla s jedním bankéřem do Argentiny.

Radek má ve Švýcarsku v bankách uloženo přes 30 milionů franků. Jakmile mu bude možno, usadí se ve Švýcarsku trvale, jako jeho soudruh berlínský advokát

Parvus. Počátkem r. 1920 poslal Radek Židovku Rosu Polakovou, dal jí 2 miliony franků, aby platila bolševické agenty v Itálii a Francii. Zdá se, že Židovka ta byla na hranicích Francie chycena. — Potom poslal Radek agenta Senebala do Bernu, ale i ten byl na hranicích Švýcar zadržen.

Na sjezdu komunistů v Curychu přiznala se Židovka Rosa Blochova, že Radek zamýšlel stát se presidentem sovětské republiky švýcarské. Plán ten se ovšem dosud nepodařil. Tak vyhlízejí nynější vládcové světa. Že by dle toho byl Lenin křesťan, tomu prostě nevěříme.

Tak ovládají beztrestně židovští vrahové již plné tři roky ubohé Rusko a není moci tyto zlosyny učiniti neškodnými.

29. XII. 1920.

13. Jest možno zažehnati hlad v Rusku ?

V berlínském listu »Tag« uvažuje dr. Jenny o tom, zda je vůbec možno zachrániti ruský lid od hladu. — Píše o tom následovně: Hlad rozvrátil celé Rusko až do jeho posledních základů. Přivodil, že miliony lidí vychrtlých a skoro nahých opouští své chaty a bloudí, nevědouce kam. Představme si, co to znamená, když miliony hladových lidí bloudí bezúčelně v celé zemi. — Představme si, jak hladové zástupy, zoufalé k šílenství, zaslechnou, že tu a tam je trochu bramborů nebo mouky a ženou se tam, aniž by zkoumali, zda je to pravda. Cestou zůstanou ležet dítky, starci a ženy zmírají po stech a tisících. Když pak hladový zástup přijde do místa, kde zásoby jsou, tu narazí na vojenský kordon. Běda, pak-li zástup neuposlechně a nezůstane státi, jak

učiní nejmenší pohyb, ihned je zasypán deštěm kulí ze strojních pušek. V celém Rusku hynou a zmírají lidé, že svět nic podobného neviděl. Miliony lidí zhynou způsobem, který vymyká se veškerému citu lidskosti.

V tomto strašlivém zápasu proti hladu sami bolševici, krvevládci, volají o pomoc do celého světa. Tato židovská sekta přivodila na celé Rusko takovou zkázu, jak ji svět nedovede ani poznat, ani chápat. Někteří národové by chtěli Rusům pomoci, ale bolševici všelikou pomoc znemožňují. Když americký splnomocněnec Hoover žádal na Leninu a Bronsteinu záruky, že pomoc má být rozdělena od dárců samotných, tu židovští hrůzovládci raději každou pomoc odmítli. Chaim Bronstein měl to dobře promyšleno. Svět nám bolševikům bude posílati potraviny, které sami sníme a ruský mužík ať pojde. Když však Hoover žádal záruky, že darované potraviny musí se rozdat mužíkům a ne rudým gardám, tu Chaim Bronstein zuří. Ať zhyne celý ruský národ, jen když my Židé zůstaneme vládci v Kremlu nad celým Ruskem. Leninova skupina chtěla dáti Hooverovi záruky. Ale tomu se postavili na odpor Zinověv-Apfelbaum, Bucharin, Džeržinski a Trotzki. Když žádal Hoover právo exterritoriality pro americkou pomocnou výpravu, tu dal Trotzki rozkaz, že žádná pomocná misse nesmí do Ruska. Zlosynové ti nechtí, aby nikdo cizí neuzřel dílo zkázy, které na Rusku během 4 let provedli. Nikdo z hladových nesmí spatřiti nějakého cizího zachránce. Když byl r. 1891 hlad v Rusku, titíž Židé hladu toho využítkovali k revoluční propagandě. Bolševici na oko zařídili pomocný všeruský výbor a když ten začal opravdu pracovati, pak byli členové výboru toho zavřeni do kriminálu a zavražděni. První byla zastřelena předsedkyně Kusková. Čičerin dokonce vyhrožoval, že nikdo nesmí do Ruska, poněvadž cizinci, předstírajíce, že přinášejí

Rusům pomoc, pracují k tomu, jak by mohli Rusko vojensky zdolat. Na darech se dosud sešlo jen 3,139.000 rublů ve zlatě, a to větším dílem ze Sev. Ameriky a z Česko-slovenské republiky.

Nansen prosil v Ženevě o pomoc Svaz národů, ale zástupci Svazu neměli v rukou záruk a Nansen sám za nic neručil.

Porada v Bruselu na pomoc Rusku žádala též záruky jako Hoover a žádala placení dluhů, které Čičerin slíbil. Slib ten nemá žádnou cenu. Zbankrotělé, ožebračené Rusko nemá, čím by dluhy ty platilo. Bolševická ústava § 3. výslovně praví, že pro bolševické Rusko neexistují žádné carské dluhy. Chaim Bronstein hladoví po penězích a dychtí, aby dostal půjčku proti hladu z ciziny. —

Porada v Bruselu však přesně stanovila, že pomocné misse musí v Rusku míti naprostou svobodu a že vláda bolševiků musí vrátit mužikům i dělníkům osobní svobodu a vlastnické právo.

Tak píše dr. Jenny o poměrech Ruska správně a spravedlivě. Není strašlivějšího zotročení na světě, v jakém se ocitnul celý ruský národ pod hrůzovládou 700 krvelačných Židů komisarů.

2. XII. 1921.

14. Hladová anarchie a blízké konce v Rusku.

Z V a r š a v y, 17. února. (Russpress). Vynikající diplomat, člen cizí misse v Moskvě, který právě projížděl Varšavou, sdělil spolupracovníku telegrafní agence Russpress některé své dojmy o sovětském Rusku.

»Bolševici«, pravil, »jsou rozhodně blízcí svému pádu. Na čas může je zachrániti pouze janovská konference, uzná-li sovětskou vládu. Nestane-li se to, padnou v nejbližší době.

Období komunismu v Rusku již skončilo. Komunisté dnes již jen myslí na to, jak by sama sebe zachránili a naprosto jim nesejde na tom, utrpí-li při tom jejich ideje nebo ne. Sebezáchrana, toť účel, jenž světi všechny prostředky: novou hospodářskou politiku a všechny pokusy dosíci uznání sovětské vlády Evropou. Zachránit bolševiky však nemůže již nic. Nejohroženějším jejich nepřítelem jest hrozný hlad, který zachvátil většinu ruského území a je opravdu katastrofou. Všechny slabé a života neschopné živly v tomto utrpení rozhodně zahynou. Ale ti, kdož zůstanou na živu, zesílí armádu všech těch, kdo jsou nespokojeni s bolševismem. A těch jest obrovská většina. Jiným nebezpečím, ohrožujícím bolševiky, jest kvapem stoupající drahota, kterou bolševický tiskařský lis při sebe větším rozpětí nedohoní. Bolševici brzo nebudou míti čím platit armádě svých úředníků a co jest ještě horším, ani svým věrným pretoriánům »rudogvardějcům«, kterých v samotné Moskvě je přes 80.000. — Úžasně stoupání cen je nejlépe viděti z toho, že v Moskvě během posledních 14 dnů cena funtu chleba stoupla z 20.000 na 46.000 rublů. — Hladová vlna, zvedající se s úžasnou rychlostí, jest hrozným mementem mori pro bolševiky, ona prorazí bolševickou hráz a smete bolševiky. Bolševici nebudou s to v brzkou čeliti hladovějícím davům, ježto jejich »věrní« pozbyli víry ve zdar komunismu a houfně opouštějí rudé pluky. Hladová anarchie snadno může zaplaviti celou říši, ale Rusko nezničí, ježto nový mohutný činitel se hlásí k slovu. Je to pravoslavná církev, která zachrání říši a národ a poslouží organizačním prvkem. Opravdové náboženské hnutí a zbož-

nost rostou netušenou měrou a vliv duchovenstva na široké masy je přímo ohromující. Grandiosní náboženské slavnosti na Nový rok a na Tři krále nejlépe dokazují, jak mohutně vzrostlo náboženské cítění ruského lidu. Brzký pád bolševismu a osvobození Ruska od komunismu je nade vši pochybnost již jen otázkou krátké doby. —

19. II. 1922.

15. Komunistický experiment.

Židovští hrůzovládci Ruska odňali všem občanům ruským všelikou možnost osobně se starati o vlastní osud osobní, zničili soukromé vlastnictví a znemožnili soukromé podnikání. Tento komunistický experiment židovských vrahů ruského lidu trval půl druhého roku, počínaje v polovině roku 1918. Nyní se shroutil a vyžádá si oběť 50 milionů ruských životů. Bolševický komunistický stát nemůže uživit své občany a setřásá je od sebe. Občané Ruska jsou opět svobodni, ale židovští komisaři každého občana ruského nadobro ožebračili. Roku 1920 živila bolševická vláda 20,421.000 sovětských úředníků a továrních dělníků. Nyní z toho živí již jen 4½ milionu osob. Roku 1921 bylo dopravních zaměstnanců 4,900.000, nyní jest jich 1,800.000. Pensistů a obyvatel ve městech živila vláda 8,769.000 osob, nyní 1 mil. 15.000 osob. Zde jsou v této poslední skupině hlavní stoupenci komunističtí. Rudá armáda čítala 4 miliony mužů, nyní čítá 1,365.000 mužů. Jak se 130 milionů lidí sovětského Ruska nyní živí, nedá se zjistiti. V městech možno si chleba koupiti za obnosy přímo závratné.

Kdo ještě nějaký ten kus šatu má, prodá ho, aby si

opatřil potravu. — I domácí nádobí se prodává a najde kupce. Mlýnek na kávu se cení na 3 mil. rublů. Všechno se v Rusku zvrátilo. Každý se ohání jak může. — Universitní profesori prodávají v obchodech jako příručí. Šlechtičny dávají hodiny na klavír a vyučují. Bolševici vykradli všechny obchody a všechn majetek soukromníků a nyní vláda prodává tento lup. Veškeré zásoby vína bolševici uloupili a nyní je prodává stát a tržní obnosy mnohem větší z nakradeného vína, než carská vláda tržila ze státní vodky. Bolševická vláda propouští úředníky. Státní úředníci druhé třídy mají měsíčně 3 miliony platu a za 800.000 rublů potravin. Nejvyšší plat je 5 milionů rublů měsíčně, to jest 2.000 německých marek nebo 660 čsl. korun. Dělníci jsou vlastně státními úředníky. Jsou ojedinělé vlastní podniky, kde dělníci mají dostatek potravin. Ale i počet dělníků se zmenšuje. Bída na venkově je daleko větší, jak bída v městech. Jest jisto, že je hladem ohroženo na životě v Rusku přes 30 milionů lidí.

Zpravodaj berlínského »Tagblattu« je v Moskvě a posílá sáhodlouhé dopisy ze sovětského Ruska do »Berliner Tagblattu«. Kdyby se opovážil psáti proti židovským komisařům a vrahům ruského lidu, byl by ihned prostě zastřelen na místě.

Scheffer tvrdí, že Rusko je nyní odloučeno od celého světa a že bez cizí pomoci není možno, aby zachráněn byl dosud žijící lid ruský. Scheffer vyzývá proto celý svět dle vzoru Nansena, aby přestala blokáda Ruska, aby západní Evropa dala do Ruska vše, co ruský lid potřebuje k záchraně, nejen potraviny, ale též ostatní pomůcky existenční, hospodářské stroje a náčiní a ostatní potřeby technické.

Západní velmoci vedou vlastně stálou válku s Ruskem, ovšem beze zbraní.

Scheffer vyzývá evropské velmoci, aby blokádu Ruska zrušily a ruský národ zachránily, pokud jest to ještě možno.

Z Revalu se oznamuje, že tam přibyl parník z Petrohradu s nákladem 4.000 kg ryzího zlata.

Tento obrovský poklad posílají lupiči bolševici do Německa, Švýcar a Anglie. — Jsou to patrně nakradené zásoby ryzího zlata z ruské státní banky a jiných ruských bank. V Berlíně se nyní platí kilo ryzího zlata 200.000 marek a snad více. V míru se platilo na burse v Hamburku 3500 marek. Úpadek Ruska jest dokladem, že ruský národ, který nad sebou trpí hrůzovládu židovských lupičů, jest uvnitř znemravnělý a úplně schátralý.

Tak tvrdí zvláště švédský spisovatel Are Waerland ve svém spise »Die Diktatur des Proletariats« .

Totéž tvrdí dopisovatel basilejské »Nationalzeitung«, který tvrdí, že úpadek Ruska musí se zapsati na účet naprostého bankrotu pravoslaví. Ruský lid, neznaje žádných mravních zásad z víry Kristovy, vrhnul se v revoluci do divokých orgií, jásal, že není více carské knuty a jest z plna svoboda nevázanou. Nyní se dostavily důsledky revoluce. Lid ten znemravnělý hyne hromadně hlady. — Zda tyto závěry jsou správné, o tom dlužno pochybovati.

1. III. 1922.

16. Bolševici do Janova.

Vládní orgán bolševiků »Izvěstija« se chlubí, že vláda bolševiků jest pozvána do Janova, a to znamená tolik, že celý svět uznává vládu bolševiků jako vládu legitimní nad Ruskem. Zloděj a lupič zasedl si do cizího

majetku a nyní sousedé uznávají vetřelého lupiče za oprávněného vlastníka. Chápeme proto radost moskevské vlády bolševické.

Bolševický orgán »Pravda« rozumuje, že pozvání bolševiků do Janova není vítězstvím bolševických diplomatů, nýbrž ovocem vítězství rudých armád nad Denikinem, Kolčákem a Wranglem. Proto bylo by osudnou chybou, kdybychom chtěli rudou armádu zmenšiti. Naopak, armádu tu nutno udržovati na stejné výši. Naši zástupci musí v Janově londýnským a pařížským státníkům dokázati, že mají co činiti s vítězným a nikoliv s poraženým Ruskem.

Komunisté v Moskvě jsou proti tomu, aby do Janova jel Lenin, anebo jiný vynikající bolševik. Moskevští vládcové mají obavu, že by účastenstvím na konferenci v Janově ztratili důvěru komunistů ruských a obávají se, že Lenin není vyškoleným diplomatem, který by se dovedl uplatnit ve společnosti Lloyda Georgea a jiných státníků.

Vládní orgán »Izvěstija« přinesl 12. ledna 1922 obsáhlé líčení hladu v gubernii samarské. Mužící shánějí psy, kočky, vykopávají padlé mrchy, kořínky. Přes tři čtvrtiny obyvatel zmírá hlady. Všude se šíří lidojedství. V jedné vesnici byli pohromadě v chatě tři rodiny. Hoch 12letý byl usmrcen, jeho tělo snědeno. Potom v chatě zemřela i žena. I její tělo bylo snědeno. Mužící vzdali se veškeré naděje na pomoc a kopají si hromadné hroby. Zdá se, že i zaslání obilí na setí bude marné, jelikož do té doby mužící vymrou. Jsou obce, do nichž si nikdo netroufá vkročit z obavy, aby nebyl usmrcen a sněden. Sovětské úřady trestají sice lidojedství, ale kde úřady ty nejsou, tam nikoho trest nestihne.

Tataři nikoho nepochovají do země. Jakmile někde se objeví mrtvola, hned je tu celý zástup hladových,

který čeká na kus potravy z této mrtvoly. Poněvadž dráhy, silnice, vodní cesty, jsou zpustošeny a veškeré dopravní prostředky zničeny, je rozvážení potravin zne-možněno. Lodě, které s náklady potravin zakotví v pří-stavech baltických, vyloďují sice přivezené potraviny, ale náklady ty nemohou se vypraviti do vnitra země ru-ské. Na hlavních tratích železničních jezdí do týdne dva, nejvýše tři osobní vlaky. Za to mají židovští komisaři pro sebe k dispozici tisíce přepychových vagonů želez-ničních. Každý komisař-Žid má pro sebe vlastní salonní vozy a separátní vlaky. Členové vlády bolševické a jich rodiny zařídili si v salonních vozech stálé byty a žijí takto na kolejích železnic. Roku 1917 bylo takto ob-sazeno komisary 312 salonních vagonů, r. 1920 bylo ob-sazeno již 2178 salonních vagonů bolševickými předá-ky. Vrchní velitel armády s Trockým v čele má k dis-posici 2707 salonních vagonů. Komisaři a vrchní úřed-níci bolševické vlády mají pro sebe 5337 vagonů, kdežto na všech drahách pro cestující obecnost je k dispo-sici jen 6231 vagonů. Tisíce vagonů rozbitých a poško-zených stojí po celém Rusku na kolejích a propadají zkáze. V jednom vlaku z Kyjeva do Oděsy byla prove-dena prohlídka. Ve vlaku bylo 1100 osob, a sice 450 za-městnanců drah, 270 úředníků, 130 průvodčích vlaků, 100 vojínů a jen 50 cestujících mělo zaplacené jízděn-ky. Všichni pasažéři jeli za honbou po potravinách. — Tak běduje vládní orgán »Izvěstija«, že tím způsobem provoz drah v bolševickém Rusku musí vzíti úplnou zkázu.

Jak vidíme, dovedli si to vládcové Ruska dobře za-říditi. Každý bolševický komisař-Žid a těch je 600, má pro sebe salonní vůz a zvláštní vlak. Dříve jezdil jen jeden car a jeho rodina v jednom dvorním vlaku a nyní jezdí 600 židovských carů-komisarů zadarmo po celém

bolševickém Rusku. Znalci tvrdí, že do léta 1922 zahyne v Rusku 50 milionů lidí hladem.

1. II. 1992.

17. Hrobaři Ruska.

V Mnichově vyšel spis s názvem »Russlands Todtengräber«. O vzniku bolševismu píše v něm dr. Rosenberg z Revalu. Z Ruska tam prchnul. Týž tvrdí, že škola bolševiků byla na ostrově Capri. Vedl ji tam Žid Rapaport. Peníze na revoluci v Petrohradě dali Židé v Londýně, tvrdí Rosenberg. Mlčí tedy o tom, že Lenin a Trocký obdrželi od Ludendorffa 70 milionů marek ve zlatě, jak tvrdí Burcev. První, kdo začal v Petrohradě k dělníkům řečnit, byl Štěklon-Nachamkes. Námořníky z Kronštatu uvedl do Petrohradu Žid Rosal. Žid Kerenský-Adler dal sice Lenina a Trockého zavřít, ale policejní president Žid Rutenberg jim dal svobodu. Sotva byli na svobodě, nastal převrat. Lenin a Trocký vyhnali Kerenského a urvali sami vládu.

Žid Parvus-Hilphant, mnohonásobný milionář v Berlíně, obstaral ze Švýcar provoz Lenina a Trockého a skorem sto Židů z Nového Yorku do Petrohradu. Tito Židé byli v Halifaxu zavřeni, ale Wilson nařídil jich propuštění. Kolem Wilsona byli stále ve vládním domě ve Washingtonu Židé Šimon Wolf, soudce Brandeis, bankéř Jakub Schiff a válečný dodavatel americký Bernard Baruch.

S Wilsonem jelo do Versaillu 117 Židů z Nov. Yorku na mírovou konferenci. Peníze na agitaci a k uchvácení vlády posílal z Hamburku bankéř Mat. Warburg. Také ve Štokholmu byl agent bolševiků Fürstenberg-Gune-

cký, který peníze obstarával do Petrohradu bolševikům. Nyní je bolševickým vyslancem v Rize.

Jakmile Lenin a Trocký urvali moc vlády, dosadili teror na potlačení protirevoluce a svěřili vedení toho Židu Urickému v Petrohradě. Guvérnérem Petrohradu jmenován krvelačný Žid Zinověv-Apfelbaum. Moses Urický a Zinověv vyvraždili za krátko obyvatelstvo Petrohradu, z něhož zbyla tu sotva čtvrtina. Vojsko židovských komisařů z Lotyšů, Číňanů, Maďarů, Němců. Tito rudokvardějci provádějí vraždění ruského lidu ve velkém. Tyto vraždy a hlad zkosily již přes 35 milionů lidí v Rusku.

Anglický spisovatel Wilton vydal spis: »Jews in Russia«, kde uveřejnil seznam jmen 550 Židů komisařů, vladařů Ruska. Vojenské ministerstvo, v jehož čele je Trocký, má 34 Židů. Výkonná centrální rada sovětů má 17 Židů. Komisařství či ministerstvo vnitra, má 45 Židů. Ministerstvo zahraniční vede sice Čičerin, má ale nad sebou Židy: Joffe, Margohn, Levien, Axlerod, Litvinov-Finkelstein v Revalu, Vigdurkopp a Samuel Reich v Berlíně.

Vládní list »Pravda« má v redakci Židy: Kuhn, Lurie, Diamant, Steklov-Nachamktes; orgán »Wolja Truda« má v redakci Katze, Sachse, Polianského.

Komisariát pro tisk má 42 Židů. Jim přísluhuje Maxim Gorkij.

Výkonná centrální rada, které předsedá Lenin, má 33 Židů. Šverdlov, Gimmer-Suchanov, Katz-Kamkov, Bleichmann a ostatní.

Judenič byl ve svých operacích náhle od Angličanů zrazen. Totéž se stalo Wranglovi. Vojenská francouzská misse v Oděse měla při velitelství 10 Židů.

Ve správní radě bolševické státní banky jsou Židé: Trocký, Goldberg, Spenser, Eismut.

Tolik napsal dr. Rosenberg ve jmenovaném spise, který přináší podobizny židovských komisařů Ruska. Dr. Rosenberg nechce o vině Německa, že ono přivedilo jím zkázu Ruska, ničeho přiznati.

23. III. 1922.

Dopisovatel »Berliner Tageblattu« z Moskvy, Paul Scheffer, komunistům velmi nakloněný (proto jej do Moskvy pustili) posílá svému listu sensační zprávu:

Na sjezdu sovětů referoval Osinský (vlastním jménem kráize Obolenský) o zemědělství a hladu. Prohlásil, že území hladu obejímá třetinu osevní plochy celé ruské říše. Pro území to je po ruce o osm milionů pudů osiva méně — než loni. Loni byla oseta jen jedna desetina osevní plochy, r. 1922 bude tedy oseto ještě méně. Není ani tažného dobytka na obdělání polí. Tak v gubernii saratovské připadají na jedno sto selských usedlostí pouze čtyři tažná zvířata. (U nás v průměru na sto takových usedlostí čtyři sta kusů, počítáme-li i zvířata rezervní.)

Za žádných okolností — praví referent — neposkytne příští sklizeň dostatek potravin ke krytí místního konsumu, ačkoli před komunistickou vládou byl to kraj vývozní. R. 1922 bude tu opět naprostá neúroda.

Dopisovatel »Berliner Tagblattu« dodává:

Číslice pana Osinského znamenají úplné zničení obyvatelstva celých krajů hladem a nemocemi, které jej nerozlučně doprovázejí. Právě vydali komunisté dekret, jímž se zakazuje na šest měsíců osobní železniční doprava s velikým územím hladu. Tyto krajiny smrti musí býti úplně uzavřeny, svému osudu ponechány.

Toť úžasné nařízení, toť příšerný rozsudek smrti nad miliony ubohých zemědělců. Je v tom snad ďábel-

ský plán: ať pomrou miliony mužů, ať ubudou miliony odpůrců komunistické vlády?

Komunisté vykládají své hrozné opatření — proti němuž musí celý svět protestovati — poukazem na to, že se z území hladu šíří rychle skvrnitý tyfus do měst mimo toto území.

Místo rychlé pomoci, místo nákupu tisíců vagonů obilí v cizině — uzavírají komunisté území hladu, aby se hladovějící nemohli ani útekem zachrániti!

Komunisté mají na starosti jiné nákupy!

Štokholmská »Svenska Dagbladet« sděluje, že ředitel Karel Kilbon, komunist, exponent ruské vlády komunistické, koupil v Německu na účet ruské vlády tři sta tisíc ručních granátů. Část těchto granátů jest už na cestě Švédskem do Ruska. »Také ve Švédsku, Dánsku a v jiných zemích zakoupili komunisté zbraně,« dodává »Svenska Dagbladet«.

Kolik set tisíc metrických centů obilí mohli komunisté koupiti za obnos, jež tu vydávají za zbraně?

Kolik milionů lidí mohli zachrániti před smrtí hladem?

Jací to šílenci a zločinci rozhodují dnes o osudu ubohého ruského národa?

10. I. 1922.

Příšera hladu.

Mluvil o ní na skončeném nedávno sjezdu sovětů ruských v Moskvě samarský delegát Antonov-Avsejenko. Těžko se čtou z jeho referátů v tisku, ještě tíž se citují. Tvrdil — a nelze mysliti, že by právě v tomto shromáždění přeháněl, — že miliony lidí hryžou hlínu, miliony že upadají v šílenství. V jediné samarské gubernii úplně hladovějících, strašně hladovějících, jest

víc než 2 miliony! Při vší té podpoře, která dosud poskytnuta, a která aspoň ještě slíbena (pouze slíbena!) bude lze do nové žně jakž takž krmiti snad 20% lidí! Ostatní jsou ztraceni neodvolatelně.

Bugurnslanském okresu teď právě (rozuměj: v druhé polovici prosince), tvrdil Antonovo-Avsejenko, dodělavá a vymírá 21 vesnice. Co se bude dít v lednu, o tom nemá nikdo poněti...

Ve volosti (okresu) Ramykovské lidé pojídají mrtvoly. K pochovaným třeba postaviti strážce, aby nebyli hned zase vyhrabáni! Jenom v té jediné volosti již během září vymřelo hlady 4250 lidí, skoro 11 tisíc hlady padlo a muselo býti lékařsky ošetřováno. Během října z nich zemřelo dalších 4380 lidí, a nových 11.000 lidí se roznemohlo. Spousta byla případů, že rodiče odnesli dítě na step, a tam je opustili, aby jim děti neumíraly aspoň na očích...

Jsou i bezpečná svědectví o tom, že matky zařezávaly děti, aby jim ušetřily pozvolné umírání.

6. I. 1922.

18. První lokomotivy z Německa v Rusku.

Starý židovský list »Frankfurter Ztg.« přinesl z Malaje Visery z Ruska dopis o prvních lokomotivách z Německa v Rusku. První dva zimní dny ve valdajském borstvu. Řeka Msta je již zamrzlá a lesy a břízy jsou zahaleny do bílé jinovatky. Přijeli jsme sem z Moskvy ve spacích vagonech v noci. Vagony ty jsou luxusně vpraveny. Vlák jel rychlostí 100 kilometrů za hodinu. Řídili si ho ruští inženýři sami. Je to doklad, že tedy

v Rusku není vše rozbito, jak se všeobecně píše a mluví. Němečtí inženýři, kteří tu prodlévají pro převzetí dodaných lokomotiv, denně se přesvědčují, že ruští železniční úředníci jsou chtiví, aby znovu zřídili ruské železnice a že pracují na díle tom svorně úředníci vyšší i nižší. Rusko objednalo značný počet lokomotiv v Německu a Švédsku. To svědčí o tom, že Rusko se chce vzpružiti k novému rozmachu hospodářskému. První lokomotivy Hentšlovy z Německa byly podrobeny důkladné zkoušce, která by nedopadla důkladněji ani v samotném Německu. Rusové zvolili ke zkoušce trať Majala-Visera a Okulovka asi na 80 kilometrů. Trať tato má značné stoupání. Na této trati jezdí devět nových Hentšlových lokomotiv. Dalších devět se právě z lodi v Petrohradě vylodují. Rusko si vymínilo, že dodané lokomotivy podrobí důkladnému vyzkoušení. Profesor Lomonosov vede celou tuto organizaci a dovedl německé inženýry dobře pohostiti. Lomonosov sám dodací smlouvy v Německu zjednal. Sám některé lokomotivy na trati osobně vyzkoušel. Vlak s nákladem několika prázdných nákladních vozů měl délku skorem jednoho kilometru. Za lokomotivou jsou ve zvláštním voze umístěny manometry na měření výkonnosti lokomotivy.

Dodané lokomotivy zkoušku skvěle obstály, jely a táhly znamenitě a při tom velmi málo uhlí spotřebovaly a to jest hlavní věcí. Zpáteční cestu vykonal náš vlak s lokomotivou ze Švédska dodanou, která též bezvadně zkoušku obstála. Dnes jsme se probudili na nádraží nikolajevském v Petrohradě. V přístavě petrohradském je jeřáb, který hravě celou lokomotivu vyzvedne z lodi a postaví ji přesně na pevninu přímo na koleje. Stroje z Německa úplně v celku zmontované a jen páky na kola se tu v dílnách petrohradských přidělají. Práci tu konají montéři z Německa. Dělníci tito bydlí ve vago-

nech ruských. Stravu obstarávají si tito dělníci přímo z Německa. Takovým způsobem bude nutno si počínati i při ostatních podnicích v Rusku. Vyslanec německý Wiedenfeld a jeho tajemník Graap byli zkouškám přítomni. Ve vlaku byli s námi inženýři švédských vagonových továren a inženýři američtí. Páni se dobře bavili a profesor Lomonosov se staral o dobré jejich pohostění. Jest na čase, aby Německo veškerým úsilím pracovalo na hospodářském ovládnutí v Rusku. Tolik si libuje jmenovaný židovský list.

S německou lokomotivou je učiněn počátek hospodářského zotročení Ruska podle jeho německého kapitálu. Němci stanou se tímto způsobem pány celého Ruska. Plány, které sledovaly válkou se jim splní pomocí vlády Židů v Moskvě. Celé Rusko bude osadou Německa a Němci se tak stanou pány celé Evropy. Veškeré války od roku 1793 do r. 1910 vyžadovaly výdaj 23 miliard dolarů. Světová válka sama vyžadovala výdaj 355 miliard dolarů. V čs. korunách by to nyní bylo 31.950 miliard čsl. korun, nebo 32 bilionů čs. korun. — Na bojištích a v lazaretech zahynulo 19,658.006 mužů. Ztráty na civilním obyvatelstvu Evropy a Sev. Ameriky se odhadují zvýšenou úmrtností a zmenšením porodů na 80 milionů lidí. Státní dluhy stouply

	r. 1913	r. 1920
	milionů dolarů	
Severní Amerika	z 1026	na 24.974
Anglie	z 3485	na 39.314
Francie	z 6346	na 46.325

A to vše je na zmar.

28. XI. 1921.

19. Zápas o Sibiř.

Na konferenci ve Washingtonu se má rozhodnouti osud Sibiře. Jde tu o gubernie Irkutsk, Jenisejsk, Jakutsk, Tobolsk, Tomsk, Amur, Sachalin a Kamčatku, v úhrnné rozloze 12,534.200 čtverečních kilometrů s 9 miliony obyvatel. — Harding prohlásil, že na Sibiř nesmí sáhnouti ani Japonsko ani Čína ani kdo jiný. Gubernie ty mají zůstatí Rusku. Když byl Kolčak 7. února 1920 v Omsku bolševiky zavražděn, ovládali Sibiř vůdcové vojenských formací Semjonov, Kappel, Ungern-Sternberk, Lochovicki a celá řad jiných. Semjonov povolal v Čitě v dubnu 1920 vládu proti bolševikům. Japonsko drželo Vladivostok a posuňovalo vojska na Bajkal. Boje bolševiků a Semjenovců se šíří. Semjonov žádal pomoc od Japonska proti bolševikům. V bitvě o Nikolajevsk padlo 800 Japonců. Japonské vojsko v Sibiři stojí ročně 100 milionů yenu. Semjonov prchl v květnu r. 1920 do Port Arturu.

V Čitě byla 31. října 1920 vyhlášena neodvislá východoasijská republika a objímá celou Sibiř. Vláda této republiky je ve skutečnosti vláda bolševiků. Tato vláda je ve spojení s Moskvou a chce, aby Japonci opustili Sibiř. Vláda ve Vladivostoku byla 26. května 1920 svržena a ustanovena nová vláda bolševiků majíc v čele komisaře Kaševnikova, nástroj to Japonců. Vládu japonskou vede tu vyslanec Mazusima. Japonsko vyklidí Sibiř, pakli bolševici pronajmou na 30 let Sachalin Japonsku, pakli Japoncům bude povoleno v celé Sibiři káceti lesy a dolovati železo, uhlí, a budou-li moci jezdit jen japonské lodě po všech řekách v Sibiři. Na Sachalině mají Japonci naftu a uhlí v obrovském množství. Japonci nyní cele jsou pány Sachalinu, a ten jim umožní

vésti válku proti Severní Americe, dodá pro válečné lodě Japonska potřebnou naftu a uhlí.

Japonci ve Washingtonu předloží hotové karty na stůl a vyloží všechny koncese, které Japonsku dali bolševici. Celá Sibiř patří nyní vlastně Japoncům. Japonsko bude hájiti svých hospodářských výsad na konferenci ve Washingtonu do krajností. Zda president Harding je zpraven o tom, co Japonci na Koreji, na březích Mandžurie a celé východní Sibíře podnikají, to ovšem nám není známo.

Zde bude též rozhodovati vůle Číny. V Pekingu je dosud dynastie Mandschů, jejíž vrchní princezna usilovala o návrat monarchie. Její poslední pokus se nezdařil. Princezna Tszun spáchala pak na to sebevraždu. Dosud je v paláci císařském vychováván syn posledního císaře Kvanghsů. Čína má nyní 1½ milionu vojska ve zbrani. Čína proniká do Mongolska, které dosud patří Rusku. Chabarovsk a Charbin, důležitá to obchodní střediska, jsou úplně v rukou Číňanů, Rusové jsou v podruží.

Z Revalu se oznamuje, že koncem června v bolševickém Rusku bylo sčítání lidu. Zjištěno 129,707.000 osob. V městech 11,525.000 osob, na vesnicích 109 mil., 455.000 osob. Mladistvých osob do 16 let jest 59,582.000 osob. Dělníků napočteno 4,755.000 osob, z toho železničářů 1,215.000 osob. Samozřejmě jest, že sčítání to není spolehlivé. Uvážíme-li, že čezvyčajka vraždí každého dne sta lidí, že v žalářích sovětských stále jest 150 až 2000 obětí čezvyčajek, uvážíme-li, že 5 milionů lidí jest ohroženo hladem, že 5 milionů dětí dle odhadu Hoovera zhyne hlady, že úmrtnost v Rusku příšerně stoupá, že lidé se vrhají do řek a vraždí sebe, nelze za to míti, že sčítání to ukazuje skutečnost. Kam až to židovský car Chaim Bronstein dopravoval, oznamuje vládní list

bolševický »Pravda«. Žid car potřebuje na rok 1922 nových papírových peněz 27.000 miliard rublů. Státní tiskárny mohou na r. 1921 dodati 9.000 miliard rublů. Na jediný rok potřebuje Žid-car nových papírových peněz 27.000 miliard rublů. Číslo to si ovšem nedovedeme ani představit. Máme značnou námahu, abychom si uvědomili, že Německo má nyní v oběhu 160 miliard papírových marek. Ale 27 bilionů papírových rublů si nedovedem představit. — Na hlavní trati Petrohrad-Moskva byla vyzkoušena první lokomotiva, dodaná z Německa.

20. Agrární poměry bolševického Ruska.

Výkonný výbor bolševické vlády má v moci otěže panovnické nad Ruskem skorem pět roků. Výsledky komunistických pokusů umění panovnického bolševických židovských komisarů jsou na všech stranách žalostné. Průmysl a obchod v celém Rusku jsou zničeny, dráhy jsou rozbořeny, města se rozpadávají, kostely a kláštery vydrancovány, kam jen oko pohlédne, všude samá zřícenina, poušť a pusto, všude kosí hlad lidi po statisících a milionech. Pomalu budou Židi tovaryši samotní v Kremlu a toho se děsí. Vidí, že jim všechna ta hrůzovláda takřka mizí z rukou, nebude již pomalu nikoho tu, koho by mohli dáti ke zdi postaviti a zastřeliti. V tom spočívá celé to umění vlády židovských zlosynů zcela dle receptu talmudu. Zabíjeti gojíma, toť dílo záslužné. Bolševici dosud se v Kremlu udrželi pomocí rudých armád, komandovaných důstojníky z Německa.

Z Moskvy přinesli varšavské listy (také vládě blízký »Kuryer Polski«) zprávu, že rudá armáda dostala 500 německých důstojníků a 2000 (!) poddůstojníků jako in-

struktory armádní. Výprava přivezla s sebou do Moskvy zároveň mnoho chemikálií a léků, takže ceny léčiv v Moskvě trochu poklesly.

»Russpress« dostala tyto dny zprávu přes Varšavu, že do Moskvy přijela také zvláštní vojenská misse, jíž stojí v čele dva němečtí generálové, ale jejich jména se zatím neuvádějí.

Vládcové v Kremlu dosud se neodvážili sáhnouti na mužíka a jeho pozemky. Veškeré plány na rozdělení pozemků, jak je vypracovali Lenin a Bucharin, ztroskotaly. Mužící zabrali veškeré pozemky cara i šlechty, a běda bolševikům, kdyby se byli pokoušeli zabírání to zameziti. — Lenin zařídil na vesnicích rady chudých a chtěl s nimi táhnouti proti zámožnějším mužíkům. Ale pohořel. Rady chudých na vždy zmizely, o to se postarali mužící. —

Komunistické dvorce, které Lenin a Bucharin zařizovali, zanikly. Komunisté, kteří do nich byli komandováni, všechno rozkradli a pak se rozutekli. Když přišli rudokvardějci rabovati do vesnice, zůstali buď oni nebo mužící vítězi, kdo v boji podlehnul, byl bezohledně postřílen, buď mužící, nebo rudí. Mužící dosud nepozvedli odboj proti rudým, nechali padnout Kalenina, Kolčaka, Wrangla, jelikož se strachují, že by přišli o pozemky, které si nakradli. Výkonný ústřední výbor bolševické vlády vydal nyní agrární ústavu Ruska. Mužící jsou správci, uživatelé, nikoli vlastníky pozemků. Mužící mají právo ve vsích hospodařit na polích soukromně, ne kolektivně. Každý mužík má právo se svým podílem pozemků vystoupit z míru a hospodařit na vlastní vrub samostatně. Mužík může se zřici podílu pozemkového pro svou osobu, ale ne pro celou rodinu. Mužík má právo přibírat si na polní práce dělníky. Prodej, odstup, darování pozemků jest nepřípustno. Zajímavo jest, že Ku-

líkov v sezení centrální bolševické rady důtklivě radil, aby byly opět oživeny velkostatky s potřebnou mašinerií pro pěstění obilí ve velkém, jen to může zachrániti Rusko od hladu.

Poněvadž se tovaryši židovští v Kremlu bojí mužikům půdu nakradenou z carských a šlechtických statků opět urvati, uložili jim, že musí třetinu sklizně z těchto pozemků odváděti eráru. Zdá se však, že mužici neodvedou nic. Bolševici vypsali půjčku obilní, kterou mají mužici spláceti po žních in natura, to jest obilím. Mužici na vesnicích ruských klidně přihlížejí k tomu, jak židovští komisaři vykrádají paláce, obchody, továrny, carská sídla, kostely, kláštery — zámky šlechty, a trpí to, dokud bolševici komisaři nerabují na vsích. Kdyby však židovským komisařům napadlo, rabovat vesnice, pak by za krátko bolševikům odzvonili. Bolševici likvidují a zavírají své obchodní knížky. Agenti z Berlína s Krestinskim v čele vzkázali do Moskvy, že proletáři v Berlíně nechtí o bolševismu ani slyšet a radí, aby bolševici co nejdříve svolali ruský sněm.

20. VII. 1922.

21. Státní finance bolševiků.

Není možno vylíčiti, kam až šílenství lidské sahá. Řádění židovských komisařů nad ruským národem nemůže žádné péro vylíčiti. Ředitel hvězdárny v Lundu ve Švédsku, dr. Charlier, vydal u příležitosti svých 60tých narozenin spis s názvem »Lze poznati nekonečnost světa?« Charlier tvrdí, že naše zeměkoule a ostatní planety kroužící kolem slunce tvoří jen mizivou část slunečných soustav, jejichž počet se nedá odhadnouti.

Mléčná dráha, kterou vidíme, sestává z takových soustav slunečných, jichž je na tisíce a takových mléčných drah je více. Rozměry světových těles, pokud se dají odhadnouti, jdou na miliardy a biliony kilometrů. Astronomie počítá ještě s většími číslicemi, jak jsou biliony. 1000 milionů je 1 miliarda, 1000 miliard je bilion, 1000 bilionů je trilion.

Dne 27. dubna 1922 konala se v Kremlu v Moskvě veliká porada židovských komisařů. Předsedali Lenin a Žid-car Bronstein. K poradě byli přivoláni finančníci ruští. Od října 1917, kdy Chaim Bronstein uchvátil vládu, do 1. dubna 1922, bylo v Rusku natištěno 17 trilionů, 200,000,000,000 papírových bolševických rublů, to jest 17 trilionů. Každého dne tiskne se 100 miliard rublů. — Bolševici hlídají zásobu zlata v Kremlu, která již jen obnáší 30 milionů rublů. Nyní jeli bolševici do Janova, aby jim Lloyd George, jich ochránce, opatřil peníze. Dále již bolševici nemohou.

Nemají peněz na obilí, by zachránili 50 milionů hladovějících ruských lidí.

Světová sklizeň obilí za rok 1921 byla slabá. Na celém světě bylo dle londýnského »Corn Trade List« sklizeno: Kukuřice 450 milionů kvartů, žito 79 milionů kvartů, ječmene 110 mil. a ovsa 286 mil.

Na plodinové bursy v Chicagu stoupla pšenice za 100 kilogramů na 518 cents. Němci platí za 100 kg pšenice 1500 marek, za žito 1050 marek, za ječmen 1200 marek, za oves 1100 marek. Počátkem května platili Němci za 1 dollar 270 marek. V České republice se platí za 100 kilogramů pšenice 310 Kč, žito 270 Kč, oves 230 Kč, kukuřice 230 Kč, mouky 480 Kč. — V drobném prodeji jsou ovšem ceny daleko větší, to jsou jen záznamy plodinové bursy, které ve skutečnosti nikdo nedodržuje.

Zvláště za oves se platí až 500 Kč. Zde máme jen obraz cen obilí na trhu světovém.

Bolševici nemají zlata k nákupu obilí ani na obilí k setí, jehož by bylo třeba 300 milionů pudů. (1 pud = 16 kilogramů). Na tisk papírových rublů dodává papír Finsko. V Rusku nelze koupiti papír. Kuřáci cigaret kupují knihy, listy z nich trhají na cigarety. Nebude dlouho trvati, a veškeré knihy v celém Rusku zmizí, kuřáci cigaret je vykouří. Jako v Moskvě, tak i ve Vídni tisknou vesele papírové koruny. Banka rakouská ve Vídni oznámovala 23. dubna 1922 oběh papírových rakouských korun na 217.807 milionů. K tomu ještě má státních poukázek za 258.009 milionů. Republika Rakouská měla toho dne v oběhu papírových platidel za 575,816 milionů. Za 1 dollar platí Vídeňáci 8156 rakouských korun, za 1 českou korunu 160 rakouských korun. Tak vyhlíží ta papírová sláva Vídeňáků. Také páni ve Varšavě tisknou vesele papírové polské marky. Státní banka polská hlásila 20. dubna 1922 oběh papírových marek za 255.543 milionů. Za 100 polských marek se platí v Praze 1 Kč 14 hal. Tak jsou přece páni dobrodějové ve Varšavě líp na tom, než Vídeňáci. — Tento strašlivý stav finanční anarchie chtějí páni diplomati v Janově zažehnati a napraviti. — Marná je tu každá námaha.

2. VI. 1922.

22. Válka na dálném východě.

Nelze účinky světové války do dnes odhadnouti. Nevíme, co bude z Ruska a nevíme, co bude i z ostatní Evropy. Jedno z největších nebezpečí, které ohrožuje existenci celé Evropy, je probuzení barevných plemen

a to v první řadě Japonců, Číňanů, Hindů i Arabů. Odboj těchto plemen roste a konce jeho budou ty, že anglicko-britské imperium světové ztratí své zámořské osady a tím všechnu svoji moc. Totéž hrozí Francii a Holandsku.

Světová válka nepřestala, ona zuří dále hlavně v Rusku pod formou vražd čezvyčajek, kteréžto vraždy ruského lidu provádí Němci, Maďaři, Židé a Číňané od cara Chaim-Bronsteina k tomu účelu najatí a vydržovaní. Válka světová nepřestala zuřiti v celé Sibiři a dálném východu. Jest jisto, že Japonci nechtí vykliditi Mandžurii ani východní Sibiř. Mandžurie, která nyní opět jest přivtělena Číně o dvou provinciích, Mukden a Kirin, má rozlohu 930.000 čtv. km. Vých. Sibiř s Kamčatkou má přes 2 miliony a k tomu Mongolsko též dva mil. čtv. km. rozlohy. Tuto zemi obrovského rozsahu chce pohltit Japonsko. — Válkou rusko-japonskou bylo Rusko z dálného východu asijského úplně vytlačeno. Jeho místo zaujímá nyní Japonsko.

Vláda v Tokiu počíná si nyní velmi obezřele a má patrně plány na okupaci Sibiře dopodrobna vypracovány na několik desetiletí. Prozatím si zajistilo Japonsko na odzbrojovací konferenci ve Washingtonu, že se nemá co obávat války se Sev. Amerikou. Generální štáb pozemních armád japonských i generální štáb admirality v Tokiu jsou v permanenci. Poradné schůze generálního štábu japonského neberou konců. Japonsko jest nyní volno, není vázáno na smlouvu anglicko-japonskou. Japonsko se proto úzkostlivě vyhýbá jakékoliv srážce ve styku zahraničním a zajišťuje si dovoz surovin. — Vláda v Tokiu vydala prohlášení, že Japonsko přerušuje veškeré styky s bolševiky a že proto odvolala své delegáty z City, kde tito s bolševiky vyjednávali. Vláda v Tokiu oznámila velmocím, že z celé Sibiře zmizí i po-

slední voják japonský. — Japonský diplomat Advisory Council se rozhodl, že do Janova Japonsko nepůjde, jelikož vládu sovětů neuznává. Japonsko uznává jen ony republiky, které se utvořily jako státy od bolševiků neodvislé se sídlem v Čitě a vyjednává s nimi v Dálném u Port Arturu. Japonci měli v Sibiři s bolševiky a s vojenskými formacemi sibiřských samostatných republik mnoho krvavých bojů, tak s Mongolci u Nikolajevska. Také mezi Mukdenem, Charbinem a Chabarovskem Japonci mnoho bojovali. Bolševici nyní podnikají stále bitvy s Japonci a jedná se jim hlavně o dobytí Vladivostoku. Japonci buď musí úplně ze Sibiře a nebo musí sovětům vyhlásit válku. Prozatím se bojuje kolem Vladivostoku. Dosud se generální štáb japonský nerozhodnul a také v Dálném konají se porady Japonců se splnomocníky z Čity.

Zbytky Kolčakovy armády zmocnily se koncem roku 1921 Vladivostoku a panují tam. Jejich vůdce jest generál Kappel. Generální štáb v Tokiu dal rozkaz proti rudokvardějcům postupovati společně s Kappellem. Rudokvardějci prchají nyní z Chabarovska a od dráhy na Ussuri dále na západ. Z toho vidíme, že v asijském východě jsou nyní dvě války v plném varu. Japonci s bolševiky v celé východní Sibiři a uvnitř Číny válka občanská. —

Japonci by mohli velmi snadno vyhnati židovské vrahy z Kremlu, kdyby jim v tom nebránila Anglie. — Diplomaté v Londýně přihlížejí klidně k vraždění ruského lidu čezvyčajkami a kosením ruského lidu po milionech hladem. — Nebude dlouho trvati a ruský národ zmizí s povrchu země, pak-li hlad se bude stupňovati tou měrou, jako dosud. Potraviny z ciziny zasílané si židovští lupiči urvou a hladovícimu lidu ruskému ničeho nedají. —

23. Továryši bolševici lační po penězích.

Továryši Krasin, Čičerin, Joffe a Litvinov-Finkelstein odjeli z Janova s prázdnem. Žádnou půjčku nesehnali a to je ta největší porážka, kterou v Janově bolševici utrpěli. Záhadou jest, proč svým souvěrcům nepůjčí Rothschild v Londýně, Warburg v Hamburku, Montefiore v Bruselu, Mendelsohn a Stinnes v Berlíně a Lach a Kuhn v Novém Yorku? Tito židovští bankéři mají tolik miliard ve zlatě ve svých sklepeních, kolik by si jen Žid car Chaim Bronstein přál. Továryši Joffe a Litvinov chtěli se v Luzernu po těch štrapácích v Janově zotaviti, ale vláda švýcarská jim dala lauf-pas a tak jeli honem do Berlína a odtud do Moskvy. Přijeli jako zmoklé slepice a uvítání nebylo, pakliže Chaim Bronstein nevzal na ně řádné koště.

V bývalém paláci Kasinu ruské šlechty pořádaly sověty hladovou výstavu, aby ztupělé obecenstvo trochu vzpružili k pomocné akci proti hladu. Do výstavy hruli se odporně navoněné Židovky a Židé, zhlтали tu spousty dortů a cukroví. Vojenské kapely hrály. Na stěnách podobizny z hladových gubernií, vychrtlé na kost ženy, muži, děti, celé řady vozů, přeplněné sty mrtvol. Obecenstvo si obrazy ty zvědavě prohlíží. Ve výstavních vitrinách pod sklem jsou vystaveny zbytky jídel, pro které se hladovíci v pustých guberniích i vraždí, aby jeden druhému ukradl to poslední sousto. Je tu chleba z listí, kůry se stromu a ze shnilých odpadků. Ve skleněných uzavřených kelímcích jest lidské maso, jak se prodává na trhu v Charkově nebo Kyjevě. Lidé pořádají hon na svou oběť pomocí lasa, jako se chytají v amerických pralesích divocí koně.

»Rigauer Rundschau« uveřejnila dopis soukromý, který obdržela ze Samary. Bída mužiků je nepopsatel-

ná. Celé rodiny se navzájem pojidají. Silnější skolí slabšího. Lidé pojidají i mrtvoly na skvrnitý tyf zemřelých a pak zemrou sami. Tak vyhlíží Rusko r. 1922 po 4letém vladaření Žida cara Chaim Bronsteina. Celé Rusko vymírá a jen v Moskvě několik Židů žije v přepychu. — Není možno, aby židovská vláda bolševická sehnala potřebné obnosy pro nákup potravin a zachránila tak miliony hladovícího lidu ruského. Tak neustále píší všechny židovské listy celého světa.

Židé v Kremlu ani dost málo se nestrají, aby hlad zažehnali, stále posílají do světa své žebravé agenty, hlavně Nansena, aby dostali z ciziny potraviny, které pak prostě rozkradou. Přijede-li na nějakou stanici americký vlak s potravinami, číhají naň již lupiči, vlak vykolejí, strážce vlaku pobijí nebo zaženou, potraviny, mouku, čokoládu, mléčné a masité konzervy v bednách odnesou a vagony pak spálí, tak že po celém vlaku pomocným není někdy ani stopy.

Bolševici mají peněz dosti a platí jimi skvěle své agenty po celém světě. V Revalu byl zatčen komunista Kingisepp, z Moskvy placený. Byl ihned oběšen. Předseda propagandy Radek-Sobelsohn platil mu měsíčně 400.000 marek ve zlatě. Týž vedl revoluční propagandu v Estonsku. Když židovští vládcí v Kremlu na zboljševisování tak malé země vynaloží obrovské obnosy, co teprve platí na zboljševisování států větších, jako je například česko-slovenská republika?

V Petrohradě konala se nedávno schůze dělnictva. Řečnil guvernér Petrohradu, pověstný Zinověv-Apfelbaum. Dlouho však nemluvil, poněvadž shromáždění dělníci ho donutili, aby přestal. Shromáždění dělníci pak veřejně na této schůzi žádali, že je nutno, aby do vlády povolány byly také třídy měšťanské.

Řádění čezvyčajky proti dělníkům socialistům se stupňuje. Na sta dělníků socialistů bylo z Oděsy, Baku a jiných měst odvečeno do Turkestanu. »Berlingske Tidende« oznamují z Kodaně, že rudé armády se koncentrují východně od Kowna. Současně se stahují rudé armády na hranicích Rumunska. Rudé armády sestávají z velikých oddílů kavalerie i dělostřelectva a hlavní část tvoří pěchota. Na hranicích Rumunska stojí tři divise rudých. Chaim Bronstein připravuje pochod na Varšavu. Sám Hervé se toho pochodu obává. Polsko má jen 380.000 mužů ve zbrani, kterými by nárazu rudých neobstálo.

29. VI. 1922.

24. Nová výzva Nansena o pomoc Rusku.

Veškeren denní tisk ve všech státech evropských obírá se novým nebezpečím, které ohrožuje všechno obyvatelstvo celé Evropy.

Následkem několikaletého hladu, který se letošního roku v Rusku vyvrcholil, šíří se v celé Sovdepíi epidemické nakažlivé nemoci: skvrnitý tyf, cholera i případy moru jsou tu. Tyto smrtonosné nakažlivé nemoci pronikají z Ruska do Haliče, Rumunska, Polska a pobaltických republik. Odtud nemají daleko na ostatní západ Evropy. Když přicházely první zprávy o kanibalismu, lidojedství z Ruska, nevěřilo se jim, že by možno bylo, aby ruský lid byl vehnán do takového zoufalství, na takový stupeň bestiality, v kterém nežili ani kočovní národové ani pastýři, kteří od počátku tuto zemi obývali.

Zprávy o kanibalismu v Rusku se čím dále tím více množí. Novinářská agencie »Ost Express« přináší hro-

madné zprávy z Ruska o vzrůstajícím se lidojedství. — Poslední zpráva přišla 2. května 1922 z Nikopolu v gubernii jekatěrinoslavské. Dopis zní: Musím odtud co nejdříve prchnouti. Kanibalismus zde se rozmohl měrou neuvěřitelnou. Na veřejné ulici bývají přepadávány dítky od lidožroutů a jen na jejich hrozný pokřik o pomoc bývají osvobozeny přispěchavšími záchraanci. Odrostlí hoši se přiznávají, že mají hlad a že jim nezbývá, než se zmocnití nějakého dítky, by ho pojedli. Na třídě Nikitině zavraždila Tiška Rybáková vlastní osmnáctiletou dceru a její mrtvolou se živila. Jiná žena smrtelně zranila svou dceru. Žena ta je zřejmě choromyslná z hladu. Když policie veze dceru do nemocnice, vedena vojákem s nasazeným bodákem, lid se na ulici srocuje a chce matku vražednici upáliti na hranici veřejně. Žena se brání rozumně a tvrdí, že by dcera stejně hlady zahynula. Lékaři v nemocnici zjistili, že dcera vrahyně byla před bezprostřední smrtí z hladu. Kanibal Saizev a jeho 20-letá sestra a bratr zmocnili se 8 mrtvol jimi zavražděných osob a snědli je. Byli sice zavřeni, ale za krátko ze žaláře propuštění na svobodu. V ulici Lawinkově přišel do bytu Podresova cizí muž. Rodina Podresova se na muže toho vrhla a chtěla ho odpraviti a snísti, ale muž se ubránil a prchnul. Před veřejnými kuchyněmi, kde se hladovým rozdává jakási řídká polévka, zmírají na tuto polévku čekající hromadně hlady a klesnou mrtví na zem. Na ulicích veřejně za dne padají lidé a zmírají tu. Jejich strašlivé nářky daleko se rozléhají. — Kolemjdoucí si takových na ulici umírajících ani nevšímají, jelikož nikdo nemůže druhému pomoci. Nikdy nezapomenu na ty hrůzy, které jsem zažil v Nikopolu. Na třídě Novoglavské byly zjištěny dva případy kanibalismu. V Šalochově jedna žena s dcerou živila se lidským masem ze dvou dítek, které zavraždily. Když se stmívá,

k osmé hodině, nikdo se v Nikopolu neodvážil jít na ulici. Tak zní dopis uveřejněný v »Ost Express«.

Na schůzi Svazu národů konané 14. května opět pozvedl Nansen důrazně svého hlasu a vyzval veškeré vlády celého světa o pomoc Rusku. Volání to je však marné. Na schůzi Svazu národů zanesl se do denního protokolu a dále se o to nikdo nestará. Lloyd Gorge zápasí v Janově s bolševiky a koná s vrahy ruského lidu dlouhé porady, kdežto v Rusku hlad stále se šíří, nabývá hrozivějších forem a kosí po milionech ruský lid. Nečinnost a lhostejnost k ruské této katastrofě se vymstí na celé Evropě.

V Novočerkasku na Donu jedna žena zabíjela děti a maso z nich prodávala v konzervách. Zjistilo se, že v Novočerkasku veřejně na trhu prodávalo se lidské maso. —

Takovéto zprávy naplňují celé sloupce denního tisku a státníci v Janově shromáždění nehnuli ani prstem. Nikdo se neodvážil postavit se na odpor proti židovským vrahům ruského lidu vládnoucím nyní v Rusku. Jediný prostředek zachrániti Rusko, vyhnati Židy z Kremlu, dá se ovšem provésti jen mečem.

4. VI. 1922.

25. Vysvědčení bolševikům.

Orgán »Alliance Israelite«, známý starý židovský list »Neue Freie Presse« ve Vídni, přinesl dne 9. března 1922 delší článek od dra Nossiga z Berlína. Zda Nossig je Žid, nevíme, ale z obsahu jeho článku lze souditi, že jím je, poněvadž objasňuje bankrot bolševiků, ale ani slovem se nezmiňuje, že ti, kteří uchvátili vládu nad

Ruskem, jsou jen a výhradně Židé a jenom několik jim slepě oddaných otroků nežidů, jako Tatar Lenin, který ale žije se Židovkou. Že bolševici vládu nad Ruskem ztratí, tvrdí Nossig bezpodmínečně. — Buďto bolševici ustoupí dobrovolně zavčas a dosadí vládu občanskou a ustoupí do zadní linie, jak to učinili v Německu, anebo je smete povstání lidu ruského.

Nossig tvrdí, že dosud dovedli vládcové bolševičtí každému zpravodaji z ciziny zatajiti pravý stav věcí z Ruska a kdyby se byl některý zpravodaj odvážil napsati pravdu, co viděl a slyšel, tak by ho bolševici prostě odstřelili.

Nejbohatší literaturu o bolševicích mají Poláci. — Roku 1920 vyšel v Krakově spis: »Boševism«, od autora nejmenovaného. Týž byl inženýrem a sloužil na drahách bolševikům plně dva roky. Podařilo se mu prchnouti do Krakova, kde spis ten vydal. Když se bolševici o spisu tom dozvěděli, poslali do Krakova své agenty, kteří celý náklad spisu toho skoupili a zničili. Jen velmi málo výtisků tu zůstalo. Inženýr ten byl pak bolševiky zavražděn. Nossig tvrdí, že výtisk spisu toho má. — Nossig má za to, že Lenin a Trocký provedli mistrovský kousek, že se za krátko zmocnili vlády nad nesmírným imperiem Ruska. Nossig soudí, že to nelze ani pochopit, jak se tato nesmírná věc vůbec mohla zdařiti. Nossig tvrdí, že si při tom Lenin a Trocký počínali velice chytře, prohnane a opatrně. Krok za krokem šli ku předu, až přišli do Kremlu.

Nyní je odtud nikdo nevyžene. Lenin a Trocký zmámili v Petrohradě vojsko i davy, vydali heslo »wsja polnota vlasti« — veškeru moc pro vlast — a jakmile měli v moci kulometry, tu je obrátili proti ruskému lidu a počal krvavý teror a režim židovských komisařů.

Národní shromáždění bylo rozehnáno a vyhlášen komunism. Nikdo se nesměl ani hnouti a zřízeny všude krvavé popravčí tribunály čezvyčajky. Jakékoli zdání o vládě lidu bylo zničeno.

Jak jsme již naznačili, nezavadí ve svém dopise dr. Nossig ani slůvkem, že celá ta krvavá hrůzovláda nad Ruskem je v rukou židovských vrahů ruského lidu. — Nossig se diví, jak mohli vůbec tyto zlosynové urvati vládu nad ruským imperiem a obdivuje se Leninovi a Trockýmu, že to dovedli. Není možno, abychom otevřeně o příčinách povalení cara a ruského národa židovskou velmocí mohli psáti jak bychom si přáli a chtěli.

3. III. 1922.

26. Několik čísel o hladu v Rusku.

Zpravodaj židovského listu »Frankfurter Zeitung«, Jiří Popof zaslal z Moskvy v polovině března do listu toho delší zprávu o rozsahu hladu na Rusi a uvádí na doklad toho několik číslic.

Během leta roku 1921 bylo zřejmo, že ve 13 guberniích středního Ruska byla veškerá úroda zničena suchem. Nyní se hlad ten rozšířil na 22 gubernií Velkoruska, 7 gubernií kavkazských a sibiřských a 7 gubernií ukrajinských. Celkem jest neúrodou stíženo pozemků 80 milionů desjatín (1 desjatina = 1.09 ha).

Hladové gubernie jsou: Samara, Ufa, Saratov, Simbirsk, Zarycin, Astrachaň, Orenburg, Tčeljabiňsk, Vjatka, Perm, Pensa, dále republiky Tatarů, Baškýrů, Kir-kizů a kolonie Němců na Volze. Na jihu jsou zamořeny hladem gubernie Charkov, Kremenčuk, Oděsa, Jekaterinoslav, Nikolajevsk, Stavropol, celá Kubán, území podél Donu a Záporožsko.

Sověty tvrdí, že hladem trpí 35 milionů lidí a sice 5 milionů ve městech a 30 milionů na venku. Hladem ohroženo jest 630.000 kojenců, 4,760.000 dítek do 7 let a 5,895.000 dítek ve stáří do 15 let. Tyto číslce nejsou spolehlivé, jelikož počet hladových jest daleko větší. — Není podobného příkladu v celých dějinách světa, aby takový hladomor ohrozil život tolika milionů lidí. To se nestalo nikdy ani v Číně, ani v Japonsku, ani ve Vých. britské Indii, kde občas propukají hladomory, když jest neúroda rýže. — Největší počet hladovicích byl v Číně roku 1808, kdy vypuklo povstání Taipingů. Hladovělo tu 20 milionů obyvatel. Počet hladovicích na Volze a Uralu udává vládní »Izvěstija« na 23,325.000 osob. Počet ten jest nespolehlivý potud, že hladovicích jest mnohem více. —

Sovětské Rusko má nyní 113 milionů desjatin pozemků. Z této obrovské plochy leží nyní 65 procent ladem. Na rok 1922 lze počítati jen na 12 milionů obdělávaných zasetých desjatin. Roku 1911 bylo v evropském Rusku sklizeno 4036 milionů pudů obilí (1 pud = 16.38 kg). Z toho bylo z Ruska vyvezeno 824.086.000 pudů a to do Německa 290,926.000 pudů. Roku 1920 bylo v sovětském Rusku sklizeno jenom 350 milionů pudů obilí. — V případě, že mužící ukryli 350 milionů pudů obilí, bylo by to celkem 700 milionů pudů proti 4036 v roce 1911, to jest 18 procent těžby v době míru. Roku 1921 klesla sklizeň celého Ruska na 150 milionů pudů obilí. Nejvyšší zásoba obilí na rok 1922 v celém Rusku bude asi 300 milionů pudů. Na zasetí mají mužící pro celé Rusko jen 50 milionů pudů obilí. To nestačí ani pro tři gubernie. Pak-li by se mělo hladu čeliti, bylo by na zasetí potřebí alespoň 200 milionů pudů obilí.

Tak vyličuje zpravodaj Popof situaci hladu na Rusi. Zatím tovaryši bolševici oznámili světu, že smluvili spo-

lek na odboj a výboj s Berlínem. — Tovaryš Zinověv-Apfelbaum, náčelník III. internacionály, konal v Berlíně dlouhé porady III. internacionály; porady ty odbývaly se v budově parlamentu. Celá sovětská misse s Čičerinem, která jela do Janova, meškala před tím několik dnů v Berlíně. Sám Čičerin a Sobelsohn-Radek dali se tu v Berlíně do hovoru s novináři, aby světu oznámili, proč a zač jedou do Janova.

Komunisté v Berlíně přiznávají, že celé hnutí komunistů v celém Německu a ostatním světě vydržuje Moskva a rozesílá do celého světa na komunistickou propagandu nesčetné miliony. Místo nákupu obilí, kupují židovští vládcové v cizině zbraně a válečný material pro rudé své armády.

5. V. 1922.

27. Zprávy o ruském hladu.

Židovský list »Frankfurter Zeitung« přinesl z Ufy na Urálu přípis, datovaný z konce února, od Jiřího Popofa. Blíží se do Janova svolaná konference. Svět se zajímá o osud Ruska. Konference jest do Janova svolána jen k vůli Rusku. — Státníci evropští chystají se uchvátiti bohatství Ruska. Zatím v celém Povolží na Urále zmírá hladem na miliony lidí. Tragedie to, jaké svět strašlivější nikdy neviděl. Obrovské prostranství od Vjatky až do Astrachánu jest jeden hřbitov. Tento hladomor jest daleko příšernější, jak světová válka. — Meškám několik dní v území Ufy. Zde jsou: republika tatarská, jejíž hlavní město jest Kazaň. Republika Baškýrů, jejíž hlavní město je Ufa. Republika Kirgisů, jejíž hlavní město je Orenburg. Tyto republiky se sousední-

ni guberniemi Ruska jsou zamořeny hladem. Ke hladu tomu připojily se v zimě strašlivé mrazy. V lednu a únoru byly tu mrazy, jakých tu není pamětníka. V Ufě je teploměr stále 30 až 40 stupňů Reomýra pod nulou. Ptáci padají zmrzlí k zemi. Nádraží v Ufě je přeplněno otrhanými žebráky a mrazem zkřehlými. Hledají tu záchranu před mrazem. Někteří mají jakýsi černý chléb, požívají ho a pijí horkou vodu. Město leží pod sněhem. Na tržišti je několik mužíků, kteří tu obchodují. Ve výkladech možno zřítí trochu starého zboží železářského, anebo nějaký vetešnický brak. Potravin ve výkladech není. V dřevěných budkách na tržišti prodává se zmrzlé maso. V Ufě není teroru. Hladovějící jsou úplně otupělí a potácejí se ulicemi úplně bez vlády. Ruský člověk má ve své povaze, že všechno neštěstí snáší v tupé oddanosti. Během dne zasvítlí trochu slunko. Potkám mužíka se synem, oba vyhublí až na kosti. Mužík klesne vysílen a zůstane ležeti. Za nějakou dobu naskytnou se saně a kolemjdoucí zvedají nešťastného, který je stížen chrlením krve. Všichni tvrdí, že za krátko zemře. Do města Ufy sjíždějí se četné saně, na nichž sedí polozmrzlí venkované, kteří prchají z vesnic a hledají ve městě záchranu. V jedné ulici odhazují mužici sníh a odkrývají dvě mrtvoly, tu pod sněhem ležící. Patrně oba nešťastníci v noci na ulici zmrzli. Na jiném místě ležely mrtvoly četných dítek. Hlad a úmrtnost dítek v Ufě jest úžasná. U nádraží jest dřevěný pavilon, v kterém úřaduje zdravotnický komisař. Sem se shromažďují dítky, od rodičů opuštěné. Sotva do pavilonu toho vejdou, za nějaký den tu zemřou. Hlad ztrávil již životní jich síly. Zoufalí rodiče sami donášejí vlastní dítky do toho pavilonu, doufajíce, že se zde zachrání. Veškeré nalezince a útulny pro dítky jsou v Ufě přeplněny. Celé houfy dítek každého dne se na ulicích města Ufy sbírají a shromažďují

se v dětských útulcích. Uvnitř pavilonu, isolační to stanice, vysedávají tu po stech, těsně vedle sebe. Zápach je zde nesnesitelný. Dítka pláčou a naříkají nepřetržitě. Nářek ten je zdaleko slyšeti a stydne při něm každému posluchači krev v žilách. Dítka mají na těle jen rozdrané hadry a na těle jsou samý vřed a vyrážka. Většina z nich stále krvácí z nosu, očí a uší i z úst. Každého dne umírá zde v asyly tom tolik dítek, kolik jich během dne přibude sbíráním na ulici. Děti se kupí kolem kamen, ale lékař označuje již znaleckým okem, kolik dítek během dne zemře. Skerbut a tyf řadí tu nerušeně mezi dětmi. —

Do tohoto strašlivého neštěstí svítá jen malý prasek pomoci. Je tu americké pomocné komité, které v Ufě živí 150.000 dítek. Ve vesnicích Baškýrů, na stamil od Ufy vzdálených, zřídila pomocná tato misse tisíc lidových kuchyní. Několik tisíc dítek je takto v Ufě opatřeno oděvem a potravou. V gubernii Ufa jest 4 miliony obyvatel, z toho hladoví 3 miliony osob.

Tolik vyličuje dopisovatel Popof, patrně Žid, jelikož tvrdí, že hlad na Rusku přivoděn jest blokádou velmocí, na bolševické Rusko uvalenou. O tom, že židovští komisaři Rusko zničili, Popof ani slůvka nepronesl.

28. Struve o hospodářské obnově Ruska.

Zástupce agence »Russunion« navštívil známého ruského učence, národního hospodáře profesora P. B. Struveho, redaktora žurnálu »Russkaja Mysl« a člena Ruské akademie nauk, a žádal ho, aby se vyslovil o otázce budoucí obnovy Ruska v souvislosti s poradami v Janově a v Haagu. P. B. Struve řekl toto: »Při zachování

hospodářského a politického režimu bolševiků jest problémem hospodářské obnovy Ruska nerozřešitelný. Každému, kdo je obeznámen s Ruskem a chápe ruské poměry, musí to býti jasno. Myšlenka evoluce bolševismu je zřejmým politickým nesmyslem i se stanoviska samotných bolševiků. Neboť taková evoluce povede nevyhnutelně k revoluci proti nim samým. Evoluce bolševiků je tudíž ve svém základě zcela utopistickou myšlenkou.« —

Zajímavý je omyl, jehož se dopouštějí mnozí evropští činitelé. Ruský život vyvíjí se ovšem i za vlády bolševiků. Mění se však nikoliv na jich rozkaz a vyvíjí se nikoliv s nimi. Naopak — život postupuje proti nim, vůbec je život v sovětském Rusku potlačen a téměř zničen a hospodářský život prožívá hrozné, dvojnásobné neštěstí: Ochuzení přírodního hospodářství a finančně-hospodářskou krizi v průmyslu, související s tak zvanou novou hospodářskou politikou. Obyvatelstvo vymírá v takovém měřítku, jaké až dosud nemá příkladu v hospodářských dějinách. Janovská konference musila pochopiti, že bez plného principiálního politického a hospodářského uzdravení Ruska není možno, aby skutečně vstoupilo do světového hospodářského trhu. Pro Rusko jest nevyhnutelno, aby bylo obnoveno to, co se nazývá »buržoasním řádem«. Sovětská politická stavba nemá hospodářského základu, a proto se musí zříditi. Bude-li v zemi zachováno socialistické hospodářství, které jest pro sovětskou vládu podmínkou její existence, pak nelze mluvit o hospodářské obnově Ruska. Rusko bude v nejbližších letech pouze vssávat do sebe evropský kapitál. Všechny rozpočty, svázané s Ruskem, musí býti sestaveny na dlouhou dobu a opírat se o víru v budoucnost. A cožpak může zdravě myslící člověk důvěřovati sovětskému hospodářství a spoléhat se na sovět-

skou vládu? Konference byla svolána Anglií hlavně pod tlakem její vlastní hospodářské situace. Avšak jen nejnestydatější demagogové, nebo — naopak — naprosto naivní utopisté mohou přesvědčovati svět, že Rusko, které samo trpí nouzí naprosto ve všem a které může poskytnouti něčeho jen v budoucnosti, je s to, aby vyvedlo svět z hospodářské deprese.

Jako národní hospodář a politik nemohu nepocítovati podiv, že Němci, kteří byli v roce 1918 tak potrestáni za uzavření Brest-Litevského míru, opakovali tuto chybu v roce 1922 v Rapalu. V ruské emigraci jsou ovšem lidé, kteří spojují naději právě s rapalskou smlouvou domnívajíce se, že Němci, ovládnuvše Rusko, svrhnu bolševiky. Pokládám tuto myšlenku za zcela utopickou, poněvadž nepočítá ani se silami Německa, ani s jeho vnitřní situací, která vylučuje možnost velkých rozhodnutí... — Před Haagem. — P. B. Struve pravil vzhledem k chystaným poradám v Haagu toto: »Nechápu, že ta okolnost, že lidé budou zasedati ne v Janově v květnu, nýbrž v Haagu v červnu neb v červenci, může změnit v něčem podstatu věci. Více než kdykoliv jindy jsou ruští komunisté — po svém objektivním nezdaru v Rusku — interesováni na světové sociální revoluci.

Tato revoluce jest pro ně mnohem důležitější podmínkou zachování jejich moci a osobní spásy, než třeba přímá peněžní pomoc (možno-li vůbec předpokládati, že se najdou takoví slabomyslní lidé, kteří dají peníze sovětské vládě jako takové). Jako v Janově, tak i v Haagu uźřime stejné divadlo: Lloyd George bude se snažiti přelstíti bolševiky, tito Lloyd George. Bude se snažiti civilisovati bolševiky a přinutiti je k výboji, kdežto oni, dobře vědouce, že pro komunisty neplatí buržoasní právnícký předsudek: »Pacta servanda sunt«, budou se sna-

žiti — vyhledávající slabiny buržoasního světa — zachovati sovětskou vládu v Rusku do nějakého vážného a následků plného konfliktu v buržoasním světě, aby využili tohoto konfliktu ve světovém měřítku k účelu universální sociální revoluce. Pro toho, kdo — jako já — zná Rusko jako svou vlast a osobně zná Lenina a mnohé jiné význačné bolševiky, pro toho mohly by se iluze Lloyda George zdáti směšnými, kdyby v nich nebylo čehosi hrozného a osudného, co přijde velmi draho civilisovanému světu.

Rusko je již rozvráceno bolševiky a bolševici jsou nyní, právě nyní, mnohem nebezpečnější pro ostatní svět, než pro samotné Rusko. Na tom se zakládá ve značné míře ten směr v ruské emigraci, který jest znám pod jménem »Národního bolševismu« a »Směny Věch«. Zástupci tohoto směru vědomě či nevědomě žijí v myšlence, s mého stanoviska velmi nemravné, že Rusko, otrávilši svět bolševismem a osvobodivši se tímto způsobem samo od něho, obnoví své ztracené světové postavení. Tento sen je podle mého mínění nejen nemravný, nýbrž i bezvýsledný svým konečným výsledkem, a nejen konečným výsledkem, neboť nesmíme zapomínati, že naočkování Západu třeba jen jednou desetinou ruského bolševismu může otřásti svět v jeho základech.

1. VI. 1922.

29. Účinky a vítězství bolševického tisku.

Zástupci bolševického tisku sešli se 6. února 1923 v Kremlu. Uvítal je Bucharin a přiznal, že jen tisku děkuje bolševická vláda za to, že tu je a že se zakotvila. Každý byl přesvědčen, že bolševici dohospodaří za ně-

kolik týdnů, nebylo tu vojska ani vlády, jen plakáty a proklamace na rozích nalepené zvěstovaly lidu změnu a nastolení bolševické vlády.

Dnes jsou v Rusku jen vládní listy bolševické. Jiných novin tu není. Proto se zástupci tisku toho, počtem 300 osob, sešli v Kremlu, prostým občanům nedostupnému. Bolševici prohlásili, že se budou starati o veškeré občanstvo a že každému opatří, co k žití třeba, potraviny, oděv, léčivo, vzdělání ve škole, dopravu na dráhách a poštou, zábavy, koncerty, balety, vše gratis a franko do domu. Také noviny dodá vláda každému gratis a franko. Při tom nepředpisovala bolševická vláda žádných daní. Noviny se rozdávaly všem úřadům, školám, továrnám, dílnám, čítárnám, činovníkům a byly nalepovány na nárožích. Za peníze nebylo možno noviny objednat.

Toto bolševické hospodářství trvalo ovšem jenom krátký čas. Vláda brzy to zastavila a dala občanům svobodu, aby se každý staral sám o sebe. Kdo dnes proto si přeje v Rusku čísti noviny, musí si je sám opatřiti a koupiti. —

V lednu r. 1919 vycházelo v bolševickém Rusku 803 novin, jichž náklad se odhadoval na 2 a půl milionu čísel. V srpnu téhož roku vycházelo již jen 299 novin. — V lednu 1920 počet novin trochu stoupnul na 442. Nyní bylo na sjezdu v Kremlu přihlášeno 493 novin. Z toho je denních listů 131, týdně dvakrát nebo třikrát vycházelo 145, jednou týdně 163, několik pak listů vychází nepravidelně. Doprava novin je velice svízelná. Jest prokázáno, že 60% novin nebývá doručeno, není poštovního spojení. Počet čísel novin, které nyní v Rusku se tisknou, odhaduje se na 1 a půl milionu. Jedno číslo

novin přijde na 100 obyvatel. R. 1914 bylo jen »Ruskoje Slovo« tištěno v 1,200.000 výtiscích denně.

Účastníci sjezdu doznali, že novin jest poměrně skrovný počet z toho důvodu, že výrobní náklad novin jest neobyčejně veliký pro drahotu papíru a sazby, z toho následuje veliký obnos předplatného, které nemůže skoro žádný četbymilovný občan zaplatiti. Účastníci sjezdu dále doznali, že obsah vládních novin bolševických je velice nudný, že všechny listy mívají skorem stejný obsah a že nepřinášejí skorem žádných denních čerstvých zpráv. Větší vládní listy mívají týdně přílohu pro literaturu. Vládní listy namáhají se, aby pěstovaly přímé styky s dělnictvem a žádají závodní rady, aby novinám dodávaly pravidelné zprávy o poměrech továrny, mnoho-li zboží se za týden vyrobí a jak se tu pracuje. Mnozí dělníci pravidelně zasílají zprávy do novin. Takových korespondentů má vládní »Pravda« nejvíce. Ale dopisování do novin se někdy dělníkům nevyplácí, jak ukazuje případ dvou dělníků Spiridonova a Jovleva, kteří byli pro své dopisování do »Pravdy« zavražděni. Proto žádal sjezd novinářů, aby vláda se postarala o zvláštní bezpečnost takových dělníků-korespondentů.

Honoráře žurnalistů ruských jsou nyní dosti slušné. V Moskvě mají měsíčně 800 milionů až 5000 mil. rublů. Ve zlatě přepočítáno bylo by to 40, nejvýš 200 zlatých rublů měsíčně. Také jest v Moskvě zřízena škola pro žurnalisty. Kurs ten trvá tři roky. Nyní ho navštěvuje 149 posluchačů.

Tak vyličuje pan Bruck poměry bolševického tisku v berlínské »Vossische Ztg.« Není tu ani slova o tom, že v bolševickém Rusku vlastně nijakého svobodného tisku není, zrovna tak jako není i jiné občanské svobo-

dy. Pan Bruck vlastně přiznává, že pro přílišnou drahotu nikdo si v Rusku noviny koupiti nemůže. To jest ovšem vymoženost, jakou se jen může pochlubiti vláda Žida cara Chaim Bronsteina.

3. IV. 1923.

30. Fritjof Nansen o dopravnictví v Rusku.

Jak Židovstvo svorně pracuje dle plánu, který je jasně vypracován v protokolech mudrce ze Sionu, dokazuje právě Fritjof Nansen, slavný kdysi švédský polární cestovatel.

Fritjof Nansen napsal a všem židovským listům rozeslal úvahy o poměrech bolševického Ruska, které jeho články současně uveřejňují: »Neue Freie Presse« ve Vídni, »Vossische Zeitung« a »Berliner Tagblatt« v Berlíně. Tím se připojil Fritjof Nansen k Nittimu, bývalému ministru Itálie a Davidu Lloyd Georgemu, bývalému premiéru anglickému, kteří píší též do těchto listů, aby přivodili zničení versailského míru. Je to židovsko-německá propaganda velikého slohu pomocí židovských novin. Fritjof Nansen láká svými články kapitalisty, aby se dali v Rusku do podnikání a začali stavěti, co Lenin a Chaim-Bronstein zničili a rozbourali.

Nansen nejdříve uvádí několik případů dopravnictví na vodě. Před válkou bylo na Volze u Astrachanu v činnosti 388 parníků, nyní 86, vlečných lodí bylo 300, nyní jich zbylo 60. Po Volze rozešlo se z Baku nafty před válkou do roka asi 400 milionů metr. centů, nyní 43 milionů centů, tedy desátý díl. Rusko ztratilo přístavy Reval na Estonsku, Rigu, Libavu a Vindavu na Lotyšsku. Pomocí švédské misse zřídil Nansen přístavy

v Oděse a Novorosijsku i v Petrohradě a opatřil je novými jeřáby a ostatními strojními pomůckami. Poněvadž veškeré dráhy ruské byly prchající armádou ruskou úplně zničeny, nezbylo Chaim-Bronsteinovi jiného prostředku, než komandovat rudokvardějce, aby dráhy ty opravovali. Opravy tyto vedl náčelník čezvyčajky Džeržinski. Týž si slibuje, že již všechny ruské železnice jezdí, že má nyní 3.000 lokomotiv a 60.000 vagonů. Stěžuje si, že však nemá čím topit: ani uhlí, ani dříví, ani naftu. Nejhorší bolavou záležitostí ruských drah je nutnost výměny prohnilých pražců. Jest zjištěno, že jest těchto pražců nadobro shnilých 43 milionů. Jest třeba, aby byly co nejdříve odstraněny. Také koleje jsou již vybroušeny a nutno brzdit jízdu, aby se nestalo neštěstí. Veškeré tyče signálové a jiné nádražní aparáty musí se znenáhla opravovat a znovu zřídit.

Dále upozorňuje Nansen na bolestný vřed ruského dopravnictví: to jsou krádeže zboží na ruských drahách. Zásilky potravin švédské misse byly dobře zaplombovány a v každém pomocném vlaku byli přiděleni hlídači rudokvardějci, kteří dovedli krádežím potravin zabrániti. Nansen soudí, dokud vláda nedá železničářům ruským lepší platy, že krádeže na drahách ruských neustanou. Před válkou mělo Rusko ve službě 17.000 lokomotiv a 500.000 nákladních vagonů. To vše je bolševickou revolucí zničeno. Bolševici objednali 1000 lokomotiv z Německa a Švédska a zaplatili za ně 40 milionů liber šterlinků. Takovou obrovskou objednávkou učinili ovšem jen jednou, na další objednávky není peněz. Továryš Džeržinski nechce pro ruské dráhy si půjčiti peníze z ciziny a soudí, že nutno peníze ty opatřiti v Rusku samotném, ale jak, to dosud nevysvětlil. Dokud nebudou v Rusku znovuzřízeny dráhy, dotud také nebude možná doprava potřebných hospodářských strojů pro mužíky.

Následkem zničení drah ruských je také bolševické Rusko úplně odloučeno od Sibíře, takže na dráze sibiřské žádné vlaky nejsou. Sibíř dávala Rusku obrovské množství potravin, másla a obilí, to vše nyní chybí a nebude dříve, dokud doprava na ruských drahách nebude znovu zařízena. Zde by měl sám ruský lid přiložit ruce k dílu.

31. Tajnosti bolševické vlády.

V Moskvě konal se 10. sjezd sovětských rad. Židovští továři v Kremlu vládnoucí nařídili, aby stenografické protokoly toho sjezdu byly spáleny, by svět se nemohl dozvědět, co se v Rusku všechno děje. Kongres rad má kontrolu nad vládou bolševickou. Na tomto posledním kongresu rad pustili se vůdcové bolševismu do sebe a řádně se pohádali. Hádají se Kameněv-Finkelstein se Smilgou o zahraniční politice Ruska. Pak se pohádali finanční ministr Sokolnikov s Larinem, který finančnímu ministru vytýkal, že zničil průmysl v celém Rusku. Z toho jde na jevo, že bolševici dali protokoly tohoto kongresu spáliti.

Lenin je se svým zdravím u konce. Berlínský dr. Klemperer a ruský lékař Sjemaško ho léčí.

Židovští továři ustanovili jakousi ústřední radu všech sovětských republik, která sestává z 371 delegátů a zasedá jednou za rok. Rudá armáda stále se doplňuje Čiňany a lupiči ze všech končin světa najatými. Tato ozbrojená krvelačná luza vládne nyní nad ruským lidem a vraždí ho dle z vůle jeho vládců.

Poněvadž v Moskvě a ostatních městech zabrané domy se rozpadávají, usnesla se vláda bolševická, že

domy ty vrátí dřívějším majitelům, aby tito zabránili další zkáze těchto domů.

Také mužáci stále upadají do větší bídy a neobdělávaných pozemků stále přibývá. Tak hyne a zmírá celé Rusko. Car Chaim-Bronstein zatím vyhnal svou ženu Židovku a má nyní líbánky s dcerou jakéhosi ruského, dříve carského generála.

Židovský korespondent berlínského listu »Vossische Zeitung« poslal do listu toho z Moskvy zprávu, že ruský lid velice se rozčiluje nad násilnou vojenskou okupací ruského území francouzským vojskem. Dělnictvo a studující pořádali 15. ledna 1923 v Moskvě veliké protestní průvody proti ruské okupaci. K večeru pak sovětská rada měla schůzi, na které Bucharin mluvil proti Francii. Vytýkal jí, že ruší mír Evropy, že se obohacuje na úkor Německa a že porušuje rovnováhu evropskou. Když Bucharin svou řeč ukončil, byla odhlasována resoluce, ve které se odsuzuje imperialistická nenasytlost Francie. Také bursiáni moskevští měli schůzi a odsoudili ruskou akci Francie a projevili obavu, že Evropa nebude mít dostatek uhlí a že z toho hrozí ještě větší katastrofa průmyslu, než je dosud. Ruský proletariát cítí solidárně s německým dělnictvem a nemůže mu býti lhostejno, kterak Francie na konferencích v Janově a v Haagu sleduje pouze své sobecké zájmy na úkor celé ostatní Evropy. Dopisovatel Bruck velice si libuje, kterak ruské dělnictvo se staví proti Francii a chválí, jaký je to nyní rozdíl mezi Ruskem carským, kde se stále volalo »vive la France« a mezi dnešním Ruskem bolševickým, kde se na ulicích pořádají hromadné dělnické projevy proti Francii.

Zpráva Brucka nemá však žádné ceny. Co se dnes odehrává na ulicích Moskvy, to není hlas ruského lidu, který oněměl a je v okovech židovského otroctví. Tato

luza, která mluví proti Francii, není lid ruský. Továryš Čičerin mešká v Berlíně a koná tu porady. Zdá se, že v Berlíně ochably naděje na pomoc Moskvě, že by společně Německo a bolševické Rusko mohlo pozvednouti válku proti Francii. Nejsou tu dosud nutné přípravy a předpoklady. Němci nemají děl a létadel a bez nich nemohou se pustiti do války. Mají sice Němci v moci putilovské závody, ale zdá se, že se tu mnoho práce nevykoná. Bolševické armády také nemají děl ani střeliva pro dělostřelectvo. Nezbyvá tedy Berlínu než vyčkati. O stavu rudých armád nic neproniká na veřejnost, ví se jen tolik, že rudokvardějci chtějí pomoci Turecku a čekají u Batumu. 16. II. 1923.

32. Zánik hospodářských sil Ruska.

V »Národních Listech« objevují se občas úvahy psané ruskými inteligenty, v kterých se líčí zkáza Ruska z různých hledisk. O zániku hospodářských sil Ruska se objevují každé chvíle úvahy v říšsko-německých listech, v kterých se dočítáme o dokladech, jak židovští vrahové ruského lidu v Kremlu vládnoucí, dovedli zničit Rusko během pěti let tak dokonale, že něco tak ďábelsky zlomyslného a tak hrůzného dosud svět nezažil a neviděl, ani když před 2000 lety Nero ve svých zahradách v Římě spalovati dával na křížích přibité křesťany-mučedníky. Otto Carbach popisuje v »Berliner Boersencourieru« zánik hospodářských sil asi dle zpráv čerpaných z vládní »Izvěstije«. Carbach tu hned upozorňuje, aby se nikdo nedomníval, že bolševická vláda má opravdovou vůli pracovati skutečně na vzkříšení Ruska v každém směru.

Dílo zkázy na všech stranách pokračuje nerušeně dále a marny jsou náběhy tuto zkázu nějak zadržeti, nebo její účinky tajiti.

Bolševici kácejí jako šílení lesy po celém Rusku, proměňují obrovské kraje v holé pustiny a tím zhoršují poměry podnebí, tepla a vláhý pro celé Rusko. Dráhy a továrny pokud dnes v Rusku pracují, topí dřívím, jiného topiva nemají. Kácením lesů ale roste pro Rusko nebezpečí sucha pro celé osevní i vzrůstné období a sucha ta budou častější a hrozivější než dosud. Tažného dobytka mužici mají jen nepatrné zbytky. Ještě r. 1916 mělo carské Rusko 31,415.000 koní. V bolševickém Rusku bylo roku 1921 napočteno prý 23,670.000 koní. Tomu ovšem těžko věřiti. Carské Rusko mělo 33,925.000 kusů dobytka hovězího, v Rusku bolševickém bylo prý napočteno 28,668.000 kusů dobytka hovězího. Jen kdyby i toto číslo bylo ve skutečnosti pravdivé, ale nevěříme tomu. —

Ještě hůře se mají poměry s chovným dobyt看em drobným. Ve starém Rusku r. 1916 bylo 83,000.000 ovcí a koz, v Rusku bolševickém klesl počet tohoto dobytka na 47,157.000 kusů. Vepřového dobytka bylo ve starém Rusku 18,931.000, nyní 13,502.000 kusů.

Následkem toho množství hnojiva se zmenšilo o 50 procent. Ani umělé hnojivo mužici nekupují. Roku 1913 bylo spotřebeno v Rusku umělých hnojiv 42 milionů pudů, nyní ani 1½ milionu. V obvodu nynějšího Ruska bolševického bylo roku 1913 napočteno 8½ milionů hospodářských strojů, nyní je tu sotva 2 miliony těchto strojů. Před válkou bylo pravidelně ročně objednáváno od mužíků 700.000 nových pluhů, nyní sotva 100.000. — Ani za 10 let úsilovné práce restaurační nebude možno, by výroba, jak průmyslová, tak zemědělská, dosáhla onoho přibližného stupně a množství, jak před válkou.

Mužící si neví rady, jak si počínati s obděláním pozemků. Na restauraci zemědělství a drah bylo by nejméně zapotřebí alespoň 10 miliard rublů ve zlatě.

Bavlníkové plantáže v Turkestanu měly 900.000 desjatin plochy, nyní mají jen 110.000 desjatin. Dříve se tu ročně sklízelo 12 milionů pudů bavlny, nyní 1½ mil.

Mužící v Turkestanu pěstují nyní místo bavlníku pšenici. Na severním Rusku přestali mužící pěstovati len a konopí a pěstují brambory a žito. Na jižním Rusku bylo sázeno 1,100.000 desjatin cukrovkou, nyní jenom 400.000 desjatin. Dříve bylo sklizeno 25, nyní jen 4 mil. pudů cukrovky. Mužící potřebují stroje a nářadí, které má vláda ve skladištích v hojnosti, ale mužící nemají peněz, aby si jich mohli nakoupiti. — Tak líčí Corbach hospodářskou zkázu Ruska a tvrdí, že Rusko se nevzpamatuje ani za 100 let. Zde ovšem Corbach prorokuje správně. Z toho hlediska nelze také doufati, že by i Němci měli záhusk zakládati osady ve vyhladovělém Rusku. Zhynuli by tam. Zde by pomohli jen američtí farmáři poskytnutím osiva zadarmo.

23. III. 1923.

33. Napjetí v Moskvě.

Dopisovatel »Berliner Tagblattu« Pavel Scheffer zaslal z Moskvy dopis do listu, v němž vyličuje účinky okupace rurské pánve na vládu židovských továryšů v Kremlu. Píše takto: Čím větší je tlak vojska francouzského v rurské pánvi, tím více rostou starosti bolševické vlády. Není sice bezprostředního nebezpečí, ale starosti tu jsou, i když jsou zmírněny dobrými zprávami z Varšavy, odkud se oznamuje, že polská vláda chce

míti klid a že se namáhá o přátelské styky s bolševickým Ruskem. Taktéž moskevští tovaryši dávají na jevo, že by neradi byli vyrušeni z klidu a že si přejí mír.

Před několika dny přijel do Moskvy švédský cestovatel Nansen, aby si prohlédl vlastní svou pomocnou missi. Přijel s ním z Berlína pan Fric, známý s Lubersackem a důvěrník Stinnesův. — Car Chaim-Bronstein-Trotzki pravil k panu Frickovi výslovně, že bolševické Rusko si přeje míru a učiní vše, aby mír byl neporušen. Nansen se v Rusku věnuje pouze svému pomocnému podniku a nechce nikterak vystupovati jako člen rady Svazu národů. Zdá se však, že si Trotzki přeje, aby Nansen jeho názory o neporušenosti míru vyřídil v radě Svazu národů. Dokonce prý Trotzki se vyjádřil, že bolševické Rusko zůstane neutrální, i kdyby došlo na Rýně k vážným nepokojům. Dopisovatel Scheffer však soudí, že by v tom případě nerozhodoval Trotzki sám, nýbrž že by tu zasáhla celá bolševická vláda. Rudé armády jsou proto stále ve zvýšeném stavu válečné pohotovosti a soustřeďují se u Smolenska.

Bolševická vláda se nyní hlavně stará o odstranění bídy a hladu v Rusku, tvrdí pan Scheffer. Nicméně nebezpečí rusko-polské války tu je a lze ho všude pozorovati. Válka tato by ovšem bídu a hlad v Rusku ještě více stupňovala. Ruští komunisté velice neradi by k této válce sáhli již proto, že by válka rusko-polská byla součástí imperialistického boje mezi Francií a Německem. K tomuto boji by bolševici neradi přispívali. Bolševičtí vládcové by rádi zřídili velikou hráz mezi komunistickým Ruskem a ostatním světem měšťáckým.

Bolševičtí vládcové Ruska, jichž jest poměrně skrovný počet, jsou se svými komunistickými stoupenci stále v úzkém styku. Ačkoliv se má za to, že bolševičtí komisaři v Kremlu vládnou absolutní mocí, přece stále

se ohlížejí po přání svých soudruhů. Trotzki přiznává, že bolševické Rusko bude nuceno zasáhnouti brannou mocí do vývoje evropských událostí. — Každá zpráva z Poruří se tu pečlivě sleduje a vyvolává stupňované rozechvění. Vláda bolševická je znepokojena, že Rumunsko žádá v Paříži o 100 milionů franků na zbrojení. — Také Pašič mluvil posledně velmi poplašně. Jaké sliby učinila vláda francouzská Belgii za to, že se účastní okupace v Poruří? Zdá se, že i Holandsko je ve svých zájmech na řece Šeldě ohroženo. Tyto otázky rozrušují bolševickou vládu.

Také z Asie jdou do Moskvy četné zprávy, že v Persii a v Buchaře i v Afganistanu roste hnutí proti Anglii. Bolševický vyslanec Joffe odebral se z Pekingu do Japonska a v Moskvě doufají, že Japonsko vrátí Rusku urvanou část Sachalinu. Bolševický vyslanec Joffe se v Tokiu snadno může setkati s vyslancem Francie, s panem generálem Joffrem.

Tak utěšuje pan Scheffer své čtenáře v Berlíně a dává jim na jevo, že Německo může klidně počítati na pomoc Žida cara Chaim-Bronsteina. To jest velmi zábavné. Armáda hladových a otrhaných rudokvardějců má jíti na pomoc Německu. Jsme velmi žádostivi na další události. Zdá se, že zprávy z rurské pánve pozvolna se uklidňují, poněvadž Francie nerozmnožuje počet okupačního vojska a spokojuje se hlavně tím, že obsadila Essen a jeho Kruppovy závody a uhelné doly rurské. To jest hlavní věc a všechno ostatní jest vedlejší. Záhy se osvědčí, jak působí na Německo uhelná tíseň, když německý průmysl je nucen objednávatí uhlí z Anglie. — Německým továrníkům přeje brzy chuť platiti drahé uhlí anglické.

21. II. 1923.

34. Bolševici napodobí francouzskou revoluci.

Židovští vládcové v Kremlu se vychloubají, že předčí daleko Robespiera a Dantona. Ovšem, že to pravdou je, že krvelačnost židovských vrahů ruského národa zastihuje vše, co se dosud v dějinách lidstva odehrávalo. Přejde čezvyčajka do ruské vesnice, vyvede mladé muže na návěs a tam je před zrakem žen postřelí. Ženy obyčejně z toho zešílí. Takových šílených žen jest nyní na Rusi na tisíce.

Hubení ruského lidu popravami a hladem, jak je organizuje Žid-car Chaim Bronstein a jeho soudruzi židovští, potvrzuje učení talmudu a lze jen z něho tuto lačnost Židů po životě křesťanů vysvětliti, že talmud ukládá Židům za povinnost i zásluhu před Bohem utratiti život křesťana.

Že si ruský národ dá líbiti tuto židovskou hrůzovládu a že není vůbec žádné naděje, že by bolševičtí vládcí židovští byli mocí donuceni opustiti Kreml, to vysvětliti nedovedeme, poněvadž nevíme, kde toho jest příčina. Je ten ruský lid úplně desorganisovaný, je to tupé stádo dobytka a ne lidí, je to masa beztvárná a bezduchá, která se nedovede ani proti vrahům pozvednouti na odpor, to vše dobře nevíme a nevyložíme. Vidíme jen, že židovští vrahové zmocnili se vlády nad Ruskem pomocí Němců a Maďarů. Organisované Židovstvo ukázalo tu světu svou příšernou moc a uplatňuje ji. — Odboj Rusů proti bolševikům-Židům byl hned z počátku nedostatečný a špatně vedený.

Zrada Anglie i Francie a heslo Masaryka, vydané českým legiím: nevměšovati se do vnitřních záležitostí Ruska, dopomohly Chaim Bronsteinovi na carský trůn.

Kolčak marně dožadoval se pomoci bratrského národa českého za osvobození Ruska od židovských vrahů.

Židovský list »Vossische Zeitung« přinesl úvahu s nadpisem: »Von Robespierre zu Barras«, kde se roze-pisuje o tom, jak se bolševici chlubí, že překonávají Robespierra a Marata. Při vypuknutí veliké revoluce ve Francii na sklonku 18. století ležela polovina pozemků v celé Francii ladem. Veškeré továrny byly zavřeny, nepracovalo se v nich. Bída a hlad vládly v celé Francii. Totéž, co se dnes odehrává v Rusku. — Črezvyčajka v Rusku vyvraždila veškerou ruskou inteligenci a povraždila daleko více lidí, než se stalo ve francouzské revoluci. V Rusku sice pracují některé továrny a mužící jdou na pole, ale to vše nestačí pro záchranu živobytí. Dokud bolševici budou v Kremlu, dotud bude kositi smrt ruský lid, až bude ruský národ úplně vyhuben s povrchu země. —

Bolševici se chlubí, že Rusko vyváží zboží za hranice z Ruska, zamlčují však, že to, co se z Ruska vyváží, jsou jen nakradené věci, jako zlatnické zboží z vykradených obchodů ruských lidí, nebo železo z rozmláčených strojů v továrnách. Tedy jen zříceniny vlastní své loupežné výpravy bolševické prodávají do ciziny z Ruska židovští jeho vládcové. Židé a několik jejich pomahačů nesmírně z loupeží zbohatli a tvoří nyní kastu zbohatlíků, novou ruskou šlechtu.

Tak vládnou Židé neobmezeně nad Ruskem, poněvadž mají po ruce rudou armádu. Pouze o mužíka se dosud nestarají. Mužící provedli loupežení carských a šlechtických statků, rozebrali si i pozemky duchovní

klášterní, ale lup ten není jim na prospěch. Bolševici jim, mužíkům, pozemky nakradené sice ponechají, ale mužící nemohou na pozemcích nově nabytých pracovat, nemají ani hospodářského náčiní, strojů, potahů a obilí

na setí. I kdyby se stalo, že by muži svou práci na polích množili a tak sklizeň zvětšovali, přijdou rudí a seberou to.

Nelze tedy nic odhadovati do budoucna, co bude z Ruska. Ruští běženci nejsou organisováni, aby mohli sami podniknouti výpravu proti bolševikům.

1. II. 1923.

35. Jak se bolševičtí tovaryši obohacují.

Alfred Rosenberg vydal spis: »Bolschevismus, Hunger, Tod«. (Bolševictví, hlad smrt). Zde nahromadil spoustu dokladů, jak židovští lupiči a vrahové ruského národa, kteří nyní vládnou v Kremlu, hromadí bohatství pro sebe a budoucnost si zajišťují z lupu na carovi a ruském národě provedeného.

Žid Karahan přišel do Varšavy jako bolševický vyslanec a měl sebou 500 kurýrů, kavasů, lokajů a řadu dámských krasavic. Přivedl sebou celý dvůr, jaký neměl ani zavražděný car. Také jeho soudruh Žid Ganecký-Fürstenberg, vyslanec v Rize, přivedl do Rigy 167 úředníků a 586 kurýrů a sluhů. Na ubytování tohoto personálu zakoupil tovaryš Ganecký 6 velikých vil na nábřeží rigajského zálivu mořského. Tovaryš Litvínov-Finkelstein zakoupil si pro sebe v Revalu nádhernou vilu za 45 milionů estonských marek. Jeho agenti měli mnoho práce než do té vily sehnali a zakoupili drahý nábytek.

Tovaryš Krasin přišel do Londýna r. 1920. List »Evening News« přinesl podrobnou zprávu o životě Krasina v Londýně. Ve středu města najal si prostorný dům. Společnost Krasina se stále množila, noví kurýři a splnomocněnci přicházeli z Ruska a zůstali tu. Krasin za-

koupil v City ohromný palác. Týž má 4 poschodí a úřaduje tu 200 úředníků. Veškeré úřadovny jsou přepychově zařízeny. Ke Krasinu lze se jen s tíží dostat.

V Berlíně zakoupili bolševici pro vyslanectví v Lietenburgstrasse několik činžovních domů. Nájemníci byli z nich donuceni vystěhovati se, aby učinili místo židovským diplomatům z Ruska. Ruský lid zmírá po milionech hlady a jeho židovští vládcové žijí život přepychový, o kterém ani zavražděný car neměl zdání. Naproti tomu zcela jinak zní zprávy o osudu těch, kteří carovi věrně sloužili v ruské armádě. Ruský časopis »Rul«, po česku Kormidlo, vycházející v Berlíně jako orgán ruských běženců, přinesl zprávu, že všichni bývalí carští generálové, kteří bídou nuceni vstoupili do rudé armády, dávno tuto opustili a vystoupili z ní. Generál Gutor byl zastřelen čezvyčajkou, taktéž byli zastřeleni generálové Letsiaki a Sainčovski. Generál Klembovski a Scheide-man zahynuli v žaláři. Všichni štábní důstojníci, kteří z počátku pomáhali vybudovati rudou armádu, byli postupně čezvyčajkou povražděni. Mnozí z nich jsou dosud držáni v žaláři. Plukovník štábu Vazetis byl dlouho ve vězení. Velitel vojenské akademie Mutšnik je ve vězení. Generál Rajeovski byl zastřelen. Bývalí carští generálové a štábní důstojníci, kteří z počátku sloužili u rudých, byli tímto způsobem vesměs povražděni. Doufali, že Žid car Chaim-Bronstein ušetří alespoň jich životy, ale zklamali se.

Také někteří velitelé Wranglovy armády se hlásili, že by nastoupili službu v rudé armádě. Když se však do Ruska vrátili, byli bezohledně ihned zastřeleni. Wrangel mešká nyní v Belehradě. Osud ruských běženců z jeho armády vítězstvím Turků u Smyrny je úplně nejistý a neznámý. Zdá se, že tito nešťastníci vesměs zahynou v moci krvelačných Turků.

To jsou důsledky nevraživosti anglo-francouzské. Diplomaté v Paříži podporovali armádu Kemalovu a dávají jí výzbroj. Nyní se dostávají důsledky vítězství toho. Poražený kdysi Turek opět sedí na koni a obyvatelstvo křesťanské Arméni a Řekové prchají v divém útěku z Drinopole, z Thrakie, ze Smyrny, z Malé Asie, aby nebyli od Turků zavražděni.

7. XII. 1922.

36. Zánik pravoslavné církve v Rusku.

Čteme-li zprávy z Ruska, jak je posílá zpravodaj Vorst do »Berl. Tagbl.« a Paquet do »Frankf. Ztg.«, musíme se přemáhati, abychom tyto články mohli dočísti. Vorst poslal z Petrohradu koncem září následující dopis. Na každém domě v Petrohradě je nalepena nabídka, že se prodá celé domácí zařízení. Likvidační obchody, ve kterých se tyto výprodeje provádí, jsou naplněny šatstvem, kožichy, prádlem, nábytkem, koberci, uměleckými výrobky, starožitnostmi. Majitelé těchto věcí po celá desítiletí chovali drahý jim tento majetek v lásce a nyní za babku to prodávají. Socialistická židovská vláda zabavuje všem občanům nedělníkům, tedy buržoistům veškeren majetek a dává ho dělníkům v plen.

Likvidační obchody, které jsou v rukou těchto organizovaných lupičů, svážejí spousty drahocenného nábytku po lodích do Švédska. Tak se již přeplavily obrovské spousty nejdražšího nábytku, uměleckých děl a starožitností do Švédska. Koncem roku 1917 čítal Petrohra d 2,700.000 obyvatel, koncem června 1918 čítal 1,400.000 obyvatel. Dělnictvu patří nyní všechny domy a továrny v Petrohradě. V městech venkovských řadí

socialisticko-židovská vláda mnohem krutěji. V Osterikově uložila červená garda občanstvu 470.000 rublů kontribuce. Ve Voroněži a Bologoji byli všichni občané ve středu města z vlastních domů bodáky červených gardistů vypuzeni a zahráni do předměstských bydlíšť. Ve všech továrnách práce odpočívá. Nikde stopy o nějaké tvorbě zboží. Dělnictvo hyne a hladoví. V Permu dali červení gardisté za jeden den zastřeliti 50 nevinných občanů za odvetu pro atentát na Žida Urického. To, prosíme, napsal Vorst do židovského listu »Berliner Tagblatt«. Co zamlčuje, to my nevíme. Nyní si přečteme dopis Paquetův z Moskvy v září napsaný, 9. října ve »Frankf. Ztg.« uveřejněný. Hned při vypuknutí revoluce vydáno bylo heslo v celém Rusku, že nutno církev pravoslavnou z veškerého života veřejného a státního vyloučiti. To se také povedlo. V Moskvě trvá po několik týdnů všeruský církevní koncil, který se zabývá osudem pravoslavné církve v Rusku. Židovsko-socialistická vláda obviňuje pravoslavné duchovenstvo ze styků s dohodou, aby vláda sovětů byla potřena. V čele hnutí je patriarcha Tychon.

V Nižním Novgorodě byl tamnější archimandrit a 40 bývalých důstojníků za jeden den zastřeleno od červených gardistů. Ve Smolensku byl tyto dny biskup Makari zastřelen. V Mohilevě konala se schůze duchovenstva, jejíž účastníci budou všichni zastřeleni, jakmile se jich vláda zmocní. Úřad vrchního prokurátora synodu je zrušen a veškeré školství podléhá moci Žida Lunatsarského, jehož pravé jméno neznáme. — Ná veřejné schůzi v Moskvě prohlásil tento Žid, že boj revoluce není namířen jen na vyhlazení kněží, nýbrž také na vyhlazení všech občanů, kteří věří v křesťanství. Pryč s křesťanstvím, nyní máme v ruce zbraně a nepotřebujeme kříže. Sám Kristus byl přívržencem bolševiků.

Tak se rouhají tito židovští zlosynové. Vláda sovětů pracuje dle toho na úplné zničení všeho křesťanství. — Veškeré kláštery, kam červené gardy pronikají, jsou vyplněny, zavřeny, řeholníci vypuzeni. Komisař Kurskij, který zastává místo ministra spravedlnosti, vydal 24. srpna výnos, kterým se všecken majetek kostelů, far a náboženských nadací zrušuje a v plen se dává dělnictvu. Jen obcím je dovoleno zavolati si kněze a požádati ho o bohoslužbu. — Veškeré záznamy církevního majetku jsou v rukou socialistické vlády. Jakékoliv konání bohoslužby jest zakázáno. Všecky stopy, které upomínají na cara, jsou z kostelů vyhlazeny. Ve všech školách je vyučování náboženství zrušeno a učitelé náboženství ze škol odstraněni. Církevní školy byly vesměs zavřeny.

Duchovenstvo pravoslavné musí ke všemu tomu mlčeti a nesmí se nikde ukázati. Trpí strašlivou bídu. Na ulicích moskevských roznášejí noviny staří svěščenici. Mnozí kněží jsou v dílnách a učí se nějakému řemeslu. Jiní zakládají bratrstva a hledí se tu uživiti. Rudé gardy se zvláštní zuřivostí vrhají se na majetek kostelů a kněží a plení ho. Také veškeré kaple v soukromých palácích a kaple škol byly uzavřeny. Lid se utíká naplněn úzkostí o život do velkých kostelů, ale i ty budou v dohledné době zavřeny. Židovsko-sociální vlády sovětů hledí tu patrně překonati velkou francouzskou revoluci. —

Vladimír Solověv žádal svého času ve svých spisích, aby pravoslavná církev oživila starocírkevní podání, aby zjednodušila bohoslužby a přizpůsobila se potřebám času. Prokurátoři Samarin a Kartašov, kteří za vlády Kerenského jen krátkou dobu se starali o pravoslavnou církev, dávali na jevo, že by prospěšno bylo, aby církev ruská navázala styky s církví katolickou. — Moskevský církevní sněm usjednotil se na tom, spojití

veškeru ortodoxní církev pod právomoc jedné hlavy, moskevského patriarchy. Ničivá činnost Tolstého ukazuje se v celém Rusku. Tolstoj otrávil celý skorem ruský národ nevěrou. Někteří pravoslavní kněží zkracují liturgii pravoslavné mše a pořádají k lidu promluvy, což se dříve nikdy nedělo. Tak vyličil církevní poměry ruské dopisovatel Paquet.

Máme však za to, že hrůzovláda bolševiků na Rusi nepotrvá dlouho a tím bude opět občanstvo i duchovenstvo od hromadného vraždění osvobozeno. Obáváme se však, že než hrůzovláda se zbortí, na sta tisíce ruských lidí ji ještě zaplatí svým životem.

Hrůzyplné divadlo, které nám poskytuje rozvalené Rusko, je smutným svědectvím o mravní a národní hnilobě ruského národa vůbec.

Odečteme-li polské Židy, má veliké Rusko snad asi tři miliony Židů. A tyto tři miliony Židů ovládají 100milionový národ ruský, vraždí ho beztrestně a loupí soukromý i církevní majetek nerušeně.

Žádný národ na světě neklesl tak hluboko, jako poklesl národ ruský.

Pozorujme jen ty ruské zajatce, kteří se ocitli u našich rolníků. Nevidíme na nich žádný duševní život a zájem, hledí tupě na svět a vše kolem nich jest jim lhostejné. Tak jsme si ruský lid nikdy nepředstavovali. — Pravoslavná církev ukázala tu v celém průběhu světové války naprostou svou malomoc a nedovedla zabrániti zkáze ruského lidu.

Dne 1. března 1918 byly pravoslavnému duchovenstvu zastaveny platy. Pak-li v obci si přejí bohoslužeb, musí věřící hraditi výlohy sami. Židé utvořili zvláštní komisařství pro židovské bohoslužby. Agendu tu svěřili Semenu Dimandsteinu a Ilju Dolkowskému. — Rozkaz Trockého-Bronsteina dne 23. ledna 1918 zní:

1. Církev se odlučuje od státu. 2. Nikomu nepřísluší občanská práva na podkladě vyznání. 3. Každý občan má právo přihlásiti se k některému vyznání nebo k žádnému. Ze všech úředních listin má býti vypuštěna rubrika vyznání. 4. Veškeré státní obřady a výkony dějí se bez přísluhy církve. 5. Skládání přísahy u soudů a ostatních úřadů se zrušuje. Vedení seznamu narozených, zemřelých a seznamu snoubenců se předává úřadům státním. 6. Na veškerých školách zrušuje se vyučování náboženství. Občanům se ponechává vyučovati náboženství péči soukromé. 7. Žádná církevní obec nemá právo užívati nějakého majetku. Veškeré náboženské svazy podléhají státnímu doзору. 8. Vojenští duchovní jsou ihned z vojenské služby propuštěni.

Tento plán na zničení křesťanského náboženství v ruském lidu dovedl promysleti jen ďábelskou nenávisť ke kříži prosycený Žid.

Totéž provádí dle stejného receptu v republice česko-slovenské občané Drtina, Habrman, Uhlíř, Bouček, Špatný, Fráňa Zemínová a učitelstvo k nim se hlásící.

*

»Frankfurter Zeitung« přinesl od svého, patrně židovského zpravodaje, z Moskvy článek o zániku pravoslavné církve v Rusku. Mnoho-li črezvyčajka zavraždila pravoslavných biskupů a kněží, bylo sice uveřejněno, a sice přes 5000 kněží, ale pravdy a skutečnosti se nikdo nedozví. Židovský list píše, že revoluce také zalomcovala pravoslavnou církví, ale základy její zůstaly neotřeseny. Lid jde do kostela více, jak dříve. — Židovský zpravodaj tvrdí, že kostelům pravoslavným v Rusku bolševici neublížili a církev soustavně nepro následovali. Proklamovali přece při nastoupení vlády svobodu svědomí. V par. 13. ústavy se prohlašuje, že církev a stát se odlučují a také škola od církve. Ze školy

bylo vyučování pravoslavnému náboženství odstraněno.

Agitace bolševiků proti pravoslavné církvi provádí se veřejně na schůzích. Na bohoslužbu v neděli jdou ale i rudoguardějci. Fanatikové proticírkevní jsou jen v řadách průmyslového dělnictva. Mužici zůstali duchovenstvu věrní a mají též sklon k pověrčivosti, jako dříve. Revoluce tu nic nezměnila. K nevěrectví přijdou mužici asi po několik desetiletí.

Bolševici v tom směru dobře znali Rusko a nečekali nikde překotné změny církevní. Marx tvrdí, že náboženství jest opium, či uspávací prostředek pro lid. Bolševici tvrdí, že církev jest opora buržoustů. Proto provedli rozlukou církve od státu, vzali pravoslavné církvi veškeren nemovitý i movitý majetek. Pravoslavné duchovenstvo mělo státní subvenci ročně 50 milionů rublů, mělo 2 miliony desjatin pozemků a 70 milionů v bankách papírových hodnot. V Petrohradě patřilo pravoslavné církvi 266 činžovních domů a 22 hotelů. Nyní je duchovenstvo odkázáno jen na dobrovolné dary. Duchovenstvo se postavilo proti těmto konfiskacím na odpor.

Za to bylo několik tisíc duchovních usmrceno a odpraveno. Jelikož hrůzovláda Židů trvá dále, duchovenstvo jest obezřetnější a mlčí, čeká. Lid, ztrápený a ztýraný hrůzovládou a hladem, prchá do kostelů a vzývá o pomoc Boží. Bohoslužba v pravoslaví zabírala všechnen čas v chrámu.

Na poučování, tedy na kázání, nebylo v pravoslavných kostelích v Rusku nikdy času. Jen když kněz pravoslavný byl dobrý zpěvák, to stačilo, po řečníku a kázateli se nikdo neptal. Duchovenstvo pravoslavné, zatížené ženitbou a rodinami, nemohlo se vyšvihnouti ku akademickému vzdělání vědeckému. Toto vyšší vzdělání bylo privilegium duchovenstva klášterního českého, z jehož řad se vybírali církevní hodnostáři. Nyní nastal

obrat. V kostelích pravoslavných se řeční, konají se kázání. Zde možno lid poučovati opatrně, aby seznal obsah revoluce a uvědomil si rozsah nebezpečí pro ruský lid. To vše se musí díti velmi obezřele.

Židovští komisaři dali proto čezvyčajce pokyn, aby kněze nepronásledovali, protože tím by pravoslavná církev jen těžila. Ve francouzské revoluci se osvědčilo, že zavírání kostelů a vyhánění kněží způsobilo v lidu veliké pobouření. Vláda sovětů ví dobře, že není radno urážeti náboženské city lidu. Církev na Rusku pozbyla majetku a nabyla svobody.

Když moskevský patriarcha Nikon zemřel, nebylo od časů Petra Velikého místo to obsazeno. Svatý synod v Petrohradě — v jehož čele byl laik nejvyšší prokurator zastávaje cara — tvořil nejvyšší moc pravosloví v Rusku. — Sv. synod neexistuje. Patriarcha Tichon v Moskvě opět je hlavou pravoslaví ruského. Jest tu také hnutí, aby se pravoslaví přiblížilo k církvi katolické. Hnutí to jde z Polska, ale je dosud velmi slabé. — Židovský dopisovatel tvrdí, že bolševici přiznávají vliv církve na lid a dle toho také s pravoslavným duchovenstvem jednají. Kdo zná dokumenty o světovládě Židů, kterými se dopodrobna zabývá Henry Ford ve svém spise »Mezinárodní Žid«, sezná, že v těchto protokolech o světovládě Židů se žádá zničení křesťanství a hlavně vraždění kněží. Ve francouzské revoluci bylo povražděno 30.000 osob duchovních a řeholníků. Totéž se opakuje v Rusku. Vyvraždit duchovenstvo, aby lid oloupen byl o veškeru duchovní oporu, to je hlavní záměr židovských hrůzovládců.

37. Židovský Caligula.

V prvních dobách křesťanství byli vyznavači Krista od římských caesarů pronásledováni po dobu 300 let. Nejvíce řádili caesarové Nero a šílený Caligula. Křesťané byli páleni, na kříže přibíjeni a v aréně šelmám předhazováni, čemuž se říkalo ante leones, lvům za žrádlo. Daleko větších rozměrů však než za dob caesarů má dnes pronásledování pravoslavného lidu na Rusi pod panstvím židovského Caliguly — Žida Chaim Bronsteina. Na miliony bylo tu již ruského lidu za tři roky od židovských katů povražděno, že něco tak hrozného se neudálo, co lidské plémě na zeměkouli žije. Židovský tisk o těchto vraždách mlčí. Jen tu a tam probleskne nějaká zpráva. Alfons Paguet ve spise »Komunistické Rusko« oznamuje umučení archimandrity v Nižním Novgorodě a mučednickou smrt biskupa Makariho a jeho tajemníka ve Smolensku. V Paskově postavili bolševici Jidáši Iškariotskému pomník.

V »Timesu« uveřejnil vojenský kurát anglické vojenské misse v Oděse Rev. Courtier Forster řadu článků, ve kterých popsal šílení bolševiků proti pravoslavné církvi. Cortier napsal: kdyby bolševici zvítězili, zmizí křesťanství s povrchu země.

»Revue Universelle« přinesla několik článků o řádní bolševiků proti pravoslavné církvi. — Komisařka Kolontašová, které svěřeno bylo komisařství nad pravoslavnou církví, škrtila veškeré platy a příspěvky duchovním a kostelům. V dekretu 15. února 1919 byla prohlášena rozluka státu a církve.

Všude bojují židovští komisaři proti křesťanské víře. Telegrafní bolševická agentura Ruska přináší zprávy o revolučních vzpourách duchovních proti sovětům.

Duchovenstvo je vydáno na pospas pronásledování a trýznění. Nikdo nesmí v bytě míti ikonu. Kdo chce míti krucifix, musí zaň platiti 50 rublů poplatku. Bolševici nutí ve školách dítky odříkati se víry křesťanské. Bolševici zničili hrob sv. Sergěje. Duchovní bez rozdílu stáří musí nakládati do vagonů uhlí, cihly a jiný stavební materiál. Musí zametati ulice, nádraží a koleje. Patriarcha Tychon je v domácím vězení. Trestnice trubec-kojská v Moskvě je přeplněna duchovními. Na Kubáni zavraždili bolševici 43 duchovních. Roku 1918 bylo zavražděno 18 arcibiskupů, vesměs mučednickou smrtí. — Hermogenes, biskup v Tobolsku, byl 2 měsíce žalářován a pak jej bolševici hodili do řeky. Andronikovi, arcibiskupu v Permu, byly vyloupány oči, rozřezán obličej a takto zohaven byl voděn městem a pak utlučen. Kněz Rasputin v Pineze byl zavražděn a tělo jeho psům hozeno na pospas. Arcibiskup Gregor v Jekatěrinburku byl od Číňanů ubodán. Knězi Dimitriewskému uřezány uši a pak mu stali hlavu. Farář v Plastonaoskajů byl umučen hladovými vlky. — Kněz Potulovski a jiní kněží v Chersonu byli přibiti na kříž. Knězi Nikitzkému prošťelili bolševici ústa. Na veřejných místech spalují bolševici obřadní knihy a modlitby. Do kostelů dávají rudogardisti koně, proměňují kostely v maštale a házejí na koně bohoslužebná roucha. — Oltáře a kolem celou apsidu používají rudogardisté za záchod a hromadí tam výkaly. Na ikony, na obrazy Krista a Panny Marie se zahajuje hromadná palba z ručnic. Do kostelů se zavěšují obrazy Trockého, Lenina, Zinověva-Apfelbauma. V kostelích se pořádají pusté pitky a tance. — Tak řádí židovský šílený Caligula proti křesťanské víře na celé Rusi. —

38. Bolševici vykrádají pravoslavné chrámy.

Starý židovský orgán »Frankfurter Zeitung« přinesl úvahu o církevní politice bolševiků. Dvě zprávy si zdají tu odporovati. Bolševici drancují pravoslavné chrámy v celém Rusku. — Bolševici navazují styky s papežem v Římě. Bolševici odsoudili řadu pravoslavných kněží k smrti a zastřelili je, patriarchu Tichona zavřeli do kriminálu. Bolševici uzavřeli smlouvu s Vatikánem, ve které se zaručuje svoboda katolických misí v Rusku. Bolševici se řídí zásadou Marxe, že náboženství je opium pro nižší vrstvy lidu.

Bolševici zahájili proti pravoslaví vyhlazovací boj a čezvyčajka zavraždila na tisíce pravoslavných kněží. Žid komisař Lunačarskij prohlásil, že neustane v boji, dokud pravoslaví nebude úplně vyhlazeno. Není třeba k tomu jiných prostředků, než kriminálu a ostrých patron. Při tom Žid Lunačarskij se rouhal a tvrdil, že Kristus by se přidal k bolševikům a že bolševici teprve vysvobodí lid od chudoby, co Kristus nedovedl uskutečnit.

Bolševici ihned vyhlásili úplnou rozlukou církve a státu. —

Pravoslavná církev stala se hned po abdikaci cara Mikuláše, kterou provedl jeho morální vrah Miljukov, úplně bezbrannou. Hned přestaly veškeré výsady státem zaručené. Bolševici se hned jako hyeny vrhly na majetek pravoslavného duchovenstva a klášterů, všechny pozemky zabrali a dali je místním sovětům. Tu a tam se stalo, že místní sověty netroufaly si sáhnouti na pozemkový majetek církevní a ponechaly ho dále duchovenstvu. Na jiných místech vrhli se bolševici na chrámy i obydlí kněží, které povraždili a chrámy i obydlí úplně vyloupili a spustošili. Tam, kde kostely vykradeny ne-

byly, nařídili sověty soupis všech předmětů uvnitř každého kostela.

Letos v zimě rozhodli židovští komisaři v Kremlu, že veškeré v kostelích sepsané předměty, pokud jich není absolutně třeba k výkonu bohoslužby, se mají odvésti a prodati ve prospěch hladovících. Když se začalo s tímto úředním rabováním pro hladovící v kostelích, nižší kněží mlčeli, jen vyšší duchovenstvo se stavělo na odpor a bolševici je prostě dali postříleti.

Nyní se odehrává soud s patriarchou moskevským Tichonem, který v žaláři proklamoval, že již místo patriarchy zastávati nehodlá a že nutno, aby úřad ten převzal jiný.

Dosud prý židovští komisaři v Kremlu respektovali patriarchu Tichona a neodvážili se naň sáhnouti. Bolševici pozorovali s hrůzou, že lid se hrne do chrámů, a i inteligence že tu hledá spásy a záchrany před židovskými vrahy. Židovští tovaryši dali tedy svým orgánům instrukce, aby náboženské city lidu neurážely. Posměchy proti náboženství nemají totiž účinku na jeho vyhubení.

Pravoslavné duchovenstvo bylo odlukou církve a státu ožebračeno, ale nezhybnulo, působí v lidu dále a zdá se, že jeho vliv mezi lidem roste.

Nápadná je smlouva bolševiků s Vatikánem. Dokud car byl ochráncem pravoslaví, dotud katolíci do Ruska nesměli. Nyní přestala privilej pravoslavné církve jako církve státní. Církevní rozkol trvá 800 let. Na církevním koncilu r. 1918 konaném v Moskvě mluvilo se o tom, aby pravoslavná církev se připojila opět k Římu. Od těch dob však je ticho.

S vykrádáním pravoslavných kostelů se nerušeně pokračuje a tovaryši v Kremlu jsou vzteky bez sebe, že rabování to nic nevynáší, jelikož členové rabovacích komisí všecko rozkradou pro sebe a tak na ty hladovící

nezbude nic. Toto vykrádání pravoslavných kostelů se může státi židovským tovaryšům osudným. Nyní teprv ruský lid sezná jasně, do jakých rukou a do jaké moci židovských vrahů a lupičů Rusko přišlo zradou cara, zradou vlasti na frontě. Mužici zmámení židovskými agenty zahodili zbraň a vlast svou dali na pospas Židům-lupičům.

16. VI. 1922.

39. Rusové a katolictví.

Židovské listy přinesly zprávu, že bolševici meškající v Janově, uzavřeli smlouvu s Vatikánem, týkající se přístupu pro katolické kněze a řeholní osoby do Sovdapie, čili bolševického Ruska. Zpráva ta byla výmyslem židovským. Vatikán žádal janovské bolševiky o průkazy pro kněze katolické, kteří by v Rusku rozdávali potraviny hladovícím od katolíků darované.

Sedm milionů vojáků na frontě na výzvu zhovadilých židovských agentů zahodilo zbraně, opustilo frontu a zradilo přísahu, danou carovi i vlasti; toho je schopen lid ztupělý a mravně zbídačelý. Netvrdíme tím, že by vina z toho připadla na účet pravoslaví samotného. Duchovenstvo pravoslavné v Rusku požívalo velikých výhod. Mělo duchovní akademie, mělo obrovskou literaturu bohovědnou, ale jedno právě chybělo: poučování lidu. Duchovenstvo pravoslavné vyčerpalo všecken čas v kostele jen na liturgii, na obřady, ale k lidu na poučnou nepromluvilo za celý rok ani slůvko. A tak žil ten ruský lid jako to stádo nerozumných hovad a to se nyní vymstilo. Ruská inteligence na universitách měla ne-

sčetné autority vědy, žádný národ na př. nemá tak ob-
sáhlou literaturu o Židech, jako Rusové.

Slavný orientalista Šmakov, advokát v Moskvě, vy-
dal největší díla o talmudu. Je tu celá řada slavných
myslitelů ruského národa, jichž celý duch a celé smý-
šlení tíhne vlastně ke katolicismu.

Spisovatel Merežkovský, který prchnul z Ruska,
vydal spis »Im Reiche des Antikrist« v Mnichově. Ve
spise tom ukazuje na zuření krvelačných židovských
vrahů ruského lidu nyní v Kremlu vládnoucích, že jejich
dábelská zášť proti křesťanskému lidu ruskému má ko-
řen svůj jen v židovském učení talmudu.

Slavný filosof Vladimír Solověv, který zemřel jako
katolík, žádal ve svých spisech, aby ruský národ spojil
se opět s církví katolickou. Jeho spisy jsou nyní vesměs
zpracovány do němčiny. V českém národě se dosud ni-
kdo nenašel, kdo by tyto spisy nejslavnějšího filosofa
Ruska spracoval a vydal česky.

Také Ivan Kirejewski, zakladatel novoslovanství,
má ve svých spisech silný sklon ke katolictví. Ruští vě-
dátoři Petr Čadajev, Dobroljubov, Pisarev píší o touze
ruského lidu po náboženství křesťanském. Zajímavé je,
že nyní v celém Německu se všichni lidé zabývají Ru-
skem. Každý občan v Německu chce znáti Rusko a ru-
ský národ. Německá literatura o Rusku roste jako lavi-
na. Jedno téma lze všude čísti a slyšeti po celém Ně-
mecku: »My a Rusko«. — Chápeme velice dobře, kam
Němci míří. Když se jim nepodařilo opanovati svět ví-
tězstvím, které čekali ve válce světové, vrhají se nyní
na Rusko.

V Miláně vychází illustrovaný časopis »Illustrati-
one Italiana«. V posledních sešitech přinesl list ten dosti
jasné profily všech státníků v Janově shromážděných.
Celá ruská misse je čistě židovská. Čičerinovo vzezření

je čistě židovské. Čičerin je Žid, který v každé synagoze může směle zpívat jako kantor. Všechny bajky židovských listů, že Čičerin je ruský šlechtic, jsou těmito podobiznami Čičerina navždy vyvráceny.

Alliance rusko-německá existuje již od toho dne, kdy r. 1917 prušácký generální štáb zavezl Lenina a Trotzkiho ze Švýcarska do Petrohradu.

19. V. 1922.

40. **Boj ruských bolševiků proti církvím.**

Ruské bolševictví jest nejohydnejším otravným květem talmudismu. Vůdcové jeho ukázali židovskou nauku talmudismu v pravé její podstatě. Možno ji právem nazvati satanismem, což také odpovídá označení Písma, jež (Zjevení 3, 9) mluví o Židech ze zběři satanovy. Prof. Schlögel nedávno v »Reichspostu« uvedl, kterak Trocký-Bronstein po vítězství bolševiků v Moskě dal sloužiti tak zv. černou mši, při níž tělo Kristovo, odpadlým knězem z chleba konsekrované, mstivě jest rozbodáváno. Nápis na Kremle: »Náboženství jest opiem lidstva« a rovněž tak postavení pomníku Jidáši Iškariotskému, uvedené dostatek potvrzují.

V milánském nakladatelství B. Treves vyjde v nejbližších týdnech kniha italského publicisty dr. Italo Zingarelliho »L'agonia del Bolscevismo« (Umírající bolševictví), jež bude obsahovati zajímavé podrobnosti o obranném boji rusko-pravoslavné církve proti náboženskému teroru sovětských úřadů, a zároveň o úspěších, jež katolická církev vykazuje v četných krajích Ruska, dík obětavosti věřících a podpoře katolického světa. — Následující data čerpána jsou z oné knihy, a byla dána autorem k dispozici vídeňské »Reichspost«.

»V sovětském Rusku — ujišťoval Čičerin za janovské konference tamnějšího arcibiskupa Signoriniho — je uznávána náboženská svoboda. Formálně ano, v praxi ale spatřují sověty v církvi stále vnitřní ohrožování bolševického systému. Bolševismu se bez sporu podařilo uvolnit souvislost davů ruského lidu s tradiční církví. Přes to ale stále ještě smeká lid před obrazy svatých a venkované uctivě líbají dle ruského zvyku nohy soch (obrazů) Kristových. Veliká procesí stala se sice řidšími, ale náboženská útěcha stala se všeobecnou potřebou, a o sobotních večerech zejí divadla prázdnotou, poněvadž lid v zástupech proudí do kostelů. Úřady jsou o všech svátcích ruského pravoslavného kalendáře zavřeny.

Poněvadž se bolševici cítí slabými, aby náboženství v lidu úplně potlačili, zkusili dosáhnouti cíle vnitřním schismatem, pro nějž získali biskupa Antonia a ještě několik hodnostářů pravoslaví. Mnozí jiní právě těmito snahami přivedeni byli ke katolictví. Patriarcha Tychon, pevný a neohrožený obhájce moskevské církve, byl sesazen a uvězněn, a poněvadž uveřejnil manifest proti oloupení církve o majetek, postaven byl před soud. — Kněží, kteří list jeho přečetli s kazatelen, odsouzeni byli k smrti zastřelením. Před svým zatčením odevzdal patriarcha církevní pravomoc petrohradskému arcibiskupu Benjaminovi. Leč tento byl hned po svém příchodu do Moskvy zatčen a pak zastřelen. Následkem toho jest sovětský biskup Antonín pánem situace, ač již roku 1905 dán byl svatým synodem do klatby. Vypracoval již také ve smyslu sovětu »reformní program«. Jsou v něm tyto postuláty: moderní ruština bohoslužebným jazykem místo glagolské liturgie, posty jsou odstraněny, na místo staré bohoslužby krátká mše, opětovné sňatky a rozvody popů jsou dovoleny, slavné bohoslužby jsou zakázány. Židy pozdravuje sovětský biskup jako své bratry,

což byl zajisté povinen svým vládním příznivcům. Politické činnosti má se kněžstvo zdržovati.

Kázání, v nichž patriarcha Antonín rozvinuje svůj program »zjednodušení náboženství«, mají nezřídka vzrušený průběh. Věřící vítají jej voláním »lotr, bludař, zrádce!« Rudí gardisté doprovázejí jej až ke chrámovému vchodu a chrání jej před insulty. Jeho stoupenec, biskup Wedenský, byl rozhořčenými ženami skoro k smrti ukamenován. Na venkově zachovávají kněží i věřící starý řád, tam sovětská propaganda nemá nižádných úspěchů. Také na Ukrajině úplně selhala podobná akce popa Smirnova, jehož »reformnímu« programu opřel se arcibiskup Naffanoel z Gorkova a jeho vikář Butkiewič. Vládní tisk ale vzdor tomu prohlašuje, že biskupu Antonínovi brzy budou po celé Rusi stavěny pomníky.

Vrcholem náboženského boje v Rusku bylo oloupení pravoslavných chrámů o skvosty, jež v žádné jiné zemi nemají sobě rovných. Rozsah této loupeže podávají tyto číslice: v Tombově bylo uloupeno 496 pudů (pud = 16 kg) stříbra, 9 pudů zlata; v Tulku 774 pudů stříbra, 15 pudů zlata, 539 briliantů a 2576 jiných drahokamů. Proslavená Ikona Iberina v Moskvě, jejíž malá kaple obsahovala perel, brilantů a smaragdů v nezměrné ceně, byla o všecky ty skvosty oloupena. V Petrohradě vyloupena byla katedrála sv. Izáka a v kazaňské katedrále uloupen stříbrný svatostánek, jež pořídili po vítězném tažení r. 1812 donští kozáci. Namnoze tekla při těchto rekvizicích krev. V Icinje chránili věřící vchod do kostela svými těly. Vojáci rudé armády vjeli do lidu pancéřovým autem a mořem krve proklestili si cestu do chrámu, kde pak zastřelili šest kněží. Ve Smolensku odpověděl lid na vyloupení kostela pogromem na Židy. — V Moskvě zastřeleno bylo pět kněží, protože mluvili o »lupičském tažení« bolševiků. Ještě po janovské kon-

ferenci popraven byl kronštatský biskup Benedikt a devět biskupů jiných.

Je možno, aby krev tolika mučedníků pravoslavné Rusi nestala se semenem křesťanského obrození Rusi? O jistě, ale setba ta potřebuje času ke klíčení, vzrůstu a zrání. —

11. II. 1923.

41. Mučednictví pravoslavného duchovenstva v Rusku.

Zajímavou zprávu přinesla basilejská »National Zeitung« z Berlína 3. července t. r. Veškeré továrny v Petrohradě ve správě bolševické armády propouštějí dělnictvo. Maďaři vyměnili si zajatce. Bývalí maďarští bolševici píšou do Pešti z Ruska srdcelomné nářky nad tím utrpením, které musí v Rusku snášeti. Lid čeká jen na konec vlády bolševiků a pak bude s nimi účtovat. Žurnalista bolševik Mayar předvídá pád bolševiků. Maďarský komisař Žid Agoston obává se tu o život a usiluje o útěk do Číny, kam již několik maďarských Židů prchlo. K Leninovi byl objedнан z New Yorku nervový specialista Hasan, poněvadž mu berlínský primář Klemperer nepomohl. Starý patriarcha Tichon neodpíral konfiskaci církevních pokladů ve prospěch hladovících, nýbrž protestoval proti ničení a prznění drahocenných památek chrámových. Ruští emigranti v Paříži mobilisovali papeže a duchovenstvo Anglie i Sev. Ameriky proti zločinům, které bolševici páchají na pravoslavném duchovenstvu. Protesty do Moskvy zaslali katolíci, Židé, evangelíci a pravoslavní. Protesty sepsali a podepsali Kujas Črebatov, advokáti Žid Zerlin a Mendelstamm,

továrník Tretjakov, diplomaté Polovcov a Bovacký, kníže Urussov, dějepisec Šebeko, kníže Lvov, Gučkov, generál Gurko, hrabě Kokovcov, továrník Poljakov, advokát Abrahamson, monarchisté Trepov, generál Nečvolodov, Židé Schlossberg a Pasmanik, vesměs v Paříži. Ovšem panstvo v Kremlu toho nedbá.

Žid Zinověv-Apfelbaum chce v Haagu co nejrychleji půjčku dvou miliard rublů zlata. Nuže, ať tuto sumu jim, Židům, vyplatí Rothschild v Londýně, Loeb a Kuhn v New Yorku a Warburg v Hamburku! Tito Židé mají více, než Apfelbaum-Zinověv v Haagu chce. Sám berlínský Žid Stinnes, hlavní dodavatel německých armád ve válce, který převzal od bolševiků obrovské práce v Petrohradě, by mohl zanést do Kremlu tolik zlata, kolik by ho bolševici jen chtěli.

Zatím loupeží bolševici v kostelích a vše co uloupí, odvázejí do Rigy a Revalu. Zde jest již ohromný počet Židů klenotníků, makléřů, kteří tyto chrámové poklady a klenoty ze všech carských paláců kupují a je dále svým souvěrcům do Londýna, Paříže, Bruselu, Berlína a New Yorku, kde jsou klenotnické bursy, prodávají.

Pravoslavné duchovenstvo jest rozštěpeno. Část kloní se k bolševikům, část proti. Svolána je synoda do Moskvy. Běženci-kněží pořádají protisynodu.

Mikuláš Suchanov, soudruh Leninův, uveřejnil v »Pravdě« článek o marnotratném a hazardním hospodaření židovských komisařů. — Tito zlodějové zavezli zlato ruské banky v obnosu pěti miliard rublů ve zlatě, do Švýcar, tam poklad ten pro sebe zajistili a nyní se vrhají na kostely a kláštery. Všechno zlato ať jest kde chce, odtud odvázejí. Lid se bouří, kněží se pozvedají proti tomu prznění chrámů a jsou za to od rudokvarděj-ců prostě postříleni. Pozdvižení pravoslavného lidu rudokvardějci všude hravě strojními puškami potlačili.

Arcibiskup z Caanterbury poslal ve jménu anglikánského kléru do Kremlu protest proti uvěznění patriarchy Tichona. Vláda Žida Bronsteina rozeslala nato zcela drzé odmluvy, že po tom, co bolševici proti Tichonovi a pravoslavným kněžím podnikají, nikomu nic není. — To si mohou anglikánští duchovní hodnostové dáti za rámeček na věčnou památku.

Konference v Haagu, která jest dalším pokračováním konference v Janově, jest podnikem Lloyda Georgeho na povel londýnské bursy židovské.

Car-Žid Bronstein myslí, že američtí kapitalisté s Morganem v čele poskytnou bolševikům půjčku dvou miliard rublů ve zlatě na vybudování Ruska. Zatím by to Chaim Bronstein potřeboval na rudou armádu. Z berlína povolal Bronstein 500 důstojníků Němců a 2000 poddůstojníků, kteří budou vyučovat rudé armády.

Tak jsou karty rozloženy.

1. VIII. 1922.

42. Ikony.

My Čechové jsme sice rádi sledovali rozmach carské říše, jelikož jsme byli o tom přesvědčeni, že ruský car svojí mocí je ochráncem všech Slovanů. Málo však bylo a je Čechů, kteří znají rusky, ruskou literaturu, ruský život a ruské dějiny. Ruštinou se zabývají nanejvýše filosofové a něco málo politiků, jinak ruštině se neučil skorem nikdo. Proto my Čechové tak málo Rusko jsme znali a řekněme si upřímně, skorem neznali, zrovna tak, jako Rusové neznají nás. To platí ještě více o neznalosti ruského života, kultury, umění, literatury a náboženského ducha. Je známo, že ruský lid požíval po-

věsti lidu náboženského, křesťansky smýšlejícího. Pravoslavná církev a její duchovenstvo byli v lidu ruském váženi a ctěni. Ona část duchovenstva ruského, které mělo v rukou svých duchovní akademie a knihovny klášterů, duchovenstvo bílé, mělo veliké bohovědné vzdělání a ohromnou literaturu bohovědnou, kterou my Čechové skorem neznáme. Jen několik znalců tu bylo, kteří v Čechách čtli ruské věci bohoslovecké. Mezi nimi byl rajhradský opat Šup. Svalovati vinu na duchovenstvo ruské, že ono zavinilo úpadek a zničení ruského národa, bylo by zajisté nespravedливо, nedá se to dokázati. Mnozí tvrdí, že Rusové neznali vůbec co je láska k vlasti, co je vlastenectví. Víme jen tolik, že ruský lid požíval pověsti lidu věřícího, zbožného a křesťanského. Válka lid ten zničila a není obava bezdůvodná, že ruský národ v dohledné době vůbec vyhyne. Jeho židovští křáťané neustanou, dokud ruský národ docela nevyhubí. Pavel Scheffer, dopisovatel »Berliner Tagblattu«, oznamuje, že židovští křáťané ruského lidu zamýšlejí zaslati do Berlína spoustu ruských ikonů a pořádati tu výstavu. Jsou to ikony, obrazy Krista, Panny Marie, obrazy Svátých z kostelů, klášterů, z carských paláců a paláců šlechty a kupectva uloupených, které nemají u židovských vladařů nijaké ceny, jelikož Kristus a jeho vyzna-vači jsou podle talmudu modloslužebníci, které nutno vyhubiti. Tak káže talmud Židům. Největší sbírky ikonů mimo carských museí měli ruští velkokupci Ostranchov a Marasov v Moskvě. Také zabloudily cenné ikony na západ, sbírala je bavorská princezna Teresie a pařížský Rothschild. Bolševici odstranili z pravoslavných chrámů ikony. Znalci začali tyto ikony zkoumati a odstraňovati z nich staletá přebarvení a hleděli přijíti na původní malby ze století XIII. až XV. Byly tu objeveny malby ikonů klassické dokonalosti, jaké nejsou k spa-

tření ani ve Florencii. Tyto ikony na dřevě malované jsou nyní veřejně vystaveny v rudém museu v Moskvě. Klassičtí malíři ruských ikonů ze století XIII. až XV. vynikli nevšedním nadáním, dovedli postavy Krista a svatých vytvořiti výrazem ideálního božství, že je v tom nemůže nikdo překonati. Jako Phydias tvořil z mramoru sochy ideální dokonalosti, kterou dnes nikdo nemůže vystihnouti, tak klassičtí ruští malíři ikonů tvořili díla obdivuhodné dokonalosti. Jsou to obrazy prostých linií, zářivých barev a neskonalé krásy. Jména těchto umělců nejsou známa. Jen někde naskytne se jméno malíře Rublova. Malířství ikonů trvalo v Rusku v neztenčené síle až do dob cara Petra Velikého, pak začali tací malíři ikonů se ztráceti. Nyní mají v Berlíně užívati pohled na tyto skvosty ruského umění malířského.

»N á r. L i s t y« přinesly 6. května 1922 tyto zprávy:

»Z Berlína. Tuto neděli měla se ustaviti federální vláda a federální výkonný výbor pro celou oblast Ruska, utvořeného ze sovětských republik, a měla vstoupiti tímto způsobem v platnost ústava, ujednaná na posledním kongresu sovětských republik. Následkem nemoci Leninovy a obav z protižidovských pogromů, byla událost odložena na 15. červen.

Podle depeší z Moskvy roste v jižním Rusku selské povstání. Gubernie caricynská, donská, kubánská a terecká jsou jevištěm protižidovských pogromů. Sovětské úřady kvapně povolávají posily rudé armády do nejhroženějších úseků.

Očekává se, že smrt Leninova způsobí nové zmatky v obyvatelstvu i mezi úřady, z nichž některé chystají se odepríti poslušnost Leninovým nástupcům. Otázka nástupců hojně zaměstnává komunisty. Přiznává se, že po Leninovi zůstanou jen tři muži, jež bylo by možno

postaviti na jeho místo: Trocký, Kameněv a Zinověv. Ale komunisté nevěří, že kterýkoliv z nich, nebo všichni tři dohromady budou s to ovládnouti Rusko a nahraditi Leninovu autoritu.

Předpovídá se, že jmenování tohoto triumvirátu bylo by podnětem k novým násilnostem protižidovským v celém Rusku, kde antisemitism v posledních týdnech nabývá nebezpečných rozměrů, ježto prostí mužici vykládají si persekuce a popravy křesťanských duchovních za mstivé činy židovských fanatiků proti křesťanům.

Aby zažehnaly očekávané roztrpčení proti řečenému triumvirátu, jmenují sovětské časopisy za pravděpodobné nástupce Leninovy Stalina, Rykova a Kalinina.

»Nár. Listy« přinesly dále 4. dubna 1923 tyto zprávy:

»Na interpelaci ušlechtilého arcibiskupa Canterburského v anglické sněmovně lordů bylo se strany vládní pověděno několik rozhodných slov o persekuci sovětské vlády, páchané na ruském duchovenstvu. V periodě 1919—22 bylo vyvražděno podle úředních dokladů, které získala vláda anglická, 1235 pravoslavných biskupů a kněží. Církev sama pak jen v té periodě byla oloupena o majetek, páčící se na 30 milionů ve zlatě, do toho nespádají ještě výsledky oné plánovité »expropriace« církevních pokladů, která prováděna ve velikém, »všeruském« měřítku loni — se záminkou, že to jde na boj s hladem, a zatím to šlo na zahraniční propagandu komunistickou, na koupený tisk, na agenty-provokatéry, na špiony a obchodní« zástupce sovětské rázu Munova a Mostovenkova, abychom zůstali u nejbližších pražských vzorů.

Za 5 let sovětského režimu bylo vůbec pobito na 2 miliony ruských občanů, hladem a různými epidemiemi vymřelo jich na 20 milionů... Historie lidstva neznala

a nezná dosud zločinců v míře tak obrovské napáchaných malou poměrně skupinou lidí, kterou reprezentuje dvojice Lenin a Trockij — pověstný vůdce Hunů Atilla byl proti nim náramný humanista. Tak asi řekí to ve sněmovně lordů anglických lord Sydenham.

Ale ten »civilisovaný svět«, o němž tak krasořečnický mluvil nedávno gen. Sikorski, nerozčiloval se příliš, pokud šlo jen — o pravoslavné biskupy. Ano, nakradený církevní majetek pravoslavný ten »civilisovaný svět« ochotně kupoval, a s těmi, kdo tak hrubě porušovali elementární lidská práva, ochotně besedovali králové, kardinálové, papežští nunciové — viz triumfy páně Čičerinovy v Janově! A papežská stolice byla dokonce ochotna na místo postřílených pravoslavných kněží poslat do sovětského Ruska svoje katolické misionáře...

Svého času ukázalo se, že veřejné mravní mínění a svědomí západní Evropy řídí se podle toho, jaká je krev, která v sovětském Rusku teče: krev »bílých«, krev buržujská, nikoho nerozčilovala a nerozhořčovala mravně. Teprve, když začala téci také krev »červených«, socialistů, rozpomněli se mnozí, že bolševictví je zločinné násilnictví. Něco podobného vidíme i nyní: dokud houfně byli stříleni pravoslavní biskupové v Rusku — co pak na tom? Svoji lidé! Nemáme práva viněšovat se do vnitřních poměrů sovětského Ruska... Teprve když hrozí nebezpečí hodnostářům církve katolické, civilisovaná Evropa je vzhůru, je mravně pobouřena, protestuje.

Civilisovaná Evropa má na své civilizaci šeredné skvrny.

Z Londýna 4. dubna. Poprava preláta Budkiewiczze je v Anglii rozhořčeně odsuzována. Listy žádají, aby Anglie na znamení protestu odvolala z Moskvy svého zástupce a přerušila styky, jež byly dosud navázány

se sověty, jednak z důvodů obchodních, jednak proto, že Anglie uznává moskevskou vládu de fakto.

Naznačuje se, že sovětští náčelníci zatarasili si tímto zločinným skutkem cestu k dohodě s Evropou a odsunuli všechny vyhlídky na mezinárodní uznání režimu. Podle dělnického tisku obracela se ponenáhlu situace k dorozumění mezi Evropou a sovětským Ruskem a na britské straně byly prý stále mírněny podmínky k uznání sovětů.

Za příznačný pro tento obrat uvádí se poslední prohlášení podsekretáře zahraničního ministerstva Mc. Neila v dolní sněmovně. Bylo učiněno koncem března a bylo v něm zdůrazněno, že »stanovisko britské vlády nezákládá se na jakémkoliv předsudku proti sovětské formě vlády«. Mc. Neil pravil dále: »Nezbytným předpokladem uznání kterékoliv vlády zůstává pro britský kabinet to, aby měla jakýsi definitivní civilisovaný systém zákonný a definitivní civilisovanou správu soudní. Dokud tyto podmínky sovětská vláda nesplní, není naděje, že bude Anglií uznána de jure a bude s ní počítáno jako dosud pouze de fakto«.

Popravením preláta Budkiewicze a ostatními útisky katolických duchovních dokazují sověty, že jejich tyranický systém se nezměnil a že nevyvíjí se k spravedlivějším nebo demokratičtějším formám, jak bolševická vláda v poslední době rozhlašovala, odvolávajíc se na kompromisy ve své politice hospodářské.

»Morning Post« prohlašuje v úvodníku, že událost je v souvislosti s bolševickou kampaní proti křesťanskému náboženství. Navrhuje, aby britský zástupce byl z Moskvy odvolán, poněvadž bolševici zřejmě mají příliš mnoho starostí s vražděním kněží, než aby se mohli starati o obchodní záležitosti.

»Westminster Gazette« pokládá sovětskou akci za přímou a nerozumnou výzvu k boji proti mocné církvi, jejíž hlavou je papež. Manchester Guardian podotýká, že událost ta musí se jeviti jako nešťastná a zbytečná všem, kdo si přáli dobrých a přátelských styků s Ruskem«.

43. Denikinovy paměti.

Generál Denikin, který po vojenském nezdaru svém proti bolševikům prchl do Londýna, žije patrně v Paříži. Vydal nyní svazek svých pamětí: »Záznamy o ruské revoluci«. Budou tyto čítati asi 12 svazků. Anglický list »The Times Literary Supplement« přináší podrobný obsah prvního svazku Denikinových pamětí. Jako voják popisuje Denikin účinky ruské revoluce na ruskou armádu. Dokud armáda tato byla neporušena, ruské carství žilo. Shroucením se armády, také ruský národ se řítil do propasti. Revoluce Rusko zničila. Ruská revoluce vypukla již roku 1906, po válce rusko-japonské, ale tehdy byla rázně potlačena. Roku 1917, vypukla podruhé. Tehdy byl Denikin velitelem 8. armádního sboru ruského v Rumunsku. Za krátko byl mu dán rozkaz, aby se odebral do Moskvy. Vrchní velitel všech ruských armád, generál Alexějev, volal ho k sobě. Z počátku neměl k Denikinovi mnoho důvěry, pak ale se spřátelili. Tímto způsobem opatřil si Denikin mnoho důležitých listin, jichž obsah v prvním svazku svých pamětí uveřejňuje. Vychází tu na jevo, že car druhého dne litoval, že podepsal abdikaci, a žádal v hlavním stanu v Mohilevě Alexějeva, aby odeslal depeši do Petrohradu, kterou car byl napsal. Bylo to však již marno. Car tu telegrafoval,

že postupuje vládu synovi. Ale Alexějev telegram neodeslal. Carevna chtěla, aby Alexějev svolil, by Rasputin směl na frontu povzbuzovat vojsko. Alexějev se tomu rozhodně opřel. Carevna nikdy a ničím Rusko nezrazovala. Alexějev a Kornilov měli nad ruskými armádami plnou moc. Když bolševici vládu uchvátili, byly ruské armády nedotčeny a disciplína neporušena. Velkoknížata neplnili svých vojenských povinností. Různí podezřelí agenti konali vyzvědačství mezi důstojnictvem na frontě. Na vlivných místech armády stálo mnoho úplatných korupčníků. Největších škod armádě způsobil gen. Suchomlinov, který zpronevěřil nesčetných milionů, určených pro zásobování armády. Suchomlinov žil s Židovkou. Výzbroj ruských vojsk byla chatrná.

Denikin tvrdí, že koncem roku 1916 byly ruské armády dostatečně vyzbrojeny a mohly podniknouti velké vojenské operace. — Když car byl sesazen a sověty urvaly vládní moc, tu přešla revoluce také do řad ruského vojska. Prostí vojáci opovrhovali svými důstojníky a vrhali se na ně. To bylo příčinou shroucení se ruských vojsk. Vynikající předák politické strany kadětů, Miljukov, myslel, že by ruské vojsko pochodem na Cařihrad mohlo získati starou disciplínu. Denikin tvrdí, že to nebylo možno již uskutečniti. Alexějev počal útokem na turecké posice černomořské, ale nebyl s to, aby vojenské oddíly ruské pohnul k útoku. Vláda knížete Lvova poručila demobilisaci mužů starších 43 let. Tito demobilisovaní zaplavili dráhy na cestě k domovu a k nim se přidávali mužové i mladší a vraceli se s nimi domů. Ruské armády se prostě rozutekly. Vláda Lvova a Miljukova trvala 4 měsíce. Po nich přišel Žid Adler-Kerenski. Tu nastala perioda generála Kornilova. O tom podá objasnění Denikin v druhém svazku svých paměti.

Jest jisto, že paměti Denikinovy budou přeloženy do všech světových řečí.

Když po odstoupení generála Alexějeva, kterého bolševici potom zavraždili, strhl na sebe zbytky vojenské moci generál Kornilov, žádal profesora Masaryka, aby čeští legionáři kryli Kornilovy zadní linie. Masaryk odepřel tak učiniti a přikázal legionářům nemíchati se do ruských bojů. Na to Chaim Bronstein Trotzki se stal carem. (Tak píše generál Denikin). Naši legionáři pomocí Kornilova se snad mohli státi pány Ruska, mohli ho tak i zachrániti a tím i celý ruský národ zachovati, který nyní hyne hladu. Pozdě jest však o tom psáti. — Jest to ale, co píše Denikin, nesmírně zajímavé.

17. III. 1922.

44. Z bolševického ráje.

Výdaje na konferenci v Janově, které měli bolševici, udal před soudem Apfelbaum-Zinověv na 3 miliony rublů ve zlatě. Paní Krasinová ukazovala na sobě roby a šperky, které doma svět neviděl, patrně to byly šperky z majetku carské rodiny.

Nyní je další konference v Haagu, svolaná Lloydem Georgem. Vše děje se na rozkaz světové vlády židovské, tajného sanhedrinu. Korespondent »Daily Expressu« oznamuje, že poměry uvnitř Ruska jsou strašlivé. Čičerin se bojí vrátit do Moskvy. — Pouze Krasin odporuje teroru levých komunistů, vůdce je Bucharin. Trocký mobilisuje rudokvardějce.

Obhájci esserů, Vandervelde, Liebknecht, Rosenfeld a Waters, nesměli bez dozoru ani krok, nebylo to obhajování, nýbrž soudní komedie.

V nejbližší době začne proces proti společnosti Nobelově v Moskvě. Zřízenci této společnosti chtěli vyhnati z Kremlu cara-Žida Bronsteina a proto přijdou před soud.

Moskevská vláda zrušila veškerá vyslanectví v baltických republikách a poslala všechen jich personál do Berlína, což jest velice zajímavé. Patrně s těmito republikami již nepočítají.

Tovaryš Rykoš prohlásil, že bolševici od monopolu zahraničního nikdy neupustí.

V Petrohradě byl k soudu volán svěščenik Vedenský jako svědek. Ve vězení je tu na sta zavřených biskupů a kněží. Když Vedenský vyšel na ulici, byl kamenován. Vedenský totiž přešel k bolševikům.

Obhájci esserů Vandervelde, Rosenfeld a Liebknecht přijeli 22. června do Rigy. Vydali hned proklamaci k veškerému dělnictvu, v které tvrdí, že život obžalovaných sociálních revolucionářů je krajně ohrožen. Celý soud vede komisař Krylenko. Bolševici chtějí tímto procesem dokázati, že námaha Kerenského a Francie považiti Bronsteina a soudruhy pomocí esserů je marná.

Bolševici dorazili na cestě do Haagu již 25. června do Ševening. Komise v Haagu pracují intensivně zcela odloučeně od světa. Litvínov-Finkelstein přijel již do Berlína a prohlásil, že bolševici budou v Haagu stejně jednati jako v Janově. Vláda bolševiků v Kremlu jest úplně svorná. Tovaryš Krestěnski, který též přijel do Berlína, oznámil, že Lenin přesídlil z dačky ve vesnici Gorki opět do Kremlu.

Berlínský primář Žid Klemperer je stále ještě u Lenina.

Socialista Branting ujednal s Krasinem novou obchodní smlouvu Švédska s bolševiky. Ale obě sněmovny

tu zamítly. Bolševik Gerzenger ve Štokholmu smutnou tuto zvěst hlásil hned Krasinovi.

Zajímavé jsou dopisy takových lidí, kteří byli dlouhá léta v Rusku, ale průběhem panství a hrůzovlády bolševické byli donuceni vše, co v Rusku si vydobili, opustiti a prchnouti, aby si zachránili jen ten holý život. Takových dopisů přinášejí německé listy spousty. Všechny tyto dopisy vyličují hrůzy, které se nyní v Rusku za židovské vlády odehrávají. V odborném listu »Molkerei Zeitung« vyličuje jistý Švýcar své útrapy, které prožil na několikaměsíční cestě Ruskem, než se mohl vrátit do vlasti, do Švýcar.

Veškeren majetek byl v celém Rusku všem cizincům uloupen. Zvláště švýcarští sýraři byli v celém Rusku hledáni a dobře placeni. Hned jak se komunisté v obcích vlády chopili, vrhli se na dvorce a statky a vše zabrali. Komunističtí vládcové v obcích nedbají rozkazů vlády v Moskvě a vládnou jak chtějí, loupeží a vraždí koho chtějí. Když švýcarští sýraři prchali ze všech končin Ruska, ze zničených dvorců a domů, tu vyhledávali nejdříve Moskvu a Petrohrad, aby zde našli ochranu úřadů, odtud pak nastoupili cestu domů.

Z těchto dopisů jest zřejmo, že v celém Rusku vládne hrůzovláda lupičů a vrahů, kteří loupeží a vraždí koho chtějí. Je to strašlivé divadlo, a čím déle vládne bolševiků bude trvati, tím více bude vymíratí ruský národ, až zmizí s povrchu země.

Bolševici zatím připravují se k výbojně válce a soustřeďují vojsko k hranicím Polska a Rumunska. Prozatím má Rumunsko vojenskou smlouvu zajišťovací s Francií, kterážto smlouva zaručuje Rumunsku vojenské dodávky a výzbroj i munici z Francie.

V Cařihradě nabízel jeden bolševik Židovi kostelní předměty, nakradené v ruských kostelích. Před domem

sběhlo se mnoho Rusů a chtěli Žida zmlátit, ale policie ho zachránila.

V hladových guberniích na Ukrajině rozmáhá se lidodjedství. Ve vsi Bogojavlenskoje zabila a snědla matka vlastní 17letou dceru. Jeden statkář rozsekal 7letého chlapce a smažil z něho řízky. Na řízky upraveny dvě děti, jichž lebky nalezeny na nádraží ve Vingradové.

1. VIII. 1922.

45. Konference v Haagu.

Je velice obtížno seznati, kam vlastně míří politika Anglie do vyhlášení kapitulace Německa. Anglie dnes, není tou Anglií ve válce. Dokud lítaly Zepeeliny nad Londýnem, proklínali Lloyd George, Balfour, Cecil, Rhodes a j., hlavní to řečníci ve válce, Německo a přísahali, že dají Viléma II. na šibenici. Když však nebezpečí pomínulo, Anglie rázem zahájila jinou taktiku, chce Německu všechno odpustiti a chce se s ním sbližiti. Jaký úkol Anglie v tom sleduje pro sebe, jest tajemnou hádankou.

Druhý úkol Anglie jest již jasnější: zničení Ruska a vyhubení národa ruského pomocí židovských lupičů a vrahů nyní v Kremlu vládnoucích. Jest v zájmu Anglie, aby na celé zaměkouli nebylo národa, který by stál anglickým zájmům v cestě a tím byl také národ ruský. Několik dnů, než cara Mikuláše II. přepadli ve Pskově Miljukov a kníže Lvov a donutili ho k abdikaci, dal car Mikuláš rozkaz, by černomořské loďstvo zahájilo palbu na Cařihrad a tím dobylo pro Rusko Dardanelly.

Vůbec není slova pro to, není pera, které by schopno bylo vylíčiti všechny katastrofy, které stihly náro-

dy slovanské ve světové válce, takže tato válka právem je hrobem Slovanů a všech jejich tužeb do budoucna.

Agent židovských finančníků bursy londýnské, Lloyd George, snaží se proto, aby vláda bolševiků se udržela a svolává proto stále porady, které mu však Francie a Belgie rozbíjejí.

Velice poučné čtení poskytují německé listy o konferenci do Haagu svolané. — »Hamburger Nachrichten« oznamují, že na konferenci té zástupci všech států evropských chtěli vědět, co vlastně chtějí bolševici podniknout se soukromým majetkem, který uloupili příslušníkům cizích států v Rusku usedlým, kteří si majetek pracně a správně v Rusku vydobili a nyní od židovských lupičů o majetek ten byli ožebračeni. Celé to vladaření Žida cara Chaim Bronsteina není ničím jiným, než vražděním ruského lidu a to po milionech a loupežním jeho majetku. Když židovští tito lupiči ožebračili a vyloupili carskou rodinu, carské paláce a veškeru šlechtu a průmyslníky a velkoobchodníky ruské, vrhli se nyní na kostely a kláštery pravoslavné církve. Dosud tu uloupili 7,700 kilogramů zlata, 29.800 kilogramů stříbra, 33.700 kusů démantů a brillantů, 1.000 kilogramů perel, 43.700 kusů drahokamů, 1.800 rublů ve zlatě, 12.422 rublů ve stříbře, celkem 200 milionů rublů ve zlatě, nebo-li 340 trilionů rublů sovětských.

Na konferenci v Haagu proto stále zástupci evropských států na bolševiky Krasina, Litvinova-Finkelsteina a Sokolnikova naléhají, jak to vlastně zamýšlejí s majetkem soukromým. Bolševici po dlouhém zdráhání přiznali barvu, že to, co si nakradli, nevydali. K tomu měli ještě tu drzost žádati půjčku dvou miliard dolarů ve zlatě na vybudování Ruska. Krasin žádá na výstavbu drah 1650 milionů rublů ve zlatě a potom celou řadu

milionů rublů na obnovu veškerého průmyslu v Rusku. To však Anglie si nepřeje. V Londýně chtějí, aby Rusko vůbec nemělo svého vlastního průmyslu. V Londýně by chtěli, aby celé Rusko se proměnilo v anglickou osadu, jako je příkladně v Africe území bečuanů černochoů. Celou konferenci v Haagu řídí anglický komisař Hilton Young, který chtěl ve Vídni řídit finanční kontrolu nad Rakouskem. Zatím ovšem jest jisto, že židovským lupičům z Moskvy ani Loeb & Kuhn, jich souvěrci, ničeho nepůjčí.

11. VIII. 1922.

46. Statistika Židů.

Dle Jewish Chronicle bylo roku 1876 napočteno Židů na celém světě 6 milionů. V Africe 500.000, v Asii 750.000, Rusku 1,829.000, Polsku 783.079, na Kavkazu 23.227, v Sibiři 11.400, Rumunsku 150.000, Turecku 75.245, Řecku 2.582, Švýcarsku 6.996, Rakousko-Uhersku 1,375.861, Holandsku 68.003, Dánsku 4.290, Anglii 51.000, Francii 49.439, Itálii 35.556, Švédsku 1.836, Španělsku 2.500, Sev. Americe 150.000, Německu 512.160.

Před 47 lety bylo tedy na celém světě 6 milionů Židů a z toho ve Spojených Státech 150.000. Dle dra Ruppina v Berlíně bylo r. 1914 napočteno Židů 14 a půl milionu na celém světě. Rusko 7,000.000, Sev. Amerika 2,300.000, Rakousko-Uhersko 2,300.000, Německo 620 tisíc, Turecko 400.000, Anglie 275.000, Rumunsko 275.000, Francie 120.000, Holandsko 110.000, Maroko 110.000, Řecko 95.000, Argentina 90.000, Kanada 80.000, Alžír 70 tisíc, Tunis 65.000, Itálie 60.000, Abesinie 50.000, Bulharsko 50.000, Egypt 50.000, Jižní Afrika 50.000, Persie 40

tisíc, Indie 20.000, Švýcarský 20.000, Srbsko 20.000, Austrálie 20.000, Belgie 30.000, Afganistan 20.000, ostatní země 50.000.

Během 40 let se Židé více jak zdvojnásobili.

V Sev. Americe jest nyní 4 miliony Židů. Ve Vídni přes půl milionu, v Pešti přes půl milionu a v Berlíně též přes půl milionu. Šmakov tvrdí, že Rusko mělo roku 1906 přes 8 milionů Židů.

Světovláda Židů jest vyličená v protokolech mudrce ze Sionu, které vyšly česky pod názvem »Židé, jich dějiny a politika od Gougenota«. Knihkupectví Francia v Praze r. 1910. Tyto protokoly pod názvem »Tajemství mudrce ze Sionu« byly uveřejněny r. 1905. Je to dílo rabiho Ashera Ginsberga, čili Achad Haama. Byly psány hebrejsky. R. 1897 byly přeloženy do frančtiny a předneseny na kongresu Zionistů v Basileji. Chéf ruské policie Raškovsky předložil tyto protokoly ruské vládě. Profesor Vilus je přeložil r. 1905 do ruštiny. Výtisk spisu tohoto je v britském museu v Londýně.

To oznamuje Henry Ford ve svém spise »Der internationale Jude«, který vyšel r. 1921 v Lipsku, Hammer-Verlag. Henry Ford správně tvrdí, že sovět není ničím jiným, než židovský Kahal. Židé se zmocnili celého Ruska, bolševictví je nejobrovitější obchod Židů, jelikož se zmocnili celé říše ruské a veškerého majetku celého ruského národa, kterýžto majetek ruského lidu propadl veřejně Židům v plen. Črezvyčajka, krvavý tribunál, je řízena Židy, její komisaři jsou vojensky oblečeni a vyzbrojeni. Agenti črezvyčajky chodí v civilu a jsou známí jen komisaři v seznamu dle čísel. Agenti črezvyčajek zatýkají každého, kdo jen nepatrné slovo proti bolševikům-Židům pronese.

Koho agent črezvyčajky zatkne, je bez soudu zastřelen. Na miliony ruských lidí bylo již črezvyčajkou

zavražděno. Tak vládnou krvelační Židé nad Ruskem, jehož lid je ztracen a bude Židy úplně vyhuben před zrakoma celého světa, který k tomu vraždění nečinně přihlíží a hlásá humanitu.

Orgán pražských Zionistů »Selbstwehr« přinesl následující statistiku Židů z celého světa. Sestavil ji Leszinski v »Breslauer jüdische Volkszeitung«.

Dle toho odhaduje Leszinski počet Židů v Evropě na 9,073.522, v Americe 3,215.873, Asii 444.331, Africe 391.900, Australii 19.415. V New-Yorku jest jich kolem 1,350.000, v Chicagu 359.000. Ve Varšavě je tolik Židů jako v Chicagu. V Pešti je 203.000 Židů. V Oděse odhaduje se počet Židů na 180.000. Ve Vídni 175.000, v Berlíně 143.000, v Londýně 182.000 Židů. Ve jmenovaných městech bydlí tedy nyní 3½ milionu Židů. Před 100 lety nebylo ani na celém světě tolik Židů, jako nyní v těchto městech. Když táhl Napoleon do Ruska, bylo ve Varšavě 8000 Židů, před válkou r. 1914 bylo tam přes 300 tisíc Židů. Když vypukla v Paříži Veliká revoluce roku 1791, bylo tam 3000 Židů. Roku 1914 bylo v Paříži na 75.000 Židů. V celé Francii jest přibližně 100.000 Židů. V celé Anglii bylo před 100 lety sotva 8000 Židů, nyní v samotném Londýně bylo jich r. 1914 přes 150.000.

Roku 1818 bylo v celé Americe sotva 3000 Židů. — Nyní jich tam jest více jak tisíckrát tolik. Počet Židů v Londýně je však nyní více než 200.000.

Odhady Leszinského o počtu Židů nejsou spolehlivý obzvláště pokud se týká Vídne a Berlína, kde počet Židů v každém tomto městě nebude daleko od půl milionu. Dle odhadu Leszinského by bylo Židů na celém světě 13½ milionu. Jiní však udávají počet Židů na celém světě na 16 milionů, což bude pravděpodobnější. Zajímavý jest, že Leszinski udává počet Židů před sto lety

na 3½ milionu. Během 100 let rozmnožili se Židé o více jak 400 procent.

Vůdce Zionistů Nahum Sokolov měl 30. července v Paříži rozmluvu s Poincaréem, která trvala déle než hodinu. Američtí Zionisté vyslali do Karlových Var delegáty na výroční valnou poradu Zionistů Louise Lipskyho, Abrahama Goldberga, Petra Schweizera, Heřmana Cochzima. — Z Palestýny byli vysláni delegáti Achad Haam, Ben Gurion a David Jelli.

Konference Zionistů v Karlových Varech zahájená 25. srpna 1922, končí se při uzavřených dveřích, nikdo nemá přístupu, ani úřady, ani žurnalisté.

Židovské pomocné organizace americké živí v Ukrajině 800.000 dítek a na 800.000 dospělých Židů. Dosud vydali na stravování tohoto židovského obyvatelstva 5 milionů dolarů.

V Pešti bylo 3. srpna malé pozdvižení proti Židům. Ministerský tajemník Morvay vedl několik miadíků před nemocnici Milosrdných bratří a přepadával tu kořemjdoucí Židy. Poněvadž Židé nesmějí v Uhrách na vysoké a střední školy jen v počtu omezeném, stavějí si nyní Židé v Pešti vlastní gymnasium nákladem 25 mil. maďarských korun. — Pomocnou akci Židů rakouských v Ukrajině vede dr. Viktor Adler, který dlí v Oděse. — Nový ministerský předseda dr. Nowak ve Varšavě přijal deputaci poslanců-Židů a ujišťoval je, že nezná žádných rozdílů konfesijních.

Ku podivu, jak Židé se ihned hlásí k nové vládě polské, aby si zajistili přízeň politických vůdců. Ostatně nemají Židé v Polsku dalších příznivců zapotřebí, když Pilsudski, president Polska, je znám jako veliký židomil.

V Moravské Ostravě vyšel židovský kalendář na rok 5683, prodává se za 20 Kč. — V kruzích abstinentů v Berlíně odehrává se spor generálů Hoffmanna a Lu-

dendorffa. Známý generál Hoffmann, který řídil jednání míru v Brestu Litevském, má ženu Židovku a to mu Ludendorff zřejmě vytýká. — Hlavní orgán antisemitů jest nyní v Berlíně vycházející list »Deutsches Abendblatt«. Hlavní redaktor je Sonntag. — Někteří němečtí nacionálové vytýkají Ludendorffovi, že ve svém díle »Kriegführung und Politik« nevěcně si počínal a že citoval častěji padělky »Dokumenty mudrce ze Sionu«. — Orgán německých nacionálů »Der Tag« vytýká antisemitům berlínským, že berou podpory od Forda.

Spojené Státy uzavřely s Německem mírovou smlouvu, kterou říšský sněm v Berlíně schválil. Komunista Stäcker poukázal na to, že z této smlouvy budou míti užitek kapitalisté Spojených Států. — Na radnici v Berlíně podal obecní starší Linke návrh, aby Berlín byl uzavřen pro Židy, přistěhovalce z východu a žádal, aby bylo zjištěno, kolik Židů jest v Berlíně. Tomu návrhu na sčítání Židů se opřeli socialističtí obecní starší Berlína a nedopustili, aby bylo provedeno sčítání Židů v Berlíně.

Dr. Ruppin napočítal 1914 na celém světě 14½ milionů Židů. Od těch dob počet Židů opět velmi stoupl a sice posunem na západ od východu. Rusko mělo již v rusko-japonské válce, tedy r. 1905, daleko více jak 8 milionů Židů. Tak tvrdí slavný moskevský advokát dr. Šmakov, který vydal několik velikých spisů o Židech ruských. Veliké jeho dvousvazkové dílo »Mezinárodní tajná vláda« ani jeho ostatní spisy nejsou bohužel do češtiny přeloženy. Počet Židů ve Spojených Státech odhaduje Henry Ford nyní na 3½ milionu. Do Berlína, do Vídně, do Prahy, do Pešti přivalila se z Haliče a z Ruska spousta Židů. Vídeň čítá jich nyní přes půl milionu. Tito se zmocnili celého města, obsadili banky, ob-

chody, továrny, skoupili všechny hotely a kavárny, takže se celá Vídeň octla v rukou Židů. Totéž se stalo v Berlíně a Pešti. Když vojsko Horthyho obsadilo Budapešť a vojáci Horthyovi v noci házeli Židy do Dunaje, prchali Židé z Pešti do Vídně a do čsl. republiky. Tak se stalo, že z Maďarska na Slovensko uprchlo přes 100 tisíc Židů. Židé Slovensko zaplavují a Slováci prchají před nimi do Spoj. Států. — Bolševické převraty a hladomor zahnały Židy z jižního Ruska, kteří odtud prchají do Rumunska, Haliče, Polska a čsl. republiky a na Sibiř. Zde v Sibiři jsou v některých velikých městech rudé armády jako v Omsku, Čitě a jinde. Číňané vydržují nyní 1,300.000 vojáků. Čínské vojsko obsazuje nyní Mongolsko a Mandžurii, obrovské to země, které patřily ještě před 4 léty ruskému národu. Japonsko hledí od ruského panství urvat Sachalin, Vladivostok a Kamčatku. Japonsko mělo r. 1903 rozlohu 359.000 čtv. kilometrů a 57 milionů obyvatel, nyní má 1,191.410 čtv. kilometrů a 98 milionů obyvatel. R. 1913 mělo Japonsko 6 loděnic, kde pracovalo 26.000 dělníků. Obchodní loďstvo Japonska mělo roku 1914 lodní prostor 825.000 tun, nyní má 3,100.000 tun. Žluté plemeno zvedá se hrozivě proti Evropě a Spojeným Státům. — Mongolové, Číňané a Japonci opovrhují nyní Rusy a Evropany. Od Židů a žlutokožců hrozí zkáza celému světu. —

22. XI. 1921.

47. Schůze zionistů v Karlových Varech.

Statistika všech Židů na celém světě není spolehlivá.

David Trietsch uvádí ve svém spise »Der Wiedereintritt der Juden in der Weltgeschichte«, »Opětný vstup

Židů v dějinách světových«, statistiku Židů na celém světě dle posledních sčítání. Sám se přiznává, že statistiku Židů nelze bráti do opravdy, poněvadž vždy a všude počet svých příslušníků tají.

Statistika Trietsche jest následující: Počet Židů v Evropě 11,720.000, v Americe 4,320.000, v Asii 671.000, v Africe 537.000, v Australii 22.000, úhrnem 17,270.000. Roku 1800 čítali Židé na celém světě 3 miliony. Tacitus odhadoval počet Židů v imperiu římském před ztroskotáním Jerusaléma na 5 milionů. Sotva třetina z toho byla tehdy v Palestýně.

Dle odhadu Trietsche jest Židů nyní v Polsku pět milionů, v sovětském Rusku na 7,800.000, v Severní Americe 4 miliony, v Rumunsku 1 milion, v Německu 620.000, v Maďarsku 500 tisíc, v Československé republice 350 tisíc, v Anglii 310 tisíc, v Rakousku 300 tisíc, v Maroku 200 tisíc, v Litevsku 180 tisíc, v Kanadě 170 tisíc, v Alžíru 170 tisíc, ve Francii 160 tisíc, v Turecku 130 tisíc, v Holandsku 125 tisíc, v Argentině 120 tisíc, v Řecku 120 tisíc, v Lotyšsku 100 tisíc, v Palestýně 100 tisíc, v Jugoslavii 80 tisíc, v Mezopotamii 80 tisíc, v Persii 75 tisíc, v Kapsku 62 tisíc, v Itálii 60 tisíc, v Egyptě 60 tisíc, v Belgii 58 tisíc, v Bulharsku 52 tisíc, ve Švýcarsku 28 tisíc, v Jižní Americe 40 tisíc, v Indii 46 tisíc. — Jak již uvedeno, není tato statistika úplná a spolehlivá. — Těchto 17 milionů Židů urvalo si během světové války naprostou vládu nad celým světem. — Mizivá početně menšina Židů stačí, by ovládala celý stát. Příkladem jsou veškeré země celého světa, vyjma Japonska a Číny. Žluté plemeno dosud není pode jhem židovským. Za to bílé plemeno je od Židů úplně zotročeno. Talmud zvítězil a vítězí nad evangeliem Krista.

Od Balfourovy deklaraace, týkající se mandátu nad

Palestýnou, jsou si Židé vědomi, že ovládají též plnou silou celé imperium britské.

Vůdcové Židů se nyní sjeli do Karlových Varů. — Tam u zřídla léčivých vod shromažďují se každého roku všichni zázrační rabíni a vábí takto celé Židovstvo do Karlových Varů z celého světa.

Jednání sjezdu Zionistů v Karlových Varech jest tajné. Předsedá Sokolov Nahum, rabín Chajes z Vídně jest druhým předsedou, vyzývá přítomné zaslati lordu Balfourovi děkovný telegram do Londýna. Dr. Ruppin přednáší o rozpočtu Palestýny. Roční výdaje jsou 337 tisíc 500 liber. Dr. Halpern chce nějaké škrty z tohoto rozpočtu.

Ke sjezdu Zionistů do Karlových Varů přijelo mnoho Židů z Podkarpatské Rusi.

Rabín dr. Pereira Menedez z Nového Yorku měl tu rozhovor s panem drem Khonerem z Karlových Varů.

Zázračný rabín z Komárna, tchán druhého zázračného rabína z Munkačeva, byl v Mariánských Lázních. Na zpáteční cestě zdržel se v Moravské Ostravě.

Jak vidíme, je počet Židů v Palestýně tak nepatrný, že je to nápadné, proč tolik peněz se na ně vyhazuje. Ročně půl milionu liber šterlinků znamená ročně 80 milionů Kč jen na školy a jiné veřejné potřeby té hrstky Židů v Palestýně.

48. Bolševici v Severní Americe.

Lenin-Zederblum dal z Moskvy do celého světa rozhlásit zprávu, že nejvyšším vladařem celé zeměkoule jest on, Žid Zederblum v Kremlu. Veškeré dělnictvo celého světa má poslouchati jeho rozkazů. Není to šílen-

ství, není to Nero ani Caligula, je to smutná skutečnost. Tento Žid rozkazuje dělnictvu na celém světě. — Žid Mardochai-Marx dobře založil před 60 lety v Eisenachu a Erfurtu svoji židovskou dělnickou internacionálu. — Tenkrát se šířila jen po Německu a sousedních státech, dnes se šíří po celém světě.

V Sev. Americe má Lenin-Zederblum svoje lidi. — V jediném New-Yorku je soustředěno přes dva miliony z Ruska přistěhovalých Židů.

Když Jan Most před 50 lety z Německa přišel do Ameriky, rozšiřoval tu svoje revoluční zásady snesené v knížce »Das revolutionäre Kriegsbüchlein«, »Válečná knížka revolucionářská«. Most tu dával návody jak se zachází s pumami, kterak pomocí atentátů a vraždy vyhubiti kapitalisty. Úřady v Sev. Americe daly Mostovi jméno Anarch. Daly mu úplnou volnost k agitacím. — Nikdo si Mosta nevšímal a jeho list »Freiheit« zahynul nedostatkem odběratelů a předplatitelů. Počet anarchistů, jimž bylo dáno jméno »reds«, byl v Sev. Americe velice malý. Nyní se časy změnily. Justiční ministerstvo ve Washingtonu má seznam jmen 60.000 anarchistů-bolševiků. Hlavní státní návladní Harton pravil v senátu, že tito radikálové chtějí pomocí vraždy a pum zvrátit sociální, majetkové a právní základy Spojených Států Severo-Amerických.

Senát americký má nyní plno práce. Je tu celá řada návrhů zákona »bills«, kterými napříště všeliká agitace a činnost bolševiků má býti znemožněna.

Návladní Harton pravil v delší řeči v senátě, že 100 novin anglicky psaných a 200 novin v jiných řečích psaných, které jsou a vycházejí na území Severní Ameriky, píší pro vládu bolševiků.

Mimo toho posílá se do Sev. Ameriky 150 různých listů z jižních států amerických, vesměs s tendencí bol-

ševickou. V těchto listech se hlásá každého dne v dlouhých člancích a pojednáních diktatura či vláda proletariátu, dělnictva.

V Severní Americe hlásá veřejnou vzpouru a revoluci proti stávající vládě senátu a representantů 66 listů a novin anglicky psaných. Z těchto listů jest 28 novin, které vydává dělnický svaz »Industrial Workers of the World«.

Tedy svaz továrního dělnictva z celého světa. Mimo úředního vyšetřování se strany vrchního státního návladního Hartona, vede vláda zvláštní vyšetřující činnost v samotném New-Yorku, kde pátrá a pozoruje činnost bolševiků usedlých v tomto hlavním městě. — Prozatím dala vláda americká do vězení vyslance sovětové republiky Ludvíka Martense. Tento vyslanec Leninův a jeho pomahači dostali z Moskvy do začátku 90.000 dolarů.

Pan vyslanec Martens a jeho pomocníci potřebovali týdně 1200 dolarů. Při výslechu udal Martens, že dostal od vlády sovětů rozkaz navazovati styky se Sev. Amerikou pro Rusko a rozptylovat nepravdivé názory o bolševismu.

Jelikož Martens odpírá všelikou odpověď, kdo mu peníze dal a jak s nimi hospodaří, zůstane dle amerických trestních zákonů tak dlouho ve vězení, dokud nezodpoví všechny otázky, které mu vyšetřující soudce dá. Americký lid může se nyní z novin poučiti, co jest bolševism, co jest komunism a co jest anarchism.

Není nyní v Sev. Americe listu, který by o těchto proudech nepsal. Lid v Sev. Americe nyní rozpoznává, že do Sev. Ameriky převalila se černá vlna. Ve všech větších městech Sev. Ameriky jsou pumové atentáty a vraždy na denním pořádku. Stavění pekelných strojů, šíření revolučních letáků nedá již zapírat, že anarchisté

jsou v Sev. Americe v plné práci. Noviny se nikterak netají tím, že anarchisté činu žádných překážek se nebojí. Lid a noviny žádají, aby vláda Sev. Ameriky vydala ihned nové ochranné zákony, na základě kterých by bylo možno anarchisty ihned stíhat a je odstranit.

Dělníci, kteří se hlásí k anarchismu, jsou organizováni v Industrial Workers of the World. Veliká domácí organizace dělnictva American federation of Labour tyto anarchisty za své neuznává.

Úřady v Sev. Americe mají velmi spletité předpisy, má-li kdo z území Sev. Ameriky býti deportován. Vláda vydala rozkaz, aby 700 osob bylo z Unie odstraněno, ale rozkaz ten byl proveden jen na 60 osobách.

Nyní přijdou na řadu Emma Goldman a Žid Alexander Bergmann. Tito dva řadí v New-Yorku jako Rosa Luxemburová a Liebknecht v Berlíně. Vláda americká přišla k poznání, že není radno s těmito nebezpečnými židovskými zlosyny dělati dlouhé okolky. Bergman proseděl 14 let v kriminále, kterýžto trest dostal za vražedný útok, který podniknul na továrníka Fricka. Židovka Goldmanová i Bergmann agitovali veřejně v celé Unii, aby nikdo se nedal do americké armády a do války proti Němcům.

V Sev. Americe je všeobecně rozšířená platnost svépomoci. Majitelé železáren, dolů a podobných obrovských podniků vydržují si vlastní svoji ozbrojenou ochrannou policii, která všeliké schůze a porady dělníků znemožní. Tato policie se nezdráhá v daném okamžiku použití střelné zbraně. Je to známo, že v Unii bývá do roka zastřeleno mnoho dělníků, po nichž nikdo ani nehlesne. Starosta hornického města Duquesne pravil rabínu Wiesemu: v našem městě by nesměl kázat ani sám Ježíš Kristus.

17. II. 1920.

49. **Vláda Severní Ameriky neví, kolik Židů je v Severní Americe.**

Továrník Henry Ford vydává list »Dearborn Independent«. V listu tom uveřejnil řadu článků o rozmachu a přílivu Židů v Sev. Americe a o nebezpečí, které z toho hrozí celému státu Sev. Ameriky. Články ty vyšly jako samostatný spis o 2 dílech. Spis ten pod názvem »Mezinárodní Žid« byl v Lipsku vydán též v překladu německém »Der internationale Jude«. V druhém díle spisu tvrdí Henry Ford, že vláda Severní Ameriky neví, kolik Židů v Severní Americe jest. Komisariát pro vystěhovalce na Ellis Islandu má záznam pro veškeré vystěhovalce dle národnosti. Zapisuje tu Jiho- a Severo-Italy, moravské a české Slovany, Angličany, Škoty, Irčany, Španěly, Mexikány, Indy, všeño všudy 46 národností, ale Židy v seznamu tom nevede!

Za posledních 10 let přistěhovalo se z Ruska do Sev. Ameriky 666.561 Židů. Roku 1909 žádali senátoři La Follette a Lodge, aby vystěhovalecký úřad na Ellis Islandu vedl přesné záznamy dle národností a plemen, aby se proto zaznamenávali také Židé. Tomuto požadavku se opřeli dva senátoři Židé: mnohonásobný milionář Guggenheim a Šimon Wolf. Prosadili, že Židé v záznamu vystěhovalců nesmí býti zanešeni jako Židé, aby příliv Židů do Sev. Ameriky nebyl nikým rušen.

V Berlíně vychází židovský měsíčník názvu »Ost und West«. Vydává ho Žid Lev Winz. Tento měsíčník přinesl v ročníku 1920 úvahu s nadpisem: »Die Judenheit in Amerika«, »Židovstvo v Americe«. Článek ten napsal Žid Saphiro. Uvádí tuto statistiku dle American Jewish Year Book bylo r. 1920 odhadnuto Židů na celém světě 15½ milionu. V Evropě 10, v Sev. Americe

3½ milionů Židů, v Jižní Americe 116.557, v Asii 433.332, v Africe 359.722, Australii 19.415 Židů. Sev. Amerika má 3½ mil. Židů, Kanada 5.681, Cuba 2.000, Jamaica 1.487, Mexiko 500 Židů. Argentina čítá 110.000 Židů. Zde je několik židovských osad rolnických. Brasilie čítá 4.000, Suriman 882, Curacao 600, Peru 300, Uruguay 300, Venezuela 575 Židů. R. 1907 bylo v Sev. Americe zjištěno 1.777.183 Židů. R. 1918 vzrostl počet Židů v Sev. Americe na 3.390.301; přibylo tu v krátkém čase 1.613.000 Židů. Židé v Sev. Americe jsou soustředěni ve státech: New York, Pennsylvania, Illinois, Massachusetts, Ohio, New Jersey, Missouri, Connecticut, Kalifornie, Maryland, Michigan a Indiana. Ve státě New York je 1.603.923 Židů, t. j. 48% všech Židů Sev. Ameriky. Přes 50.000 Židů čítají města Detroit, Newark, Pittsburg, St. Louis a Baltimore 60.000, Boston 77.000, Cleveland 100.000, Philadelphia 200.000, Chicago 225.000, New York City 1.500.000 Židů. Židé tvoří 27½ veškerého obyvatelstva New Yorku. Přes 80 měst v Sev. Americe čítá 1000 obyvatelů Židů. Manhattan čítá 696.000, Brooklyn 658.000 Židů. Od roku 1899 do 1919 přistěhovalo se do Sev. Ameriky 1.551.315 Židů, t. j. 10% veškerého přílivu přistěhovalců. Za posledních 20 let bylo na Ellis Islandu odmítnuto jen 20.569 Židů, kteří nesměli vkročit na půdu Sev. Ameriky. Takovou příšernou statistiku přinesl jmenovaný židovský list »Ost und West«.

Máme za to, že ji ani sám pan Henry Ford nezná. Týž tvrdí, že Židé obcházejí veškeré předpisy, které vláda severoamerická vydala na obmezení počtu přistěhovalců. Tak příkladně předpis, aby přistěhovalec vládl jistým obnosem peněžitým obcházejí Židé tím, že si k tomu potřebné peníze od svých souvěrců vypůjčí a pak jim je vrátí. V New Yorku soudí Henry Ford, že tu je 27.000 prodejen novin a z nich jest 25.000 prodejen

v moci Židů. Dále uvádí Ford ve svém spise seznam velikých bankéřů-Židů na Wall Street v New Yorku, kteří ovládají bursu a všechno finančnictví Sev. Ameriky. Jsou to Kuhn Loeb & Co., Jakub Schiff a jeho synové Mortimer Schiff a společníci Jakub Kohn, Pavel Warburg, bankovní firmy Speyer & Co., a celá řada ostatních.

50. Protižidovský příval.

Rabbi Bloch ve svém týdeníku »Wochenschrift« ze dne 30. ledna 1920 oznamuje následující událost: V kruzích křesťansko-sociálních jest horlivá činnost. Ve všech zemích nastal veliký příval protižidovský. Monarchistická reakce pracuje a svaluje všechnu vinu nynějšího sociálního rozvratu na Židy. Čekali jsme, že po válce tento antisemitismus nastane. Tito reakcionáři, kteří vládli Německu až ho zničili, označují Židy za původce světové války. Spousta hanopisů proti Židům zaplavuje celé Německo. Veliký průmysl nahromadil ve válce miliardy. Agráři nechali umírat lid v městech hlady. A přece křičí tito reakcionáři, že ve válce se obohatili jen Židé. Jest nyní prokázáno, že světová válka byla pro Německo po první bitvě na Marně ztracena, že generální štáb německý hnal svévolně válku dále. Reakcionáři ale křičí, že zázemí zradilo armádu a to jsou Židé. Rabbi Bloch neuvádí ani jeden protižidovský spis jménem. V témže čísle uveřejnil rabbi Bloch dopis z Londýna, zaslaný odtud do Vídně koncem prosince 1919. V dopise o tom čteme následující: Lueger má v Londýně žáky. Ale dosud vláda anglická má pevnou ruku proti Luegrovcům. Sir Alfred Mond pohnal před soud jednoho nakladatele v Londýně, který vytisknul

spis o rituelní vraždě. Nakladatel ten byl přičiněním Sir Alfreda Monda odsouzen k pokutě 5000 liber šterlinků. Jelikož platí nyní 1 libra šterlinků 320 Kč, byla by tato pokuta v čs. korunách přes 1½ milionů Kč. V redakci listu lorda Noitheliffa »Times« jest spisovatel Mr. Steet, který žil delší dobu ve Vídni. Je to jeden v nejlepších žáků Luegra. Tento pán přenesl luegrovský antisemitism do Londýna. Uveřejnil v »Timesu« řadu dopisů na redakci listu toho. Nějaký dopisovatel poslal dopis do redakce, ve kterém popisuje hrůzy a ukrutnosti páchané v Rusku od bolševiků, kteří se rekrutují vesměs ze Židů. Nejen Židé v Rusku jsou zde označeni jako bolševici, ale i Židé v Anglii jsou pranýřováni, že pracují se Židy v Rusku jednou a společnou rukou. Plemenná Mojžíšova konfese, která své vyznavače nabádá k mstivosti, jest pramenem oněch hrůz a vražd, které se nyní za vlády bolševiků na Rusi odehrávají. Žid tu je vyličen jako krvelačný Shylok. V dopisech o ukrutnostech bolševických byla uveřejněna jména všech lidových komisarů ruských, o kterých se tvrdí, že jsou vesměs Židy. Tu se postavili vůdcové londýnského Židovstva na obranu a dokázali, že Steed nesměl v listu »Times« svoje nájezdy na Židy uveřejňovat. Nyní opět uveřejňuje list ten dojmy jistého Angličana, který uniknul smrti, která mu od bolševiků hrozila, kdežto jeho soudruzi byli všichni od bolševiků zavražděni. Jak lze pozorovati, zahájil list »Times« v Anglii luegrovskou kampaň. Vyčkáme, jaké budou toho účinky. Vrchní rabbi londýnský dr. Herz, profesor Waldstein, Cambridge, spisovatel Israil Cahn, diplomat Nolden v Paříži dokázali, že bublina »Jems are bolshevics« praskla. Starý bojovník Israel Zangmitl byl v prvních řadách těch, kteří brání židovský národ před nájezdy nepřátel jeho. A přece se namáhá list »Times«, aby čtenářstvo své proti Židům pobuřoval.

Dr. Nordau přijel do Londýna. Láká Židy do Palestýny. Jeho slibům však nikdo nevěří. Dr. Gaster v listu »Jewish Chronicle« odkrývá švindly Nordaudovy. Palestýnské komité pracuje nyní pod vedením Nordaua s velikým úsilím na projektu Palestýny. Sir Stuart Samuel, který se nyní vrátil z Polska, je vůdcem všech Židů v Anglii. Jest presidentem »board of deputies« a řídí veškeré záležitosti Židů v Anglii. On jest zjev krasavce, který pln života, všechny síly své vyčerpává pro blaho Židů. Jest pln víry, horlivý vyznavač Midrase, přívrženec židovského rituálu a pln židovské pýchy. On jest muž na pravém místě.

Rabi Perlmutter, který 18. prosince 1919 z Londýna se vrátil do Varšavy, přivezl z Jewish-fondu domů 4000 liber šterlinků. Na jeho cestě byl všude okázale uvítán v Londýně a v Paříži. Rabbi Perlmutter měl porady s Charlesem Montefiorem a Ottou Schiffem v Londýně, s baronem Rothschildem v Paříži. Rabíni dr. Herz, dr. Joung a dr. Gaster doprovázeli ho všude. Zionisté dr. Thon a Brodetzky sehnali veliké obnosy mezi Židy v Leedsu a Manchesteru pro souvěrce v Polsku. Agndah Israel má četné odbočky v Londýně.

Vrchní mírový soudce Josef Prag byl vyslán anglickou vládou vyšetřiti pogromy v Ukrajině. Vůdcem Westend Agndah je rabbi Ferber. Nord-London Agndah pořádal obrovský veřejný meeting. Na meetingu tom byly přečteny adresy rabbiho Chaima Anzera z Vilny a rabínů z Prahy. Zde nám gojimům vyložil rabbi Bloch zcela jasně a nepokrytě, jak veliký židovský sanhedrin v Londýně, v jehož čele je sir Samuel a lord Rothschild, ovládá celý Londýn, celou Anglii a celý svět. Židé z Prahy vzkázali svým souvěrcům do Varšavy, že jsou s československou republikou již úplně sjednoceni a že tento stát ovládají dokonale. Vše jde jako na drátkách.

Sociální demokraté, tito žoldnéři Židovstva, stahují z nemocenských pokladen ohromné miliony pro nastávající volby do čs. parlamentu. Mimo toho složili Židé četné miliony korun do rukou velitelů organizovaných rudých soudruhů. Tak bude sociální demokracie, tento účinný nástroj Židů, pracovat plnou silou pro volbu židovských a socialistických poslanců, aby tak navždy panství židovské bylo v Praze zajištěno jako v Kremlu v Moskvě.

16. II. 1920.

51. Světovláda Židů.

Večerník »Práva Lidu« 15. ledna 1920 přinesl výzvu: Podejme ruku k míru nejgeniálnějšimu, největšimu, nejčistšimu muži jakého kdy zrodilo Rusko, Leninovi.

Lenin-Zederblum, o kterém židovský tisk tvrdí, že je ruský šlechtic jménem Uljanov, jest zrovna takým šlechticem jako Žid Kerenski-Keres.

To jsou samí šlechtici, kteří vládnou Rusku pomocí dohody. Všichni si dali ruská jména: Šteklow Nachamkes, Sinovjev-Apfelbaum, Kameňev-Rosenfeld, Suchanov-Gimmer, Goren-Goldemann, Meškovský-Goldenberg, Larin-Lurin, Trocký-Bronstein, Litwinov-Funkelstein.

Zde by přišla celá řada těch vládců lidových komisařů — židovských komisařů — kteří nyní přes dva roky vládnou Rusku.

Přes 3 miliony důstojníků, úředníků, profesorů, kněží dal Lenin-Zederblum zavraždit.

Tato vláda Židů je držena z moci Německa, kde Žid Radek-Sobelsohn v Berlíně řídí veškeré stávký a revoluce pomocí ruských peněz.

Lenin-Zederblum vede ruské finance následovně:

	milionů rublů	
	výdaje	příjmy
I. pololetí 1918	17.602	2.852
II. pololetí 1918	29.074	12.720
I. pololetí 1919	50.702	20.349
úhrnem	97.378	35.921

Schodek je tu za 3 pololetí 61.457 milionů rublů. To jsme my proti Rusku hotoví žebráci. Ministr Sonntag je proti finančnímu ministru ruskému Kreslinskému ubohý břidil. Číslice ty jsou fingovány v položkách příjmů a vlastní schodek je 87.580 milionů rublů. Tito židovští vrahové a podvodníci, kteří vrhají do celého světa peníze na rozdmychování revolucí ve všech státech, vládnou pomocí Anglie.

Lord Cecil Harmsworth, president komise pro Palestýnu, lord Northgliffe, majitel všech obrovských deníků s »Timesy« v čele v celé Anglii, lord Samuel Montagu, lord Rothschild s vrchním rabínem v Londýně Dr. Jung, bytem v Hill End Baneroht Road 14; tito vládcové Anglie nepřipustí, aby Lenin-Zederblum a Trocký-Bronstein měli opustit Kreml.

Všude, kam čtyřdohoda zasílá své komise vojenské, je z pravidla na vrchu jako komandující Žid, jak tomu je ve Vídni, kde italský velitel dohodové vojenské komise je Žid generál Segrè. Předsedající reparační komise v Berlíně jest Žid Francois Oppenheimer z Paříže.

Prorok Isaiáš předpověděl Židům a celému národu židovskému: Učiním tě zrcadlem všech národů. Stojí psáno 49. kapitola, 6. verš, prorok Isaiáš.

Ve světové válce tato proroctví Isaiáše se splnila.

Když Židé byli z Jerusalema vyhnáni, prchali před římskými legiemi Vespasiana do rovin eufratských a babylonských. Tam zůstali až do století jedenáctého.

Když pak začaly veliké nárazy Mongolů a Tatarů, po nich pak obrovské nájezdy Turků, které trvaly až do počátku 15. století, byli Židé z Babylonska vytlačeni a vynutili si засídlení hlavně ve Španělich. Války albigenké v jižní Francii, kde bylo na sta kněží povražděno, byly vedeny hlavně Židy.

Za svého pobytu v Babylonsku, trvajících 800 let, zavrhlí Židé Thoru jako jediný základ veškerého sociálního a mravně-právního řádu a drželi se úplně předpisů svých rabínů. Tyto předpisy rabínů jsou soustředěny v Talmudu. Zásady Talmudu nám objasnil Rohling v knize »Der Talmudjude«. Probošt v Taškentu, dlouholetý profesor orientálních věd na universitě v Petrohradě dr. Pranaitis, který před 2 roky zemřel, vydal spis: »Das Christentum im Talmud«. Zpracoval dr. Deckert, Vídeň 1894, u Kirscheho.

Dále vydal německý orientalista Christian Gerson: »Des jüdischen Talmud Auslegung«, Vídeň 1895, u Kirsche.

Úplný seznam spisů, které dokazují talmudistické vraždy, obsahuje dílo: Dr. Karl Mommert: »Wiederlegung der Widersprüche gegen die Blutbeschuldigung der Juden«. Lipsko 1906, Haberland. Zásady talmudu o neobmezeném panství Židů nad celým světem a všemi národy vštěpovány jsou Židům od malička, bez rozdílu doma, v Talmud-Thora-Schule a v synagoze.

Rabín dr. Max Grunwald praví výslovně: Celá Thora, psané písmo, není ničím bez úplné tradice, bez ústního podání, kterážto tradice v každém Židovi žije, v praxi se provádí každý den, každou hodinu. Tak stojí psáno u rabína Blocha, Wochenschrift, 2. ledna 1920, strana 5.

Ve světové válce spojil se Němec s Asiaty, se Židem, Maďarem a Turkem. Všichni ti spojenci, Mongolci

se Židy v čele pomocí obrovského vražedného aparátu Německa zmocnili se světa. Nyní si ten celý svět rozdělili a panují nad námi. Šmeralovci v »Právu Lidu« vyzývají české dělnictvo, aby se tomuto židovskému panství podrobilo, nazývá tento židovským zlatem placený list největšího vraha křesťanských Rusů mužem nejčistším. Nikdy se tolik nelhalo, nekradlo, nevraždilo, co svět světem jest, jako se děje dnes pod světovládou židovskou.

20. I. 1920.

52. Talmud.

Židovské nakladatelství B. Cassierer v Berlíně vydalo nyní ohromné dílo: »Talmud«. Tušíme, že jest to německý text od Jakuba Prommera. Kdo chce porozumět jen s povrchu světovládě Židů hlavně nad Ruskem, musí znáti Talmud.

Židé zavrhli Krista i jeho evangelium. Rabíni panovali nad Židy tou mírou, že i starý zákon zavrhli. Pro Židy platí jen předpisy, které vydávají rabíni. — Slovo »rabbi« znamená učitel. Rabínské příkazy jsou obsaženy v talmudu. Je to sbírka zákonů platných pro Židy, kterými je jim zaručeno neobmezené panství nad celou zeměkouli.

Farář dr. Deckert ve Vídni vydal spis roku 1894 »Das Christentum im Talmud der Juden« (křesťanství v talmudu Židů). Spis ten sepsal latinsky dr. Pranaitis, profesor semitských řečí na carské akademii v Petrohradě. Pranaitis zemřel jako katolický probošt v Taškentu, hlavním městě Turkestanu r. 1916.

Spisy, které v Německu o talmudu vyšly, jsou ná-

sledující: Eisenmenger: »Entdecktes Judentum«, v Královci r. 1711. Pawlikowski: »Der Talmud in der Theorie und Praxis«, Řezno, 1866. Dr. Rohling: »Der Talmud-jude«, Münster, 1879. Dr. Justus: »Judenspiegel«, Paderborn, 1892. Dr. Eckert: »Der Judenspiegel«, Paderborn roku 1884.

Slovo talmud značí učení, nauku. V 2. polovině 2. století po Kristu začal Rabbi Jehuda v Babyloně sepisovati předpisy rabínů, které se ústně Židům přednášely. Kniha ta měla název »Sefer mišnajoth« neb krátce mišna. Tato kniha jest základem talmudu. Další výklady předpisů rabínských v mišně sepsaných byly seřaděny během století v druhém díle talmudu, který má název gemara. Gemara povstala v Babyloně a Jerusalemě. — Rabbi Jochanau v Jerusalemě dokončil gemaru r. 230 po Kristu. Talmud obsahuje 63 knih, ve kterých je 524 odstavců. Rabíni Maimonides a Raschi vydali další výklady. Šest svazků talmudu má název: 1. Seraim, pojednává o setbě a rolnictví. 2. Moed, jedná o sabbathu a svátcích. 3. Našim, jedná o ženě a manželství. 4. Nesikim, jedná o soudním řízení. 5. Kodašim, jedná o obětech a bohoslužbě. 6. Thoharot o čistotě a umývání.

Výtah z talmudu vydal rabbi Karo r. 1577 pod názvem Šulchan-aruch. První vydání Talmudu vyšlo roku 1520 v Benátkách. Další vydání vyšlo r. 1644 v Amsterodamě. Židé z opatrnosti v talmudu místa proti křesťanům vynechali. Vydání talmudu z r. 1520 jest úplné. — Talmud praví, že Kristus byl blouznivec a kouzelník. Rouhání Kristu zabírá v talmudu kolik odstavců. Kristus je v talmudu označen jako modla a křesťané jako modláři. Talmud tvrdí, že učení Kristovo jest jen pro bláznovy, blbce a nelze ho vůbec zachovávat. Křesťané mají v talmudu název po Kristu Nazrim, nazareni. Dále mají

název. akum, to jest modláři hvězd, dále gojim, go, značí národ, pohané.

Křesťané jsou modláři, horší jak Turek, nečistá zvířata, bestie v lidské podobě, prasata, psi, plodí se jako zvířata. Mrtvola křesťana jest jako pošlá mrcha zvíře. —

Křesťané odlišují se jen postavou od zvířat. Bůh stvořil křesťana v podobě člověka pro slávu Židů. — Akum stvořil Bůh, aby Židům dnem i nocí sloužili a nesmí jim v této službě býti dopřáno oddechu. Jelikož se neslušelo, aby Židům sloužila zvířata, proto Bůh jim stvořil k službě v podobě člověka akum.

Soulož goje je totéž jako páření zvířat. Pakliže Žid souloží s křesťankou, není to manželství, jelikož akum manželství nemají.

Žid jako příslušník národa vyvoleného jest víc jak anděl. Jen Žid je člověk, jemu patří celý svět, jemu musí sloužiti všechna zvířata lidské podoby. Žid nesmí jíti k soudu křesťanů.

Žid nesmí křesťanu prokázati žádnou pomoc, ani jiný dobrý skutek.

Žid musí křesťany poškozovati na majetku. Majetek křesťanů a pohanů jest bez pána a patří tomu, kdo si jej vezme, jako písek na břehu moře.

Židovi jest dovoleno před soudem křivě přísahati, pak-li toho žádá jeho prospěch.

Chorému křesťanu nesmí se podati léku, rodící křesťance se nemá poskytnouti pomoci. Pak-li Žid zpozoruje křesťana v nebezpečí života, nesmí ho zachrániti.

Talmud nařizuje, aby Židé křesťany vraždili a hubili. Žid, který se dá pokřtít, má býti ihned zavražděn. Nejprve jsou k zavraždění určeni panovníci. Proto také chápeme, že Žid Jankel Jurovski zavraždil cara Mikuláše a jeho dívky i carevnu.

Všichni křesťané bez rozdílu mají býti povražděni. Křesťan hoden jest smrti. Žid vraždící křesťana přináší bohu libou oběť. Po vyvrácení Jerusaléma neznají Židé jiných obětí, jak vraždění křesťanů. Těm, kteří vraždí křesťany, patří přední místa v nebi. — Nutno vyhubiti křesťanskou víru.

Ve spise Praneitise jsou tyto předpisy rabínů Židům z mládí stále vštěpovány, přesně z talmudu přeloženy. Tyto strašlivé nauky ssají Židé do sebe v Talmud-Thora-Schule a v synagoze z mládí každým dnem a celý život doma v rodině od židovských rodičů. Celé plémě židovské jest tímto talmudem odchovaně. Chápeme proto krvelačnost Židů, které padlo již 40 milionů lidských životů v Rusku během dvou let r. 1919 a 1920, kdy Žid Chaim Bronstein-Trotcky pomocí Němců usedl si v Kremlu, padlo za oběť.

53. Purim.

Svaté písmo starého zákona vykazuje knihu Esther. Kniha ta má 16 odstavců. Vyličuje se zde, jak perský král Xerxes, který v dějinách proslul svojí válečnou výpravou proti malému Řecku, odpudil od sebe manželku svou, královnu Vasthi, poněvadž odepřela na jeho výzvu dostaviti se k zábavě vínem již zpitých spolukumpánů krále Xerxea. Na radu svých přátel dal si přivésti do paláce svého celou spoustu krasavic z celé říše perské. Mezi nimi byla též schovanka Žida Mardochea, dcera zesnulého jeho bratra, dívka krásy neobyčejné, Esther jménem. Trvalo to několik měsíců, než Esther přišla před krále, kterému se zalíbila tak, že zaujala místo zapuzené královny Vasthi. — Mezi prvními rádci

krále byl Aman. Nápadno bylo Amanu, že Mardochej stále byl před palácem královským a tvrdošíjností jen Židům vlastní nikdy Amana nezdravil. Aman pravil ku králi (Esther 3, 4): Jest ve všech zemích říše tvé národ, který sám se odlučuje ode všech ostatních občanů, má vlastní své zákony a obyčeje, opovrhuje zákony krále. Není prospěšno tvé říši, pak-li tento národ by se stal zpupným.

Na radu Amana měli býti v celé říši perské všichni Židé v ustanovený den vyhubeni. Avšak stalo se něco zcela jiného. Mardochej zpravil svou dceru Esther, že Židům hrozí záhuba a že na ní jest, aby národ svůj zachránila. Esther vzkázala Mardocheji, aby všichni Židé se 3 dny postili, modlili. Esther činila totéž.

Dle zvyku orientálských samovládců nesměl nikdo ku králi bez svolení panovníka samého, jinak propadl svým hrdlem. Kdo však přece tak učinil a život v sázku dal, toho král zachránil tím, že na znamení milosti dotknul se žezlem svým hlavy odvážlivce.

Esther se vyšperkovala a vydala se před krále. Zde vstoupila před trůn a padla na kolena. Král oslněn jejím zjevem, dotkl se hlavy její žezlem a daroval jí život.

Esther zvítězila. Místo vraždění Židů přišel na šibenici Aman a po něm jeho přívrženci. Židé stali se pány Persie. — Toto první vítězství slaví Židé každoročně na celém světě ve všech synagogách pod jménem slavnost purim.

To se odehrávalo skorem před 3000 lety. Dnes vítězí Židé na celém světě. Strašlivé krvavé divadlo se před námi odehrává.

Do Berlína přišel z Ruska Žid Radek-Sobelsohn a pomocí Židovky Luxemburkové a Liebknechta organizoval barikádní bitvy v ulicích celého Berlína. V bitvách těch, známých pode jménem spartakovských bojů, za-

hynulo na tisíce křesťanů. Konečně několik křesťanských důstojníků Luxemburkovou a Liebknechta zastřelili a Sobelsohna zavřeli. Tento Žid byl však již od nového vládce Pruska, také Žida Hirsche, puštěn na svobodu. Židé na celé Rusi a v Německu, v Rakousku a v Uhrách organisovali obrovskou anarchii, jejíž účelem je zmařiti důsledky vítězství zbraní dohodových velmocí nad Německem a Rakousko-Uherskem. Tuto obrovskou revoluci, kterou Židé provádí pomocí tak zvaného proletariátu, dávajíce mu na pospas majetek křesťanů, v první řadě majetek církve a šlechty, tuto revoluci nazývají Židé skrytým jménem bolševism. Je to švindl. Jaký význam má tato strašlivá revoluce, to nám vykládá největší židovský list vídeňský »Neue Freie Presse« v úvodním článku ze dne 26. března 1919. List jása radostí nad tím, že Poláci a Ukrajinci se vraždí před Lvovem.

Diktátoři v Pešti jsou v přímém jiskrovém spojení Moskvou. Lidoví komisaři v Pešti jsou Bela Khun, Alexander Garbai, dr. Landler, Bela Vago, Alexander Csizmadia, Karel Vantus, dr. Hamburger, Jiří Nyister, Evžen Vaga, Bela Szekely, Sigmund Kunfi, Jiří Lukasz, Desider Bokanyi, Josef Pogany, Pibor Szamuely, Zoltan Ronay, Julius Hevesy, Jindřich Kalmar, Mořic Erdeiy, Artur Illes. Jsou to vesměs Židé, se jmény po maďarsku přetvořenými.

Bolševická revoluce zabírá nyní celé Rusko i s Ukrajinou, dere se již do Rumunska, ovládá Maďarii a zabírá celou východní Halič. Bolševici jsou nyní pány ve Stanislavi, mají v moci petrolejové prameny východohaličské a brzy budeme tu bez nafty, bez benzinu. Židovský list jása. Revoluce ničí vítězství Francie. »Neue Fr. Presse« ve zmíněném úvodním článku se vysmívá mírové konferenci, že v Paříži se radí již tolik měsíců

bez jakéhokoliv výsledku, že revoluční požár sežírá celou Evropu a vládcové vítězných velmocí tu stojí bez rady. Sociální revoluce otřásá světem. Politikové dohodových velmocí radí se o hranice nových států a zatím co chtějí uzavřít mír, musí se radit o nových plánech válečných proti bolševikům. Tak se posmívá mírové konferenci.

Jsou Wilson a ti ostatní ranění slepotou? Nevidí, že 14 milionů Židů vládne nad 1600 miliony ostatních obyvatel zeměkoule? Jest Wilson a jeho vrstevníci v tenatech Esthery? Nevíme. Víme jen tolik, že hlavní mluvčí na mírové konferenci je státní tajemník Sev. Ameriky Žid Lansing.

Slavný ruský básník Leonido Andrejev prosí Francii, aby přispěla k vysvobodit Rusy ze spárů židovských vrahů. Dosud marně.

V Oděse je velící generál Francie, o němž se také praví, že jest ve spárech Esthery jako král Xerxes.

Uvidíme, jaké účinky na Wilsona a jeho rádce bude mít židovská revoluce v Pešti.

5. IV. 1919.

54. Protokoly o světovládě Židů.

V Praze byly vydány r. 1910 pod názvem: »Židé a jich politika« od Gougenota v komisi knihkupectví Francla protokoly o světovládě Židů pod názvem: Protokoly mudrce ze Sionu. Henry Ford ve spise: »Der internationale Jude« uvádí na str. 166, že tyto protokoly zionistické byly oznámeny v listě »La vieille France«. Protokoly ty vyšly r. 1905 a původce jejich je rabbi Asher Ginsberg, známý pode jménem Achad Haam. Se-

psal je v Oděse hebrejsky pro organizaci Židů Bue Mo-sue. Protokoly byly přeloženy do frančtiny a na kongresu Zionistů v Basileji r. 1897 předneseny. R. 1897 přišel francouzský opis protokolů těch do rukou chéfa policie Raskovského. Profesor Nilus vydal r. 1905 protokoly ty rusky pod názvem: Antikrist v blízké možnosti. Výtisk je v britském museu v Londýně, kde byl katalogisován 10. srpna 1906.

Henry Ford ve svém spise »Der internationale Jude« probírá tyto protokoly a dokazuje, že židovstvo dosáhlo ve světové válce nadvlády nad celým světem a dokládá, kterak se každá písmenka těchto protokolů splňuje. Ford soudí, že tyto protokoly jsou vládní tradicí staletého stáří, kterou provozuje tajný židovský vládní výbor všežidovský, neboli starý sanhedrin, jehož počet členů je 71, tak jak bylo před Kristem v Jerusalemě.

Naproti tomu uvádí dr. Stanjek z Wilmersdorfu-Berlina ve »Frankfurter Zeitung« 28. října 1920, že časopis londýnský »Times« v čísle 8. května 1921 přinesl úvodní článek o protokolech »Mudrce ze Sionu,« ve kterém žádá, aby byl původ těchto protokolů kriticky a vědecky prozkoumán. »Frankfurter Zeitung« 2. června 1920 dokázala, že protokoly mudrce ze Sionu a román »Biarritz« od Johna Retcliffa, jsou totožného obsahu. V románu »Biarritz« jest obsažena řeč rabína na hřbitově v Praze, která řeč je stejného obsahu, jako jmenované protokoly. Román ten vyšel roku 1860.

Dopisovatel »Timesů« v Cařihradě zjistil, že protokoly vyšly r. 1864 ve spise: »Dialogue aux enfers entre Macchiavelli et Montesquien«. Spis ten sepsal v Paříži žurnalista Maurice Isly. Týž byl za spis ten odsouzen na 18 měsíců do vězení.

Protokoly sepsané Jolym, byly za drahý peníz prodány vládě do Ruska. Ruská vláda brala je za bernou

minci a car Mikuláš řídil dle nich svou politiku proti ruským Židům. Spis Lamsdorfa r. 1906, ve kterém jsou tyto vládní zásady proti Židům sepsány, je založen na těchto protokolech.

V Německu vystoupil proti protokolům profesor v Jeně Kahrstedt a odsoudil je jako vymyšlený padělek. Nyní kolují tyto protokoly opět ve jmenovaném spisu Henry Forda. Také řeč velikého rabína r. 1891 uveřejněná, jest stejného podvodného původu jako zionistické protokoly. »Frankfurter Zeitung« si pochvaluje, že »Timesy« mají zásluhu, že tento podvod odkryly.

Kdo čte spis Fordův »Der internationale Jude«, může se o tom přesvědčiti, že obsah protokolů se do posledního písmenka na celém světě splňuje. Kdo tyto protokoly čte v českém vydání, může sám na základě jejich obsahu zkoumati, zda tyto protokoly mohou býti nějakým padělkem. Protokoly ty celým svým obsahem nejsou vlastně ničím jiným, než zhuštěním všech nauk, které obsahuje Talmud. Kdo tyto protokoly čte a porovnává s nimi hlavní zásady Talmudu, kde každý lidský tvor mimo Žida prohlášen je za zvíře, musí seznati, že je to týž duch, který ve 4tém století vypracoval Talmud a týž duch, který vypracoval protokoly mudrce ze Sionu a uchvácení vlády nad veškerými národy světa všemi Židy.

Je tedy všechno zapírání »Frankfurter Zeitungu« zbytečné a marné. Henry Ford ukazuje ve svém spise, jak převrat v Německu v prosinci 1918 byl proveden a jak na jeden povel všichni Židé stáli na barikádách, komandováni jsouce Židem Radkem-Sobelsohnem, Liebknechtem a Rosou Luxemburkovou. Celá vláda nad Německem přešla po útěku Viléma II. ihned do rukou Židů. Teprve když byli Liebknecht a Rosa Luxemburová a

Eisner zastřeleni, byl dán Židům v Německu rozkaz, aby z vládních míst zmizeli.

55. Světová organisace Židů B'nai B'rith.

V Berlíně vychází čtrnáctidenník Žida Mosseho pod názvem »Allgemeine Zeitung des Judentums«. — Vše-židovské listy. V posledním čísle přináší list ten zprávu, že ve Vratislavi byla založena lože řádu B'nai B'rith pod názvem Manuel-Joel-lože. Takových loží je v Německu již 91. Instalaci provedl velkopředseda řádu tajný rada Timendorfer. Začátkem března založena byla ve Frankfurtě Murcus-Horowitz-lože téhož řádu. Instalaci provedl hamburský bankéř Lisser.

Ve druhém dílci spisu »Der internacionale Jude« pojednává Henry Ford o světovém řádu židovském B'nai B'rith. Židé mají několik světových organisací, z nichž nejstarší a nejmocnější jest Alliance Israelite Universalle s centrálním sídlem v Paříži. Mezinárodní židovská organisace, neodvislý řád B'nai B'rith čítá přes 1 milion členů. Celá země je rozdělena na 11 správních obvodů, z toho připadá na Severní Ameriku 7 obvodů.

Počet loží v Severní Americe a ostatním světě jest 426. Členové výkonného výboru jsou vždy po jednom v Berlíně, Vídni, Bukurešti a v Cařihradě.

Veškeré organisace Židů mají na vedoucích místech tytéž vůdce, jichž jména všude se vyskytují. Jsou to většinou členové výkonného výboru Kchillah organisace v New Yorku, jsou to bankéři Mack, Brandeis, Warburg, Schiff, Morgenthau, Wolff, Kraus, Elkus, Strauss, Louis Marshall a jiní židovští finančníci. Židovský řád B'nai B'rith založen byl roku 1843. Centrální vedení je

v Chicagu. Obě slova značí: »Bratři ze svazu«. První lože mimo Ameriku založena byla roku 1885 v Berlíně. B'nai B'rith má v moci obsazování všech diplomatických míst Sev. Ameriky. Tato místa rozdává bankéř Šimon Wolf. Vláda Severní Ameriky vyslala do Bukurešti vyslance Piexota, aby chránil pronásledované Židy v Rumunsku.

Šimon Wolf vyzval státního sekretáře o' Bryana, aby do Madridu ustanovil vyslance Severní Ameriky, Žida, by protestoval u španělské vlády proti pronásledování Židů, které se ve Španělsku událo v 15. století.

Šimon Wolf žádal od Hardinga, aby ustanovil za vyslance Severní Ameriky v Berlíně Žida. Naprostá vláda finančních Židů new-yorských, kterou Henry Ford ve svém spise objasňuje, jde na jevo ze zrušení zákazu pro židovské vystěhovalce do Sev. Ameriky. Hranice Sev. Ameriky jsou všem přistěhovalcům uzavřeny, jen Židé smí přistáti na Ellis-Islandu. Židovský finančník Louis Marshall prosadil v komisi vystěhovalecké, že zákaz pro Židy neplatí. Harding obsadil místo vyslance Severní Ameriky v Praze Židem Lewis Einsteinem a do Teheranu vyslal dokonce rabína Kornfelda jako vyslance Severní Ameriky.

Také průběh janovské konference dokazuje zřejmě, že nad celým světem vládne nyní tajná světovláda Židů, která řídí osudy všech států celého světa. To, co tropí Lloyd George v Janově, není nic jiného než hanebný podvod prováděný na rozkaz židovských světovládců.

Souručenství Moskvy a Berlína v Janově světu prohlášené, není nic nového. Němci jsou s bolševiky úzce spojeni od počátku. Němci bolševiky do Petrohradu přivezli a bez pomoci Berlína by se Židé v Kremlu neudrželi ani den.

Jásot v německém tisku nad aliancí bolševicko-německou je nepopsatelný. Nyní jest jisto, že Němci reparace platit nebudou, že dohoda Francie s Anglií a Itálií dávno již neexistuje a že mír versaillský dávno jest již pochován. Do Janova sešli se Židé z celého světa a jednají o osudech Evropy i ostatního světa. Žid Rathenau, Žid Schanzer, Žid Joffe a nepřehledná řada ostatních tu rozhodují.

56. Vznik židovských příjmení.

Profesor Dr. Günther v Gincenu uveřejnil stať o příjmeních Židů. Tato příjmení byla Židům vládní cestou udělována za doby Josefa II. r. 1783, v Prusku na rozkaz ministra Hardenberga r. 1812, v Bavořích r. 1813. Zámožní Židé si koupili jména krásného zvuku, chudí Židé obdrželi jména posměšná a hanobící. Dosud dostávali Židé jméno u obřízky s přídavkem ben = syn, Mošeben Abraham. K tomu přišlo příjmení buď dle obce pobytu, neb ze zaměstnání, neb sídla rodiny. Nejstarší příjmení jsou z bible: Abraham, Isák, Israel, Jakob; další jména synů Jakobových: Ruben, Juda, Naphtali, Benjamin, Efraim, Maneses, Moses, Aron, David, Salamon, Simeon; proroci Samuel, Jonas, Joel, Nathan, archanděl Michael. Tato biblická jména si Židé dávali od pradávna jako příjmení. Zejména Moses jest Mosse, z Aron = Arend, z Isaka = Icik, Hitzig, z Levi = Levinger, Löle, Leile. Z jména Elieser = Leser, Löser, Leyser.

Židé přidávali jménu otcovu přívěsek Sohn. Abrahamsohn, Jakobsohn, Levisohn, Josefsohn, Aronsohn, Davidsohn, Salamonsohn, Johlsohn, Michaelsohn, Mendelsohn, Alexandersohn, Filipsohn. Se slovanskou koncov-

kou vic značí syn. Jakobovic = syn Jakubův, Jolovic, Leibovic.

Židé dostali spoustu jmén měst a zemí: Oesterreicher, Elsasser, Württenberger, Pesener, Luxemburger, Ungar, Wallach, Pollak, Spanjer, Italiener, Franzos, Holländer, Schottlaender, Amerikaner. Německé kmeny jsou tu použity jako jména Deutsch, Preuss, Sachs, Frank, Fränkel, Schwab, Hess, Nassauer, Pfälzer, Schlesinger.

Jména měst dána Židům: Londoner, Jerusalem, Wiener, Brody, Kalisch, Berliner, Breslauer, Landau, Speyer, Fürth, Cassel, Eschmege, Wetzlar, Fulda, Gersfeld, Goslar, Halberstadt, Auerbach, Offenbach, Ansbach, Salzbach, Aschaffenburg, Ladenburg, Friedberg, Landsberg, Stronsberg, Mannheim, Pappenheim, Wertheim, Oppenheim. Jsou to vesměs jména měst v Německu. Žid Dreyfus jest z obce Troues, město v Elzasích.

Dle měst utvořena jména přídavná: Pariser, Warschauer, Wiener, Berliner, Hamburger, Frankfurter, Karlsruher, Mannheimer, Nürnberger. Pak se vyskytují jména obcí v Pozňansku a Východním Prusku. To jsou Eixner, Meserschyer, Wreschner, Wronker, Bamberger, Erlanger, Forchheimer, Würzburger, Landauer, Heilbronner, Darmstädter, Oppenheimer; další města v Německu jsou Dessauer, Friedländer, Halberstädter, Hildesheimer, Marburger a celá řada jiných. Žid Bleichröder, zakladatel Německa, pochází z obce Bleicherode u Erfurtu.

Jména Židů Aronsbach, Cohnheim, Cohnfeld, Meyerfeld, Lewinthal, Mosenthal jsou komposice od Židů vymyšlené. Podle obchodního štítu jsou jména Rothschild, Schwarzschild, Grünschild, Gelehaus, Neuhaus, Schiff, Rebstock, Paradies, Hund, Lamm, Ochs, Löwe, Gans, Pfau a podobných více. Tato zvířata byla vyvě-

šena na obchodním štítu jmenovaného Žida. Jména dle řemesel jsou vzácná. Jsou tu Beck (Bäcker), Schröter, Klemperer, Lederer, Spiegler, Ziegler, Drucker, Büchler, Formstecher, Glasbrenner, Perlhefter, Steinschneider, Goldzieher, Goldschmidt.

Jméno Lehmann jest z hebrejského lechem, chléb, Müller nebo Möller jest z hebrejského mahal, obřízka. Jména Kohler značí hebrejsky kol = hlas, Kantor, Singer. Patří dohromady. Klopfer znamená svolavače do synagogy. Reinwascher umyvač v synagoze, Schechter = košerák. Bacher, hebrejsky bachur, studující talmudu. Cauer, Kober, hebrejsky chaber, příručí rabína. Rabbiner, Rabínovič, Kantarovič jsou zřejmá jména. Cohn, Cahen, Cahn = kněz. Fürst a Doktor jsou známá jména židovská. — Obchodnické povolání vyznačují jména: Wechsler, Kassier, Handler, Handelsmann, Kaufmann, Rossmann a Sussmann; sus hebrejsky kůň, značí koňáře. Eisenmann, Tuchmann, Silberer, Goldmann, Zuckermann, Honigmann, obchodníci vyznačeným zbožím.

Z říše zvířat jsou tu jména: Bär, Wolf, Hirsch, Herschel, Cerf, Löwe, Lion, Wolfsohn, Herschelsohn, Adler, Ze světa zvířat jsou tu Löwe, Levi, Fuchs, Haase, Falke, Strauss, Rabe, Rebhun, Stieglitz, Nachtigall, Zeising, Bock, Zickel, Pferd, Maulhier, Katz. Toto jméno je z hebrejského Kahen zedek = kněz spravedlivý. Hecht, Karpeles, Schmetterling, Wurm, Rindskopf, Eselskopf, Ochschwanz.

Z říše rostlinstva a nerostů jsou jména Židů: Grünwald, Grünfeld, Baum, Birnbaum, Buxbaum, Nussbaum, Mandelkern, Pfefferkorn, Zwiebel, Stein, Steinthal, Grünstein, Marmorstein. Mimo toho obdrželi Židé jména vyznačující různé lidské vlastnosti jako Hübsch, Süß, Freundlich, Fröhlich, Wohlgemut, Dienstfertig, Ehrlich, Treu, Edel, Selig. Kombinace se slovem Mann jsou

Hübschmann, Gutmann, Seligmann. Kombinace Süsskind, Freund, Wohltäter, Friede, Ehrental, Freudenthal jsou velmi četná. Jména z barev jsou Blau, Lichtblau, Scharlach. Jména z vůně Wohlgeruch, Duftreich. Jména těles světových jsou Sonne, Sonnenschein, Sonnenthal, Sonnemann, Stern, Morgenstern. Jména rostlin Schönblum, Goldblum, Blumenau, Blumenberg, Blumenfeld, Blumenthal. Kombinace s lilií, fialkou a růží jsou: Veilchenblatt, Veilchenduft, Veilchenfeld, Lilienfeld, Lilienheim, Lilienthal, Rosenbach, Rosenbaum, Rosenberg, Rosenblum, Rosendorf, Rosenfeld, Rosenstock, Rosenthal, Rosenzweig.

Ze světa nerostů jsou tu jména Blankenstein, Edelstein, Bernstein, Diamant, Rubin, Smaragd, Perles, Perlmutter, Silber, Gold. Pak jsou kombinace Silberblum, Goldbach, Goldbaum, Goldberger, Goldenberg. Mimo toho uvádí Rünther celou řadu jmen hanlivých, které však u nás neslyšíme.

57. Civilní manželství.

Národní shromáždění, které řídí osudy státu československého, pracuje s velikým chvatem na tom, aby český národ byl obdařen nejen svobodou státní, ale i svobodou od všeho, co by znamenalo nějaké pouto nebo obmezování. Svoboda budiž ve všem.

Muž i žena budou nyní úplně svobodni. Národní shromáždění žádá zavedení civilního manželství a odstranění manželství křesťanského. Civilní manželství je pouhá občanská smlouva, která se uzavírá na obecním úřadě v přítomnosti starosty a zanáší se do civilní matriky. Smlouva ta jest před soudem žalovatelná a roz-

lučitelna. Obě strany mohou opět vejíti v civilní sňatek nový s osobou jinou. Veškeré příznaky církevní z manželství zmizí.

Civilní manželství jest tedy jen smlouva občanská. Kupuje se, prodává se. Nelíbí se, koupí se jinde znova. Zřejmo jest, že základy křesťanské rodiny jsou tím nadobro zničeny. Pokřtěný Žid Christian Gern vydal r. 1607 v Lipsku spis »Des jüdisches Talmud Auslegung«, výklad židovského talmudu. Spis ten vydal r. 1895 ve Vídni dr. Deckert. Zde čteme na straně 101 následující: Židu není dovoleno uzavřít sňatek s křesťankou nebo pohankou, jelikož dle Ralbazů jest manželský svazek možný jen mezi Židem a Židovkou. Pakli že Žid souloží s nežidovkou, nemá hříchu, ani se nedopouští cizoložství. —

Dle talmudu jest jen Žid člověkem, kdo Židem není, pro toho neplatí mravní závazky.

Civilní manželství dle návrhu advokáta Boučka a soudruhů jest tedy přiznáním, že stát česko-slovenský uznává zásady talmudu, dle kterého jen Žid se Židovkou uzavírá manželství před rabínem a thorou, t. j. před písmem starého zákona. Civilní manželství křesťana s křesťankou jest jen smlouva dočasná, rozvížitelná, bez Boha, jest dle židovského talmudu tolik jako soužití zvířat.

Vládcové česko-slovenského státu, červení soudruzi a volnomyšlenkáři zničí základy křesťanské rodiny, z které naši předkové český národ po staletí odchovali. —

Krvelační židovští vládcové Ruska, kteří jen v Moskvě v lednu 1919 dali postříletí 13.000 nevinných lidí, tito Židé vrhají se na křesťanské obyvatelstvo ruské s šíleností, jaká v dějinách nikdy nebyla. — Jak vraždí křesťany, jak jim loupeží majetek, tak ničí i všechno mo-

rální křesťanský život. V lednu 1918 vydaly sověty ve Vladimíru a Saratově »zákony« manželské, ve kterých se vyhláší, že každá dívka, dosáhnuvší 18 let, stává se majetkem státním a jest povinna k souložení. Toto »zřízení« jest podřízeno dozoru a právomoci sovětu. — Jak dlouho budou ještě tito židovští vrahové týrati ruský lid? Není to opakování tureckého panství nad Slovany na Balkáně, kdy Turci zotročovali po staletí slovanské obyvatelstvo Balkánu? Totéž provádí nyní Židé v celém Rusku. President Wilson se zdráhá tyto židovské vrahy odstraniti.

Roku 1911 bylo v Rakousku soudně zrušeno 3068 manželských svazků. — Těmto rozvedeným manželům patřilo 3573 dítek. Z toho připadlo manželských rozvodů toho roku na Čechy 613, na Moravu 226, na Slezsko 57.

Nejzajímavější jsou číslíce konfese rozvedených. Katolických manželství bylo soudně rozvedeno v Čechách 5518, evangelických 32, židovských 20, na Moravě katolických 1866, evangelických 8, židovských 23.

Z rozvedených manželství r. 1911 v bývalém Rakousku bylo 2313 katolických, 146 evangelických a 250 židovských, z toho přišlo jen na Vídeň 143 židovských rozvodů.

Židovské rozvody jsou tu v mizivé malé číslici oproti rozvodům katolickým. Rozvedení manželé katolíci nesměli uzavřítí žádné manželství, dokud jedna strana rozvedených žila, kdežto rozvedeným evangelíkům a Židům uzavření nového manželství bylo dovoleno. — Nyní tedy ve státě česko-slovenském přestanou veškeré překážky manželské rozluky a budou míti, jakmile zákony ty budou odhlasovány, advokátní kanceláře bohatou agendu rozlukovou. Advokáti budou míti dobré žně. — Samozřejmě je, že četným sňatkům potřebí jest mužů a žen dospělých.

Roku 1911 bylo uzavřeno sňatků v Čechách 52.468, na Moravě 19.597, ve Slezsku 5.815. Z toho bylo v Čechách sňatků katolických 49.313, evangelických 1198, židovských 670, bez konfese 172, smíšených 436. Bezkonfesijní sňatky bývají židovsko-křesťanské.

Jaký bude počet sňatků za rok 1919, ukáže nám budoucí statistika. Nejlepší naši mužové odpočívají věčný spánek tam někde u Rawa-Rusky a několik těch souchoťinářů, co nám zbylo, mnoho sňatků neuzavrou.

58. Bastardi.

Když má křesťanka se Židem dítě, jest to bastard židovský; když má Židovka s křesťanem dítě, jest to bastard křesťanský. Bastardů židovských jest v českém národě na sta tisíce, bastardů křesťanských, co by na prstech spočítal. Zeptáme-li se děvčete, které mělo za svobodna dítě, s kým ho měla, odpoví vám — se Židem. Postojíme-li na večer u vchodu pražské stromovky, uvidíme každé chvíle Žida, jak si vede křesťanku, některý Žid si vede dokonce dvě, jdou místo do hotelu nyní do stromovky, zde se nic neplatí. Židé si vodí křesťanky, které jsou ve službách u Židů v obchodech, písárnách, v domácnosti. Všechno mravní a hmotné zlo, všechna ta záplava zločinů v čsl. republice pochází z těchto, od Židů zdemoralisovaných, padlých mravně křesťanek. Všechno zlo pochází od těchto židovských bastardů, kteří v čs. republice zaujímají ve státě vlivná místa. —

V akademii věd v Budapešti měl přednášku profesor universitní dr. Ludvík Mehély o základech biologických otázky plemen lidských. Maďarský list »Szótat«

přinesl delší výklad Méhelyho o této přednášce. Dokazoval ve své přednášce, že lidská plemena nepodléhají změnám, že ústrojí tělesné zůstává u nich nezměněné. Biologická bádání dokázala, že množství bílkovin a složení krve jest u každého plemene jiné; z toho důvodu nelze krev různých plemen promísiti. Smísíme-li krev cizího plemene příslušníku jiného, zemře na to.

Prof. Varzár v Debrecíně dokázal, že krevní složení Němců osadníků kolem Budapešti jest po 300 let nezměněno. Velice nebezpečné jest křížování maďarského plemene se židovským. Takový bastard má v sobě 75% rázu židovského a jen 25% rázu křesťanského. Kdyby se tací bastardi množili, znamenalo by to zánik maďarského plemene. Židé, kteří před 4000 lety žili v Egyptě, mají dosud v tamnějším dnešním potomstvu individua s tvarem lebečním Zulukafrů.

Židovští bastardi to byli, kteří způsobili v Uhrách revoluční převrat. — Profesor Žid Gans z Charkova na kongresu antropologů v Bernu prohlásil: »My jsme a zůstaneme Židy i ve svém pokolení a všelijaké pokřtění tu nic neplatí.«

Žid Disraeli, který přes 30 let vládl nad Anglií, prohlásil ve svém románu »Endymion«: »Plemeno není založeno ani v řeči, ani v náboženství, nýbrž v krvi.«

Orgán maďarských Židů »Pester Lloyd«, pustil se do profesora Méhelyho a činí mu následující výtky: Veškeré lidské plemeno jest jednotné a různosti v něm jsou významu podřadného. Vynález plemene arijců jest prý podvod. — Maďaři jsou smíšeninou Chazarů, Židů, Avarů, Šikulů, Pečenězů, Slovinců, Rusů, Rumunů, Němců, Řeků, Arménů a Italů.

Leroy Beaulieu tvrdí, že národ anglický jest směs z Bretonců, Sasíků, Dánů a Normanů. Němci jsou smí-

šenina z Keltů a Slovanů. Všichni národové celé Evropy a celého světa jsou half-bred, míšenci.

Konstantin Brunner vydal spis: »Der Judenhass und die Juden«, »Zášť proti Židům a Židé«. Ve spise tomto uvádí celou řadu dokladů o smíšencích židovsko-křesťanských již v dřívějších staletích. Kardinál Mendoza vytýkal r. 1560 španělským šlechticům, že si bérou Židovky. Vévoda z Braganzy, Markýz Villanova, hrabě Aranda a Davila byli původu židovského. Španělský král Ferdinand Katolický, který r. 1492 vyhnal Židy ze Španěl, byl původu židovského! Jeho matka byla vnučkou Židovky Palomy z Toleda. Anglická královna Viktorie vzala si za chotě prince Alberta; stala se tím tetou Konstancie Geigerové, provdané za prince Leopolda Sasko-Koburského. Dcera obchodníka s obilím v New-Yorku, Levy-Leitnera, provdala se za skotského krále z Argyla a stala se tak příbuznou krále Eduarda VII. — Kněžna z Monacu byla neteří židovského básníka Heineho, její dcera stala se vévodkyní la Rosefoucauld. Pravnuk krále Karla X., princ Ferdinand Faucigny, oženil se s Židovkou Rafaelou Cohen a po její smrti opět se Židovkou Majou Ephruzzi, příbuznou Rothschildů. Princ Marco Borghese, švakr Napoleona, oženil se s Isabelou Porgesovou. Dcera Meyera Rothschilda provdala se za vévodu z Wagramu, příbuzného císařovny Alžběty. — Dynastie Rothschildů je spřízněna s panovnickými rody Vitelsbachů, Habsburků, Bernardotů a Bourbonů. Papež Anaklet II., vládnoucí r. 1130—1138, pocházel z rodiny Leonů, jichž praděd byl Žid Benedikt Christian.

Tímto výpočtem zasadil »Pester Lloyd« profesoru Méhelymu smrtící ránu.

Škoda, že ve své přednášce profesor Méhely nepromluvil o sežidovštění Poláků a světovládě Židů v Londýně, Paříži, Berlíně a v New Yorku, Moskvě ani

nepočítaje! Méhely poukázal na strašný vřed, který ohrožuje existenci všech národů křesťanských a hlavně všech slovanských.

59. Phan Abram Korman.

Znáte toto slavné jméno? — Neznáte. A neznáte také vzácnou postać nesoucí toto jméno. Proč? Poněvadž znáte asi p. Ivana Ivanoviče Karmanovského, takto »majora« ruské armády s epauletami a distinkcemi štábního důstojníka.

A tyhle epaulety a distinkce ruského štábního důstojníka dovedou nějak omráčit a proto p. Ivan Ivanovič Karmanovský oblažuje již od převratu v r. 1919 československou republiku a její obyvatelstvo, zvláště mladé, hezké dívky křesťanské, pokud možno neporušené a také s nějakou pomocí od 4 do 10.000 Kč, jež jako kauce nebo zápůjčky milostivě přijme a potvrdí.

Kolikrát ho již uchvátila ruka spravedlnosti vojenské i civilní, vyloupila jej z jeho uniformy štábního důstojníka, objevila pod touto uniformou docela nepatrného desátníka, který nemá ani ponětí o tom, co byl ruský důstojník. Ba dokonce došlo i k tomu, že soudními lékaři byla zjišťována jeho obřízka, aby se dokázalo, že nemohl býti důstojníkem, zejména štábním.

Učiněny naň celé řady trestních oznámení pro zpronevěru, podvody, násilné smilstvo a j., ale phan Korman vesele si vyšlapuje na svobodné noze po ulicích veleměsta, jemuž co do svobody není rovno. Ale teď se přece nějak mračna nad ním stahují a phan Korman bude co nevidět asi státi před zemským trestním soudem.

Je to »maličkost«, co na něho žalují jeho oběti. — Jedna dívka vypovídá: »Bydlela jsem u své sestry J. a když se Karmanovský k nám přistěhoval, hned první noc v kuchyni, kde jsem spala, mne znásilnil.« — Ocitla se tak v rukou démona. Za týden ji bil, zuby jí vyrazil, kuchyňským nožem jí vyhrožoval a vůbec surově s ní zacházel. Týral ji, podezříval, nesměla se od něho ani na krok vzdáliti. Věděl, že má uschováno 1600 Kč, které si těžko uspořila. Když mu je nechtěla vydati, trýznil ji, až mu je vydala. Vymačkaný citron za několik dní odhodil.

Přišla na řadu jiná. Ta vypráví: »Byla jsem u Kormanana zaměstnána měsíc. Přijal mne s kaucí 10.000 Kč. Platu jsem však žádného nedostala, ač mně slíbil, že po měsíci plat se mnou ujedná. Třetího dne, když jsem u něho do půl 4. v noci pracovala, ulehla jsem a on pracoval dále. Ve spaní mne pak znásilnil. Bránila jsem se, nemohouc ani dýchat, jak mi zacpal ústa, neboť mi sevřel ruce k nehnutí. Vyhrožoval mi pak dále, budu-li mu příště klásti odpor, že nedostanu ze své kauce ani haléře zpět, každou známost (hlaste se gojové) že mi zkaží a že mě zabije.«

A opět jiná vypráví: »V březnu 1921 nastoupila jsem službu na základě inserátu v »Národní Politice« u Ivana Karmanovského. V inserátě bylo nabízeno místo sekretářky u cizince »gentlemana« a udáváno bylo 30.000 Kč ročních příjmů. Inserát byl pod zn..... Druhý den jsem byla přijata, ale zároveň se mnou jiná dívka V. K., dcera inženýra, se kterou Korman odejel do Přelouče, ale vrátil se za několik dní též pro mne. Tam jsem se dozvěděla, že kolegyně V. K. byla na zakročení rodičů vyrvána Kormanovi policií. Nyní jsem bydlila já v Přelouči s Kormanem a to v jednom pokoji v hotelu. Platil mi měsíčně 300 Kč a slíbil mi (!) 7% ze své pro-

više. Dostala jsem však celkem 300 Kč, a jednou po mně ve své důvěrnosti hodil talířem.« Sloužila mu duší i tělem, déle však ne než měsíc a vyneslo jí to celých 300 Kč. —

Těchto několik ukázek stačí, aby člověk zaplakal nad ubohostí svého národa, jenž má tak vychované dívky, budoucí snad matky, které za mrzkých několik set korun prodají v celých tuctech svoji duši i tělo vyvrheli, nemravovi a zločinci, ba ještě mu dají v plen tisícové úspory.

Ale i mužové sedli mu na lep. Jeden mu svěřil 4.000 Kč, druhý 8.000 Kč, jiní se za svou hloupost, že takovému ruskému Židovi sedli na lep, stydí. Je jich celá řada. Tisíce mu nosili jako kauce a on jim milostivě po stovkách z toho vyplácel služné.

A takového výtečníka zaměstnávají jako agenta přední české a moravské pojišťovací ústavy. Pan Korman jezdí v automobilu, rozumí se, že na dluh koupeném, omračuje tímto a svými epauletami důvěřivé obecnstvo, dělá obchody, ale to vše je vedlejší zaměstnání. Pan Abraham Korman jest totiž ve službách bolševické vlády, která jím dává špehovat každý pohyb ruských utečenců u nás se zdržujících.

Teď ale přijde to nejlepší. Pan Abraham Korman — ačkoliv má tolik másla na hlavě — má ještě tu drzost, že podává na redaktory listů, kteří nějakou zmínku o jeho blahodárné činnosti učinili, trestní obžaloby a chce, aby se jím a jeho »ctí« zabývala porota. A vzal si na to prvotřídního advokáta. Ovšem soukmenovce. Měl jiného, ale toho pustil. Ten neměl snad dosti vlivu, proto si vzal zástupce šlechty, snad aby byl pokládán také za šlechtice. Kdyby u nás ještě panovaly šlechtické tituly, dost možná, že by p. Korman povýšen byl za nějakého barona.

Divme se potom, že naše republika jest v celém světě židovským tiskem veleběna. Kde pak by na celém světě takový zločinec se mohl volně pohybovati, trestní skutky na nevinných obětech denně páchatí?! A kolik takových Kormanů vlast naše hostí?!

11. VI. 1922.

60. Socialisace.

Již to začíná. Pročtli jsme si zákon o zaboru velko-
statků. Uvidíme, jak se tento zákon provede, komu bu-
dou pozemky přiděleny, jak budou od nových majitelů
zpracovány a kolik organisovaných soudruhů se pře-
stěhuje na venek, nechá továrny a půjde agrárníčit.

To je tedy první nástup v celé socialisaci, čili zo-
becnění soukromého majetku. Nyní snad přijdou na řa-
du doly, železárny, pivovary, lihovary, rafinerie a ostat-
ní továrny. Státní sekretář, Žid Bauer ve Vídni, vydal
již nástin socialisace některých podniků, které by pa-
třily pod právomoc obcí, jako jsou plynárny, elektrár-
ny, družstevní podniky rolnické. Dosud však Bauer ne-
podal žádný návrh socialisace továren v přesném slova
smyslu.

Socialisace, zobecnění či zestátnění továrních pod-
niků se dá uskutečniti jen tím, že dosavadní soukromý
majitel ustoupí a místo jeho zaujme stát. Jelikož závod
musí míti duši nějakého ředitele, musí se stát postarati
o vedení továrny sám. Tu by bylo možno, že dosavadní
majitel jako síla zapracovaná povede závod dále na
účet státu, anebo si obstará stát sám vlastního ředitele
a státní kontrolu nad celým závodem. Dosud byla, jak
známo, v bývalém Rakousku provedena státní sociali-

sace skorem všech drah. Stát zakoupil veškeré tratě až na malé výjimky, akcie převzal od akcionářů a převedl veškeré dráhy do vlastnictví a režie státu. Výsledky státního hospodaření na drahách v bývalém Rakousku jsou všeobecně známy. Poplátníci musili na dráhy státní a jich provoz dopláceti ročně maličkost 100 i 150 milionů korun.

Zde máme doklad, jak ta socialisace vypadá. Když stát přebere nějaké závody, stává se aparát na provozování závođu toho pod správou státní větší a tím také dražší. —

Dle odhadu obchodních komor za rok 1911 bylo vyrobeno zboží v továrnách bývalého Rakouska následovně:

	za mill. korun
Kovodělné závody	867
Výroba strojů	859
Výroba zboží kamenného a skleněného	561
Koželužny	449
Textilní továrny	2084
Velkovýroba oděvů	277
Papírny	299
Výroba požívatin	1878
Výroba piva, cukru, tabáku, lihovin	698
Těžba v mlýnech	445
Lučebniny	351
Petrolej	207
Plynárny a elektrárny	212
Tiskárny	154

Zde uvedené továrny vyrobily r. 1911 v Rakousku za 9304 milionů korun zboží.

Bylo by ovšem zajímavo, kolik z této výroby připadá na země české.

Dle sčítání r. 1910 bylo v bývalém Rakousku přihlášeno samostatných výrobců:

	počet výrobců
Doly a hutě	614
Zboží kamenné a hliněné	14.173
Zpracování kovů	52.185
Výroba strojů a kotlů	25.715
Lučebné závody	4.992
Elektrárny	466
Stavební podniky	46.587
Tiskárny	5.194
Textilní závody	58.316
Papírny a výroba koženého zboží	15.422
Výroba zboží ze dřeva, kaučuku	63.550
Výroba požívatin	68.463
Výroba oděvů, obuvi	282.379
Celkem bylo tu samostatných výrobců	635.166.

Z toho bylo podniků továrních, to jest s nejmenším počtem 20 dělníků asi 14.000.

Ostatní podniky jsou objemu podniku živnostenského. —

Všechny továrny měly by se tedy socialisovat, odejmouti vlastníkům soukromým, a předati je do vlastnictví státu. Uvážíme-li, že továrny bývalého Rakouska vyrobily ročně za 10.000 milionů korun zboží, dovedeme si tu učiniti pojem, jaký úkol by nastal vládě, kdyby socialisace byla až do všech důsledků provedena.

Těžba zemědělství bývalého Rakouska odhadovala se na hrubý výnos roční před válkou 6.500 milionů korun. Z toho vidíme, že finanční síla továren jest daleko větší, jak finanční zdroj zemědělců, ovšem před válkou.

Jak se poměry dále utvoří, o tom si nemůžeme činiti dnes žádné dohady.

Vyvlastňovací zákon na zábor velkostatkářské půdy stanoví dosavadním majitelům velkostatků minimální existenční podíl orných pozemků, zahrad, luk a pastvin na 150 až 500 hektarů. Je tu viděti vliv socialistů, kterým se jednalo o to, aby existenční minimum pro bývalé velkostatkáře bylo stlačeno co nejnižší. Pakli že to bude s povrchu země, také mnozí vůdcové agrární strany, jichž předáci mají mnohem více pozemků jak 150 hektarů. Agrární předáci podlehli patrně terorismu socialistů a myslí si, my si již nějak pomůžeme. Uvidíme, co se z toho záboru velkostatkářské půdy vyklube. Socialisace velkostatkářské půdy vrhá bývalou šlechtu do řad maloročníků a není pochyby, že bývalá šlechta v tomto nerovném sociálním zápase podlehne a vyhyne.

Uvidíme, zda na zabranou velkostatkářskou půdu bude dostatečný počet schopných pracovníků.

61. Stávka železničářů v Rakousku.

Způsob, jakým se nyní listy židovské, vycházející ve Vídni, rozepisují o poměrech republiky rakouské, je velice zajímavý a poučný. Vídeňský tisk rozkřikuje do světa, že obyvatelstvo republiky rakouské zhyne hladu, že je tu jen jediný prostředek záchrany, připojení k Německu. —

Dle sčítání 30. ledna 1920 měla republika rakouská 6,131.145 obyvatel. Na toto obyvatelstvo připadlo r. 1921 asi 90.000 uzavření svazku manželského, asi 140.000 nově narozených a kolem 120.000 úmrtí. Počet sebevražd klesnul r. 1920 v republice rakouské na 2000 případů. Je tedy obyvatelstvo republiky rakouské aktivní, to ještě má přírůstek ročně 20.000 osob, zajisté bude přírůstek

ten ve skutečnosti větší, nezmirá tedy hlady, nýbrž roste, kdežto v Rusku vymírají miliony ruského lidu, o tom židovský tisk ve Vídni zatvrzele mlčí.

O stávce železničářů, která minulých dnů ve Vídni vypukla, rozepsal se orgán Schoepsův »Neues Wiener Tagblatt« následovně. V republice rakouské byla vyhlášena stávka, dráhy, pošta a telefony odpočívají. Republika rakouská je tím od celého světa odříznuta. Nic sem do vnitra nepronikne, co se mimo Rakousko ve světě odehrává. Žijeme tu na osamělém ostrově jako Robinson. Zdá se, že 24. června, když stávka ta vypukla, obchvátil železničáře a ostatní státní zaměstnance, kteří stávku vyhlásili, jakýsi nebezpečný mor šílenství. Chápeme, že v boji o chléb nezná nikdo ohledu k druhému a že boj ten se vede s veškerou brutalitou. Ale při této stávce nejedná se o nějaké ohrožení existence, nýbrž jen o přídavky železničářů a telefonistek. K vůli této malichernosti zahájena stávka, která celé republice způsobí škod na miliardy, které nelze ničím zahojiti. Chytáme se hlavy a tážeme se, kde to vlastně jsme, zda na zemi mezi rozumnými lidskými tvory aneb někde v obrovském ústavu choromyslných, kde by každému zuřivci patřila svěřací kazajka.

Posmíváme se tolik a tak často temnému středověku a čarodějským soudům i popravám, ale co je proti tomu teror a zuření socialistů a komunistů, kteří se neštítí ani okamžik vrhati do zkázy celý stát a celý národ? Stávka železničářů pro nicotné vytáčky jest diktoována šíleným diktátorem a neznamená nic jiného, než útok anarchistů na celý stát a jeho existenci. Vláda od většiny národa ustanovena byla, od organizací dopravních zřízenců státních touto stávkou postavena a přinucena ke zdi, buď povolí železničářům anebo padne. Ale organisovaní soudruzi pohořeli. Vláda se nezalekla

a vytrvala. Byl to první útok na vládu Seipelovu. Kdyby se byl zdařil, pak by i také ostatní finanční plány na záchranu Rakouska byly zmařeny a o to vlastně železničářům šlo, aby vláda hned z počátku byla zastrašena a neodvážila se počet státních zaměstnanců změnit.

Vůdcové železničářů ovšem nebezpečí, které z této stávky sociálním demokratům a komunistům hrozilo, záhy postřehli a odstoupili. Záhy poznali, že vsadili na nepravou kartu a proto byla stávka náhle u konce.

Tak rozumuje orgán Schoepse o poměrech v republice rakouské. Ze všeho jde na jevo, že souboj dra Adlera s prelátem Seipelem byl zahájen jaksi v nepravý čas a že Adler poznal, že to je »trochu mišuge«, to jest počínání hloupé a nerozumné.

Maďaři za to pracují zvolna a zticha. Mají sice v oběhu 33 miliard papírových korun uherských, ale propouštějí bez ohledu státní úřednictvo a zaměstnance na normální počet a stlačují tím státní výdaje. Zde jest železná disciplína vyškolených politiků a vládců, kteří dovedou ovládat lid a kterým se také lid sám v rozumné sebekázni ochotně podrobuje.

8. VII. 1922.

62 Nedotknutelnost soukromého majetku.

První zákon, který vydala vláda česko-slovenského státu, oznamoval, že veškeré dosavadní zákony, vydané pro občany bývalé habsburské monarchie, zůstanou v platnosti, pokud nebudou nahrazeny platnými zákony vydanými legální cestou v novém čs. státě. Dle toho soudíme, že dosud platí zákon o neporušitelnosti ou-

kromého majetku, ať jest to majetek fysických nebo právních osob. Jakmile byl prohlášen samostatný čs. stát, neminulo dne, kde by »Právo Lidu« nebylo svým čtenářům dávalo na pospas nějaký šlechtický palác neb nějaký klášter. Dosud ještě ani jednou nebyla soudruhům nabízena v plen továrna některého židovského milionáře.

Večerník »Práva Lidu« 29. listopadu 1918 zapálil červeného kohouta na střechách všech velkostatků a církevního majetku. Čteme tu následující výroky: »Tisíce vojáků s podlomeným zdravím zbavených všeho vracejí se domů. Na nádražích pořádají se jim ovace, jsou vítáni prapory a hudbou, ale rodiny vojáků žijí dnes stále v bídě a poměry sociální nejeví ráznější vývoj k lepšímu. Bude potřeba velkých výdajů na podporu v nezaměstnání, je potřeba peněz a prostředků na léčení ran válečných, ale otázka je, jak to vše provést. A proč ty rozpaky? Protože čs. republika nedovedla se ještě odhodlat k tomu, aby sáhla na kořen zla ve společnosti, na obrovské zisky boháčů, na milionová jmění šlechticů, klášterů, kapitol a biskupství. Vlastnictví je dosud posvátné a přece jen radikální zásáhnutí proti válečným lichvářům, bohatým velkostatkářům a průmyslníkům je jedinou cestou k opatření prostředků na pomoc nejchudším vrstvám národa. Má-li býti udržen klid a pořádek, nelze v tomto ohledu váhati. Kolik krásných článků o konfiskaci velkostatků četli jsme před 28. říjnem! Kolik slibů nám bylo dáno, že, jakmile dosáhneme samostatného českého státu, budou okamžitě řešeny problémy sociální! Dělnictvo podřídilo se tomu programu. V jednotném šiku bojoval proletariát za osvobození národa. Nyní však, když cíle národního bylo dosaženo, se splněním slibů jakoby se váhalo. Císařské velkostatky jsou spravovány dále německými

řediteli, kteří je plundrují a inventář jejich rozprodávají. Kanovníci na Hradčanech a na Vyšehradě tyjí dále z obrovských prebend. Na jihu říše vládne neobmezeně Schwarzenberg, metla tamnějšího drobného českého lidu. Na východě Colorado-Mansfeld a Lichtensteinové tuctem jiných německých hrabat a baronů vyssávají dále český lid. Ba ani na 50.000 hektarů krvavého markýza Gera dosud česká republika nesáhla! Z této váhivosti roste nejen nedůvěra k vládě, ale také veliké nebezpečí pro celý národ. Neodhodlá-li se zasáhnouti zde okamžitě, sta milionů hodnot ztratíme. Šlechta a její zřízenci postarají se, aby nejcennější věci zmizely; pole zůstanou zanedbána, neposeta, stroje budou rozprodány, zásoby pod rukou zmizí. K těmto poměrům nelze dlouho přihlížeti nečinně. Vůči agrárním kapitalistům, kteří chtějí velkostatky šlechty skoupit, nesmí býti rovněž ohledů. — Zachycení velkostatků musí se státi bezodkladně a bezodkladně musí býti zahájena akce na zmírnění bídy nejchudších vrstev obyvatelstva.« —

Dle těchto výroků má tedy ve státě česko-slovenském dle vzoru ruského nastati všeobecné rabování. Nejdříve mají přijíti na řadu šlechtické a církevní statky. Komu a jak mají býti tyto statky rozděleny, to ještě vůdcové červené gardy nemají snad dopodrobna vypracováno. Jestliže budeme se strojit v novém čs. státě na všeobecné rabování, tak přece musíme jednati rovnoprávně. A tu by přece bylo nejdříve záhodno, aby započato bylo s konfiskací oněch závodů, ve kterých na sta a tisíce dělníků a dělnic pracují za nízkou mzdu do bezedných pokladen židovských milionářů. Červení soudruzi přece přísahají na veškeré nauky, které jim upravil zakladatel sociální demokracie Karel Marx, vlastním jménem Mardochai, před více jak 50 léty. Zde

ve známém erfurtském programu stojí psáno černé na bílém, že sociální demokracie žádá vyvlastnění všech kapitalistických podniků. Nuže tedy, ptáme se, kde jsou ty kapitalistické podniky? Zná je přece každé děcko, je to 18.000 továren v Rakousku, továren to všeho druhu, které by měly přijíti v první řadě jako nejmítanější objekt socialistického uplatňování programu. Ale tu je právě ona záhada, kterou všichni dobře známe. »Právo Lidu« křičí: dejte nám v plen statky šlechticů a kanovníků, ale továrny Židům nesmí nikdo vzít. Zde platí zákon nedotknutelnosti soukromého vlastnictví. Abychom nemluvili na plano, podáme jeden příklad. Ve Dvoře Králové jsou následující textilní továrny:

Karel Brener a synové, barvírna, apretura.

Gustav Deutsch, mechanická tkalcovna.

S. Eisenberger, továrna na zboží hedvábně.

Hugo Feldscharek, tkalcovna.

Neumann a synové, mechanická tkalcovna.

Arnošt Pick, mechanická tkalcovna.

Max Pick, mechanická tkalcovna.

Karel a Willy Hellmann, tkalcovna.

Richter a Strassburger, mechanická tkalcovna.

Otto a Emil Schlein, tiskárna.

E. Stein, tkalcovna bavlny.

Em. Subak, mechanická tkalcovna.

Weiss a synové, přádelna juty.

V těchto továrnách pracuje na tisíce dělníků. Nuže tedy, občané z »Práva Lidu«, vy chcete pomoci dělnictvu a odstraniti jeho bídu, proč jim tedy nedáte ty závody, ve kterých se toto vaše »dělnictvo dře do úmoru za bídný plat«? Kdyby tyto závody, které zajisté nepatří křesťanům, byly majetkem dělnictva, tu by rázem dělnictvo stalo se boháčem. Proč tedy házíte na pospas dělníkům jen šlechtické a kanovnické statky?

Jak jsme již uvedli, bylo a jest v bývalém Rakousku před válkou v činnosti 17 až 18 tisíc továren, jichž kapitalisovaná cena převyšuje obnos alespoň 20 miliard korun. Nuže, vůdcové červených gard, dejte se do práce a počněte prováděti váš erfurtský program. Až budete hotovi s rozdělováním židovských továren a podniků, pak přijďte a dejte se do oněch šlechtických a kanovníckých pozemků.

Panství knížete Liechtensteina, o jehož výkup se jednati má se strany zúčastněných obcí, leží v srdci dobrých českých krajin. Panství Uhřetěves má výměry 8216 hektarů. Dvory Besenice a Zděbrady ve výměře 215 hektarů byly a snad jsou dosud pronajaty židovské rodině Sternschussově. Dvůr Břežany (176 hektarů) pronajat byl Mändlovi, dvůr Hostín (178 hektarů) Pavlu Rosenbaumovi, dvůr Keje (390 hektarů) Morici Dubskému, Nupaky (187 hektarů) Maxu Mendlovi, Pitkovice (158 hektarů) Jos. Bejkovskému, dvůr Tlustovousy od panství Kounice byl pronajat Josefu Košerákovi, dvůr Horoušany (351 hektarů) Emanuelu Košerákovi, dvůr Černík (181 hektarů) Václavu Oberlandovi, Vyšerovice (218 ha) Theodoru Meisslovi.

Tyto židovské pachtýřské rodiny sedí v kolikátém již pokolení na těchto dvorech, z kterých hromadí do roka ohromné zisky. Pakli se súčasněným obcím podaří tato panství zakoupit a převésti pozemky do pravých českých rukou, byl by to pro národní českou věc veliký zisk.

63 Komunism.

Starý generál organisovaných soudruhů v Německu Karel Kautský vydal spis »Terrorismus und Kom-

munismus«. Ličí tam vznik poválečných, revolučních bouří, které zuřily po celém Německu. Sotva že po kapitulaci Německa armády německé se pozvolna vracely domů, viděli vojáci, že jisté třídy občanstva v Německu velice pohodlně žijí na útraty ostatních. Všeobecné lenošení a nechť k práci má svůj vznik právě v tom, že pracovní lid vidí tyto zbohatlíky, kteří nic nepracují a luxusně žijí.

Válkou nastala nouze o potraviny. Tyto potraviny zmizely z trhu. Jen za hříšné peníze bylo možno si potraviny koupiti. Nastal strašlivý boj mezi městem a venkovem. Hladovci v městech stáli v řadách před prodejny potravin a čekali, až přijdou na řadu. Chudý lid ve městech byl nucen pojídati otrubový válečný chléb a různé řípy.

Organisovaní soudruzi chtěli tomu učiniti konec a prohlásili, že budou hospodařiti po způsobu ruském, že zavedou všude komunism. Nastaly pouliční boje v Berlíně, Hamburku, v Mnichově. Komunism byl poražen. To vše se již odehrávalo před 100 lety ve francouzské revoluci, kterou vypsál dějepisec Taines v díle *la France contemporaine*. Taines tu líčí, jak pracovní lid byl nucen v Paříži i na venkově čekat v řadách na chléb, maso, olej, svíčky, máslo, mléko, dříví.

Na všechno byly fronty, jako jsme je viděli my. — Chléb se pek v celé Francii jen z otrub černý. Měl název »chléb rovnosti«. Všechna sklizeň v celé Francii byla zabavena a prohlášena za majetek národa. Sedláci však, dokud vládnul Robespierre, naseli jen tolik, co potřebovali pro vlastní živobytí a ostatní nechali ladem.

Papírové peníze klesají. Za 1 louisdor platilo se 11. března 1795 okrouhle 200, 21. listopadu 19.000 papírových asignátů.

Dne 2. čerýna 1796 stála libra chleba 50, masa 60,

svíček 180, míra bramborů 200 papírových franků. — Organisovaní lupiči republiky platili v restauracích za oběd třeba 5000 franků. Bursiáni měli žně. Jeden bur-sian prodal louisdor za 5000 franků, jde na oběd a platí zaň 1000 franků. Ostatní asignaty má v kapse. Dříve by byl za ten oběd zaplatil 10 louisdorů.

Když občan ze Švýcar směl překročiti hranice, mohl se v Inomostí naobědvati za 40 centimů, jelikož 4 švýcarské franky platí nyní 6 rakouských korun. — Veškeré dílny byly prohlášeny za majetek státu a pomocníci dostávali tu plat denní. Jak revoluce francouzská skončila, je známo. Když byl proletariát v koncích, přišel Bonapart.

Bucharin líčí ruský komunism těmito slovy: Socialistická revoluce trvá dlouho. Nejdříve jsou zničeni kapitalisté a jich podniky jsou proměněny na podniky socialistické.

Tato proměna potrvá celou řadu let a přežije celou generaci. V této době se uplatní vláda proletářů. Proletáři miní nepřetržitě válčiti s kapitalisty, až je do posledního muže zdolají. Kautský tu doznává, že tato vláda proletariátu jest vlastně občanská válka, která se vede strojnými puškami a ručními granáty na ulicích pustoší německou vlast mnohem hůře, jak se dělo ve válce 30tileté. Kdo tedy chce se vyhnouti občanské válce, musí uznati spořádanou vládu republiky a jí se podříditi. Němci tedy žádají, aby každý občan německé republiky mohl vésti klidný, spořádaný život. Účel republiky je sociální klid a pořádek. Ten se uskuteční jen tehdy, když každý občan stojí na svém místě a koná povinnou práci svého povolání. Veškeré politické nesváry musejí poškozovati celek republiky i každého jednotlivce. Němci žili dosud pod vládou císaře, pod vládou kapitalismu a militarismu. Tyto vládnoucí síly

jsou odstraněny a co na jich místo má přijíti, není dosud určeno. Jedná se o to, aby každý občan, který pracovati chce, také práci dostal, by se mohl uživiti. Jde o to, každému opatřiti práci, aby se jí chopil a sebe uživil. Je-li tu nabídka práce, tu jest na snadě, že nikdo nesmí zahálet, vyjma ten, kdo pro chorobu nebo neschopnost pracovati nemůže.

To jest cesta, která může zachrániti celý německý národ. V jiných státech dělnictvo počíná chápati nebezpečí komunismu a zahálky. Dělníci v New-Yorku prohlásili, že v době půl roku v žádném podniku nesmí dělníci zahájeti nějakou stávkou. Dělníci v továrnách v Německu prohlásili, že budou pracovati o 1 hodinu déle ve prospěch státu. Strojníci v železárnách a nádražních dílnách v Německu zavedli opět práci úkolovou, aby se zvýšila výkonnost závodů. — Socialistická »Arbeiter-Presse« v Düsseldorfu staví na pranýř hanby dělníky, kteří berou podporu, ale pod rukou konají výdělkářské práce. Pak-li toto poznání povinnosti k práci pronikne většinu dělnictva, nebude zahálčící menšina s to, aby svůj zločinný život vedla dále na úkor ostatního občanstva. —

Vláda republiky německé byla hlavně ve žních nucena k zažehnutí stávek v zemědělství vydati vyhlášky k nucené práci. Kdyby se čeleď postavila na odpor, propadla trestům jí uloženým.

Co se odehrává v Německu, děje se stejnou mírou u nás.

Tytéž poměry mezi dělnictvem v městech i na venku přivodila u nás dlouholetá válka.

Budoucnost českého národa žádá bezpodmínečný návrat k spořádaným poměrům mírovým.

64. Národní boj.

Dalo by se očekávati, že po pěti letech světové války národnostní boj poleví a utichne. Staly se však případy, že vášeň národnostní 5letým vražděním na bojištích nebyla udušena, nýbrž zdá se opak, že všude ožívuje a stává se ještě hnusnější, než byla. Nedávno se vrhli zběsilí Němci na malé české děti v Žernosekách. Maďaři pouštěli na děti na Slovensku psy. Pokousané děti ze Slovenska byly dovezeny do Prahy k léčení. — V Trutnově byla přepadena česká vojenská posádka od Němců. Ve Vídni byli na nádraží Sokolové napadeni. Tak to jde každý den. Orgán pražských Židů »Tagblatt« měl 28. srpna tuto neuvěřitelnou zprávu: Osnovatel vídeňské výpravy proti Sokolům, antisemitský zem. poslanec dolnorakouský dr. Riehl se hájí v »Neue Freie Presse«, že mezi Sokoly zná vojáky, kteří konají nádražní prohlídkovou službu ve Znojmě a kteří v policejní místnosti dali svléci do naha a zmrskati muže i ženy z Dolních Rakous za to, že se přihlásili za příslušníky Rakouska. Pakli takové zprávy roznáší židovský tisk proti národu českému, nedivme se, že národnostní zášť se stupňuje. Světová válka vášeň nacionální spíše ještě stupňuje. Celá Evropa jest nyní rozdrásaná, rozdělena v celou řadu nových států. Dnes je každý stát uzavřen pro sebe čínskou zdí. Nikdo nesmí přes hranice jednoho státu do druhého. Všechny přechody hranic jsou vojskem obsazeny a hlídány, zrovna tak, jako když vypukla válka.

Berlínský »Lokalanzeiger« měl 18. srpna tuto úvahu: Proč chcete do Teplic? Vždyť ve státě česko-slovenském jest nejisto, když přijdete na hranice, musíte se v Podmoklích podrobiti prohlídce. Ostatně zástupce české vlády v Berlíně o hosty do českých lázní nestojí.

Ale znal jsem německé Teplice a léčivou sílu jich pramenů, i nedal jsem se odstrašiti. Často v životě trpíme mnohem více a nejedná se při tom o získání zdraví. — Z Berlína jsem odejel do Drážďan. Zde se čeká, přestupuje. Z Drážďan jsem dojel do Šandavy. Dále německé vlaky nejezdí. Přes hranice nesmíte vzít více jak 50 marek říšsko-německých peněz. Jinak se vaše peníze přepočítají na peníze české. V Berlíně českých peněz nelze sehnati a kdo má, tomu se peníze ty prohlásí za padělek. V Šandavě je bankéřem hostinský na nádraží. Platí za 1 marku 1 korunu 30 haléřů, na 100 marek to značí ztrátu 7 korun. K tomu nečinně přihlíží orgány německé pohraniční stráže. Revise české stráže v Podmoklech byla krátká. Nyní můžeme volně do Čech. Na nádraží vyvolávají pouze Teplice, překlad do češtiny není dosud proveden. Teplice jsou čistě německým městem. Nic se zde nezměnilo. Ovšem slyšíme tu a tam česky. Čechové mají jaksi více hlavu vzhůru jako dříve. Němci z říše, kteří dříve přeplňovali celé město, nejsou tu. Rovněž tak z Rakouska není tu skorem nikdo. Česká vláda činí obtíže každému, kdo chce do českých lázní. Většina lázeňských hostů v Teplicích jsou návštěvníci z německých krajin Čech. Daří se jim tu dobře. Všeho hojnost, žádná bída. Vše je tu, co jen hrdlo si přeje. —

Tak popisuje Berličan, asi Žid, poměry v Teplicích. Berlínský list směru katolického »Germania« přinesl 22. srpna dopis z Prahy s nadpisem: Němci v čs. státě. Ministerský předseda ohlásil v národním shromáždění při nastoupení svého úřadu, že považuje za první povinnost své vlády smíření Čechů s Němci. Poněvadž byl Německu nadiktován mír ve Versaillu a v St. Germainu, musíme počítati s tou skutečností, že 3½ milionu Němců je přiděleno do státu česko-slovenského, ačkoliiv

tato věc je v přímém odporu proti známým 14 zásadám Wilsona, které byly do světa vyhlášeny 11. února 1919 v kongresu ve Washingtonu. Národové nemají se prodávati z ruky do ruky jako nějaký obchodní předmět. Národům se nemá ublížit, aby v Evropě již jednou nastal toužený klid. Všem národům má býti měřeno stejnou mírou všeobecné spravedlnosti. Tak mluvil Wilson, ale ve skutečnosti se provádí pravý opak toho.

Nám nezbývá, než míti s Němci v českém státě vřelý soucit. Program Tusarův je nám Němcům vítán, ale nesmí zůstatí jen na papíře. Pronásledování Němců jest všeobecné. Zatýkáni německých studujících pro zemězradu jest na denním pořádku. Studující takto stížení bývají žalářováni a bez soudního šetření pak propuštěni na svobodu. Vypadá to tak, jakoby takovou procedurou měli se lidé trestati, na co žádné tresty dosud stanoveny nejsou. Jednání českých posádek v městech německých dalo by Němcům mnoho látky ku stížnostem. Směšné jest odstraňování německých nápisů na nádražích v krajích německých. Čechové tu napodobí Maďary, ovšem nešikovněji a hruběji.

Takovými dopisy jsou nyní německé listy v Německu i v Rakousku naplňovány každého dne. Z obsahu vidíme, kterak národnostní zášť mezi Němci a Čechy válkou světovou nebyla odstraněna, spíše se zdá, že se prohloubila a zmohutněla. Kdyby bylo Německo s Rakouskem zvítězilo, není o tom sporu, že germanisační aparát by pracoval dnes tak bezohledně, že by za několik let byl zničen národ český i Slováci.

Germanisační nebezpečí jest sice na čas odstraněno, ale ne trvale. Český národ před Němci bezpečen není. —

65. Mravní úpadek.

Všeobecný nářek ozývá se ze všech stran na surovost o hrubost, kterou se lidé navzájem všude častují, jako na dráhách, v obchodech, úřadech.

V »Nár. Listech« čteme 12. října 1919 tyto řádky: »Marně se tážeš, proč jsme na sebe tak zlími? Neznámý k neznámému. Vždyť nic jsme si neučinili! Nenajdeš jiné odpovědi, než že jsme sesurověli a sesprostali. A přece bylo prvním přikázáním, jež mělo býti v mladé naší svobodě a republice hlásáno a jež mělo prosáknout do našich duší: »Milujte se! Snášejte se, nervejte se! Neničte se! Vždyť je nás tak málo!« Šířit nelásku a nenávist, podezírání, vzájemné poškozování se — to bylo finesou starého Rakouska, které dobře vědělo, že nesvorným, hašteřícím se, nemilujícím se lidem může vládnouti jako otrokům. — Proti této methodě »Rozdvoj a vládni« zoufale jsme se bránili, ale nyní ji sami provádíme! Krom sesurování mravů je to příšerná, bledá závišť, která ničí klid našeho života. Na lžici vody by utopil jeden druhého, místo aby mu pomáhal. Ne pomoci, ale srazit dolů, zničit — stalo se heslem — špinavých duší. Ohmatávají se kapsy, do talíře se ti soused dívá a větší brambor ti vyčte. Že ty pracuješ a dřeš od rána do noci, on ale že mlátí hubou po schůzích a nedělá nic užitečného — to nevidí. Ale vidí ten tvůj trpce vydělaný brambor a ten ti závidí, och a jak závidí! Přímo zvířecky — neboť jen u zvířat, jimž se hodí kus žrádla na talíř, je taková vrčivá nevraživost. Zase příklad: Dostanou kdesi drahotní přídavek dle počtu hlav rodiny. A slyšíš závistivou řeč: »Jak to přijde? Za to, že někdo má pět dětí, má bráti dvakráte tolik než já, který mám jedno? Za to, že já byl svědomitý a nepostavil jich v dnešní době do světa víc? To

je nespravedlnost!« Ale stejně nadává ten, který má děti pět: »Nač se strká drahotní přídavek těm, kteří vůbec nemají děti? Těm nepatří žádný. Tuhle člověk, když má pět dětí atd.« Závist a nepřejičnost bližnímu je tvé jméno, ošklivá necnost! Já, já, já — a to moje já, a ten můj žaludek — to je vše, ale já toho druhého a jeho žaludek — to vem čert! — Takovíhle ušlechtilí, vzdělaní a dobří lidé jsme my, ve XX. století, my děti česko-slovenské republiky! A příčina všeho? Zpustošení duší! O dva tisíce let zpět jsme klesli, k pudům zvířecím a všechna naše kultura duše hozena jest zpátky. Eskymáci jsou povahově ušlechtilejší a jennější. Snad nedovedou číst a počítat jako my, ale zůstal jim cit, cit k mládeži, cit k ženě, cit k rodině, cit k celku. A u nás místo citu — vidíš pěst, hrubé slovo, vyhrůžky a bezcharakternost vůbec! Vzpamatujeme se? Bude jinak a lépe? Najde Republikánská liga pro mravní obrodu dosti silných srdcí? Najde dosti lidí, kteří přes překážky půjdou proti všem tak dlouho, až přemohou v lidech zvířata?

Řekli bychom si, že je to nedělní kázání.

Luther hlásal zásadu, že člověk nemá svobody vůle, to jest, že vše, co činí, bez vlastní rozvahy a volby činí. Člověk není svoboděn ve volbě mezi zlým a dobrým. Následkem toho zavrhnul Luther svátost pokání, zpověď, zadostiučinění, polepšení. Pakliže člověk postrádá svobodné volby, tu jeho činy, jeho skutky nemají žádnky dobra ani zla, není tedy odplaty, odměny, ani trestu. Netřeba tedy stavěti soudy a kriminály. Člověk bez svobodné vůle jest také prost veškeré zodpovědnosti. To jsou výkvěty učení, které hlásal Luther před 400 lety. Právě r. 1516 počal Luther svoje pověstné hádky a rozepře s Tecllem pro odpustky. Nyní také chápeme

ty strašlivé vraždy a ukrutnosti, které páchali Němci ve světové válce, kam jen přišli.

Člověk nemá svobodnou vůli a není zodpověděn za své činy. To je nauka, která se znamenitě hodí pro loupežnou výpravu, jakou podnikli Němci 1. srpna 1914 na Francii a celou Evropu. Co Luther hlásal počínaje r. 1516, po něm hlásal na Rusi židomil Lev Tolstoj heslem neodporovati zlu v románě Anna Karenina. Toto heslo se nyní osvědčilo na ruském národě. Miliony Rusů byli již beztrestně zavražděni od židovských a s nimi spolčených maďarských a německých vraňů.

Všeobecný nářek na úpadek mravů a spravedlnosti ozývá se dnes po celém Německu. Justiční rada Schmölder napsal do »Lokal-Anzeigu« 18. října článek s nadpisem »Životní otázka Německa«. Píše zde následovně: Jakýsi mladík spílal onehdy v městě Stargardu známému hrdinovi jižní Afriky generálu Lettow-Vorbeckovi. Jinde nadávají našim vojínům z lidové armády krvelačných psů na potkání na ulici. Uvažme jen, kam jsme to dopravovali. Naši vojáci, kteří ve válečné válce v ohnivých liniích hleděli stále smrti vstříc, tito hrdinové jsou na ulici veřejně tupeni od výrostků a zahrnováni spíláním, že jsou krvelační psi.

Na loděnici v Kielu odhlasovali mladiství dělníci požadavek 7hodinové pracovní doby. Dělníci starší je však přehlasovali a tak se pracuje dále 8 hodin.

Každé chvíle propukují na drahách, dolech, hutích, přístavech, továrnách, dílnách a obchodech stávký dělníků a zřízenců. Každý chodí do práce kdy chce a nikdo mu nesmí říci slůvko výtky. Tak vládne všude anarchie a zvuile ničemných lidí. Tak to nepůjde, jinak zhyneme. Naši otcové a učitelové byli 5 let skorem mimo vlast v zákopech střeleckých. Děti byly bez dozoru a vyučování. — Mládež byla po sta tisících zaměstnána

v muničních továrnách a brala týdně spousty peněz, které zpravidla prohýřila. Nyní jsou muniční továrny zavřeny, mládež nemůže a nemá z čeho utrácet a rodiče jí nepřemohou. Zlo je tu. Sociální demokraté dali mládeži také volební lístek do ruky. Dnes volí každý bez rozdílu pohlaví, kdo dosáhne věk 20ti let. A přece ve 20ti letech není mládež zralá k úsudku. Nutno volební lístek odsunouti alespoň na rok 21. — Tak naříká nad osudem Německa justiční rada Schmölder.

Žádá opět přísnou kázeň pro mládež ve škole a rodině dle německého pořekadla: Ohne gute Zucht, keine gute Frucht. — Bez pečlivé péče není dobrého ovoce.

66. Rozloha čs. státu.

Statistický úřad činí přípravy k sčítání lidu za rok 1920. Sčítání to jest nanejvýš nutné. My nevíme vlastně, mnoho-li obyvatelstva čs. stát čítá. Také není rozloha čs. státu definitivně ustálena, dosud nevíme, jak naše hranice na Slovensku a Podkarpatsku proti Maďarsku a Rumunsku dopadne. Hranice čs. státu jsou nyní definitivní proti Německu, Rakousku a Polsku. Těšínsko bylo rozděleno, k Polsku 101.286 hektarů a 148.821 obyvatel; k čs. státu připadlo 126.945 ha. a 986.000 obyvatel. Z komitátu Arva připadlo 38.870 hektarů a 16.133 obyvatel Polsku, ze stolice šipské připadlo 19.471 ha. a 8.747 obyvatel Polsku. Celkem ztratil čs. stát na Polsko 159.623 ha. a 73.700 obyvatel. Dle r. 1910 odhadujeme rozlohu čs. státu následovně:

	rozloha □ km.	počet obyv.
Čechy	51.947	6,769.548
Vitorazsko	113	9.956

	rozloha □ km	počet obyv.
Morava	22.222	2,622.271
Valčice	82	10.643
Slezsko	15.134	608.128
Hulčín	322	49.552
Slovensko	49.651	2,952.846
Přikarpatsko	12.197	572.028
úhrnem	151.668	13,549.972

Srovnejme s čs. státem rozlohu a počet obyvatel jiných menších států evropských dle sčítání z r. 1900.

	rozloha □ km.	počet obyv.
Italie	286.682	33,916.000
Belgie	29.455	7,318.000
Holandsko	33.079	5,747.000
Švýcarsy	41.324	3,327.000
Dánsko	145.169	2,683.000

Němců v Čechách 2,467.724, Vitorazsko 8541. Morava 719.435, Valčice 5366, Slezsko 278.799, Hlučín 6601, Slovensko 198.887, Přikarpatsko 62.187, úhrnem 3,643.546 obyvatel. Samozřejmě jest, že počet Němců z r. 1910 znamená Židy, kteří místo maďarštiny hlásili němčinu. Jen v okolí Kežmarku jsou Němci usedlí odněkud ze Sas.

Stará Austrie měla rozlohu 675.885 čtver. km. Z této Austrie odpadlo k Rumunsku Banat, Sedmihradsko a Bukovina. Dále odpadla celá Halič k Polsku. K Jugoslavii připadlo část Banatu, Chorvatsko, Bosna, Dalma- cie, Přímoří, Krajinsko a slovinská část Korutan a Štýr- ska. Alpské země tvoří republiku rakouskou o rozloze 70.000 čtver. km. a střed Uher je republika maďarská o rozloze 80.000 čtver. km. a 8 milionů obyvatel.

Finanční ministr uherský předložil v národním shromáždění rozpočet na rok 1920. Státní výdaje Uher na tento rok jsou 10.773 milionů korun. Na zúročení státního dluhu jsou tu položky 1393 milionů, pak 2071 milionů. Na vojsko 1249 milionů a 3318 milionů K. Maďaři vydrží armádu 120.000 mužů, ačkoliv mají míti jen 35.000 mužů. Maďaři zbrojí ve dne v noci.

Samozřejmě jest, že toto zbrojení platí v první řadě ku zpět dobývání Slovenska. Válka mezi čs. státem a uherským jest jen otázkou času. V Pešti čekají patrně na další rozvoj věcí v Rusku. Zajišťovací smlouva s Jugoslavií a Rumunskem proti Uhrám není nám určitě známa. Státní rozpočet uherský má 8809 milionů K příjmů. Schodku tu v pravém slova smyslu není. Jak vidíme, postavili Maďaři uherský stát na pevné finanční základy a jsou patrně jediným státem v Evropě, který vykazuje ve státním rozpočtu přibližnou rovnováhu ve vydáních a příjmech.

Německo vykazuje na rok 1920 schodek ve státním rozpočtu 55 miliard marek, z čehož připadá 16 miliard schodku v provozu drah. Německé dráhy živí 400.000 přebytečných úředníků a zřízenců drah.

Finanční základy čs. státu nebyly dosud přesně finančním ministrem objasněny. Neznáme nyní naše zatížení dluhy, které se odhadují na 50 miliard.

Biologové tvrdí, že na celé zeměkouli by mohlo žít nanejvýš 6000 milionů lidí. Naše planeta má 509 milionů, 951 tisíc čtver. km., rozlohy z toho je pevná zem 144,852.000 čtver. km., t. j. 28.4%, oceány 365 mil. 99 tisíc km. čtver., to jest 71.6%. Na Evropu připadá z toho 9,897.101 čtver. km. Z toho připadá na Rusko 5,377.444 čtver. km. Zde máme před sebou strašné dílo zkázy, které vykonala světová válka na národech slovanských. Ohromná říše slovanská, mocné Rusko, opo-

ra to všech Slovanů až na Poláky, je zničeno. Roztříštěno je na několik států, jichž existence je dosud mlhavá. Veškeré věštby o znovuvzkříšení Ruska jsou marny. Zde pracují docela jiné živly a síly na zničení Ruska, které dlužno hledati v Londýně. Ačkoliv vychází na jevo, že císař Vilém se postaral o záhubu Romanovců najav celou smečku židovských vrahů k tomu účelu, dosud Němci svého cíle nedosáhli a nemohli se zmocniti Ruska. Budoucnost Slovanů je velice ponurá a nejistá, rovněž tak budoucnost naše.

67. Do čtvrtého roku čs. republiky.

Denní listy Němců v čs. republice přinášejí na prahu čtvrtého roku republiky úvahy o tom, zda čs. republika jest schopna trvalého života. Jest pochopitelné, že Němci jedním hlasem volají, že života schopna není. Tak rozumuje na př. pan Worliczek v »Bruxer Volkszeitung« ze dne 23. prosince 1921.

Tvrdí totiž, že finanční hospodaření čs. republiky musí tento stát vésti k záhubě. (Ale ten podařený Worliczek by se měl podívat do země matky Germanie neb Austrie!)

Státní rozpočet na rok 1922 byl v poslanecké sněmovně odhlasován a povolen. Vykazuje tyto položky výdajů:

President	Kč	3,000.000
Kancelář presidenta		40,964.333
Parlament		40,895.887
Správní soud		3,058.408
Kontrolní úřad		2,946.864
Příděl obcím		1,032,229.000

Úroky na státní dluh	Kč	2,,084,669.448
Pense		525,843.000
Minister. presidium		228,713.747
Minister. zahraničí		287,472.613
Armáda		3,,118,846.222
Minister. vnitra		557,483.520
Školy		1,,129.071.228
Minister. financí		1,,724,947.359
Obchod		219,411.191
Pošta		871,654.970
Železnice		4,,660,287.600
Soudy		262,845.600
Zemědělství		590,741.600
Veřejné práce		1,,028,308.690
Sociální péče		650,034.850
Ministerstvo zásobování		29,305.069
Zdravotnictví		149,172.097
Poválečná opatření		601,135.462
Unifikace		2,383.547
Zahraniční obchod		39,019.235
Úhrnem		29,,671.970.479

Čtème-li tyto nekonečné řady číslic, sotva bychom věřili, že to je státní výdaj malého státu čs. republiky, rozlohy 140.000 čtverečních kilometrů se 14 miliony obyvatel. Kdežto Severní Amerika má rozlohy 9,727.036 čtver. km a 126 milionů obyvatel. Bylo by ze Sev. Ameriky 70 českoslov. republik.

P. Worliczek v »Bruxer Volkszeitung« tvrdí, že finanční státní hospodářství česko-slovenské republiky je v příčině berní politiky úplně chybné, jelikož nestará se pranic o to, zda ty prameny daňové jsou také oprávněné a stálé.

Za tři roky měla republika československá 40 miliard vládních výdajů a jen 23 miliard příjmů. Z toho

jde schodek na 17 miliard! Tento schodek vzroste o dalších několik miliard za rok 1922 a sice alespoň na 25 miliard.

68. Státní rozpočet čs. republiky na rok 1923.

V poslanecké sněmovně předložil ministr financí dr. Rašín státní rozpočet na rok 1923. Rozpočet ten projednává se v rozpočtovém výboru a takto zpracovaný a opravený, t. j. seškrtnaný, kde se co škrtnati dá, přijde do plena sněmovny, kde bude o něm zahájena rozprava. Přihlásí se ku slovu řečníci vládních stran a opozice, aby tu měřili své řečnické síly. Hlavní číslce rozpočtu toho jsou:

Výdaje	19,,377,880.639 Kč
Příjmy	18,,812,390.860 Kč
Investice	2,,999,771.000 Kč
Celkový schodek	3,,565,266.779 Kč

Jsou to nesporně na tak malý stát číslce přímo závratné. Výdaj čs. republiky v dollarech činí dolarů 646,000.000. V rakouských korunách by to bylo přes 50 bilionů.

Jest pochopielno, že Němci vítají tento státní rozpočet netajenou jízlivostí a dle toho vykládají také jednotlivé výdajové položky rozpočtu toho. »Neue Weipertter Zeitung« přinesla obšírný výklad. Výprty jsou průmyslové město s velikým domácím průmyslem hračkářským a prýmkářským poblíže hranic k Sasku v Rudohoří. Týž list tedy píše:

»První položka jsou 3 miliony Kč jako plat presidenta republiky. Ministr Rašín oznamuje, že příštím

rokem počne škrtat úřednické platy. To snad bude platit také na p. presidenta, který má 125krát větší služné, jak učitel po 25leté službě. Kancelář presidenta vyžaduje 17 milionů Kč. To je neobyčejně drahý aparát úřednický. Úroky na státní dluh činí 2.790 milionů Kč, o 711 milionů Kč více jak pro rok 1922. Kdyby to šlo podobně každého roku dále, platila by republika ročně 7.000 milionů jen úroků. Jest ovšem pochybno, že se najde věřitel, který by dnes české republice něco půjčil, rozumuje jmenovaný list.

»Ministerský předseda potřebuje 287 milionů. Jest tu ponejprve zařaden obnos 8 milionů Kč jako dispoziční fond na podporu vládních novin. Které to jsou, to do veřejnosti nepříjde. To jsou peníze na čs. propagandu, míní týž list. Toto počínání vždy má vzpružit Němce k jednotlivé obraně, aby hájili svá práva. Výdaje na vojsko jsou 2,775,137.000 Kč, na školy pak 888,895.000 Kč. Výdaje na školy jsou o 100 mil. Kč menší než v r. 1922. Čs. vláda zavřela několik set německých škol a docílila tím tuto úsporu. Pro české děti se vydrží školy i když sedí ve třídě třeba jen 4 neb 6 školních dětí, tvrdí list.

V čs. armádě přijde na 12 mužů jeden důstojník. na 3 muže jeden poddůstojník. Celkem přijde na 12 mužů v čs. armádě 5 představených. Za to ve škole přijde na 80 žáků jeden učitel. Na správu státních statků a lesů jest třeba výdaj 110 milionů Kč. To jsou statky a lesy ze zabraného majetku šlechticům a církvi, který vyžaduje za jedinký rok tak ohromný výdaj. — Za nějaký rok, až se bude v pozemkové reformě pokračovati, stoupnou tyto výdaje na miliardy. Jak vidno, je pozemková reforma velice drahý experiment, soudí list.

Ministr Rašín připovídal zmenšení platů úřednických a tím tedy zmenšení státních výdajů. Nikde však se ve své řeči nezmínil, zda budou sníženy daně, které poplatníky nejvíce tíží. Jsou to daň z uhlí 1.050 milionů, daň z obratu 1.800 milionů, daň potravní 2.123 milionů Kč. Místo aby tyto daně se snížily, tak je berní správa stále stupňuje, aby výnos z nich zvětšoval státní příjmy. Následkem průmyslové krise lze však bezpečně předvídati, že výnos těchto daní bude daleko menší, než je zde ve státním rozpočtu na r. 1923 předem odhadnuto, a tím se také zhrouť podstatně celý státní rozpočet. Tolik přinesl jmenovaný list »Neue Weipert Zeitung« o státním rozpočtu na rok 1923. Kritika je dosti věcná — až na ty školy — kdyby jen té jízlivosti a uštěpačnosti v ní nebylo. Naši čeští poslanci by si měli z této kritiky Němců vzít výstrahu, aby republika čs. neřítla se do zkázy finanční dle vzoru Německa a Rakouska.

69. Vůdce německých socialistů, Žid Dr. Czech, o poměrech v čs. republice.

Soudruh Žid Czech z Brna měl v sociálně--demokratické organizaci v Teplicích řeč, v které líčil poměry v čs. republice.

Vláda sestává ze stoupenců dělnictva, kapitalistů, agrárníků, konsumentů, Římanů, volnomyšlenkářů, měšťáků a socialistů i komunistů. Pakli je tato sestavena ze stoupenců, jichž zásady se navzájem pótírají a vylučují, nelze od ní očekávati rychlá a závazná usnesení.

Národní koalice žila, dokud nebyla revoluční pře-

měna ukončena. Jestliže tato národní existence je zabezpečena, jest taková vláda, sestávající z různorodých činitelů nemožnou. Nacionální idea stavěla budovu státní a spojovala všechny politické strany v jedno. Jakmile se však přikročilo k vnitřnímu vybudování státu, když se měly řešiti otázky hospodářské, když došlo na řešení demokracie a zpátečnictví, tu se různorodé protivivky v koalici se tu objevily a bortily tuto jednotu stran. Každá stávká nebo vypřáhnutí jedné skupiny ohrožovalo existenci sjednocení.

Otázka 8hodinové doby pracovní, sociální pojišťování, zákon o zavedení továrních rad dělnických a pojišťování nemocenské otřásaly sjednocením koalice. Nelze tedy mluvit o nějaké svornosti. Dělnictvo se nedá přece odvrátiti Švehlou nebo Rašínem od svých zájmových zápasů.

Při stávajícím rozvratu v průmyslu, při panující drahotě a podvýživě dělnických tříd, nelze očekávati, že celonárodní koalice bude míti nějakého trvání. Třídní rozdíly neodstraní žádné vlastenectví a láska k národu, i kdyby vláda natírala celou čs. republiku národní barvou červeno-bílo-modrou.

Není možno, aby čs. republika, v které je napočteno tři miliony Němců a ještě 6 jiných národů mohla se vytvořiti na česko-slovenský národní stát. Vládcové republiky lhou. Vydávají padělané výkazy o zahraničním obchodu čs. republiky, aby namluvili světu, jaký blahobyt v čs. republice je. Jsou to jen vesnice Potemkinovy. Vláda dosud nerozřešila důležité otázky starobního pojišťování, pozemkovou reformu a rozlučku církve od státu. Zákony, které byly spolupůsobením sociálních demokratů českých dosud vydány, nevyhovují potřebám dělnictva jako na příklad zákon o závodních radách dělnických. Zákony o úlevách ke službě

vojenské a o honorování válečných půjček dosud nejsou rozřešeny. Každé chvíle docházejí a přicházejí noví ministři a žádný z nich se ve svém úřadě ani neohřeje. Vláda má strach před parlamentem a tento je průběhem roku více zavřen, než otevřen. Vláda se bojí opozičních řečníků.

Přeměnou vlády, která nyní byla provedena, nic se nezmění, přijdou jiné osobnosti, ale vládní soustava zůstane.

Němci stále ohlašují vládě tvrdošíjný odpor, jako to učinil na schůzi v Litoměřicích vůdce německých agrárníků, poslanec Křepek. Poslanec Spinner vyzývá německé sociální demokraty, aby se k tomu odboji přidali. My se nebojíme ani Švehly ani Rašína, oni nás neshltí. Půjdou za krátko jako jejich předchůdci. Bez nás Němců žádná vláda neobstojí a neobstojí ani celá čs. republika.

Tak mluvil Žid Czech na schůzi v Teplicích.

Nyní nastupuje nová vláda Švehlova. Ministr Beneš, kterého Švehla nechtěl do svého kabinetu převzít, zůstal na nátlak presidenta Masaryka. Ministr dr. Dolanský zůstal, ministr Šrámek obdržel ministerstvo veřejného zdravotnictví. Nová vláda má 17 ministrů, ačkoliv se měla dvě ministerstva zrušiti.

3. XI. 1922.

70. **Statistika kriminalistiky v republice česko-slovenské.**

Zkáza Moravsko-slezské banky přivedla opět na přetřes v tisku veřejném otázku vzrůstu kriminalistiky v česko-slovenské republice. Vidíme to sami a slyšíme

nářky na vzrůst zločinů. Když ředitelé banky, kteří se čítají k inteligenci, po dobu několik let bez nejmenšího ostychu hrají va banque s cizím majetkem, jest to důkaz, že hlas svědomí v těchto lidech úplně odumřel. Tito ředitelé mají tu výhodu, že obecnstvo je má za poctivce, že má k nim důvěru a svěřuje jim svůj majetek.

Celý náš národní majetek spočívá takto jen na víře, že máme v těchto ústavech poctivé lidi. Kdyby tato víra byla zvyklána a spořivci rázem žádali veškeré vklady zpět, tu by byly ústavy ty nuceny prohlásiti zastavení platů.

V česko-slovenské republice jest v činnosti 3.746 reiffeisenek, v nichž bylo koncem roku 1920 úspor 1346 milionů Kč. To jsou ty drobné vesnické nádrže peněžní, do kterých jen málo úspor vtéká. A přece je tu pohromadě značný obnos 1½ miliardy. Jak důsledně si počínají bezvěrci, kteří víru v Boha zavrhnou, ale víru člověka musí proti své vůli přijímati za právoplatnou.

Nemáme dosud trestní statistiku úplnou a detailně zpracovanou. Počet přestupků byl následující v obvodu vrch. soudů: v Praze r. 1912 188.346 (r. 1920 187.383), v Brně r. 1912 137.671 (r. 1920 108.339). Přestupky, které soudí samosoudcové ustanovení u okresních soudů, nemají v tomto výkaze tendenci vzrůstu, spíše úbytku, ovšem velmi slabého.

Počet trestních oznámení k soudům sborovým pro zločiny byl tento: v Praze r. 1912 44.501 (r. 1920 161 tisíc 136), v Brně r. 1912 37.719 (r. 1920 92.574). Z tohoto ohromného materiálu přišlo ke skutečnému soudnímu jednání k rozsudkům: v Praze r. 1912 7.593 (r. 1920 24.046), v Brně r. 1912 6.608 (r. 1920 13.261). V obvodu vrchního soudu zemského v Praze se počet pro zločiny odsouzených osob od roku 1912 do roku 1920 ztrojná-

sobil, v obvodu Brna, tedy na Moravě a Slezsku, zdvojnásobil. —

Osoby souzené u odborových soudů I. stolice: v Praze r. 1912 souzených 7.459 (r. 1920 25.650), osvobozených 1439 (4.831), odsouzených 6.020 (20.819); v Brně r. 1912 souzených 6.435 (r. 1920 14.480), osvobozených 1.174 (2.308), odsouzených 5.261 (12.172).

Počet odsouzených pro zločiny: v Praze r. 1912 4.254 (r. 1920 17.052), v Brně r. 1912 3.662 (r. 1920 9.500). Hlavní rubriku v počtu pro zločin odsouzených tvoří ti, kteří byli odsouzeni pro zločin krádeže: v Praze r. 1912 1.383 (r. 1920 13.927), v Brně r. 1912 1.170 (r. 1920 7.462). Pro podvody: v Praze r. 1912 471 (r. 1920 1.071), v Brně r. 1912 327 (r. 1920 586). — Detaily zločinů smilstva a vražd zdají udávati pokles těchto těžkých zločinů.

Vzrůst krádeží a podvodů v česko-slovenské republice dokazuje, jak jest svědomí otřeseno u širokých vrstev lidu. Nedotknutelnost vlastnictví neplatí.

71. Sociální rozvrat na venkově.

V jedné obci na českobrodsku stloukl ze msty čeledín na poli koně takovým způsobem, že kůň následkem nesčetných ran druhý den ve stáji pošel. Hospodář si odhaduje škodu na 30.000 Kč. Čeledína surovce sice vypověděl, ale odškodné na něm si nevymůže, ani jeho potrestání. Socialistická agitace rozsévána dlouhá léta nerušeně po celém českém venkově, nese ovoce. V prvním opojení svobody odhlasována v národním shromáždění také pro polní práce pracovní doba 8 hodin. To znamená sebevraždu zemědělství. Osm hodin práce pro čeleď zemědělskou jest výsměch na lidský rozum.

Kdo jen trochu zná poměry zemědělské, musí uznati, že osm hodin práce nestačí ani v době zasetí a tím méně v době sklizně. Polní plodiny zrají v červenci a srpnu současně a to dle počasí velice rychle. Zde jest nutno nasaditi všechnu péči, aby zralé obilí bylo včas z pole odklizeno, jinak se vydrolí anebo ztuchne, shnije, pakli uhoří značné deště. Zde tedy neplatí osm hodin práce. Zde nutno pracovati od východu do západu slunce. — Rovněž tak se mají poměry v době dobývání brambor a cukrovky. V říjnu uhoří mrazy, spustí se deště. Tu jsou překážky, které nutno překonati úsilovnou prací. Zde značí doba osm hodin práce vydati brambory a cukrovku jisté zkáze, jak se také stalo roku loňského, kdy napadl sníh, uhořely mrazy a spousty brambor a cukrovky byly zničeny. Hrozné důsledky osmi hodin práce na polích se tu ukázaly v celé své příšernosti. Jest tedy doba osmi hodin práce v polním hospodaření výmyslem socialistických šílenců, kteří tím vrhají celý národ do nebezpečí hladu a zkázy. Ještě jiné boje se však následkem nezřízených socialistických štvanic odehrávají na venkově. — Agitátoři z »Práva Lidu« a ostatních středisk socialistických organisují po celém venkově v době sklizně obilí a dobývání bramborů a cukrovky stávkou čeledě po celých okresích a vynucují stále stoupající mzdy pro organisované dělnictvo zemědělské. Poměr mezi hospodářem a čeledínem má býti poměrem přátelským a přímo rodinným, dle zásad křesťanských. Čeledín má považovati majetek hospodáře jako by byl jeho a konati na něm práce svědomitě. — Rovněž tak opatrování dobytka vyžaduje péči svědomitou. Nyní uvažme, jaké jsou dnes poměry na venku, když čeleď otrávená jedem socialismu považuje majetek rolnictva za majetek bez pána, z kterého možno dle libosti loupežit a když ne loupežit, tak ničit. Dnes musí

hospodář platiti za 8 hodin práce na bramborách nebo cukrovce mzdy 10 Kč denně a k tomu ještě stravu a 10 kg bramborů. Dnes přijde si ženatý čeledín u koní neb volů se ženou na 30.000 Kč ročně. Uvážíme-li tyto poměry, které se dostavily jako důsledek panství socialistů v celém světě, seznáme, že všeliká naděje na zlevnění potravin jest marna. Čím více budou stoupati požadavky dělnictva na venku, tím více budou stoupati ceny potravin. Tento tlak jde pak na ostatní sociální vrstvy, na dělnictvo v průmyslu, na živnostnictvo ve městech, na úřednictvo a inteligenci. Každým stoupáním cen potravin ocitá se obyvatelstvo ve městech v nebezpečí existence. Důsledkem toho žádají dělníci v továrnách, státní zřízení, úředníci, učitelstvo, větší platy. Dnes platíme za 1 vajíčko 2 Kč. Co budeme platit v zimě? Jedno kilo cukru platíme 9 Kč. Litr mléka na venku se přeplácí za 5 Kč. To jsou ceny přímo šílené. Sociální rozvrat takto pokračuje a stoupání cen jde ku předu. — V Německu jest silné hnutí mezi rolnictvem, aby se hájilo proti organisovaným socialistům-čeledínům a děvečkám.

72. Hospodářský význam velkostatků.

Pozemkový úřad česko-slovenské republiky pracuje plnou parou. Vysílá své komisaře, aby parcelaci prováděli, do všech končin republiky. Kde jest na blízku dvorů velkostatkářských menší nějaké město a továrny, tam se o pozemky těchto dvorů lidé již rozdělili dávno. Každou neděli táhli celé zástupy továrního a městského lidu k panským polím a vedly se tu dlouhé a divoké debaty. Každý tu činil nároky na různé pozem-

ky panské. Nyní tedy přijde komisař a bude měřiti a rozdělovati. Krásné veliké parcely v rozloze několika jiter, pěkně zelené a důkladně zpracované byly vždy nádhernou podívanou pro každého, kdo jel kolem těchto vzorně spracovaných pozemků, jak se na nich vlnily těžké klasy, neb zelenala se tučná cukrovka. Panské obilí bylo vždy nádhernější než obilí selské nebo chalupnické. Velkostatky živily po dobu války náš hladovící dělnický lid ve městech, kdežto někteří agráři neprodali hladovícím bafochářům ani miskou mouky neb bramborů, za to si nahromadili miliony, nakoupili sobě z Praze činžáků a mohou nyní privatisovat. Velkostatkáři šlechtici a jich nájemci nemohli tak hromaditi zisky jako někteří agrární váleční keřasové. Za to se organizování rudí soudruzi českým velkostatkářům odměnili, vrhli se na jejich statky, šlechtu existenčně zničili.

Revoluční shromáždění pracovalo plnou parou na zákonech zničujících křesťany-buržousty. Církevní pozemky soudruzi zabrali. Komisaři pozemkového úřadu se tedy rozjíždějí po republice a započnou parcelaci dvorů. Tovární dělníci a různí bezzemci si vezmou panské parcely a budou je obdělávati bez potahu, bez dobytka, holou rukou. Za rok nebudou panská, kdysi vzorná pole k poznání. Bude na nich bodláčí a pýřavky až nazbyt. Když nebude pak dělník míti k polní práci chuť, nechá pole prostě ladem. To budou konce té parcelace pozemků. Konce budou podobné jako v Rusku.

Velkostatek byl v předválečném Rusku hlavním pilířem, na němž spočíval blahobyť a ekonomická potence Ruska. Tento ohromný a zcela mimořádný hospodářský význam velkostatku v Rusku spočíval na produkční aktivitě velkostatku. Čisté úroky z jednotky plochy velkostatkářské byly značně vyšší sklizní zaznamenávaných na půdě malozemědělců. Velko-

statek ve velkém celku měl daleko méně úhoru než drobný sedlák. Téměř výhradně na velkostatecích byly používány stroje zemědělské, umělá hnojiva a pěstovány vysoce kulturní a produktivní rostliny jako cukrovka, brambory a řepka; ruský cukrovarský, lihový a škrobový průmysl byl závislým výhradně na surovinách, dodávaných velkostatkem atd. atd. Vše to spolupůsobilo na velmi příznivém výsledku, že totiž čistá produkce jednotky půdy u velkostatku byla několikrát vyšší než jednotky plochy u statku drobného. Nelze zde vyšetřovati, čím byla zaviňována zaostalost výroby v malém, vyšší produkční způsobilost velkostatku v Rusku však přímo bila do očí. Toto racionální hospodářství v Rusku bylo vesměs dílem cizinců, především Němců, Dánů, Švýcarů a v nemalé míře též nás Čechů.

Ohromný export zemědělských plodin z Ruska do západní Evropy byl živen touto vysokou produktivitou velkostatků. Na této produktivnosti byla založena aktivní obchodní bilance ruská, ona dala základ pro ohromné vládní kredity v Rusku poskytované a konec konců ona byla vzpruhou, která umožňovala Rusku vyvíjeti se ekonomicky i kulturně. Tato vysoká produktivnost velkostatku byla konečně též pevnou basí, o níž se opírajíc, mohlo předválečné Rusko čeliti úspěšně periodicky se opakujícím katastrofám sklizňovým.

Nehledě na tento bezprostřední hospodářský význam, má velkostatek v Rusku ještě zcela výjimečný význam klimatický. Asi čtyři pětiny celkové plochy ruské nejsou zavlažovány dešti, pocházejícími bezprostředně z výparů mořských, nýbrž z dešťů, pochlázejících z výparů pevninových v Rusku samotném vzniklých. Špatné zpracování a úhorem pokrytá půda mužická přijímá za doby dešťů poměrně nejméně vláhly a též ji za doby sucha nejméně opět atmosféře předává.

Kdybychom celé střední Rusko pokryli výhradně drobnými mužickými statky a zejména dali mužíkům hospodářství nad lesy, množství lesů by se zejména v pásu jihovýchodním značně zmenšilo a následkem toho by se nejúrodnější kraje ruské proměnily v úplnou step.

Co platí o Rusku, totéž platí o nás v míře ne menší. V Rusku jest hustota obyvatelstva daleko menší, než hustota obyvatel naší republiky. Představme si, co se tu bude dít, až odpadne úroda panských polí. Již dnes máme strašnou drahotu. Mouka 8 Kč, máslo 64 Kč, litr mléka 4 Kč. — To jsou ohromné ceny ve 3 letech po válce, kde jsme čekali, že nám bude líp a je nám hůře. Ničením velkostatků zmenší se úroda, stoupne drahota potravin. To budou ty konce vyhlašované jednostranné pozemkové reformy, vedené nejprve a hlavně politickými motivy. Odstůně to v první řadě hladovící obyvatelstvo měst, které nebude mít, kam by si šlo sehnati s bafochem trochu potravin. Zlo plodí opět zlo do nekonečna. —

28. VIII. 1921.

V česko-slovenské republice volal po šetření nejvíce první ministr finanční, dr. Rašín. Následkem toho byla ustanovena parlamentní komise úsporná, jejíž předsedou je dr. Kramář.

Přerovský list »Právo« přinesl 26. ledna 1922 tuto zprávu: »Pan prezident prohlásil v novoročním poselství, že demokratický ideál rovnosti vyžaduje potlačení všeho škodlivého a nepěkného přepychu a požitkářství. Na potlačení nepěkného požitkářství byl zvýšen panu prezidentovi plat z 1 milionu na 3 miliony Kč. Paušál pro dobročinné účely je vykázán v rozpočtu na 1 milion Kč. Rozdává se tedy z cizího. Republika platí mimo toho panu prezidentovi komorníky, 6 koní kočárových, 4 koně jízdecké, které stojí ročně 126.000 Kč.

Udržování automobilů presidentových stojí ročně půl milionu Kč. Na letní sídlo v Lánech doplácí republika ročně 9 milionů Kč. Náklad na tento státní statek za leta 1920 a 1921 byl 16 milionů Kč. Kupní cena Lán byla 25 milionů Kč.«

Tolik uvádí jmenovaný přerovský list.

»Štít Národa« píše následovně: »To, co se dnes nazývá státní daní, jest formou zákona prováděné bolševické lupičství na občanech nešťastného našeho státu. Pod jménem daní uvalí se na český lid takové platy, že musí občané prodávati poslední majetek, aby bernímu úřadu vyhověli. Ministerstva škrtají drobné položky výdajů státních, ale milionové položky se nechávají a rozmnožují se. Platí se ohromné sumy na služby vyslanecké a konsulární, ohromné výdaje na dvorská zařízení přepychová, miliony se vydávají na Ymky a Armádu Spásy, na noviny, na ministerstva s nesčetným vysokým úřednictvem, na zbytečný úřad cizinecký, miliardy se vyhodily na zbytečnou mobilisaci, miliardy se prodělávaly v obilním ústavu a ostatních ústřednách. Na 11 měsíců r. 1920 předepsala vláda 1939 milionů Kč daní, ale ve skutečnosti vybrala 4027 milionů Kč daní. Daň z uhlí vynesla 700, prodej tabáku 609 milionů Kč. Jistému maloročníku v okrese Brandýs nad Labem byl majetek oceněn na 137.896 Kč a byla mu vyměřena daň obnosem 135.543 Kč. Jednomu rolníku ve Staré Boleslavi, který má 6 kusů dobytka, vložila berní správa do knih berní pohledávku daní 20.000 Kč. Jednomu rolníku v Hlavně Sudově, který má 100 korců polí, vložila do knih berní pohledávku 65.000 Kč.«

Tolik oznamuje »Štít Národa«.

Bývalé Rakousko mělo r. 1913 státních výdajů 2941 milionů K. Uhry měly státní výdaj téhož roku 1924 milionů K. Na 50 milionů obyvatel připadl toho roku stát-

ní výdaj celkem 4865 milionů K. Na rok 1922 připadne v česko-slovenské republice na 14 milionů obyvatel 20 miliard Kč státních výdajů. Nelze však tyto číslice porovnávat pro znehodnocení dnešní valuty a valuty před válkou. Není tedy možno porovnat daňové břemeno poplatníků před válkou a nynější břemeno po válce. Uvedené příklady však stačí, abychom seznali, že poplatníci v česko-slovenské republice se ocitli ve velikém existenčním nebezpečí pro tíhu daní na poplatníky uvalených. Berní morálka však má se provádět tak, aby berní úřady neodstřelovaly vlastní své poplatníky. Tím by samy přivodily sociální revoluci. Pak-li sám stát ožebračuje své vlastní poplatníky, tu se proviňuje na vlastních občanech a stává se jich hrobařem. Naši poslanci musí tomuto nebezpečí věnovati stále tu největší pozornost.

11. III. 1922.

73. Polsko a Židé.

Statistické zprávy o Polsku jsou velmi sporé. Víme jen, že Polsko má rozlohu 373.718 km² a 28,252.902 obyvatele. To jest odhad ještě z ruské doby. Židů je tu 15 proc., Poláků 72 proc., Němců 6 proc, Rusů 5 proc. Dle toho by mělo Polsko přibližně 4½ milionu Židů. — Tito Židé mají v sejmu 32 poslanců Židů. Hlavním mluvčím v sejmu jest dr. Thon. Při debatě o rozpočtu dr. Thon hlásil ministerskému předsedovi Sikorskému, že Židé v Polsku musí dosáhnouti úplné občanské rovnoprávnosti. Sikorski nezůstal odpověď dlužen a řekl, že Židé žádají autonomní obce židovské pro sebe, aby tvořili v Polsku stát ve státě. Vytýkal Židům, že rada

polského židovstva stále volá na pomoc Židy zvláště americké a také dánský Žid Jiří Brandes se onehdy nápadně staral o Židy v Polsku. Sikorski se ohradil proti tomu, aby cizí Židé se vměšovali do vnitřních záležitostí Polska. Dosud není v Polsku dle vzoru maďarského zaveden numerus clausus pro Židy na školách a v úřadech.

Veliké hnutí panžidovské jest vedeno z ústředí Židovstva v Londýně. Letošního roku bude svolán všežidovský světový sjezd židovských žen. Přípravné práce provádí Council of Jewish Women v New-Yorku. Lucian Wolf, tajemník Joint Jewish Foreign Comité v Londýně zaslal do Kremlu v Moskvě Židu-caru Chaim Bronsteinovi stížnosti, že bolševici pronásledují Židy. Židovský car hned odpověděl a popřel to. Tvrdil v odpovědi své, že Židé jsou ve škole i v synagoze úplně svobodni a že mohou bezzávadně světit sabat. Lucian Wolf chce ale v londýnské Jewish Chronicle dokázat, jak bolševici vyrabovali synagogy a pronásledují Židy v sovětském Rusku. To jest ovšem švindl. Židé v synagogách nemají nic než holé stěny a proto nemohli bolševici nic z nich vykořistiti.

Poněvadž zionisté vidí, že do Palestýny může jen nepatrný počet Židů býti připuštěn, hledají takový útulek, kam by mohli bezpečně se nastěhovat, když jim někde hoří půda pod nohama. Někteří vůdcové Židovstva obrátili pozornost na Mexiko. To jest ovšem stát, který má rozlohu 1,989.200 km². Pozůstává z 31 státních teritorií. Obyvatelstva jest tu jen 15,512.545, to jest na jeden čtv. km jen 8 obyvatel. Dle rozlohy by se mohli do Mexika nastěhovati pohodlně všichni Židé z celého světa. Ale osobní přítel Wilsonův new-yorský rabin Stephen Wiese a jeho soudruh Štěpán Barondes prohlásili na jedné schůzi new-yorských Židů, že znalci po-

měřů mexických varují Židy, aby se nedali zlákatí nabídkou mexické vlády, že by Mexiko mohlo vzítí veliký počet Židů přistěhovalců a v zemi je umístniti. — Mexická vláda nabízí Židům pozemky, ale Židé prohlásili, že se nemíní plahočiti jako farmáři, že jsou zvyklí obchodovati a proto nabídka mexické vlády nemá pro Židy ceny. — Rabín Wiese ihned ohlásil, že Židé new-yorští pošlou do Polska a Ruska všem židovským organisacím potřebný výklad, aby se nikdo ze Židů polských a ruských neodvážil do Mexika. — Židovské ústředí světové Board of Jewish Deputies a Anglo Jewish Asociacion upozornilo svým tajemníkem Lucianem Wolfem Bonara Lawa, že v Mnichově jest proti Židům jitření, že Židé odtud prchají a žádal o zakročení anglické vlády.

Také ve Vídni se postavila židovská »Morgenzeitung« proti profesoru bohosloví dr. Schlöglovi, který onehdy v »Reichspostu« pojednal o rituelní vraždě a uvedl celý materiál o tom v »Reichspostu« na přetřes. »Morgenzeitung« vynadala dr. Schlöglovi lhářů a vyzvala ho, aby ji žaloval a chtěla tak přivoditi úplný soud o vraždě rituelní, jako byl soud o tom s profesorem Rohlingem v Lipsku. Dr. Schlögel však dosud židovské výzvě nevyhověl. Jak známo, zakázala římská kongregace biblická Schlöglovy překlady bible pro různé vady.

1. III. 1923.

74. Antisemitské hnutí v Rumunsku.

V denních listech ocitla se zpráva, že rumunská vláda dala zavřítí na dobu jednoho roku veškeré vysoké školy rumunské pro antisemitské výtržnosti. Nezdá

se nám tato zpráva věrohodnou, již proto ne, že by tím vláda hmotně poškodila tisíce studujících, jimž by dobu studií o celý rok prodloužila. To znamená ohromnou ztrátu času a peněz. To jest prostředek nelidský a přímo drakonický. Na universitě v Bukurešti bylo několik židovských studentů stlučeno. Z toho obrovský ryk a nářek po celém světě. Hned rumunský parlament po celý den 1. února rokoval o těchto výtržnostech. Velkou řeč měl poslanec dr. Stern, který ohavnost antisemitismu bičoval. — Poslanec Madrescu odporoval dru. Sternovi a tvrdil, že židovští studující přišli na bukureštskou universitu s úmyslem se tu hodně poprati. Rumunští Židé, usedlí v Sev. Americe, hned se na tuto zprávu odebrali k vyslanci rumunskému, princovi Antoninu Bibescu a přednesli mu za tepla protesty Židů amerických proti antisemitům v Rumunsku. Princ Bibescu ujišťoval přítomné Židy, že vláda učiní vše, aby v celém Rumunsku zavládlo potřebné ticho a zaručuje bezpečnost všem Židům.

Také na universitě ve Vídni žádali němečtí studenti arijci, že na pitvání musí přijít na kliniky také mrtvoly Židů a ne jen těch gojimů křesťanů. Poslanec Ursin v rakouském parlamentu upozornil na to, že Židé vídeňští nepustí z nemocnic v celé Vídni ani jednu židovskou mrtvolu k pitvání na kliniky.

Na universitě v Krakově donutili polští medikové, že Židé si musí obstarati pro pitvání vlastní židovské mrtvoly.

Ve Varšavě vychází antisemitský list pod názvem »Dwa groše«. List vytýká, že vynálezci papírových bankovek jsou Židé.

Ve Vídni pořádali Všeněmci veliké antisemitské průvody na Okružní třídě. Účastníci průvodů těch odříkávali pak přísahu stoupenců »Hakenkreuzlerů«, či

antisemitů. Příklad ta prý zní následovně: Přisaháme pod praporem háčkového kříže, odznaku to souručenství všech Němců, že obětuje za věc národa německého i naše životy. Neustaneme, dokud z těla německého národa neodstraníme všemi prostředky Židy, škůdce německého lidu a představitele všesvětového kapitálu.

Norman Hapgood, dlouholetý americký vyslanec v Haagu uveřejnil pojednání o tom, kterak Henry Ford, americký milionář, chce stále dokazovati, jak Židé chtějí se zmocnití světovlády. Objednal si za tím účelem agenty, kterým uložil, aby mu opatřili materiál, jak Židé, hlavně Zionisté, chtějí se ve všech státech zmocnit vlády. Uložil svým detektivům, aby pozorovali život novoyorských finančníků židovských. Dal pozorovati také celou řadu amerických státníků a poslanců směru liberálního, o nichž věděl, že přejí Židům. Při tom mu agenti doručili známý spis »Protokoly mudrce ze Sionu«. Původcem těchto protokolů je Žid Ginzberg z Oděsy, který je znám mezi Židy pod jménem Achad Haam. Nyní přesídlil do Palestýny. Protokoly ty byly také v češtině uveřejněny. Židé ovšem tvrdí, že jsou padělané, ale kdo stopuje vývoj událostí světových od vypuknutí světové války, pozná, že Židé tyto protokoly provádějí a uskutečňují. Henry Ford dokazuje to ve spise »International Jews«.

Naše listy židovské jsou nyní u vytržení. Univerzitní profesor a poslanec dr. Krejčí vydal českou »Etiku«, to jest laickou mravouku, na základě filosofie. Zda-li pak Židé se budou řídit podle této etiky Krejčího: Zajisté že nebudou a že nadále Židé věřití a konati budou to, co jim rabíni a Talmud káží. »Protokoly mudrce ze Sionu« původně psány hebrejsky, byly nej-

dříve přeloženy do ruštiny. Světovláda Židů se uskutečnila nejdříve na ubohém Rusku.

8. III. 1923.

75. Maďarsko ve střední Evropě.

Souboj francouzsko-německý, který nyní započal, posunul náhle do popředí nebezpečí nové světové války. Sáhnu Němci ke zbrani? To se právě neví. Němci mají své osvědčené staré spojence, na které mohou vždy spoléhati, a to jsou v první řadě naši susedé Maďaři. Jakmile by dali Němci signál k válce, máme Maďary okamžitě na Slovensku. Všeněmecký orgán «Hamburger Nachrichten» libuje si také dnešní Maďarií. Hrabě Bethlen správně postřehnul, že nutno tu pověstnou vládu demokracie v Maďarsku odpravit. Výstražným příkladem jest republika Rakouská. Zde privilegovaní soudruzi dr. Adler, Bauer a Deutsch vedli republiku Rakouska zcela po demokraticku. Všichni bolševičtí zločinci prchali z Maďarska do Vídně, kde je soudruh dr. Adler laskavě přijal a ukryl. Konečně i zde soudruzi jsou nuceni vládu opustit a ujme se vedení vlády praelát dr. Seipel, který chce republiku Rakouska zachránit a také hned se dá do práce a v první řadě hledí si získati přátelství susedního Maďarska. Dr. Seipel projednal v Budapešti veškeré životní otázky rakousko-maďarské, uzavřel obchodní smlouvu, zjednal železniční úmluvu dopravní, postaral se o dodávky potravin z Maďarska do Vídně a na konec zřídil maďarsko-rakouský smírčí soud, který projedná každou spornou věc, pak-li by se během času vyskytla mezi Rakouskem a Maďarskem.

Vyslanec Německa podal vládě maďarské protestní

notu proti obsazení rurské pánve. Tato nota byla v maďarském parlamentě vzata na vědomí a Štěpán Friedrich litoval, že Maďarsko může Německu projevit jen účast svou a soucit a nemůže přispěchat na pomoc činem. Opět se tu ukázalo staré přátelství maďarsko-německé ve staré síle. Zajímavé jest sledovati jednání italského vyslance v Pešti. Notu velké Dohody, v které se Maďarsko varuje, aby nerušilo smír sousedům, podepsala též Itálie, ale vyslanec italský v Pešti prohlásil vládě maďarské, že vláda italská tuto varovnou notu považuje jako přátelské upozornění.

Ve Rjece vychází list »Vedeta d'Italia«. Tento list vykládá, že uspořádání Maďarska musí obstarati Itálie, která neuznává mír trianonský.

Itálii záleží na tom, aby na Dunaji nepovstala slovanská koalice české republiky a Jugoslavie a proto musí Maďarsko býti opět restaurováno, aby nastala na Dunaji rovnováha.

Hranice Maďarska musí býti rozšířeny a Maďarsko zvětšeno. Maďaři každé chvíle se starají o nějakou národní oslavu, aby stále živilí v obyvatelstvu nacionální nadšení.

Tak slavili stoletou památku Petöfiho a básníka Madácha. Tyto oslavy obšírně popisuje »Corriere della Sera«.

Tak popisují »Hamburger Nachrichten« posici Maďarska ve střední Evropě.

Jest třeba stálý míti dozor na Maďarsko, odkud přichází znepokojující zprávy o stálém zbrojení. K tomu se přidružují zprávy, že Maďaři mají stálé úzké styky s Moskvou a že mají pro případ války s bolševiky vojenskou smlouvu. Máme proto povinnost stále bdíti nad Maďarskem a stopovati veškeré poměry tohoto pro nás na nejvýše nebezpečného souseda. Maďaři nemají

mnoho papírových bankovek v oběhu. Výkaz maďarské banky 15. ledna 1923 má oběh papírových korun 73.687 milionů, pokladní poukázky 17.500 milionů, úhrn 91.187 milionů.

Maďaři nyní papírové koruny stahují. Minulý týden bylo staženo za 442 milionů. Maďarská koruna neklesá tak, jako klesají valuty Rakouska a Německa.

Platíme za 100 maďarských korun 14 haléřů, kdežto za 100 říšských marek platíme jen polovinu, 7 haléřů.

Za 100 rakouských korun platíme 5 haléřů, za 100 polských marek 10 haléřů.

Od obsazení rurské pánve klesá říšská marka každého dne stále hlouběji. Němci platí již za 1 dolar 50.000 marek.

Říšská banka německá měla 15. ledna 1923 výkaz milionů: oběh papírových marek 1,437.779, poukázky spořitelů 337.453, státní pokladní poukázky 1,377.692, úhrn 3,152.924.

Mělo tedy Německo v polovině ledna 1923 již 3 biliony papírových platidel. Nepotrvá dlouho a dohoní Rakousko. Přátelství maďarsko-německé založené proti Slovanům od Bismarka a od Andrasyho trvá neztěně dále.

12. II. 1923.

76. Maďaři a bolševici.

Předseda maďarského svazu průmyslového dr. Fenyö rozepsal se v »Pester Lloyd« o nespravedlnosti míru trianonského, který oklestil republiku Maďarska způsobem nanejvýš nespravedlivým, odloučiv od Maďarska zvláště drahocenná území, kde jsou doly a lesy.

Maďaři obklopeni nepřátelsky smýšlejícími sousedy, přimkli se k Itálii a našli v Římě vydatnou oporu. Dr. Fenyö schvaluje politiku Italie, která směřuje na úplné zachvácení panství nad mořem jaderským s vyloučením jakéhokoliv podílu na tomto moři ze strany Jugoslaviie. Tato expansivní politika nepoškozuje zájmů maďarských. Pakli by Italie vypověděla válku Jugoslavii, tu by mohla s jistotou počítati na pomoc maďarskou. Rumunsko by se k Itálii nepřidalo. Ale dosud v Římě nepodali Maďarům nijakou nabídku k nějakému spojení. Maďaři nemohou však zůstatí osamoceni a musí se ohlížeti po spojenci, kterým jedině může býti Rusko. Je to ovšem sázka pro Maďary velice odvážná, ale uváží-li se, že Němci smluvili smlouvu s bolševiky v Rapallu, že sama Francie vyslala lyonského starostu Herriota do Moskvy, že i Mussolini vyjednával s Krasinem, že Turecko jen pomocí sovětského Ruska zmařilo hanlivý proň mír sevreský pomocí podpory od vlády bolševické. Sovětské Rusko se již dávno vnitřně i zevně úplně přetvořilo. O fantasiích Leninových není nikde již stopy. Bolševici vzdali se již úplně všech zájmů rozdmychovat revoluční hnutí v jiných státech. Také již vláda bolševická nevydává žádné obnosy na bolševickou propagandu. Veliká dohoda mohla s bolševiky zcela dobře uzavřítí mír jen kdyby byla měla trochu dobré vůle. Kdyby bolševické Rusko, které má 800.000 dobře vyzbrojených mužů podniklo výpad na Polsko a Rumunsko, tu by Maďaři nezůstali klidni. Jest přece známo, že by vláda bolševická s velikou ochotou přijala nabídku maďarského spojení. Vláda maďarská má sice ráz protibolševický, ale to je vnitřní záležitost čistě maďarská. Také Německo by spatřilo v tomto rusko-maďarském souručenství posílnění a rozšíření smlouvy rapallské. Nejvíce by znepokojeni ovšem byli

v tomto případě politikové v Paříži. V Římě by ničeho nenamítali, pakli by Maďarsko s ruským spojenectvím sesílilo svou váhu a sílu ve střední Evropě. Jiná je věc, jak by spojenectví působilo v Praze a Bělehradě. Dosud je Rusko prvním státem slovanským a kdyby pozvedlo válku, není myslitelné, aby proti Rusku povstali Slované jiní, tedy česko-slov. republika a Jugoslavie. Máme za to, že kdyby Rusko pozvedlo válku, že by česko-slov. stát i Jugoslavie zůstaly klidny a zachovaly by plnou neutralitu. Maďaři by tímto spojenectvím získali současně Bulharsko a Turecko na svou stranu.

Takovou politickou fantasií továrníka Fenyöse přinesl »Pester Lloyd« a nelitoval ani sazby ani papíru. Byla by to pěkná společnost pohromadě, která tu přece již byla před válkou, Němec, Maďar, Turek a Žid, to je nyní Žid car Chaim-Bronstein. Tato zde jmenovaná koalice vedla přece světovou válku. Tato koalice je tu a znovu sílí hlavně vítězstvím Turků. Jest proto rozhodující, co nyní Francie v Poruří podniká, aby dokončila dílo, které kapitulací Německa 28. listopadu 1918 v Iese kompienském zůstalo nedokončeno ku zkáze celé Evropy i ostatního světa. Kdyby se podnik Francie nezdařil a vojsko francouzské z Poruří bylo by nuceno odtáhnouti s nepořízenou, byl by následek toho ten, že mír versailský byl by zničen. Tím by také byla existence našeho státu bezprostředně ohrožena. 19. III. 1923.

77. Státní rozklad Jugoslavie.

Jihoslovanský stát má rozlohu 245.300 km² a obyvatel 11,725.567. Z toho připadá na Chorvatsko 2,591.860 obyvatel, na Slovinsko 1,056.464 obyvatel. Přesné státi-

stiky národní v Jugoslavii nemáme po ruce. Ve staré Austrii bylo napočteno Slovinců 1,252.940 dle sčítání r. 1910 a Chorvatů 783.334. Větší část Chorvatů byla tou dobou v polovině maďarské. Státní výdaj Jugoslavie na rok 1921 byl povolen obnosem 3991 milionů dinarů. Vede si tedy Jugoslavie finančně velice skromně. Státní dluhy Jugoslavie nejsou nám známy, ani obnos kolujících papírových dinarů. O státním hospodaření se z Jugoslavie skorem ničeho nedočítáme. Jsou tu vypsány nové volby na měsíc březen. Skupčina bude příště čítati 313 poslanců. Nyní měla 419 poslanců. Bude jich tedy skorem o celé sto méně. Chorvaté do této skupčiny nechodili.

Státní rozklad Jugoslavie stupňoval se odporem Chorvatů a Slovinců proti Srbům. Spor ten nabývá také ostrostí rozdílem vyznání. Chorvaté a Slovinci jsou katolíci a Srbové jsou pravoslavní. Zeptáme-li se Chorvata po jeho národnosti, odpoví nám, že je katolík, poněvadž je Chorvat a katolík jedno a totéž.

V Jugoslavii jest proto několik politických stran. Velkosrby komanduje dosud starý Pašič. — Má proti sobě oposici radikálů, komunistů, socialistů a maloročníků Mimo to jsou Chorvaté a Slovinci proti způsobu velkosrbské vlády, jak byla dosud od Pašiče provozována.

Nyní tomu má býti konec. Velkosrbský centralism má ustoupiti mírnému federalismu, který má Chorvatům a Slovincům přiznati alespoň práva nejnutnější samosprávy. V Jugoslavii jsou také roztroušeně ostrovy Němců a Maďarů, tyto národní menšiny nedělají vládě žádných obtíží. Vůdce Chorvatů Radič začal v poslední době vyjednávat s předáky velkosrbskými o kompromis. Nynější volby mají o tom rozhodnouti, zda v Bělehradě zůstane všechna moc soustředěna anebo

zda Chorvaté si vydobudou jistou část samosprávy, aby také i v Zagrebu bylo středisko samosprávné moci chorvatské. Radič i Pašič jsou dva staří soupeři, kteří se nyní budou při volbách měřit, kdo z nich uchvátí moc vlády.

Chorvaté i Srbové nemohou býti slepí, že Italie má novou vládu Mussoliniho, která chce uskutečnit londýnskou smlouvu, to jest přivtělit k Itálii Rjeku a celou Dalmacii. Toto nebezpečí vidí v Belěhradě. A proto je nutno, aby uvnitř v Jugoslavii byl klid a jednota všech jugoslávských občanů na obranu vlasti. Dosud je Rjeka státem svobodným a vláda bělehradská má s ním alespoň obstojné spojení, které by přestalo, kdyby italští ardité Rjeku obsadili. Nejen to, ale i z východu hrozí opět nebezpečí rostoucí a vracející se moci turecké. Mimo to je Jugoslavie stále ohrožována od Maďarů a od Řeků. Tak jest Jugoslavie obklopena se všech stran nepřáteli tak zavilými, že existence jugoslávského státu visí takřka stále jen na nitce. K tomu pak se přidávají vnitřní spory s Černohorci a stálé výpady loupeživých Albánců.

Uvážíme-li všechny tyto vnitřní i zahraniční obtíže státu jugoslávského, vidíme, jak musí v Bělehradě býti stále na stráži a jak by tam měli uvažovati o způsobu svorného žití Srbů, Chorvatů a Slovinců, jak to nápis království SHS na venek hlásá.

Mussoliniho vláda všeitalská má asi též tajnou smlouvu s Maďary na přepadení Jugoslavie se dvou stran. Zde vidíme, jakou službu by právě konal koridor zařízený mezi čs. republikou a Jugoslavií, který by byl Maďary dobře a důkladně odříznul od západu a oddělil Maďary na dobrou vzdálenost od Rakouska i od Italie. Koridor ten zříditi by mělo býti úsilím jak česko-

slovenské tak i jugoslavské vlády a právě nyní je příhodná doba, kdy Francie nastupuje hlouběji do Německa, aby zabránila jeho válce.

15. II. 1923.

78. Francie doufá, že si na Německu vynutí placení.

Ve francouzském senátě měl 7. listopadu ministr předseda Poincaré delší řeč, ve které zdůraznil, že Francie si placení válečné náhrady na Německu vynutí obsazením ruhrské pánve uhelné. Dosud anglická vláda nesvolila k tomuto zákroku, nyní doufá Francie, že noví státníci angličtí, Bonar Law a hlavně lord Curzon, k tomu svolení dají.

Německo má zaplatiti dle smlouvy versailleské 132 tisíc mil. marek ve zlatě. Tento obnos ve skutečnosti ovšem neexistuje a nikdy existovat nebude, jsou tu však hodnoty, které takový obnos i převyšují a takovou hodnotou jsou uhelné doly ruhrské pánve, které zásobují uhlím továrny celého Německa. Obsazení těchto dolů vojskem francouzským měla by Francie v moci kontrolu nad celým průmyslem Německa, a tu by se ukázalo, zda by Německo bylo ochotno splácet válečné náhrady, anebo zda by se odvážilo vzdorovati dále.

Nyní nastoupila v Německu opět nová vláda, v jejíž čele je bankéř dr. Cuno. V Paříži doufají, že tato vláda konečně bude platit reparace versailleskou smlouvou ujednané.

Poincaré upozornil ve své řeči, že Německo válečné náhrady neplatilo, ale za to si vystavělo nové obchodní loďstvo a vystavělo novou síť železnic vesměs

strategických, takže na př. v Porýnsku mají některé dráhy čtvero kolejí, aby mohly vlaky dvojnásobně nerušeně projížděti.

Dle poslední statistiky lodního Lloydů jest nyní na mořích 33.935 obchodních lodí s obsahem 64,370.786 tun. Plachetních lodí jest 4.680 s obsahem 3,027.734 tun, parolodí jest 29.255 s obsahem 61,342.952 tun. Anglie má 19,033.000 tun lodního prostoru. Sev. Amerika 12 milionů 506.000 tun. Německo 1,783.000 tun. Naftou se nyní vytápí 2793 lodí místo uhlím, které mají 14,384.000 tun lodního prostoru. Motorových lodí jest 1639 s lodním prostorem 1,511.000 tun. Německo mělo odevzdati veškeré obchodní loďstvo 2500 lodí s prostorem 5 mil. tun spojencům. Odevzdalo je až na 500.000 tun prostorových. Nyní má opět 2 miliony vládních lodních tun prostorových. Německo zúmyslně se stavělo na odpor placení reparací a obohacovalo se vývozem. Soustavně pracovalo na umělém znehodnocení marky, aby se vy-mklo povinnosti platiti válečné reparace. Dne 11. listopadu 1922 platili Němci za dollar 8154 marek a za čs. korunu 260 marek. — Valutní tento záznam na burse v Curychu se každého dne mění a bylo tu již za 1 dollar zaznamenáno také 9000 říšských marek. Následkem klesání marky musí Němci stále více platiti za potraviny a suroviny, které nakupují Němci z ciziny. Na př. za 1 kg bavlny ze Sp. Států platilo se na burse v Brémách 4453 marek. — Před válkou stálo 1 kilo amer. bavlny ne celou jednu marku. Jeden žok americké bavlny váží asi 250 kg. Stál tedy před válkou 250 marek, t. j. asi 60.— dollarů. Nyní stojí 1,113.250 marek. Nyní si představme, že Německo do roka spotřebuje 1 milion žoků bavlny pro své textilní továrny. Za tuto bavlnu musí nyní Německo zaplatit 1 bilion marek.

Německo musí následkem znehodnocení marky

stále tisknouti papírové marky a vrhati je do oběhu. Dle záznamu říšské banky v Berlíně 7. listopadu 1922, měla banka ta toho dne v oběhu 517.036 milionů papírových marek. Mimo to bylo tu poukázek spořitelů 49.127 milionů a státních pokladních poukázek 511.495 milionů. Úhrnem mělo Německo papírových platidel za 1,077.663 milionů marek, t. j. překročilo již jeden bilion marek. V prvním týdnu listopadu bylo dáno do oběhu za 47.579 milionů nových papírových marek.

Jest jen otázka, zda Německo myslí, že za papírové marky dostane od farmářů ze Spoj. Států žok bavlny. Celé toto umělé rozmnožování papírových marek jest promyšlený plán obrovského podvodu, jak by Německo vylákalo zadarmo z ciziny potraviny a suroviny.

79. Tažení proti bolševikům.

»Národní Listy« v Praze uveřejnily 18. října 1922 chlubnou řeč Žida-cara Chaim Bronsteina, kterou měl v Moskvě o dni pátého výročí ruského převratu, vítězství bolševiků a zničení carského Ruska. Trotzki-Bronstein ve své řeči potvrdil, že by bylo stačilo několik divisí francouzského vojska vyslati do Ruska a bolševismu by vůbec nebylo.

Česká vládní telegrafní kancelář (Čtk.) řeč tuto potlačila a listům ji dodala až za 14 dní později, a to zkomolenou.

Vládu bolševiků Židů svrhli ze jha svého nejdříve Maďaři. Horthy a jeho vojáci házeli v noci Židy do Dunaje. To působilo tak, že Židé z Pešti prchali na Slovensko a do Vídně.

Druhý stát, který podnikl boj proti bolševikům, jest

Italie. Boj ten organisovali fascisté, jejichž vůdce, Benito Mussolini, nyní jest ministerským předsedou. Bolševici mají v Itálii své mocné lidi a sice byli to židovští ministři Schanzer a hlavně Nitti. Nyní jsou tito Židé odstraněni a prchají za hranice, pryč z Itálie. Žid Schanzer se Židem Briandem svolali konferenci do Janova, na níž poprvé židovští vrahové z Kremlu seděli za zeleným stolem s ostatními diplomaty všech států Evropy. Nejvíce dipomatů a znalců vyslalo do Janova Německo. Vedl je Žid Rathenau, nyní již pod drnem odpočívající. U příležitosti konference v Janově zatoulal se vůdce bolševiků Čičerin tu a tam do některého města italského se svojí ženou, aby si prohlédl umělecké památky. Takovou návštěvu vykonal Čičerin v Pise, kde je tak pověstná šikmá věž. Arnold Höllriegel vyličuje návštěvu tu v »Berliner Tagblattu«. — Žurnalisté na konferenci v Janově shromáždění byli pozváni od města Florencie na prohlídku uměleckých pokladů města toho. Na cestě zastavili se žurnalisté v Pise a obhlédli si šikmou věž. Na nádraží nemohli se žurnalisté na číšnickém personálu dožebrat snídaně. Tu jeden italský žurnalista pohrozil číšníku, že nutno postarati se o snídani přítomnému Čičerinovi. To působilo. Byl to ovšem Žid. Zatím se hromadilo zvědavé obecenstvo a chtělo Čičerina viděti. Poilcejní inspektor dostal z toho notný strach. — Lidé vtačili se k Čičerinovi a dámy chtěly jeho podpis. Tu se náhle vynořili fascisté v černých košilích a táhli proti nádraží. Proti nim vrhli se železničáři, přívrženci bolševismu, a bránili Čičerina. Rozpoutala se bitva fascistů s komunisty na nádraží v Pise. Stalo se tak 20. května t. r. Čičerin rychle se ukryl ve vlaku, který pak brzy odjel z dohledu fascistů.

Nyní jest vláda protektorů bolševictví v Itálii odstraněna, ministerský předseda Facta byl nucen odstou-

piti. Mussolini ujistil krále, že může býti klidným a spolehatí naň i důvěřovati jemu, že chce vlasti věrně sloužiti. —

Příklad Italie zajisté nezůstane bez účinku a vlivu na jiné státy, které trpí pod krutovládou zjevných neb maskovaných bolševiků. Nikdo se nesmí klamati, že komunismus v čs. republice nemá mnoho stoupců. Opak je pravdou. Dělnictvo šmahem přehouplo se po převratu do tábora rudých komunistů, odebírá »Rudé Právo« a Žid Mostovenko, vyslanec moskevských bolševiků, dělnictvo české se Šmeralem komanduje dle rozkazů, které docházejí z Moskvy.

Dělnictvo české hltá agitační brožury komunistické, které se v masách mezi dělnický lid rozhazují a rozšiřují. Dělnictvo české se tím úplně otravuje a české věci zcela se odcizuje. Naše vlastenecké strany to nevidí a myslí si, že stačí, když se na nějaké schůzi tvrdí a utěšuje, že v čs. republice bolševici nejsou. Opak jest pravdou a nebezpečí komunismu v čs. republice je daleko větší, než by kdo myslil. Co jen učitelů se hlásí veřejně k bolševikům!

24. XI. 1922.

80. Konference v Bruselu.

Ještě před ukončením tohoto roku má se v Bruselu sejíti konference, aby tu projednala reparace a valutní otázky. Zdá se však, že i tato konference vyzní na prázdno. Kdo urovná valutu? Evropa jest nyní rozdělena na dva tábory. Jsou tu státy, které mají infaci a tím valutu rozvrácenou. Jsou pak státy s valutou řádně podloženou, anebo alespoň částečně podloženou.

Prohlédněme si stav jednotlivých bank státních. — Dne 16. listopadu 1922 měla státní banka francouzská zlatý poklad 5532 milionů a oběh bankovek 36.321 milionů franků. Za poslední týden bylo z oběhu staženo za 593 milionů papírových franků. Pracuje se k deflaci. Banka anglická téhož dne měla poklad zlata 127,441.000 liber šterlinků a oběh bankovek 121,902.000 liber šterlinků. Banka anglická má tedy větší poklad zlata, jak jest v oběhu papírových bankovek, kdežto kdysi nejbohatší Francie má pouze na 7. díl podložené papírové franky.

Banka holandská měla zlatý poklad za 581,789.000 hol. zlatých, papírových bankovek 982,740.000 holand. zlatých. Holandsko má své bankovky kryty zlatem alespoň na 66 procent. Je viděti, že ani bohaté Holandsko nedovedlo si udržeti své zásoby zlata.

Banka švýcarská měla zlatý poklad 643 milionů franků a oběh bankovek 912 milionů franků. Jest tu podobný poměr jako v Holandsku.

Banka norvéžská měla zlata 147,290.000 korun norvéžských, a oběh papírových peněz 365,826.000 korun norvéžských. Norvéžsko má své bankovky podloženy asi na 50 procent zlatem.

Finská banka měla 43 milionů finských marek zlata a proti tomu 1368 milionů finských marek papírových. Je to tedy republika, která trpí inflací.

Švédská banka měla 274 milionů švédských korun zlata a 551 milionů korun papírových. Je tu krytí zlatem asi 50 procent.

Bankovní úřad česko-slovenský uvádí 7. listopadu cizí valuty 1674 mil. Kč, zlata 815 milionů Kč, oběh papírových státovek 9.951 milionů Kč. Počítáme-li cizí valuty, ovšem ne z inflačních států, jako zlato, měli by-

chom podložení našich českých korun papírových přibližně na 25 procent.

Nyní však uvedeme stav valut v zemích inflačních. Z Polska se oznamuje oběh bankovek 619.149 milionů marek polských a 493.000 milionů pokladničních poukázek. — Z říše Žida cara Chaim Bronsteina jsou zprávy, že tu koluje papírových rublů za 1 kvadrilion. Tolik víme, že bolševická státní banka zastavila platy, nemá již ani ty ruble z papíru. — Německá říšská banka měla 15. listopadu 1922 oběh marek z papíru 582.105 milionů, poukázky spořitelni 51.113 milionů, státní pokl. poukázky 578.939 mil., úhrnem 1,212.157 milionů. Je tu překročen jeden bilion. Za poslední týden dáno do oběhu za 65.068 milionů nových marek papírových.

Banka rakouská ve Vídni měla 7. listopadu 1922 v oběhu papírových korun 2,979.322 milionů, státní poukázky 1,439.167 milionů, úhrn 4,418.489 milionů. Máme tu oběh papírových platidel za 4 a půl bilionu. Nyní je tisk tu zastaven.

Banka maďarská v Pešti měla 15. listopadu 1922 papírových korun 70.210 milionů. Za poslední týden dáno do oběhu za 2.276 milionů papírových korun. Inflace tu trvá dále.

Konference v Bruselu má těmto zmatkům učiniti konec. Dokud však není ukončena konference v Lausanne a v Londýně, nebude možno jednati v Bruselu o reparacích a valutě. Zdá se, že věci spějí ke svému konci. Porážkou Lloyda Georgea je konec nadřzování Německu a konservativní vláda anglická nahlíží, že by tím způsobem celé to vítězství dohodových velmocí nad Německem bylo ztraceno. Němci snad přestanou vyhrožovati komunistickou revolucí a budou hledět platit. Státníci v Londýně nahlízejí, že hráli s Francií ošemet-

nou hru a že Francie za oplátku podporovala Turecko, aby se tak Anglii vymstila. Toto hanebné divadlo trvá již plné 4 roky.

15. XII. 1922.

81. Francouzský řez.

Odstavení Brianda v senátě francouzském je událostí dne a možno říci událostí světovou. Lidský cit a spravedlnost tu zvítězily opět nad ďábelskou bestialitou, kterou provádí Židovstvo nad celou Evropou. Francie tu vykonala císařský řez. Prořízla tu hnilobu diplomacie londýnské, která vyvrcholila v tom, že má býti Lenin pozván do konference svolané do Janova či Genuy. Dále již ta dobrodružná hra jíti nemůže.

Všimněme si světové situace obchodní. Za r. 1921 byl zahraniční obchod světový následující:

	dovoz	vývoz
	milionů liber	
Anglie	827	518
Severní Amerika	390	721
Francie	633	634
Holandsko	142	87
Belgie	309	217
Švýcarsko	68	53
Indie	215	158
Australie	96	88
Jižní Afrika	47	26
Egypt	42	19
Kanada	126	113

Tyto číslice objasňují obchodní a průmyslovou situaci světovou velmi zřetelně. Odchodní schodek Anglie

za r. 1921 jest 309 milionů liber, to jest 92.700 milionů čs. korun. To jest hospodářská zkáza bohaté Anglie. — To značí silné zahraniční zadlužení Anglie za jediný rok. Státníci v Londýně hledají proto záchranu a myslí, že ji našli, když se spojí s Německem a vrhnou se na vyhladovělé Rusko. Zde možno podnikati obchody, soudí státníci v Londýně. Jak se jen klamou! Možno dělati obchody s lupiči a vrahy? To zde přece ještě nebylo. Proto v Paříži členové senátu měli již té hnusné hry se židovskými vrahy v Kremlu dost a učinili řez.

Tři roky uplynuly od kapitulace Němců a zpustošená Francie vyhlíží dnes právě tak, jako po válce. — Němci nehnuli prstem.

Dle versailleské smlouvy přiznalo Německo, že zavinilo válku a že běře na sebe povinnost nahraditi škody. Náhrada ta byla stanovena na 142 miliard marek ve zlatě, splatných ve 42 letech. Německo jako na posměch zaplatilo dosud 1 miliardu a další placení odpírá a Anglie mu při tom odporu pomáhá a ničí tak podmínky míru versailleského. A na to jednání státníků londýnských musí se Francie dívati již plná tři léta.

Není tedy divu, že konečně praskla trpělivost v Paříži a že senát Francie náhle překazil komedii, která se odehrávala v Cannesu.

Ruský lid volá do celého světa: vysvobodte ruský národ od židovských vrahů v Kremlu! A co činí ministr dohody? Oni zvou vrahy na poradu do Janova. Kdy bude tomuto zločinnému řádění jednou konec?

Židovské listy pší, naplněny radostí nad tím, že veškeré státy Evropy jsou ochotny s Ruskem obchodovati, dokonce i Francie. Není více sovětového Ruska, jest to Rusko úplně nové, od celého světa uznané. Tak jása celý židovský tisk. Žid, car Chaim Bronstein má 1½ milionu rudého vojska po ruce a na této moci

spočívá jeho vláda. Není moci na světě, která by mohla dobrodruhy ruského národa, Bronsteina, Lenina, Nachamkesa, Finkelsteina a všech 600 židovských komisařů-vládců vyhnati z Kremlu.

Francie žádá nejdříve znovuvybudování zpustošené Francie a pak chce přikročiti k sanaci Ruska. Zatím do léta r. 1922 vyhyne polovina celého ruského národa hladem.

Vládce Francie Poincaré si musí býti toho vědom, že rychlá záchrana Ruska jest současně také záchranou Francie. Vyhyne-li národ ruský — pak Němci opánují celou Evropu.

11. II. 1922.

82. Bursa v New-Yorku.

Největší město Sev. Ameriky Nový York, čítající přes 7 milionů obyvatel, má na Wall-Street bursu, nyní nejmocnější to bursu celého světa. Tato novoyorská bursa rozhoduje každého dne o valutním lístku v Curychu a tím také rozhoduje o finančním osudu všech států celého světa.

V II. oddílu spisu »Der internationale Jude« věnuje autor Henry Ford zvláštní odstavec burse v Novém Yorku a objasňuje rozdíl finančníka Žida a křesťana. — Ford píše následovně: Židé v Sev. Americe se usazují jen ve městech, kde jest hodně obyvatel, nechťi farmarit, ani vyrábět v továrně, oni touží jen vysávat jiné občany, pracující. — Žid je příživníkem, po německu Schmarotzer. Roku 1918 čítal Nový York 1,528.000 Židů. Je-li na celém světě Židů 14 milionů, žije každý desátý Žid v Novém Yorku. Uchvácení Ruska Židy pro-

vedeno židovským kahalem z Nového Yorku. Celá židovská vláda Ruska rekrutuje se z Nového Yorku. — Novoyorské čtvrtě Brownsville a Brooklyn jsou obsazeny výhradně Židy. Taktéž čtvrt Westend a Central-Park jsou obydleny jen Židy. Obchody s pánským a dámským zbožím, prádlem, kožešinami, potravinami, jsou monopolem Židů. Advokacie jest obsazena Židy. Ze 27.000 prodejen novin jest 25.000 v rukou Židů. Jen ve východní čtvrti jest 360 synagog. Novoyorský kahal vede vládu celého města Nového Yorku. R. 1908 byla polovina zločinců v Novém Yorku schytaných ze řad Židů. Vládu státu Nový York vede Tamany-Hull, která jest v moci Židů. Boj mezi finančníky židovskými a finančníky domácími, americkými na Wall-Street trvá. V boji tom byl poražen Rothschild a donucen odstoupiti z amerického finančního kolbiště.

Židé finančníci pracují odděleně od trustu kapitálu amerického. Žid finančník uděluje půjčky. Koupí-li papírové hodnoty, akcie dráh, státní dluhopisy, hned je opět prodá. Pracuje na rychlý obrat. Kupci odkoupí papírové hodnoty a Žid má opět peníze. Finančník křesťan papírové hodnoty neprodává a vede jich správu pro své zákazníky. Finančník Žid má stále po ruce volné peníze, aby z nich získal, stoupá-li diskontová míra.

Hlavní finančníci Židé na Wall-Street jsou Kuhn-Loeb & Comp., zesnulý Jakub Schiff má podílníky, jeho syn Mortimer, Otto Kuhn, Pavel Warburg a řada jiných podílníků Židů. Další firmy jsou Speyer & Comp., Seligman & Comp., bratři Lazard, firma Ladenburg, Thalman & Comp., Hallgarten & Comp., Knauth, Nachod & Kühne, Goldmann, Sachs & Comp. Tyto firmy jsou největší a rozhodující na Wall-Street. Tyto firmy ovládají veškeré podniky petrolejové a naftové.

Veliké depositní banky v Novém Yorku, které spravují majetek svých zákazníků v obnosu 400 milionů dolarů, pečlivě se střeží přijmouti do svých služeb Žida. Rozlišování finančníků Židů a křesťanů jest v celém Novém Yorku pečlivě provedeno. Americké obecnstvo úzkostlivě se vyhýbá peněžním ústavům, v nichž vidí úřadovati Židy. Jsou případy, že i samotní Židé vyhýbají se bankám, od Židů obsazeným a ukládají deposita do bankovních závodů, řízených křesťany. Americké obecnstvo se dobře pamatuje na bankovní krachy Židovských podvodných bankéřů Robinoviče a celé řady jemu podobných židovských podvodníků, jimiž bylo důvěřivé obecnstvo okradeno o miliony dolarů majetku, tak těžce nastřádaného. Robinovič, ruský Žid, přišel do kriminálu.

Bursa v Novém Yorku byla založena roku 1847. Počet členů bursy jest 1100 a nesmí se překročiti. Členství na burse získá se jen dědictvím, neb odkupem. Členství to stojí nyní 100.000 dolarů. Správní rada bursy má 40 členů. Trvalo dlouho, než sem vniknul první Žid. Aby do bursy pronikli, dávají se Židé pokřtiti a dávají si anglická jména Smith, Robin, Adam a podobné. Roku 1872 bylo na burse novoyorské 60 Židů, nyní je tu již 276. Ford tvrdí, že nebude dlouho trvati a že bursa v Novém Yorku ocitne se v moci Židů a tím bude světovláda Židů dovršena.

Ford popisuje pak činnost židovských jobberů, kteří prodávají bezcenné akcie důvěřivým a nezkušeným lidem a tvrdí, že mnozí z těchto židovských podvodníků nahromadili již obrovské bohatství. Tu a tam přijde takový jobber do kriminálu, ale to mu nevadí, když si trest odsedí, obchoduje nerušeně dále.

Je to táž činnost Židů, kterou můžeme dnes stopovati u nás doma, přihlížíme-li, jak židovské směnárny

lákají obecnstvo nabídkou vysokých akcií a podobných švindlérských papírových hodnot, které obecnstvu prodají a pak se ukáže, že papíry ty jsou podvodně a bezcenné. Tyto manévry židovských směnárníků a jobberů se odehrávají ve Vídni, Pešti, Praze, Berlíně a Londýně, všude, kde jsou bursy.

30. III. 1922.

83. Nová světová válka.

Když byla světová válka v proudu, žádali státníci Anglie ve svých řečích, že tato strašlivá válka má být poslední. Po kapitulaci Německa 28. listopadu 1918 státníci Anglie změnili své názory. Anglii jako ostrovu nehrozí žádný útok od zevnějšího nepřítele, za to však Francie toho nebezpečí prosta není. Němci tvrdí, že útok na Francii podniknouti nemohou, jelikož jsou odzbrojeni. Tvrzení to nezakládá se na pravdě. Francie také nebezpečí cítí a státníci v Londýně se posmívají, že v Paříži mají podrážděnou fantasi. V tom právě vězí tragika Francie, že je nyní osamocena. Není tu totiž Ruska. Následkem toho by mělo Německo jen jednu frontu proti Francii. Je tu ovšem Malá Dohoda, ale ta by nepadala na váhu, poněvadž by Německo předem obsadilo československou republiku pomocí Rakouska a Maďarska. Polsko též nepadá na váhu, poněvadž by nuceno bylo bojovati proti rudým armádám Ruska. Zbývají tu Rumunsko a Itálie.

Zda by se přidalo Rumunsko k Malé Dohodě, není jisto. Itálie plove ve vodách germanofilských. Nitti pracuje pro Německo plnou parou. Z toho je zjevno, že situace pro Francii je daleko nebezpečnější než roku

1914. Vilém počítal s naprostou jistotou, že Anglie do války nepůjde. Když ale Anglie vyhlásila válku, otřásl se Berlín v celých svých základech. Wilson chtěl proto vytvořiti Svaz národů, aby byla válka znemožněna. Severní Amerika svaz ten rozbila, to jest učinila vytvoření jeho nemožným. Důvody toho jsou zahaleny tajemstvím. Sev. Amerika potřebuje volné ruky proti Japonsku. Smlouva uzavřená ve Washingtoně mezi Anglií, Severní Amerikou, Japonskem a Francií na 10 let o zmírnění zbrojení na moři nemá žádné ceny. Japonsko zbrojí dále a Severní Amerika rovněž tak. — Pouze Anglie nemůže již zajistit si první místo na moři, poněvadž je stavbou nových bitevních jednotek na moři pozadu.

Japonsko čítá dnes 90 milionů lidí. Amerika Severní bez černochů 95 milionů lidí. Japonsko má rozlohu 417.412 čtver. km, Korea 218.200 čtver. km. Nyní ovládá Japonsko Sachalin a Manžurii i s Vladivostokem v rozloze 1,854.353 km čtver., k tomu ovládá Mongolsko v rozloze 3,551.308 km čtver. Sev. Amerika dala na pospas Východní Sibiř a Mongolsko Japoncům, aby Japonce oddálila Filipin, kde staví pro americké loďstvo válečné přístavy. Ovšem je ze San Franciska do Filipin anebo do Japonska přes Tichý oceán 800 km plavby. Ale nevadí. Válka se tu připravuje, přijde na to, kdo bude lépe vyzbrojen. Budoucí světová válka nebude se odehrávat v zákopech, nýbrž ve vzduchu bitvami letadel. Letadla tato budou vrhati spoustu třaskavin a tím zničí vše, kam tyto třaskaviny dopadnou. Poblíž Baltimore v obci Edgewoodu jsou obrovské chemické továrny, které patří ministerstvu války Sev. Ameriky. Je to chemické oddělení válečné — Chemical Warfare Corps. Každého dne se tu může vyrobit 2000 metrických centů otravných plynů. Nové plyny florin a fosgen do-

sud nebyly vyzkoušeny. Účinky těchto otravných plynů jsou strašlivé. Hořlavý plyn Levisit je též novým vynálezem. Vojenská kontrolní komise Dohody pod velením generála Nolleta zjistila, že chemické továrny v Německu horečně pracují na nových třaskavinách. Výbuch v Opau a výbuch v saarském území jsou toho důkladem. Jest tedy nesporno, že Německo má nové třaskaviny, kterými zahájí válku.

1. I. 1922.

84. Světová válka a finanční Židovstvo.

V druhém díle svého spisu »Der internationale Jude« objasňuje Henry Ford rozhodující vliv finančních Židů na vypuknutí světové války. Ford upozorňuje, že židovští finančníci rozhodovali o všech válkách, které kdy byly vedeny. První zisk dynastie Rotschildů, 20 milionů dolarů německých vytěženo bylo nákupem hesenských žoldáků, zaslaných do občanské války do Severní Ameriky. Dynastie Rotschildů neusadila se v Sev. Americe. Amšel Rotschild zůstal ve Frankfurtě, Salamoun šel do Vídně, Nathan Mayer do Londýna. Charles do Neapole, James do Paříže. První zástupce Rothschildů přišel r. 1887 do Sev. Ameriky August Belmont. Světová válka byla na nátlak dynastie Rothschildů několikrát odsunuta. R. 1911 dopsal Rothschild Vilémovi, aby válku nezačal, r. 1914 neposlal Rothschild již dopis žádný. Hlavní válečný stan finančních Židů byl ve Frankfurtě, sídle to Rothschildů, Schiffů a Speyerů.

Během světové války zmohutněla moc židovských finančních firem ve Wall Street v New Yorku nebývalou měrou. Bankovní závody Loeb Kuhn a Comp. Jacob

Schiff a jeho společník Otto Kahn, Speyer, Felix Warburg strhly na sebe všecku finanční moc v Sev. Americe. Tito finančníci uchvátili do svých spárů Mexiko a veškeré státy Jižní Ameriky.

Jakub Schiff financoval Japonsko ve válce proti Rusku r. 1904—1915. Židovští finančníci doufali, že dostanou Japonsko do své moci, ale nezdařilo se jim to. Japonci po ukončené válce židovské finančníky setřáslí a vyhostili je z Japonska. Během posledních 10 let vrhli Židé z Ruska 1½ mil. Židů do Sev. Ameriky. New York je tímto přistěhovaleckým proudem přeplněn. Nyní se vylévá tento proud z New Yorku do Mexika a Již. Ameriky. Finanční židovské závody v New Yorku, jichž počet jde do tisíců, provozují tu na obecnstvu hromadné podvody a ochuzují křesťany o nesčetné miliony. Jen tu a tam podaří se soudům podvodníky ty schytati a zavříti je. Židovští směnarenští podvodníci v New Yorku, Robin, Lamar, Arnstein připravil obecnstvo o mnoho milionů dolarů. Když si odsedí trest, lup jim zůstane a obchodují nerušeně dále.

Tak popisuje Henry Ford řádění židovských podvodníků v New Yorku.

V Berlíně vydalo ředitelství »Deutsche Bank« oběžník, ve kterém zve obecnstvo k účasti pro finanční úvěrové operace se státní ruskou bankou sovětů v Moskvě. Tato bolševická banka slibuje svým zákazníkům v cizině, kteří by chtěli bance poskytnouti na úvěr cizí valuty, že se zavazuje platit ročně 36 procent úroků.

To přece láká.

Přepočítací kurs je oznámen, že sovětská banka platí za 1 německou marku 1500 sovětských rublů, za 1 dolar 330.000, za 1 libru šterlinků 1,480.000 sovětských rublů.

Jeden telegram ve vnitrozemí Ruska stojí 50.000 rublů. Kdo by chtěl proto se hlásit ke kšeftu do bolševické státní banky, musí předem znáti tento telegrafní bolševický tarif.

Samozřejmě jest, že kdo by chtěl bolševické státní bance půjčiti peníze na 36 proc., bude v Moskvě radostně uvítán, ale peníze, které by tam poslal, nikdy více by nespátřil.

Páni tovaryši Lenin a Trotzki převzali s lupem carské státní banky 1800 milionů rublů ve zlatě. Tento poklad je pryč. Tovaryš Lenin hlídá v Kremlu dosud ještě 200 milionů rublů ve zlatě a chce poklad ten patrně vzít s sebou na konferenci do Janova. Odtud by se sotva do Kremlu vrátil.

Panstvo suchého bolševismu ve Vídni vydalo opět jednou výkaz banky rakousko-uherské ze dne 7. března 1922.

Hlásí tu oběh papírových korun na 265.815 milionů. Za poslední týden natištěno za 5.884 mil. nových korun. K tomu má banka ve své moci 228.374 mi. korun státních pokladních poukázek. Činil tedy toho dne nekrytý státní dluh republiky Rakouska 494.189 milionů rak. korun. Tato obrovská záplava papírových platidel nahromadila se v republice Rakouska za tři roky. Nyní přispěchá i Francie na pomoc Vídni a poskytuje půjčku 55 mil. franků.

V Paříži si přejí, aby Vídeň opět oživila a stala se obchodním střediskem, jako dříve. Zdá se, že v Paříži počínají zapomínati na světovou válku.

58. Šest let židovské hrůzovlády nad Ruskem.

Koncem října 1917 zmocnil se Chaim Bronstein vlády nad Ruskem. Židovští tovaryši v Kremlu nyní vládnoucí místo cara Romanovce vydali spis, kde vyličují veškeré vymoženosti bolševické vlády nad Ruskem během těchto 6ti let. Orgán pražských Zionistů se táže, jak to je vlastně se Židy, jichž v bolševickém Rusku je na 3 miliony. Zpravodaj listu tvrdí, že se o Židech v bolševickém Rusku vlastně nic bližšího neví. Ví se jen tolik, že Židé se postavili Chaimovi na odpor a drží si své židovské školy dále. Do Moskvy se nastěhovalo 500.000 Židů, kteří hrají na burse a vyplňují úřady a kanceláře sovětů. Za cara bylo Židů v Moskvě 30.000. Zde to máme černé na bílém, kdo tedy nad Ruskem vládne. Zřejmě je, že židovský list o tom mlčí, že seznam vládců nad Ruskem vyšel v Londýně anglicky. Neúplný seznam je ve spise »Hrobaři Ruska«, překlad to spisu německého »Die Todtengräber Russlands«. Spis ten vyšel v Mnichově, nakladatel dr. Boeple. Seznam tovaryšů židovských je následující:

Chaim-Bronstein, Trotzki, car, Žid, vrchní velitel rudé armády.

Zinověv-Apfelbaum, guvernér Petrohradu.

Lenin-Uljanov, Tatar, žije se Židovkou, předseda vlády.

Šteklov-Nachamkes, chéf policie a tisku vlády.

Nahum Schreiber, komisař vnitra.

Kamkov-Katz, vrchní redaktor vládních novin.

Volodarski-Kohen, Mordche Levin, Avanesov, Suchanov-Gimmer, Moses Uricki, Martov, Parvus-Help-

hant, Vigdor Kopp, Adolf Joffe, Sverdlov, Petrov-Vaisbrot, Kameněv-Rosenfeld, Radek-Sobelsohn, Samuel Bergman, Emma Goldmann, Max Levien, Efremov Chaimovič, Tobiáš Axelrod, Leviné-Nissen, Bela Kohn, Amšel Ryfkyn, Karachan, Tomský-Honigberg, Jankel Jurowsky, vrah carské rodiny, Steinberg, Prošian.

Tento seznam je s příslušnými podobiznami ve jmenovaném spise Dra. Boeple. Je to seznam neúplný. Není tu Čičerin, ani Bucharin, ani Rykov a celá řada jiných vládnoucích osob. Uvedení zde Židé jsou držitelé vlády a zastupují Rusko v cizině a nebo mají v Kremlu jim přikázaný obor vlády.

Úplný seznam židovských vládců tovaryšů vyšel v Londýně anglicky a obsahuje jména 400 Židů vládců nad Ruskem. Seznam ten k nám nepřišel. Snad ho znají v Polsku.

V poslední době dochází z Ruska zprávy velmi podezřelé. Nápadno je, že na příklad jméno Bucharinovo zmizelo, zdá se, že byl Chaimem zastřelen. Lenin je paralysou stížen a o jeho stavu malarie se neví nic určitého, to vše se tají. Chaim je stížen malarií a je kolem něho stále konsilium lékařů ponejvíce z Německa povolaných. Mezi komunisty a ve výkonném výboru vlády odehrává se urputný boj. Několik tovaryšů s Rykovem v čele, fanatických komunistů, kteří se nemohli obohatit z nakradených pokladů, vytýkají Chaimovi a Čičerinovi, že zradili komunism a že není mezi nimi a buržousty nijakého rozdílu.

Chaim se však nechce dáti odsunouti do kouta a hrozí oposicí, že se ji zbaví když ne po dobrém, tak po zlém, sáhne prostě Rykovi a soudruhům na hrdlo. Židovské listy jsou nad těmito spory uvnitř vlády bolševiků velice znepokojeny a prolévají hořké slzy již dnes, obávajíce se, že by to mohlo znamenati konec vlády

židovských katanů ruského národa. Ostatně i Sven Hedin, veliký přítel bolševiků doznává, že vláda Chaima a soudruhů je možna jen v Rusku, všude jinde by taková hrůzovláda netrvala snad ani jeden den.

Dne 21. ledna 1924 přišly obsáhlé telegramy z Moskvy, že netvor Tatar Lenin zemřel náhle mozkovou mrtvicí!

Kdo bude nástupcem Leninovým, to se ukáže v nejbližších chvílích. Jest v dobré paměti ještě, že na tajném zasedání rady lidových komisařů za účasti zástupců III. internacionály bylo v Moskvě rozhodnuto, aby v případě Leninovy smrti zastoupilo ho v otázkách autoritativního vedení direktorium, složené z Trockého (Bronsteina), Zinověva (Apfelbauma), Radka (Sobelsohna), Kameněva (Rosenberga) a Dzeržinského. Zatím však Trocký jest těžce nemocen a musí jíti nejméně na dvouměsíční dovolenou. Onemocněl prý na chřipku, sám však prohlásil nedávno, že onemocněl na malarii. Také Lunačarský jest těžce nemocen. Proti Čičerinovi, který řídí zahraniční politiku, je pak mezi lidovými komisary oposice.

Dne 22. ledna 1924 odstoupil anglický ministerský předseda Baldwin a socialista Ramsay Macdonald převzal vládu, utvořil nové ministerstvo, v němž zasedá několik Židů. Z toho veliký jásot v Moskvě a hlavně v Berlíně. Nyní má padnouti ještě Poincaré a jeho vláda a pak bude po míru versailském.

DOSLOV.

Lidské plemeno je rozděleno na zeměkouli následovně:

	rozloha	počet obyvatel
Evropa	10,066.000 km ²	449,000.000
Asie	43,940.000	1.017,000.000
Afrika	30,456.000	131,000.000
Sev. Amerika	24,624.000	147,000.000
Již. Amerika	18,132.000	68,000.000
Australie	9,005.000	8,900.000

Na celé zeměkouli jest nyní přibližně 1823 milionů lidí. — Lidské plémě se rychle množí, obzvláště žluté v Asii.

Světová válka vyburcovala z klidu také národy barevné. Nevíme, kam se středisko světové politiky obrátí. Klid Evropy a tím i naše existence jsou velmi nejisty. Státníci usilují zachovati a zabezpečiti Evropě trvalý mír. Zda se jim to podaří, nikdo neví. Všechno závisí od Německa. Bude-li schopno Německo války odvetné, pak je po míru. A schopnost ta se objeví, pak-li Německo zůstane jako dosud bez trestu a bez placení náhrady. Nyní získali Němci nového spojence a sice Labour Party v Anglii, kterážto dělnická strana má nyní 190 poslanců. Na volby daly peníze dcery lorda Curzona, který je ženat se Židovkou, dcerou newyorského bankéře Leitnera. Labour Party žádá revisi míru versailleského, jinými slovy jeho zrušení a tím beztrestnost Němců.

Známý Harden Witkowski, vydavatel »Zukunftu« rozepsal se v »Neue Freie Presse« o tom, jak německý národ válku světovou vydržel a nyní plných pět let odpírá splniti jemu uložené reparace, to jest nahrazení škod válečných, platiti 135 miliard marek ve zlatě během 40 let. Poněvadž mírová smlouva versailská dává spojencům právo vzíti si v Německu zástavy, kdyby nechtělo Německo platiti, obsadila Francie Porýnsko. Němci zahájili proti okupačnímu vojsku Francie pasivní odpor a soudili, že za krátko z Essenu francouzské vojsko vykouří, ale nepodařilo se jim to. Vláda v Berlíně živila na státní útraty 5 milionů lidí v Porýnsku, kteří si pak navykli zahálce. To stálo berlínskou vládu 12 miliard marek ve zlatě, obnos, který stačil na zaplacení reparací do roku 1928. Mimo toho upozorňuje Harden, že za rok 1922 mělo Německo státních výdajů 18 miliard marek ve zlatě, to jest skorem 5kráté tolik, jak před válkou. Při tom střední stavy v Německu stále chudnou, úřednictvu se strhuje a občanstvu se odpírají veškeré svobody, tak že despotie republiky a jejích vládců jest daleko tvrdší a horší, jak monarchistická vláda, která by nikdy se nebyla odvážila na občanstvo tím způsobem tlačiti, jak to činí nynější republika Německa. Parlament prostě odhlasuje zákon zmocňovací a ministři jsou osvobozeni od každé zodpovědnosti. Za to se daří hlavně agrárikům velice dobře a i jiným lidem. Ještě nikdy nejelo z Německa tolik lidí do Italie a na Rivieru ztráviti tam zimní měsíce, jako letos. Veškeré hotely v horách jsou zimními sportovci přeplněny. Platí se v takových hotelích za den 2 biliony marek. Agráři v Německu prodávali 5 let nerušeně potraviny za ceny, jaké si sami nadiktovali a zbohatli. — Dluhy si všechny zaplatili, pole i hospodářské budovy si znovu zřídili, nakupovali si nábytek, koberce, látky, šatstvo,

takže ve statcích rolnických to vyhlíží jako v nějakém skladišti velkoobchodníků. Harden se tu táže, odkud tito lidé mají na zimní sport peníze. V Berlíně není nijakou zvláštností, že universitní docent jde k uhlíři a zde roznáší po domech uhlí, jinak by zhynul hlady. — Harden se diví, že německý lid platí takové daně, že si dá všechno líbiti, že žije vesele dále, jakoby se nic nebylo jemu přihodilo. Dělnictvo v Německu dávno již se zřeklo 8hodinové doby pracovní, a nemá nijak opory v dělnických organisacích, které nemají v pokladnách již dávno nijakých peněz. Proto je dělnictvo v Německu nadobro opuštěno a musí pracovati za podmínek, které mu diktuje továrna. Tak se Harden diví, jaký to jest vlastně národ, ten národ německý, který přestál hrůznou válku světovou a stojí tu nedotčen v plné své předválečné síle. Toto vysvědčení Hardenovo, které tu veřejně v »Neue Freie Presse« ze dne 25. prosince 1923 vydává, měli by si důkladně pročísti všichni poslanci francouzského parlamentu, aby věděli, jak na tom nyní Francie s Německem je a koho tu má před sebou. — Harden to musí přece věděti, vždyť jest v Berlíně. — Říšská banka vydala 30. listopadu 1923 poslední výkaz v markách:

Poukázky spoř.	8,876.780,990.874,655.000
pokl. pouk. státu	96,874.330,250.088,595.000
papírové marky	400,267.640,300.854,259.000

To jest, spočteme-li to vše dohromady, že Německo mělo toho dne okrouhle 600 kvadrilionů papírových platidel. Zda si z toho Němci dělají nějakou hlavu, o tom nikde neslyšíme. Tisk papírových marek se sice zarazil, ale tisknou se marky jiného názvu Rentmark, ale věc jest přece tatáž. Ostatně Němci vědí dobře, co podnikají a svět ostatní to věděti nesmí. —

Ti, kteří na světových bojištích bojovali za svobodu národa Čechů a Slováků, musí vědět, že krev prolitá na bojištích nezabezpečila trvalou budoucnost vlasti. Vše jest tak nejisté a závisí na tom, jak národ sám svoji existenci bude hájiti. K tomu jest zapotřebí svornosti, svornosti a zase svornosti; nesmí scházeti poctivé vůle a poctivých vůdců. Zmizí-li mravnost a poctivost z českého a slovenského lidu, pak marně synové českého a slovenského národa prolili krev za svou vlast — — —

ZÁVĚREČNÉ SLOVO K NAŠIM ČTENÁŘŮM NA KONCI DRUHÉHO ROČNÍKU

Touto knihou končíme druhý ročník naší knihovny. Při této příležitosti děkujeme všem našim příznivcům za dosavadní podporu nám věnovanou a prosíme, aby nám byla i na dále zachována. Přes všechnu zlobu, nenávisť a chikanování z určitých stran, podařilo se nám za bezměrných obětí a námahy dokončiti druhý ročník. Prosíme za prominutí, že nebyly vydány slíbené knihy, jak sděleno v šestém svazku prvního ročníku. Předložili jsme P. T. čtenářstvu letos knihy opravdu cenné, které jednou — pro dějepisce dnešní pohnuté doby — budou nepostradatelné. Myslíme, že jsme se každému zavděčili.

Příští ročník třetí vyjde až po prázdninách a chystáme knihy nadmíru cenné, které jistě překvapí celou českou veřejnost. Doufáme, že naše čtenářská obec zůstane nám věrna, že se rozšíří a pomůže nám v poctivé práci za duševním probuzením národa.

KNIHOVNA »ODKAZ ŽIŽKŮV«

ČESKÉ BUDĚJOVICE 744.

(ŘÍDÍ A VLASTNÍM NÁKLADEM VYDÁVÁ JAN CIBUZAR.)

K N I H Y,

KTERÉ JSME VYDALI

ROČNÍK I.:

Josef Ráz: Láska, cena Kč 10.—.

Dr. Fl. Eisner: Židovstvo.

Jan Cibuzar: Lze-li paklíčem otevřít bránu nebeskou.

Frt. Roškot: Neznaboh.

Frt. Vychodil: A běda nám.

A. F. Hilferding: Hus a jeho poměr k pravoslaví
— Kč 10.—.

ROČNÍK II.:

Jan Cibuzar: Cihláři Kč 10.—.

Jan Cibuzar: Záhada světovlády Kč 10.—.

R. Vrba: Zkáza Slovanstva I. a II. díl — Kč 40.—
(svazek 3, 4, 5, 6.)

Svazky cenou označené možno všechny dostati za
sníženou cenu Kč 64.—.

DOPORUČTE SVÝM ZNÁMÝM.

OBSAH.

	Str.
1. »Timesy« o bolševických ukrutnostech	3
2. O ukrutnostech bolševiků	7
3. Kriminalistika Židů	13
4. Tlak Židů z východu na západ Evropy	16
5. Rozpjetí Židů v Evropě	18
6. Útěk ze Sovdepie	21
7. Anglická dělnická misse v Moskvě	24
8. Vnitřek bolševismu	26
9. Berlín a Moskva	29
10. Zavraždění carské rodiny	31
11. Organisace čezvyčajky	42
12. Radek-Sobelsohn	47
13. Jak jest možno zažehnati hlad v Rusku?	49
14. Hladová anarchie a blízké konce v Rusku	51
15. Komunistický experiment	53
16. Bolševici do Janova	55
17. Hrobaři Ruska	58
18. První lokomotivy z Německa v Rusku	62
19. Zápas o Sibíř	65
20. Agrární poměry bolševického Ruska	67
21. Státní finance bolševiků	69
22. Válka na dálném východě	71
23. Tovaryši bolševici lační po penězích	74
24. Nová výzva Nansen o pomoc Rusku	76
25. Vysvědčení bolševikům	78
26. Několik čísel o hladu v Rusku	80
27. Zprávy o ruském hladu	82
28. Struve o hospodářské obnově Ruska	84
29. Účinky a vítězství bolševického tisku	87
30. Fritjof Nansen o dopravnictví v Rusku	90

	Str.
31. Tajnosti bolševické vlády .	92
32. Zánik hospodářských sil Ruska	94
33. Napjetí v Moskvě	96
34. Bolševici napodobí francouzskou revoluci	99
35. Jak se bolševičtí tovaryši obohacují	101
36. Zánik pravoslavné církve v Rusku	103
37. Židovský Caligula	110
38. Bolševici vykrádají pravoslavné chrámy	112
39. Rusové a katolictví	114
40. Boj ruských bolševiků proti církvím	116
41. Mučednictví pravoslavného duchovenstva v Rusku	119
42. Ikony	121
43. Denikinovy paměti	127
44. Z bolševického ráje	129
45. Konference v Haagu	132
46. Statistika Židů	134
47. Schůze zionistů v Karlových Varech	139
48. Bolševici v Severní Americe	141
49. Vláda Severní Ameriky neví, kolik Židů je v Severní Americe	145
50. Protižidovský příval	147
51. Světovláda Židů	150
52. Talmud	153
53. Purim	156
54. Protokoly o světovládě Židů	159
55. Světová organizace Židů B'nai B'rith	162
56. Vznik židovských příjmení	164
57. Civilní manželství	167
58. Bastardi	170
59. Phan Abram Korman	173
60. Socialisace	176
61. Stávka železničářů v Rakousku	179
62. Nedotknutelnost soukromého majetku	181
63. Komunism	185
64. Národní boj	189
65. Mravní úpadek	192
66. Rozloha čs. státu	195
67. Do čtvrtého roku čs. republiky	198
68. Státní rozpočet čs. republiky na rok 1923	200
69. Vůdce německých socialistů, Žid dr. Czech, o pomě- rech v čs. republice	202
70. Statistika kriminalistiky v republice česko-slovenské	204

	Str.
71. Sociální rozvrat na venkově . . .	206
72. Hospolářský význam velkostatků .	208
73. Polsko a Židé	213
74. Antisemitské hnutí v Rumunsku .	215
75. Maďarsko ve střední Evropě	218
76. Maďaři a bolševici	220
77. Státní rozklad Jugoslavie	222
78. Francie doufá, že si na Německu vynutí placení	225
79. Tažení proti bolševikům	227
80. Konference v Bruselu .	229
81. Francouzský řez	232
82. Bursa v New-Yorku	234
83. Nová světová válka	237
84. Světová válka a finanční Židovstvo .	239
85. Šest let židovské hrůzovlády nad Ruskem	242
Doslov	245

Čtěte! Ústřední týdeník
Národního Hnutí: **Podporujte!**
NA STRÁŽ! Vychází v Plzni
Sedláčkova

ulice I.

Předplatné ročně Kč 30.—, 1/2 roku Kč 15.—.

Č T Ě T E! — — jediný list československých
národovců — —

„Národní Republika“,

vychází každý čtvrtek. Celoročně 35.— Kč, 1/2 ročně 18.— Kč,
1/4 ročně 9.— Kč.

Redakce a administrace v UHERSKÉM HRADIŠTI,
Františkánská ulice číslo 169.

Č T Ě T E
Š T Í T N Á R O D A,

nebojácně protižidovsky poctivě informující list.

Ročně Kč 21.60. — Redakce: Král. Vinohrady, u Riegro-
vých sadů 10.

„V Ý Z V A“

jest odvážný týdeník

Ústředí Národního hnutí

PRAHA II. Spálená ulice 3.

*Ke vkusnému,
rychlému a levnému
zhotovení tiskopisů i všech
prací knihtiskařských
doporučuje se*

DRUŽSTVOTISK

*družst. podnik
tisk. a nakladatelský
zapsané spol. s r. o. v Praze,
tiskárna v Třeboni,
Husova tř. 17*